

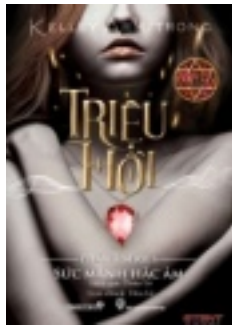
Triệu hồi - Phần 1 Series - Sức mạnh hắc ám

Contents

Triệu hồi - Phần 1 Series - Sức mạnh hắc ám	2
1. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 01	2
2. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 02	4
3. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 03	8
4. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 04	11
5. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 05	14
6. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 06	19
7. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 07	24
8. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 08	30
9. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 09	33
10. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 10	36
11. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 11	37
12. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 12	41
13. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 13	44
14. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 14	48
15. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 15	50
16. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 16	53
17. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 17	57
18. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 18	61
19. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 19	65
20. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 20	69
21. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 21 - 22	71
22. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 23	76
23. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 24	79
24. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 25	84
25. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 26	86
26. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 27	93
27. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 28	97
28. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 29	100
29. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 30	104
30. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 31	108
31. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 32	110
32. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 33	113
33. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 34	117
34. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 35	120
35. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 36	122
36. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 37	126
37. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 38	130
38. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 39	133
39. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 40	136
40. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 41	141
41. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 42	144

42. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 43	148
43. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 44	150
44. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 45	152
45. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 46	155
46. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 47 (hoàn Phần 1)	157

Triệu hồi - Phần 1 Series - Sức mạnh hắc ám

Giới thiệu

Sẽ ra sao khi một ngày... bạn nhìn thấy ma và ma cũng nhìn thấy bạn? Cuốn sách mở đầu cho bộ ba

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trieu-hoi-phan-1-series-suc-manh-hac-am>

1. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 01

CHƯƠNG 1

TÔI BẬT DẬY TRÊN GIƯỜNG, một tay siết chặt lấy mặt dây chuyền, tay kia cuộn trong ga giường, gắng sức nắm bắt những mảnh vụn trong cơn mơ giờ chỉ còn mơ mơ hồ hồ. Có gì đó về một tầng hầm... một cô bé... tôi ư? Tôi không nhớ là nhà mình từng có tầng hầm - từ trước đến giờ chúng tôi luôn sống trong các căn hộ.

Một cô bé trong tầng hầm, thứ gì đó rùng rợn... không phải lúc nào các tầng hầm cũng rùng rợn sao? Tối tăm, ẩm thấp, trống rỗng, nội nghĩ đến thôi là tôi cũng rùng mình rồi. Nhưng tầng hầm này không bỏ trống... Trong đó có... Tôi không nhớ nổi là gì. Một ông chú sau lò sưởi chẳng...?

Một tiếng rầm trên cửa làm tôi giật thót.>“Chloe!” Annette hét inh ỏi. “Tại sao em lại tắt đồng hồ báo thức? Tôi là quản gia chứ không phải vú em. Nếu em dậy trễ nữa, tôi sẽ báo cho cha em đấy.”

Khi những lời hăm dọa qua rồi, chuyện này không hẳn là thứ đáng sợ hơn trong những cơn ác mộng. Dẫu Annette có gọi được cho cha tôi ở Berlin, ông cũng sẽ chỉ vờ lắng nghe, mắt dán vào chiếc BlackBerry, tập trung chú ý vào chuyện gì đó quan trọng hơn, như dự báo thời tiết chẳng hạn. Cha sẽ lảm bảm mấp mớ thế này “Ừ, khi nào về tôi sẽ xem xét” và quên bồng chuyện của tôi khi đập máy.

Tôi mở đài lên, vặn kênh và bò ra khỏi giường.

Nửa giờ sau, tôi đứng trong phòng tắm, sửa soạn chuẩn bị đi học.

Tôi vén tóc ra sau rồi kẹp lại, liếc vào gương và rùng mình. Chỉ kiểu tóc thôi cũng đủ để tôi trông như mười hai tuổi rồi. Tôi mới bước sang tuổi mười lăm và phục vụ trong nhà hàng vẫn còn đưa cho tôi thực đơn phần ăn của trẻ con. Cũng không trách họ được. Tôi cao có một mét năm, thân hình phẳng lì, chỉ lộ ra chút xíu đường cong khi tôi mặc quần jeans ôm với một cái áo phông bó còn sát hơn.

Di Lauren cam đoan tôi sẽ trở gòu thôi – và có cả đường cong này nọ – khi tôi đến kỳ. Theo tôi đoán thì phải nói là “nếu”, chứ không phải “khi”. Hầu hết các bạn tôi đều “có” năm mười hai tuổi, thậm chí là mười một. Tôi cố gắng không nghĩ ngợi quá nhiều, nhưng dĩ nhiên là ngược lại rồi. Tôi lo cơ thể mình có gì bất ổn, cảm thấy mình như một kẻ quái dị khi bạn bè tám về kỳ kinh nguyệt của tụi nó, thậm chí cầu nguyện rằng tụi nó không biết là tôi chưa có. Di Lauren bảo tôi bình thường. Di là bác sĩ đấy, nên tôi cho là di sẽ biết lý do. Nhưng chuyện này cứ làm tôi khó chịu. Nhiều lắm.

“Chloe!” Cánh cửa rung lên dưới bàn tay múp thịt của Annette.

“Em đang trong nhà vệ sinh,” tôi hét ra. “Em có chút riêng tư nào không?”

Tôi cố cài thêm một cái kẹp phía sau đầu, giữ cho hai bên tóc vểnh lên. Không tồi. Khi tôi quay đầu nhìn sang một bên, cái kẹp tuột khỏi mái tóc mềm rũ như tóc trẻ con.

Lẽ ra tôi đừng bao giờ nên cắt tóc mới phải. Nhưng tôi phat ồm với mái tóc thẳng dài kiểu bé gái rồi. Tôi quyết định chọn kiểu ngắn tĩa so le ngang vai. Trên mô hình mẫu kiểu đó trông đẹp cực kỳ. Nhưng với tôi thì sao? Không được khá khảm cho lắm.

Tôi nhìn đắm đắm vào tuýp thuốc nhuộm tóc còn đóng nắp. Kari đã cam đoan mái tóc màu vàng nâu nhạt của tôi mà có thêm mấy vệt đỏ nữa là hoàn hảo. Tôi không thể không nghĩ đến chuyện trông mình sẽ y chang một cây kẹo gậy[1]. Thế nhưng, biết đâu màu tóc đó sẽ làm tôi có vẻ chững chạc hơn...

[1] Loại kẹo hai màu đỏ trắng có hình chiếc gậy, thường phổ biến vào dịp Giáng sinh.

“Tôi đang cầm ống nghe đấy Chloe.” Annette hét lớn.

Tôi chộp lấy tuýp thuốc nhuộm nhét vào ba lô và mở mạnh cửa.

Lúc nào tôi cũng xuống dưới theo lối cầu thang. Nhà ở có thể thay đổi, nhưng việc phải làm hằng ngày thì không bao giờ. Ngày đầu tiên đến lớp mẫu giáo, mẹ và tôi đứng trên đầu cầu thang, một tay mẹ dắt tôi, tay kia cầm cái ba lô Thủy thủ Mặt Trăng.

“Sẵn sàng nhé, Chloe,” mẹ bảo. “Một, hai, ba...”

Và chúng tôi bắt đầu phóng xuống các bậc thang cho đến khi đáp đất, thở hổn hển và cười khúc khích, sàn nhà lắc lư trơn trượt khi chúng tôi đứng không vững. Mọi nỗi sợ trong ngày đầu tiên đi học của tôi tan biến.

Chúng tôi đã cùng chạy xuống cầu thang mỗi buổi sáng suốt năm tôi học mẫu giáo và giữa năm lớp một, rồi sau đó... ờ, sau đó chẳng còn ai để mà chạy cùng nữa...

Tôi dừng dưới chân cầu thang một lúc, chạm vào sợi dây chuyền bên dưới áo phông, đoạn xua đi những kỷ niệm, nhấc ba lô lên rồi bắt đầu rảo bước.

Sau khi mẹ qua đời, cha và tôi đã dời nhà quanh Buffalo nhiều lần. Cha tôi mua ra bán vào các căn hộ sang trọng. Nghĩa là ông mua chúng dưới dạng căn hộ đang trong giai đoạn xây dựng sau cùng, kế đó bán lại khi chúng đã được xây hoàn chỉnh. Vì hầu như cha tôi luôn đi xa bàn việc làm ăn nên có định cư hay không cũng chẳng quan trọng. Dù gì đi nữa, với cha là không.

Riêng với sáng nay thì cầu thang không phải là một ý kiến sáng suốt. Dạ dày tôi cứ nhộn nhạo suốt trong giờ sát hạch tiếng Tây Ban Nha giữa kỳ. Bài kiểm tra gần đây nhất của tôi đã tanh bành – dịp cuối tuần lẽ ra nên dành cho học hành thì tôi lại đến ngủ qua đêm ở nhà Beth – và sém rớt. Tiếng Tây Ban Nha thì chưa bao giờ là môn tôi giỏi nhất, nhưng nếu tôi không cố được một điểm C, có thể cha sẽ để mắt đến và bắt đầu băn khoăn là một trường nghệ thuật có phải là lựa chọn khôn ngoan hay không.

Chú Milos đang chờ tôi trong chiếc tắc xi đậu bên lề. Chú ấy đưa đón tôi đã được hai năm, qua hai lần dọn nhà và ba lần chuyển trường. Lúc tôi chui vào xe, chú ấy điều chỉnh lại tấm che nắng bên hông tôi. Ánh nắng buổi sớm vẫn hắt vào mắt tôi, nhưng tôi không nói lại với chú ấy làm gì.

Dạ dày tôi dễ chịu hơn khi tôi lấy ngón tay chà lên vết rách quen thuộc trên chỗ gác tay và hít vào mùi thông nhân tạo từ viên sáp thơm trên lỗ thông hơi.

Khi đánh xe băng qua ba làn đường, chú Milos lên tiếng, “Tối qua chú có xem một bộ phim thuộc loại cháu thích đấy.”

“Phim kinh dị ă?”

“Không.” Chú ấy cau mày, mấp máy môi như thể đang lựa chọn từ ngữ. “Phim phiêu lưu-hành động. Cháu biết đấy, súng ống vô số kể, mọi thứ nổ bùm bùm. Một bộ phim bắn nhau ra trò.”

Tôi không thích kiểu nói tiếng anh đúng từng tí một[2] của chú Milos, nhưng chú ấy cứ cố chấp. “Ý chú là một bộ phim bắn nhau à?”

[2] Trong đoạn này chú Milos dùng từ “shoot’ em-down” để chỉ thể loại phim có các cảnh đấu súng và bạo lực, trong khi nguyên bản của từ này là “shoot’ em –up”.

Chú nhướn một bên mày rậm rịt lên. “Khi cháu bắn ai đó, anh ta ngã thế nào? Lên sao?”

Tôi bật cười, và chúng tôi tán gẫu về bộ phim một lúc. Đề tài ưa thích của tôi.

Khi chú Milos phải nhận một cuộc gọi của người điều vận, tôi liếc mắt ra bên cửa sổ. Một cậu con trai tóc dài từ sau một đám doanh nhân lao ra. Trên tay cậu ta cầm một cái hộp cơm trưa bằng nhựa lỗi thời trang trí một siêu anh hùng. Mãi bận đoán xem siêu anh hùng ấy là ai, tôi không để ý thấy cậu trai kia đang đâm đầu vào đầu cho đến khi cậu ta nhảy vọt qua chiếc tắc xi, đáp xuống giữa xe chúng tôi và chiếc xe kế tiếp.

“Chú Milos!” Tôi la lên. “Nhìn...”

Từ cuối cùng thoát ra khỏi phổi tôi khi tôi va vào dây an toàn đang quàng qua vai. Người tài xế đằng sau chúng tôi và người phía sau cậu trai bấm còi kháng nghị inh ỏi.

“Gì cơ?” chú Milos ngơ ngác. “Chloe? Có chuyện gì sao?”

Tôi nhìn qua mui xe và... chẳng thấy gì hết. Chỉ là một làn xe vắng hoe phía trước và xe cộ lưu thông qua lại bên trái chúng tôi. Các bác tài chạy lướt qua thoáng xia tay vào chú Milos.

“Ngh-Ngh-Ngh...” tôi nắm chặt tay mình lại, như thể làm vậy bằng cách nào đó có thể kìm nén không cho từ ngữ tuôn ra. “Nếu thấy khó, cháu cứ chọn lối khác”, bài giảng từ bác sĩ trị liệu của tôi luôn bảo thế. “Cháu nghĩ cháu đã thấy thứ-gì-gì...”

Nói chậm thôi nào. Cân nhắc từ ngữ trước.

“Cháu xin lỗi. Cháu nghĩ là mình vừa trông thấy ai đó vọt ra trước mặt chúng ta.”

Chú Milos chậm chậm lái xe chạy tới trước. “Thì thoảng chú cũng gặp chuyện như thế, nhất là khi chú đang nghiêng đầu sang. Chú nghĩ là mình thấy ai đó, nhưng ở đó lại chẳng có ai.”

Tôi gật đầu. Dạ dày tôi lại đau.

2. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 02

CHƯƠNG 2

Hết giấc mơ khô

ng tài nào nhớ ra nổi rồi đến chuyện cậu con trai không thấy đầu kia làm tôi phát hoảng. Cho đến khi tôi gạt được ít nhất một vấn đề ra khỏi đầu, việc tập trung vào bài kiểm tra tiếng Tây Ban Nha cũng bay biến đi luôn. Vì thế tôi gọi cho dì Lauren. Khi nghe thấy hộp thư thoại của dì trả lời, tôi nhắn dì mình sẽ gọi lại vào giờ ăn trưa. Tôi đang trên đường đến chỗ tủ đựng đồ của Kari thì dì gọi đến.<>

“Cháu đã từng sống trong một ngôi nhà có tầng hầm chưa dì?” tôi hỏi.

“Và cũng chào buổi sáng nhé cháu.”

“Cháu xin lỗi. Cháu mơ thấy giấc mơ này và nó làm cháu thấy khó chịu.” Tôi kể lại những gì mình còn nhớ cho dì nghe.

“À, chắc là ngôi nhà cũ ở Allentown. Lúc đó cháu mới chỉ là một đứa nhóc nghịch ngợm. Dì không ngạc nhiên khi cháu quên đâu.”

“Cảm ơn dì. Chuyện này đang...”

“Làm cháu khó chịu, dì biết. Ất là một phần hải hùng của cơn ác mộng.”

“Đại khái là có một con quái vật sống trong tầng hầm. Chuyện thường tình thôi mà. Thật là ngượng quá.”

“Quái vật? Cái...?”

Hệ thống truyền phát tín hiệu của dì đột ngột ngắt quãng, một giọng nói bé xíu vang lên, “Tiến sĩ Fellows, vui lòng báo cáo lại cho trạm 3B.”

“Nhắc dì đấy,” tôi nói.

“Việc đó để sau được. Mọi chuyện vẫn ổn chứ Chloe? Nghe giọng cháu không như bình thường.”

“Không, chỉ là... hôm nay thật quá sức tưởng tượng của cháu. Sáng nay cháu đã dọa chú Milos sợ khi cho rằng mình trông thấy một cậu trai chạy trước xe chú ấy.”

“Gì cơ?”

“Chẳng có cậu trai nào hết ạ. Chắc là cháu tưởng tượng thôi.” Tôi trông thấy Kari đang đứng chỗ tủ cô ấy và vẫy tay. “Chuông sắp reo rồi, vậy...”

“Dì sẽ đón cháu sau giờ học. Trà tối ở Crowne nhé. Dì cháu mình sẽ nói chuyện.”

Trước khi tôi kịp bàn cãi gì, đầu dây bên kia đã im ắng. Tôi lắc đầu và cất bước đuổi theo Kari.

Trường học. Chẳng thú vị mấy để mô tả. Ất hẳn mọi người nghĩ trường nghệ thuật chắc phải khác biệt lắm. Nào là nhiệt huyết sáng tạo bùng bùng, các lớp học đầy nhóc những đứa trẻ vui vẻ, thậm chí đến cả tâm hồn méo mó vụn vỡ của những người theo trường phái Go-thic cũng trở nên tươi sáng luôn... Họ cho rằng những mối lo như sức ép từ bạn cùng học và việc bắt nạt nhau trong trường nghệ thuật ắt là cũng ít hơn. Nói tóm lại, đa phần bọn trẻ bị bắt nạt là những đứa học ở trường khác.

Đúng là mấy chuyện như vậy ở trường A.R.Gurney cũng không đến nỗi, nhưng khi bạn đặt những đứa trẻ vào chung một chỗ, dù chúng có na ná nhau, vẫn có những giới hạn được vạch ra. Bề phái hình thành. Thay vì vận động viên, đám lập dị và phường vô danh tiểu tốt, bạn có họa sĩ, nhạc sĩ và diễn viên.

Học viên ngành nghệ thuật sân khấu như tôi thường bị coi là cá mè một lứa với bên diễn viên, nơi có vẻ như tài năng ít được quan tâm hơn là vẻ bề ngoài, sự tự tin và khả năng ăn nói. Chẳng những không đủ xinh đẹp để khiến người khác ngoái đầu lại nhìn, tôi còn thiếu luôn cả hai khoản sau cùng. Nói chung, tôi xếp vào loại xoàng xoàng trung bình. Kiểu con gái không khiến người ta phải điên đảo tơ tưởng.

Nhưng lúc nào tôi cũng mơ đến việc được học ở một trường nghệ thuật, và hiện thực cũng tuyệt vời như tôi đã tưởng tượng. Thêm vào đó, cha từng hứa rằng tôi có thể ở lại học tiếp đến lúc tốt nghiệp, dù chúng tôi có dọn nhà bao lần đi chăng nữa. Nghĩa là lần đầu tiên trong đời mình, tôi không còn là “nữ sinh mới”. Tôi đã bắt đầu đi học ở A.R.Gurney như một đứa năm nhất giống bao người khác. Như một đứa trẻ bình thường. Rốt cuộc thì cũng được như thế.

Dù vậy, tôi thấy ngày hôm đó không bình thường cho lắm. Cả buổi sáng, tôi chỉ nghĩ đến cậu con trai trên đường. Có khá nhiều giải thích hợp lý đây. Vì mãi nhìn chăm chăm vào hộp cơm trưa nên tôi đã phán đoán sai hướng chạy của cậu ta. Hẳn là cậu ta đã chui vào chiếc ô-tô nào đấy đang đợi bên lề đường. Hoặc là bất thành linh quẹo qua lối khác và biến mất vào đám đông.

Nghe hợp lý quá còn gì. Vậy tại sao tôi vẫn thấy khó chịu thế này?

“Ôi thôi nào,” Miranda kêu lên khi tôi cứ lục lọi tủ mình mãi trong giờ ăn trưa. “Cậu ta ở ngay đó thôi. Hỏi xem cậu ta có định đến vũ hội không. Chuyện đó khó lắm sao?”

“Để Chloe yên đi,” Beth xem vào. Cô ấy thò tay qua túm lấy túi đựng cơm trưa màu vàng của tôi trên kệ cao nhất, đoạn lắc qua lắc lại. “Tớ không biết làm thế nào mà cậu bỏ quên cái này được, Chloe. Màu vàng dạ quang đấy.”

“Cậu ấy cần một cái thang gấp để thấy nó trên cao,” Kari nói.

Tôi huých hông đẩy Kari một cái, và cô ấy vụt nhảy lùi ra, cười phá lên.

Beth tròn tròn mắt. “Thôi nào mọi người, không thì chúng ta bị chiếm hết chỗ mất.”

Chúng tôi sắp đi đến chỗ tử của Brent thì Miranda huých tôi. “Hỏi cậu ta đi, Chloe.”

Cô ấy vờ rù rì. Brent liếc sang... rồi nhanh chóng nhìn đi chỗ khác. Mặt nóng bừng, tôi ôm chặt cái túi cơm trưa vào ngực.

Mái tóc dài đen nhánh của Kari chạm nhẹ vào vai tôi. “Cậu ta là đồ ngốc,” cô thì thầm. “Kệ cậu ta đi.”

“Cậu ấy không phải là đồ ngốc. Cậu ấy chỉ không thích tớ thôi. Chuyện đó không trách được.”

“Được rồi,” Miranda nói. “Tớ sẽ hỏi giúp cậu vậy.”

“Không!” tôi chụp lấy tay bạn mình. “Đ-đừng mà.”

Khuôn mặt bầu bĩnh của Miranda cau lại, vẻ chán ghét. “Chúa ơi, cậu cứ như con nít ấy. Cậu mười lăm rồi Chloe. Cậu phải chủ động chứ.”

“Như là gọi làm phiền một anh chàng đến nỗi mẹ cậu ta phải bảo cậu là để cậu ta yên thân à?” Kari hỏi.

Miranda chỉ nhún vai. “Là mẹ Rob nói đấy chứ. Cậu ấy đời nào làm vậy.”

“Phải không đấy? Có mà cậu tự cho là vậy thì có.”

Câu đó làm cả đám cười ngất. Như thường lệ, tôi sẽ nói gì đấy và lắc cậu ấy thôi cười, nhưng tôi vẫn buồn chuyện Miranda đã làm tôi xấu hổ trước mặt Brent.

Kari, Beth và tôi từng tám chuyện về đám con trai, nhưng chúng tôi không quá say mê đề tài ấy. Miranda thì khác – bạn trai của cô ấy còn nhiều hơn cả số cô ấy kể tên được. Vậy nên khi cô ấy kết bạn với nhóm chúng tôi, chuyện chúng tôi có thích anh chàng nào không bỗng nhiên thật quan trọng. Tôi đã đủ lo về chuyện mình còn non nớt rồi, đã vậy cô ấy còn phá lên cười khi tôi thú nhận rằng mình chưa từng có một cuộc hẹn hò thực thụ. Thế là tôi bịa ra một cơn say nắng. Với Brent.

Vốn dĩ tôi nghĩ chỉ cần kể tên anh chàng mình thích và thế là được rồi. Làm gì có. Miranda đã làm lộ bí mật của tôi – cô ấy kể cho Brent rằng tôi thích cậu ấy. Tôi hoảng lắm. Được rồi, gần hoảng thôi. Có một phần nhỏ nhỏ trong tôi hy vọng là cậu ấy sẽ nói “Hay đấy. Tớ cũng thích Chloe lắm.” Mơ à. Trước kia, hai đứa bọn tôi còn có chuyện trò với nhau vài lần trong giờ tiếng Tây Ban Nha. Giờ thì cậu ấy ngồi cách tôi hai dãy, cứ như tôi bất ngờ mở rộng thêm phạm vi tìm kiếm bạn trai tệ nhất thế giới không bằng.

Cả bọn vừa bước chân đến quán ăn tự phục vụ thì có ai gọi tên tôi. Tôi quay lại thì thấy Nate Bozian chạy lon ton về phía mình, mái tóc đỏ của cậu trông y như đèn hiệu trong sảnh đông đúc. Cậu va phải một học sinh năm cuối, cười toét miệng xin lỗi, và lại tiếp tục chạy đến.

“Chào,” khi cậu ấy đến gần, tôi lên tiếng.

“Chào cái đầu cậu ấy. Cậu quên là vào giờ ăn trưa tuần này thầy Petrie sẽ sắp xếp lại câu lạc bộ phim rồi à? Trước đây chúng ta sẽ thảo luận. Tớ biết cậu thích phim nghệ thuật.”

Tôi vờ làm động tác bịt miệng như không tin được là mình đã quên.

“Tớ sẽ chuyển lời xin lỗi của cậu sau. Và tớ cũng sẽ nói với thầy Petrie là cậu không hứng thú với vụ đạo diễn phim ngắn luôn.”

“Tụi mình sẽ quyết định trong hôm nay à?”

Nate bắt đầu bước lùi lại. “Có lẽ thế. Có lẽ chưa. Vậy tớ sẽ bảo thầy Petrie là...”

“Tớ phải đi đây,” tôi bảo đám bạn và vội vàng bắt ki cậu ta.

Như mọi khi, cuộc họp của câu lạc bộ phim bắt đầu ở hậu trường, nơi chúng tôi thảo luận chi tiết các nhiệm vụ và ăn trưa. Trong thánh phòng không được phép ăn uống.

Chúng tôi bàn luận về phim ngắn, và tôi nằm trong danh sách đạo diễn – thành viên mới duy nhất đạt yêu cầu. Sau đó, lúc những người khác theo dõi các cảnh trong những bộ phim tiên phong, tôi nghiền ngẫm hết

các chọn lựa của mình cho cuốn băng diễn thử. Trước thời điểm cuộc họp chấm dứt, tôi lén chuồn ra ngoài và chạy về tủ đồ.

Cho đến khi đi được nửa đường đầu tôi vẫn còn ong ong. Sau đó dạ dày tôi lại bắt đầu khó chịu, nhắc tôi nhớ mình đã quá phần khích về việc làm phim ngắn đến nỗi quên dùng bữa.

Tôi đã bỏ lại túi đồ ăn trưa sau sân khấu. Tôi nhìn đồng hồ trên tay mình. Còn mười phút nữa là vào giờ học. Tôi có thể đến kịp.

Buổi họp của câu lạc bộ đã chấm dứt. Ai đẩy ra về sau cùng đã tắt đèn, và tôi không biết làm thế nào để mở đèn lên, nhất là khi muốn tìm được công tắc thì bạn phải trông thấy nó đã. Những cái công tắc đèn phát-sáng-trong-bóng-tối. Tôi sẽ đầu tư cho bộ phim đầu tiên của mình như thế. Dĩ nhiên, tôi sẽ cần đến ai đó chế tạo ra được chúng. Giống như hầu hết các đạo diễn, đầu óc tôi nhiều sáng kiến lắm đấy.

Tôi chọn lối đi giữa các dãy ghế và bị va trúng đầu gối những hai lần. Cuối cùng, mắt tôi cũng quen với ánh sáng lờ mờ từ những ngọn đèn dùng trong trường hợp khẩn cấp, và tôi tìm được cầu thang dẫn ra hậu trường. Rồi đường khó đi hơn.

Phía sau sân khấu được chia thành những khu nhỏ hơn và ngăn cách với nhau bằng màn che, bao gồm khi và các phòng thay trang phục tạm thời. Nơi đó có trang bị đèn, lúc nào cũng được mở sáng trưng. Sau khi dò dẫm xung quanh bức tường gần nhất mà không tìm thấy cái công tắc nào, tôi bỏ cuộc. Ánh đèn khẩn cấp yếu ớt giúp tôi nhìn thấy những hình thù lờ mờ. Thế là tốt rồi.

Thế nhưng trong này vẫn khá tối. Tôi ngại bóng tối. Lúc nhỏ, tôi từng trải qua vài chuyện không mấy hay ho, tưởng tượng ra những người bạn ẩn nấp trong những góc tối và hù dọa tôi. Tôi biết chuyện đó nghe thật kỳ cục. Những đứa trẻ khác tượng tưởng ra bạn cùng chơi – c tôi thì là mấy ông kẹ.

Mùi phấn mĩ hoá trang giúp tôi nhận ra là mình đang ở trong phòng phục trang, nhưng mùi thơm của băng phiến hoà cùng mùi trang phục cũ không lẫn vào đâu được chẳng hề làm tôi bình tĩnh như mọi lần.

Thêm ba bước nữa là tôi kêu lên khi vấp vốc phồng lên quanh mình. Tôi vấp vào một cái màn. Tuyệt. Chính xác thì tôi đã la lên bao lớn? Tôi thật sự hy vọng là mấy bức tường này đã được cách âm hết.

Tôi lướt tay qua thớ vải polyester gây ngứa ngáy cho đến khi tìm thấy khe hở và rẽ mấy tấm màn ra. Trước mặt tôi là cái bàn dùng để ăn trưa. Thứ gì đó màu vàng nằm trên mặt bàn. Phải cái túi của tôi không?

Hành lang tạm thời dường như trải dài ra trước mắt tôi, thông vào bóng tối. Đó là luật xa gần – hai bên được che màn xiên về phía trong, vì vậy lối đi trông hẹp hơn. Cách đánh lừa ảo giác thú vị, nhất là trong một bộ phim kinh dị, tôi sẽ phải ghi nhớ điều đó.

Việc nghĩ đến hành lang như một bộ phim làm dịu đi tâm trạng căng thẳng của tôi. Tôi nghĩ ra một cảnh quay, tiếng bước chân dội lại của tôi tạo thêm sự di chuyển đột ngột hẳn sẽ làm cảnh quay chân thật hơn, đặt người xem vào cương vị vai chính của chúng ta, một cô gái ngu ngốc chạy về phía tiếng ồn kỳ lạ.

Có thứ gì đó va đập thật mạnh. Tôi giật mình, giày của tôi kêu cọt két và tiếng ồn đó càng làm tôi thót tim. Tôi xoa xoa vùng da sần hết cả gai ốc trên tay và cố cười. Được rồi, đúng là tôi đã nói tiếng ồn kỳ lạ phải không nào? Cho thêm tí hiệu ứng âm thanh đi chứ.

Lại là tiếng động khác. Sột soạt. Vậy ra chúng ta có chuột trong hành lang như có ma kia chứ gì? Chuyện mới quen thuộc làm sao. Đã đến lúc trí tưởng tượng còn nhanh hơn tên bắn của tôi nên dừng lại và tập trung thôi. Ngay vào cảnh quay ấy.

Vai chính của chúng ta nhìn thấy gì đó ở cuối hành lang. Một bóng người...

Ồi làm ơn. Lại mấy trò kinh dị rẻ tiền. Kiểm thử khác độc đáo xem nào... bí ẩn nữa...

Cảnh hai.

Cô ấy đã nhìn thấy gì? Một túi đựng đồ ăn trưa cho trẻ con mới toanh màu vàng, thứ không liên quan gì trong ngôi nhà bỏ hoang cũ kỹ này

Tiếp tục mạch phim thôi. Đừng để tâm trí lan man nữa...

Một tiếng nước nở vọng qua những căn phòng im ắng, sau đó đột nhiên ngừng lại, hoá thành âm thanh sụt sịt đầm đìa nước mắt.

Tiếng khóc. Phải rồi. Từ bộ phim của tôi. Vai chính nhìn thấy một túi đựng cơm trưa cho trẻ con, kể đó nghe thấy những tiếng nước nở kỳ quái. Thứ gì đó di chuyển ở cuối hành lang. Một hình thù tối đen...

Tôi vụt chạy tới, phóng nhanh đến chỗ cái túi của mình. Tôi chộp lấy túi rồi chạy biến.

3. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 03

CHƯƠNG 3

“

CHLOE ! ĐỘI ĐÃ!”

Tôi vừa mới thấy phần ăn trưa chưa đựng đến vào tủ và đang cất bước rời đi thì nghe thấy Nate gọi. Tôi quay sang, nhìn thấy cậu ta đang lách qua một nhóm con gái. Chuông reo và sảnh bùng lên, đám nhóc chen lấn xô đẩy nhau như cá hồi đang nỗ lực ngược dòng, cuốn đi bất kỳ thứ gì cản đường. Nate phải cố lắm mới với được tới chỗ tôi.

“Cậu đã chuẩn khỏi câu lạc bộ trước khi tớ tóm được cậu. Tớ muốn hỏi xem liệu cậu có định đến vũ hội không.”

“Ngày mai á? Ừm, có đấy.”

Nụ cười có lúm đồng tiền của Nate hiện ra. “Tuyệt. Gặp cậu ở đó nhé.”

Một đám trẻ nhún chìm cậu ta đầu mất. Tôi đứng đó, nhìn chằm chằm bóng lưng Nate. Có phải Nate vừa đi theo tôi để hỏi xem tôi có đến vũ hội không? Trông chẳng giống mời tôi nhảy gì cả, thể nhưng... Dứt khoát là tôi cần xem xét lại quần áo của mình mới được.

Một học sinh năm cuối đụng mạnh vào tôi, làm ba lô tôi văng đi, đồng thời làm bầm trong miệng kiểu như “đứng giữa hành lang làm gì không biết”. Khi cúi xuống cầm lấy ba lô, tôi cảm thấy có gì đó tràn ra giữa hai chân mình.

Tôi bất thần đứng thẳng người lại và trở người ra đẩy trước khi thử bước một bước.

Ôi Chúa ơi. Chắc là tôi “mót” trong quần chẳng?

Tôi hít một hơi thật sâu. Có lẽ tôi ốm rồi. Cả ngày nay dạ dày tôi cứ nhộn nhạo suốt.

Xem xem có thể phi tang chứng cứ không và nếu không ổn thì bắt tắc xi về nhà.

Vào phòng vệ sinh, tôi kéo quần xuống, mắt nhìn thấy một màu đỏ tươi.

Trong vài phút, tôi chỉ đứng đực ra đây trong buồng vệ sinh, cười toe toét như một đứa ngốc và hy vọng lời đồn về mấy cái ca-me-ra trong nhà vệ sinh của trường không có thật.

Tôi lúng túng đặt giấy vệ sinh vào quần chíp, kéo quần lên rồi lạch bạch chạy ra khỏi buồng. Và kia rồi, trước mắt tôi là thứ từng cười giễu tôi từ hồi mùa thu: cái máy phát băng vệ sinh.

Tôi với vào túi quần sau lấy ra một đồng năm đô, một đồng mười đô và hai xu. Lùi lại vào trong buồng. Lục tìm trong ba lô. Tìm... một đồng năm xu.

Tôi đưa mắt nhìn cỗ máy. Đến gần hơn. Kiểm tra kỹ ổ khóa bị trầy xước mà Beth từng nói có thể mở bằng móng tay dài. Móng tay tôi ngắn, nhưng chìa khóa nhà của tôi cũng thay thế được vậy.

Một tuần quan trọng với tôi đây. Lên danh sách sơ tuyển với chức vụ đạo diễn. Nate mời tôi đến vũ hội. Lần đến kỳ đầu tiên. Và giờ là lần phạm tội đầu tiên luôn.

Sau khi xốc lại tinh thần, tôi lục lọi trong ba lô tìm bàn chải và thay vào đó là tuýp thuốc nhuộm tóc xuất hiện. Tôi lấy nó ra. Bóng tôi trong gương cười toe đáp lại.

Sao lại không thêm mục “lần đầu tiên cúp tiết” và “lần đầu nhuộm tóc” vào danh sách nhỉ? Nhuộm tóc trong la-va-bô nhà vệ sinh trường không phải dễ, nhưng chắc sẽ giản đơn hơn là làm ở nhà, với Annette lãng vãng xung quanh.>

Nhuộm một tá vệt tóc đỏ tươi mất khoảng hai mươi phút. Tôi phải cởi bỏ áo sơ mi để tránh dây màu lên, thế nên tôi đứng bên la-va-bô mà chỉ mặc mỗi áo ngực và quần jeans. Thật may là không ai vào đây.

Tôi hoàn tất việc ép chặt các món tóc bằng giấy vệ sinh, hít sâu một hơi, nhìn ngắm... và mỉm cười. Kari nói đúng. Kiểu đầu này trông ổn đấy. Annette thế nào cũng phát hoảng cho xem. Có lẽ cha tôi sẽ chú ý đến. Thậm chí có thể sẽ nổi giận. Nhưng tôi khá chắc chắn ai còn đưa cho tôi thực đơn phần ăn mười-hai-tuổi-và-bé-hơn nữa đâu. Cánh cửa kêu cọt kẹt. Tôi vội nhét hết mớ giấy vào sọt rác, chụp lấy áo sơ mi rồi lao vào một buồng vệ sinh. Hầu như tôi chỉ đủ thời gian để chốt cửa lại trước khi một cô gái khác bắt đầu khóc lóc. Tôi liếc sang và trông thấy một đôi Reeboks ở buồng kế bên.

Tôi có nên hỏi cô ấy có sao không? Hay làm vậy sẽ khiến cô ấy xấu hổ?

Có tiếng dội nước và cái bóng dưới chân tôi lay động. Cửa khóa buồng mở lách cách. Vòi nước bắt đầu chảy, dù vậy, tiếng nước chảy của cô gái còn lớn hơn.

Nước ngừng chảy. Tiếng súc giấy rít lên. Giấy bị vò nhàu. Cửa mở ra. Đóng lại. Tiếng khóc lại tiếp tục.

Một ngón tay lạnh lẽo trượt xuống sống lưng tôi. Tôi tự nhủ hẳn là cô ấy đã đổi ý và sẽ ngồi đấy khóc cho đến khi bình tĩnh lại, nhưng tiếng khóc ở ngay bên cạnh tôi. Buồng kế bên.

Tôi siết tay mình lại thành nắm. Chỉ là tôi tưởng tượng thôi.

Tôi từ từ cúi xuống. Chẳng có đôi giày nào dưới vách ngăn hết. Tôi cúi thêm nữa. Các buồng khác cũng chẳng có bóng dáng đôi giày nào. Tiếng khóc ngưng bật.

Tôi giật phắt áo sơ mi và vội vã ra khỏi phòng vệ sinh trước khi chuyện kia lặp lại. Khi cánh cửa đóng lại sau lưng tôi, mọi thứ tĩnh lặng. Hành lang trống không.

“Cháu kia!”

Tôi thấy một người bảo vệ đang bước về phía mình, liền thở phào nhẹ nhõm.

“Phòng vệ sinh,” tôi nói. “Cháu đang sử dụng phòng vệ sinh.”

Ông ta vẫn bước tới. Tôi không nhận ra ông ta. Có lẽ ông ta tầm tuổi cha tôi, tay cầm một cái kéo cắt cỏ, mặc đồng phục bảo vệ trường chúng tôi. Chắc là nhân viên tạm thời, lấp vào vị trí của ông Teitlebaum.

“Giờ cháu đang định đến lớp.”

Tôi bắt đầu rảo bước.

“Cháu kia! Lại đây. Ta muốn nói chuyện với cháu.”

Tiếng động khác duy nhất là tiếng bước chân của tôi. Bước chân của tôi. Tại sao tôi không nghe được tiếng bước chân ông ta nhỉ?

Tôi bước nhanh hơn.

Một bóng mờ lướt qua tôi. Trước mắt tôi, cỡ khoảng ba mét, không khí tỏa sáng lung linh, một dáng người mặc áo sơ mi cùng quần của bảo vệ trường đang hình thành. Tôi co giò bỏ chạy.

Người đàn ông bật ra một tiếng cầu vồng dọc theo hành lang. Một học sinh đi vòng qua góc, và suýt chút nữa chúng tôi đụng nhau. Tôi lắp bắp nói xin lỗi và ngoảnh lại nhìn. Người bảo vệ đã biến mất.

Tôi thở phào và nhắm mắt lại. Khi tôi mở mắt ra, chiếc áo đồng phục xanh chỉ cách mặt tôi có vài phân. Tôi nhìn xuống... và la lên điếc cả tai.

Ông ta trông giống một ma-nơ-canh bị bén lửa. Khuôn mặt bị thiêu cháy. Chảy nhão. Một con mắt trướng lên, lồi ra. Con còn lại lủng lẳng trên xương gò má, hai má xệ xuống, môi lòng thòng, da dễ sáng chói và méo mó, và...

Đôi môi méo mó hé mở. “Có lẽ giờ thì cháu sẽ chú ý đến ta.”

Tôi ba chân bốn cẳng lao bỏ dọc lối hành lang. Khi tôi chạy vọt qua một cửa phòng học, cửa lớp mở ra.

“Chloe?” Một giọng đàn ông vang lên.

Tôi cầm đầu chạy tiếp.

“Nói chuyện với ta đi!” Giọng nói lộn xộn khùng khiep kia hầm, đồng thời đến gần tôi hơn. “Cháu có biết ta mắc kẹt ở đây bao lâu rồi không?”

Tôi chạy vèo qua các cánh cửa, hướng về phía cầu thang và phóng vọt lên.

Lên trên sao? Tất cả các nữ anh hùng ngu ngốc đều chạy lên trên!

Tôi rẽ qua bên kia đầu cầu thang và đâm phải loạt cầu thang kế tiếp.

Người bảo vệ tập tễnh leo lên đợt cầu thang bên dưới, tay bám lấy thanh chắn, những ngón tay chảy nhão, xương xóc lấp ló...

Tôi chạy hết tốc lực qua các cánh cửa và phi như tên bắn dọc theo sảnh chính.

“Nghe ta nói đây, đứa con gái xấu xa kia. Tất cả những gì ta muốn là năm phút...”

Tôi ngoặt vào phòng học trống gần nhất và đóng sầm cửa lại. Khi tôi lùi vào giữa phòng, người bảo vệ bước vào, xuyên qua cánh cửa. Chính xác là xuyên qua luôn nhé. Gương mặt nhão nhoét kinh khủng kia biến mất, và ông ta trở lại bình thường.

“Thế này có phải tốt hơn không? Giờ cháu sẽ ngừng la hét và nói chuyện với...”

Tôi lao đến bên cửa sổ và bắt đầu tìm cách mở cửa, sau đó mới trông thấy từ đấy trở xuống cao như thế nào. Gần mười mét... đến mặt đường.

“Chloe!”

Cửa ra vào mở tung. Là cô Waugh, phó hiệu trưởng, cùng thầy Travis, giáo viên dạy Toán lớp tôi, và một giáo viên môn nhạc mà tôi không nhớ tên. Nhìn thấy tôi đứng bên cửa sổ, cô Waugh đang rộng tay ra, đứng chắn giữa hai thầy giáo.

“Chloe!” cô ấy nhỏ giọng xuống. “Trò thân mến, trò cần phải tránh xa cái cửa đó ra...”

“Em chỉ...”

“Chloe...”

Bối rối, tôi liếc ra sau, nhìn về hướng cửa sổ.

Thầy Travis chạy vọt qua cô Waught và chặn tôi lại. Khi thầy trò tôi ngã ra sàn, tôi gần như ngạt thở. Lúc ngừng giây giũa, tình cờ thầy ấy thúc đầu gối trúng phải bụng tôi. Tôi bật ngửa ra sau, người gập lại rồi thở khò khè.

Tôi mở choàng mắt ra thì thấy người bảo vệ đang đứng ở trên mình. Tôi la lên và cố chồm dậy, nhưng thầy Travis và thầy dạy nhạc đã đè tôi xuống trong khi cô Waugh lấp bấp nói vào di động.

Người bảo vệ chồm tới, xuyên qua thân thể thầy Travis. “Giờ thì cháu sẽ nói chuyện với ta chứ, cháu gái? Cháu không thoát được đâu.”

Tôi vùng vẫy, đá vào người bảo vệ, cố thoát thân khỏi các giáo viên. Họ chỉ giữ chặt tôi thêm. Tôi mang máng nghe thấy cô Travis đang kêu thêm người giúp đỡ. Người bảo vệ chìa mặt mình sát vào mặt tôi và khuôn mặt biến thành chiếc mặt nạ nhão nhoét khùng khiep nọ, gần đến nỗi lúc này tôi đang nhìn chăm chăm vào con mắt lồi gần như sắp trồi ra khỏi hốc mắt kia.

Tôi cần phải lười nên không la lên được. Miệng tôi đầy máu. Tôi càn giấy giũa bao nhiêu thì các thầy lại kìm tôi chặt bấy nhiêu, vặn lấy hai tay tôi, cả người tôi đau đớn.

“Mọi người có thấy ông ta không?” Tôi la lên. “Ông ta ở ngay kia kìa. Làm ơn. Làm ơn, làm ơn, làm ơn. Đừng để ông ta lại gần em. Đưa ông ta đi đi!”

Chẳng thầy cô nào nghe tôi nói. Tôi tiếp tục vùng vẫy, thuyết phục, nhưng họ vẫn giữ lấy tôi chặt cứng, còn người đàn ông bị thiêu cháy kia thì chế nhạo tôi.

Cuối cùng, hai người đàn ông mặc đồng phục vội vã chạy qua cửa. Một người giúp các thầy tìm tôi lại, người kia di chuyển ra đằng sau, khuất khỏi tầm mắt tôi. Những ngón tay siết chặt lấy cùi chỏ tôi. Sau đó một mũi kim chọc vào làm tôi đau nhói. Chất lỏng lạnh ngắt truyền vào các tĩnh mạch.

Phòng học bắt đầu xoay vòng vòng. Người bảo vệ trở nên mờ ảo, chập chờn lúc có lúc không.

“Không!” ông ta kêu lên. “Tôi cần nói chuyện với con bé. Các người có hiểu không? Con bé nghe thấy tôi. Tôi chỉ muốn...”

Giọng nói của ịm dần khi nhân viên y tế cấp cứu hạ tôi xuống cang. Cái cang được khênh lên, lắc lư. Lắc lư... giống như một chú voi. Tôi từng cỡi voi một lần với mẹ ở sở thú, và tâm trí tôi lại trở về khi đó, mẹ vòng tay ôm lấy tôi, tiếng cười của mẹ...

Tiếng rít gào phẫn nộ của người bảo vệ cắt ngang dòng ký ức. “Đừng mang con bé đi. Tôi cần nó.”

Lắc lư. Chú voi lắc lư. Mẹ cười phá lên...

4. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 04

CHƯƠNG 4

Tôi ngồi trên mép giường bệnh và cố thuyết phục bản thân mình đang mơ ngủ. Đó

là lý giải khá khảm nhất cho những gì tôi đang nghe thấy. Tôi có thể viết ra bằng phần cụm từ bị đánh lừa, nhưng tôi thích dùng đang mơ hơn.

Dì Lauren đang ngồi bên cạnh nắm chặt lấy tay tôi. Tầm mắt tôi chuyển hướng sang các y tá đang ngược xuôi trong hành lang. Dõi theo ánh nhìn của tôi, dì đứng dậy đóng cửa lại. Qua đôi mắt mờ dần, tôi dõi mắt theo dì và hình dung ra dì là mẹ mình. Thứ gì đó trong tôi sụp đổ, và tôi thấy mình trở về năm sáu tuổi, ngồi rúc trên giường, khóc lóc vì mẹ.

Tôi chà tay trên tấm chăn, cảm nhận được sự khô khốc và ngứa ngứa trên làn da khô của mình. Căn phòng nóng đến nỗi mỗi hơi thở đều làm họng tôi thít lại và khô nẻ. Dì Lauren đem nước cho tôi, và tôi đỡ lấy ly nước mát lạnh bằng cả hai tay. Nước có vị của kim loại, nhưng tôi kệ, cứ tu ừng ực.

“Một nhà mở,” tôi lên tiếng. Giống như tiếng động trên skhẩu, các bức tường dường như nuốt mất lời tôi nói, hấp thụ chúng và chỉ để lại một không gian buồn tẻ.

“Ôi Chúa ơi, Chloe.” Dì lấy từ trong ví ra một miếng khăn giấy và quệt mũi. “Con có biết dì từng phải bảo với bệnh nhân là người đó sắp chết bao nhiêu lần rồi không? Và dù thế nào chẳng nữa, có vẻ như lần này còn khó khăn hơn.”

Dì đổi tư thế, quay sang đối diện với tôi. “Dì biết con muốn đến UCLA học trung học biết nhường nào. Đây là cách duy nhất chúng ta sẽ đưa con đến đó, cưng à.”

“Là cha phải không?”

Dì khựng lại một lúc, tôi biết dì sẽ muốn chỉ trích cha tôi. Dì muốn vực tôi dậy sau khi mẹ tôi mất, cho tôi cuộc sống với những quần gia và những ngôi nhà trống vắng. Dì sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho cha vì đã từ chối. Cũng giống như dì sẽ không đời nào tha thứ cho ông vì cái đêm mà mẹ tôi mất. Việc đó không liên quan gì đến chuyện cha mẹ bị một tài xế tông phải và bỏ trốn – cha là người lái xe, và dì bắt cha phải chịu trách nhiệm.

“Không,” mãi sau dì lên tiếng, “Là do trường học. Trừ phi con chịu trải qua hai tuần đánh giá ở một nhà mở, và kết quả sẽ căn cứ vào mức điểm chuyên cần của con.”

“Điểm chuyên cần của con căn cứ vào gì cơ ạ?”

Nắm tay dì siết lấy miếng khăn giấy. “Đó là...” Dì Lauren ghì lại. “Đó là chính sách không khoan nhượng[1].” Dì thốt ra những từ đó với sự căm ghét còn hơn cả lời nguyền rủa.

[1] Chính sách không khoan nhượng (Zero Tolerance Policy): Chính sách này bắt đầu manh nha tại Mỹ vào những năm 1980 và chính thức áp dụng tại Mỹ và Canada vào những năm 1990, theo đó, học sinh sẽ bị trừng phạt với mức cao nhất cho dù có lỗi vi phạm ở mức nhẹ nhất.

“Không khoan nhượng? Ý dì là thô bạo ấy ạ? N-n- nhưng con không...”

“Dì biết là con không làm gì hết. Nhưng với những người đó, chuyện ấy rất đơn giản. Cháu kháng cự lại một giáo viên. Cháu cần được giúp đỡ.”

Trong một ngôi nhà. Dành cho những đứa trẻ bị diên.

Đêm đó, tôi thức giấc đến mấy lần. Lần thứ hai tỉnh dậy, tôi thấy cha đứng ở ngưỡng cửa quan sát mình. Lần thứ ba, ông ngồi cạnh giường. Nhìn thấy tôi mở mắt, ông với tay ra vụng về vỗ lên tay tôi.

“Rồi sẽ ổn cả thôi,” ông thì thầm. “Mọi chuyện rồi sẽ ổn cả.”

Tôi lại chìm vào giấc ngủ.

Cha tôi vẫn ở lại bệnh viện cho đến sáng hôm sau. Hai mắt ông lơ đãng buồn ngủ, những nếp nhăn quanh miệng cha còn hằn sâu hơn trong trí nhớ của tôi. Từ lúc ở Berlin bay về, cha không hề chớp mắt.

Tôi nghĩ cha không muốn có trẻ con trong nhà. Nhưng ông chưa bao giờ nói với tôi điều đó, kể cả lúc tức giận. Mặc cho dì Lauren nghĩ sao về mình, ông luôn cố gắng hết sức. Chỉ là dường như cha không biết nên nghĩ sao về tôi. Tôi giống như chú chó con bị bỏ lại cho cha bởi n> mà cha yêu tha thiết, và ông nỗ lực để làm điều đúng đắn dù ông không khác một người chán ngắt là bao.

“Con đổi kiểu tóc rồi,” ông nói khi tôi ngồi dậy.

Tôi cố khích lệ mình can đảm. Nếu bạn vừa chạy vừa la hét khắp các hành lang trong trường sau khi bạn nhuộm tóc trong nhà vệ sinh nữ, điều đầu tiên mọi người nghĩ đến sẽ là – được rồi, sau khi họ cho qua cái màn-la-hét-khắp-các-hành lang – “bạn đang làm gì?” Nhuộm tóc trong nhà vệ sinh của trường là chuyện không bình thường đấy. Với những đứa con gái như tôi. Còn những vết tóc đỏ chói thì sao? Trong khi bỏ giờ lên lớp á? Nghe cứ như đồ tâm thần ấy.

“Con có thích kiểu tóc này không?” sau một chập, cha tôi hỏi.

Tôi gật đầu.

Cha ngưng lại một lát, sau đó bật ra một tràng cười bị đè nén. “Ừm, đó không hẳn là màu cha sẽ chọn, nhưng trông cũng ổn ra phết đấy. Nếu con thích thì cứ để vậy đi.” Cha gãi gãi lên cổ họng đầy những râu xồm xoàm. “Cha đoán dì Lauren đã kể con nghe vụ nhà mở này. Lauren đã tìm được nơi cô ấy cho là sẽ đầu vào đấy. Nhỏ, riêng tư. Không thể nói là cha thích thú gì với ý tưởng này, nhưng chỉ mất vài tuần thôi...”

Chẳng có ai lời ra tiếng vào chuyện của tôi. Họ bảo tôi nói chuyện với cả lũ bác sĩ, làm vài bài kiểm tra. Tôi có thể khẳng định là họ đã tưởng tượng hay ho về chuyện xảy ra ở trường và đơn giản là sẽ giữ kín nó. Nghĩ điều họ nghĩ đến thật tồi tệ.

Đây không phải là lần đầu tiên tôi nhìn thấy những người không có thật. Đó là những gì dì Lauren từng muốn bàn với tôi sau giờ học. Khi tôi đề cập đến giấc mơ, dì đã nhớ ra tôi từng kể về những người trong tầng hầm cũ nhà chúng tôi như thế nào. Cha mẹ tôi cho đấy là lối giải thích sáng tạo về những người bạn tưởng tượng của tôi khi tôi nghĩ ra cả một dàn nhân vật. Sau đó những người bạn bắt đầu làm tôi kinh hãi, nhiều đến nỗi chúng tôi đã chuyển đi.

Thậm chí sau đó, thi thoảng tôi vẫn “nhìn thấy” mọi người, vì vậy mẹ mua cho tôi chiếc vòng cổ hồng ngọc và bảo chiếc vòng sẽ bảo vệ tôi. Cha tôi nói toàn bộ chuyện là do tâm lý thôi. Tôi đã tin là chiếc vòng cổ sẽ hiệu nghiệm, nên nó hiệu nghiệm. Nhưng giờ đây, chuyện cũ lại tái diễn. Và lần này, chẳng ai cho đó là do trí tưởng tượng phong phú nữa.

Họ sắp sửa đưa tôi đến một ngôi nhà dành cho những đứa trẻ bị điên. Họ nghĩ tôi cũng thế. Không hề. Tôi mười lăm tuổi và mãi đến giờ mới có kỳ, chuyện đó phải có ý nghĩa gì chứ. Không thể nào chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên khi tôi nhìn thấy tất cả những thứ đấy trong cùng một ngày. Hết thấy hoóc-môn dự trữ đó tăng vọt và não tôi tắc tị, đồng thời lời các hình ảnh trong những bộ phim bị quên lãng ra và đánh lừa tôi rằng chúng có thật.

Nếu bị điên, hẳn tôi sẽ còn làm nhiều trò hơn là nhìn và nghe thấy những người không có ở đó. Tôi sẽ hành xử điên rồ, và tôi không hề bị vậy.

Hay là tôi điên thật?

Càng nghĩ tôi lại càng chẳng thấy chắc chắn chút nào. Tôi thấy mình xử sự bình thường, không nhớ tôi đã làm chuyện gì kỳ cục. Trừ việc nhuộm tóc trong nhà vệ sinh. Bỏ lớp. Chọc ngoáy cái máy phát băng vệ sinh. Và đánh nhau với một giáo viên.

Chuyện cuối cùng không tính. Tôi đã sợ hãi khi nhìn thấy người đàn ông bị bỏng kia và cố thoát khỏi ông ta chứ không phải cố tình làm người khác bị thương. Trước lúc đó, tôi vẫn ổn. Bạn bè tôi cho là tôi bình thường. Thầy Petrie nghĩ tôi không có vấn đề gì khi đưa tôi vào danh sách sơ tuyển đạo diễn. Rõ ràng Nate Bozian cũng nghĩ là tôi không sao. Bạn sẽ không vui đâu nếu mời một cô gái điên khùng đến vũ hội.

Cậu ta từng vui vẻ mà, đúng không?

Khi tôi hồi tưởng lại, tất thấy mọi việc thật mờ nhạt, giống như vài ký ức xa xôi có lẽ chỉ xảy ra trong mơ mà thôi.

Giả dụ chẳng có chuyện nào trong số đó xảy ra thì sao? Tôi từng muốn vị trí đạo diễn. Tôi từng muốn Nate quan tâm đến mình. Có lẽ tôi chỉ tưởng tượng ra tất cả những chuyện đó thôi. Bị ảo giác chẳng hạn, như chuyện cậu con trai trên đường, cô gái khóc lóc nỉ non và cả người bảo vệ bị bỏng.

Nếu là điên, liệu tôi có ý thức được điều đó không? Đó là những việc xảy đến khi bạn bị điên phải không? Bạn tưởng là bạn ổn. Những người khác thì biết là không phải thế.

Có lẽ tôi điên thật rồi.

Cha và dì Lauren lái xe đưa tôi đến Nhà mở Lyle vào một chiều Chủ nhật. Họ đã đưa tôi uống một ít thuốc trước khi tôi rời bệnh viện và thuốc làm tôi buồn ngủ. Chuyến đi của chúng tôi là một cuốn phim nhỏ được dựng từ những cảnh quay và trích đoạn phim tĩnh. Một ngôi nhà rộng lớn màu trắng, xây theo phong cách Victoria tọa lạc trên một khu đất mênh mông. Điểm thêm màu vàng, ở hành lang xây trước nhà đặt một chiếc xích đu.

Hai người phụ nữ. Một tóc bạc và vòng hông bè bước ra chào đón tôi. Đôi mắt thiếu thân thiện của người trẻ hơn dõi theo, tay khoanh lại, người gồng lên vì lo lắng.

Cất bước đi lên một chuỗi cầu thang dài hẹp. Người phụ nữ lớn tuổi hơn – một y tá, người giới thiệu với tôi bà tên là Talbot – nhỏ nhẹ hướng dẫn tham quan một vòng, và bộ não mơ hồ của tôi không cách nào theo kịp.

Một phòng ngủ được sơn hai màu trắng-vàng và trang trí hoa cúc còn thơm mùi keo vuốt tóc.

Ở bên kia phòng là một giường đôi với một cái chăn xốc xếch trên cả mớ ga trải giường. Tường bên trên giường được trang hoàng bằng trang bìa xé ra từ các tạp chí dành cho tuổi teen. Tủ cá nhân chất đầy đồ trang điểm và chai lọ. Chỉ có mỗi bàn học nho nhỏ là còn trống.

Góc phòng của tôi là một hình ảnh phản chiếu đơn điệu – giường y hệt, tủ quần áo y hệt, bàn học bé tí hìn y hệt, hoàn toàn chẳng có chút gì mang phong cách riêng.

Đã đến lúc cha và dì Lauren phải ra về. Bà Talbot giải thích rằng tôi sẽ không gặp người nhà trong vài ngày vì tôi cần thời gian “thích nghi” với “môi trường” mới. Giống như thú cưng trong một tổ ấm mới vậy.

Ôm dì Lauren cái nào. Giả vờ như không thấy nước mắt long lanh trong mắt dì.

Một cái ôm thật chặt nhưng cũng thật vụng về từ cha. Ông lầm bầm là mình sẽ ở trong thành phố, và cha sẽ đến thăm tôi ngay khi được phép. Đoạn, khi hôn lên đỉnh đầu tôi, cha ấn vào tay tôi một xấp những tờ tiền hai mươi đô.

Bà Talbot bảo họ sẽ cất đồ đạc giúp tôi, vì chắc tôi mệt rồi. Chỉ việc leo lên giường thôi. Rèm che kéo kín lại. Căn phòng tối thui. Tôi ngủ thiếp đi.

Giọng nói của cha đánh thức tôi dậy. Lúc này căn phòng tối đen như mực, bên ngoài cũng tối. Giờ đã là ban đêm rồi.

Bóng cha in lên ngưỡng cửa. Cô y tá trẻ hơn – cô Van Dop – đứng sau lưng cha, trên mặt có nét không tán thành. Cha đến bên giường và ấn một vật mềm mềm vào cánh tay tôi. “Chúng ta quên mất Ozzie. Cha không chắc là con sẽ yên giấc nếu không có nó.” Con gấu túi đã yên vị trên kệ trong phòng tôi được hai năm rồi biến mất khỏi giường ngủ khi tôi cao lớn hơn nó. Nhưng tôi vẫn nhận lấy con gấu, vùi mũi vào lớp lông thú giả nhàu nhĩ có mùi thân thuộc.

Tiếng ngáy ngủ khò khè của cô gái giường kế bên làm tôi tỉnh giấc. Tôi nhìn sang nhưng chỉ thấy mỗi dáng người nằm trong chăn.

Nằm úp lại, những giọt nước mắt nóng hổi trào ra hai bên má tôi. Chẳng nhớ nhà. Tủi thẹn. Bối rối. Bề mặt.

Tôi đã làm di Lauren và cha lo sợ. Họ sẽ phải giành nhau việc xem xem nên làm thế nào với tôi. Tôi gặp chuyện gì. Nên sắp xếp lại mọi chuyện ra sao.

Và trường học...

Hai má tôi còn nóng ẩm hơn cả nước mắt. Có bao nhiêu đứa trẻ đã nghe thấy tôi la hét? Đã nhìn trộm vào phòng học trong khi tôi kháng cự lại các giáo viên và lảm nhảm rằng mình bị một người bảo vệ chảy nhão đuổi theo. Nhìn thấy tôi bị trối gô lại và bỏ lên cang khiêng đi.

Bất kỳ ai bỏ lỡ màn đó hẳn cũng sẽ được nghe kể lại. Tất cả mọi người sẽ biết Chloe Saunders đã bỏ qua màn này. Rằng cô ta bị loạn trí, phát rồ và bị giam với những người điên còn lại.

Dù có được phép đi học lại, tôi không nghĩ là mình có can đảm để quay về trường.

5. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 05

CHƯƠNG 5

TIẾNG MÓC TREO CHẠM NHAU LENG KENG làm tôi thức giấc. Một cô gái tóc vàng búng nhẹ vào máy bộ quần áo mà tôi khá chắc là của mình. Ngày hôm qua bà Talbot đã treo chúng lên.

“Chào cậu!” tôi lên tiếng.

Cô bạn quay lại, mỉm cười. “Đồ đẹp đấy! Toàn hàng xịn thôi.”

“Tớ là Chloe.”

“Liz. Như Lizzie McGuire.” Cô nàng vỗ vỗ vào một trang tạp chí cũ mềm dán trên phía tường của mình. “Ngoại trừ việc tớ không bắt chước Lizzie, vì tớ nghĩ làm thế nghe...” cô ấy nhỏ giọng xuống, như thể không muốn xúc phạm đến hình tượng Lizzie “trẻ con quá.”

Liz tiếp tục huyền thuyên, nhưng tôi không hề lắng nghe bởi vì tất cả những gì tôi nghĩ lúc này là, Cô ấy có gì không ổn nào? Nếu sống ở Nhà mở Lyle, hẳn Liz phải có vấn đề gì đó. Đại loại như “rối loạn tâm thần” chẳng hạn.

Trông Liz có điên khùng gì đâu. Mái tóc dài đen bóng được chải túm lại theo kiểu đuôi ngựa. Quần jeans hiệu Guess và áo phông hiệu Gap. Nếu không nắm rõ tình hình, hẳn tôi sẽ nghĩ mình vừa thức dậy trong một trường nội trú.

Cô nàng vẫn cứ luôn miệng nói chuyện. Có lẽ đó là dấu hiệu chẳng.

Dù sao trông Liz cũng vô hại mà. Cô ấy phải như thế chứ, đúng không? Họ sẽ không cho nguy hiểm vào trong này. Hoặc là mấy người điên thật ấy.

Ồi không, Chloe. Họ không cho người điên thật nào vào đây đâu. Chỉ có những ai nghe thấy giọng nói, nhìn thấy bảo vệ chết cháy và dám cự lại với giáo viên thôi.

Dạ dày tôi bắt đầu đau.

“Đi nào.” Liz nói. “Năm phút nữa tới giờ ăn sáng đây, và họ thô lỗ đúng nghĩa khi cậu đến trễ cho xem.” Cô ấy chìa tay ra khi tôi mở ngăn kéo tủ cá nhân. “Cậu được phép mặc pyjama xuống ăn sáng. Đám nam sinh ăn trưa và ăn tối chung với tụi mình, nhưng các cậu ấy ăn sáng trễ hơn, vì vậy chúng mình được riêng tư chút đỉnh.”

“Nam sinh á?”

“Simon, Derek và Peter.”

“Nhà này nam nữ ở chung à?”

“Ừ.” Liz nhìn vào gương rồi bấu môi, đoạn lấy ra một bông tuyết khô. “Tất cả tụi mình dùng chung tầng trệt, nhưng tầng trên thì được chia ra.”

Cô thò ra ngoài cửa phòng và chỉ cho tôi thấy hành lang ngắn thế nào. “Họ dùng hành lang bên cạnh. Thậm chí còn không có cửa thông. Kiểu như chúng ta sẽ lên được qua bên đó vào buổi tối nếu có thể.” Cô nàng cười khúc khích. “Chà, Tori sẽ làm thế cho xem. Biết đâu có cả tớ, nếu bên đó có ai đáng để tớ lên qua. Tori đang nhắm Simon đấy.” Liz chăm chú nhìn tôi trong gương. “Chắc cậu giống Peter. Cậu ấy dễ thương nhưng so với tớ thì còn non lắm. Cậu ấy mười ba. Sắp mười bốn, tớ nghĩ vậy.”

Liz cắn môi. “Ồi thật là. Ừm, dù sao thì Peter không ở đây lâu nữa đâu. Tớ nghe nói cậu ấy sắp về nhà.” Cô ngưng lại một lát. “Cậu mười lăm à? Lớp mấy rồi?”

“Lớp chín.”

“Bằng lớp Tori. Tớ lớp mười, như Simon, Derek với Rae. Dù thế nhưng tớ cho là Simon với Rae mới mười lăm. Và tớ có bảo là tớ thích tóc cậu chưa nhỉ? Tớ đã muốn nhuộm như vậy, với mấy vệt màu xanh dương, nhưng mẹ tớ bảo...”

Khi chúng tôi di chuyển xuống dưới nhà, Liz vẫn tiếp tục bài bình luận, lúc này câu chuyện đã chuyển qua toàn bộ các ân vật. Có Tiến sĩ Gill, nhà tâm lý học, nhưng cô ấy chỉ ghé qua văn phòng vài giờ, và cô Vương, gia sư, y hệt như thế.

Tôi đã tiếp xúc với hai trong số ba y tá. Bà Talbot, người phụ nữ lớn tuổi nhất mà Liz bảo “thật sự tốt bụng”, và cô Van Dop, người trẻ hơn, theo như Liz thì thậm chí là “không tử tế cho lắm”. Y tá thứ ba, bà Abdo, làm việc vào cuối tuần, để những người khác mỗi người được nghỉ một ngày. Họ sống ở đây và coi sóc chúng tôi. Thoạt nghe có vẻ giống các cô trông nom trại trẻ mà đám trẻ ở trường nội trú từng kể với tôi, nhưng Liz lại gọi họ là y tá.

Xuống tới chân cầu thang, tôi vấp phải một cái máy hút bụi màu vàng nhạt. Nó có mùi giống mùi của nhà nội tôi. Hình như cha chưa bao giờ thấy thoải mái trong ngôi nhà sạch như li của nội, dưới cái nhìn trừng trừng ý bảo tốt hơn là đừng có mơ đến món tiền mừng sinh nhật nếu bạn làm đổ sô-đa ra cái sô pha da thuộc trắng toát. Dù vậy, nhìn qua phòng khách một cái, tôi thở phào nhẹ nhõm. Nơi đây sạch sẽ như nhà nội tôi thật đấy – thảm trắng tinh, đồ gỗ sáng bóng – nhưng lại tạo cảm giác có thể thoải mái mời bạn cuộn tròn trên ghế sô pha.

Phòng khách cũng được quét sơn màu Nhà mở Lyle yêu thích – lần này là màu vàng nhạt. Chông đệm gối che mắt ghế sô pha xanh đậm và hai chiếc ghế xích đu. Một chiếc đồng hồ cổ kêu tích tắc trong góc. Mỗi đầu bàn đều có chưng một lọ hoa cúc hoặc thủy tiên. Tươi sáng và vui mắt. Thật tình thì là quá chói sáng và vui mắt, hệt như chỗ trọ gần Seracure, nơi đi Lauren và tôi ngụ lại vào mùa thu năm ngoái, quá tệ ngắt để có cảm giác thân thuộc như ở nhà, đến nỗi trông còn giống sân khấu hơn là nhà của ai đó.

Nơi này cũng chẳng khác biệt gì, tôi đoán vậy – một nơi chốn đầy nhiệt tình thuyết phục bạn rằng chẳng có vấn đề gì đâu, khiến bạn thấy mình như đang ở nhà. Làm bạn quên bằng đi chuyện mình đang có mặt

trong một ngôi nhà dành cho những đứa điên.

Liz chặn tôi lại bên ngoài phòng ăn để tôi có thể nhòm vào trong.

Một cô gái có mái tóc ngắn sẫm màu, vóc người cao ráo đang ngồi tại một góc bàn. “Tori đấy. Tên đầy đủ là Victoria, nhưng cô ấy thích gọi là Tori. Với một vắn i. Bạn thân nhất của tớ. Tính khí thất thường, và tớ cũng có nghe nói đến nguyên nhân vì sao cô ấy lại đến đây, nhưng tớ nghĩ cô ấy ổn.” Liz hát cảm về phía một người khác đang ngồi cùng bàn - một cô gái xinh đẹp có mái tóc sẫm xoăn dài, dáng người mảnh khảnh. “Còn kia là Rachelle. Hay Rae. Cô ấy sở hữu ‘thứ’ tạo ra lửa.”

Tôi nhìn chăm chăm vào cô gái đó. “Thứ” tạo ra lửa ư? Có phải nghĩa là cô ấy tạo ra ngọn lửa không? Thế mà tôi lại nghĩ nơi này an toàn chứ.

Còn các nam sinh thì sao nhỉ? Có ai trong số họ thô bạo cục cằn không?

Tôi xoa xoa lên bụng.

“Tôi thấy rồi nhé, có ai đó đang đói bụng đấy,” một giọng nói thỏ thẻ cất lên.

Tôi liếc lên, thấy bà Talbot bước ra từ nơi mà tôi đoán là cửa phòng bếp, trên tay cầm bình đựng sữa. Bà nở nụ cười với tôi.

“Vào đi thôi, Chloe. Để tôi giới thiệu em.”

Trước bữa sáng, cô Van Dop đưa thuốc cho tất cả mọi người, sau đó quan sát chúng tôi uống. Thật sồn gai ốc quá. Chẳng ai nói năng gì, chỉ chìa tay ra, nước ực thuốc với nước rồi tiếp tục với những mẩu đối thoại đang dở.

Khi tôi nhìn chăm chăm vào phần thuốc của mình, cô Van Dop bảo tiến sĩ sẽ giải thích mọi chuyện sau, nhưng bây giờ, tôi chỉ phải uống hết thuốc. Vậy nên tôi nghe theo.

Ăn uống xong xuôi, chúng tôi lũ lượt đi lên thay quần áo. Rae đi đầu tiên, theo sau là Liz và Tori. Kế đến là tôi.

“Rachelle?” Tori cất tiếng gọi.

Hai vai Rae căng ra nhưng cô ấy không quay lại. “Gì thế Victoria?”

Tori bước lên thêm hai bậc nữa, san lấp khoảng cách giữa hai bọn họ. “Cậu đã giặt xong quần áo bẩn rồi đúng không? Tớ muốn mặc cái sơ mi mẹ tớ mới mua.”

Rae chậm chậm xoay người lại. “Bà Talbot bảo hôm nay tớ có thể làm việc ấy, vì chúng ta phải hoãn lại trong khi...” Mặt cô ấy sáng lên khi nhìn sang tôi, và cô ấy khẽ cười giống như hồi lỗi “... Chloe ổn định chỗ ở cái đã.”

“Vậy là cậu đã không giặt quần áo.”>

“Tớ mới nói thế đấy.”

“Nhưng tớ muốn...”

“Áo sơ mi. Hiểu rồi. Thì cậu cứ mặc đi. Áo mới toanh mà.”

“Ừ, và những người khác chắc sẽ mặc thử. Thật kinh khủng.”

Rae phẩy tay và khuất dạng cuối hành lang. Tori ngoái lại, mặt mày cau có, như thể đấy là lỗi do tôi. Khi cô ta quay đi, thứ gì đó vụt hiện ra giữa hai chúng tôi, làm tôi lao đảo lùi ra sau một bước, chụp lấy thanh chắn.

Cô ta nhả nhó. “Xì, tôi không định đánh cậu đâu.”

Bên kia vai Tori, một bàn tay xuất hiện, mấy ngón tay trắng bệch ngoe nguẩy y hệt lũ sâu.

“Chloe?” Liz gọi.

“Tớ-tớ-tớ...” Tôi cố không nhìn bàn tay đứt rời nọ. “Tớ bị v-vấp.”

“Nghe này... cô gái...” Một giọng đàn ông thì thào bên tai tôi.

Liz bước xuống hai bậc và để tay lên cánh tay tôi. “Cậu ổn chứ? Trông cậu tái mét.”

“Tớ ch-ch-chỉ nghĩ là mình ngh-ngh-nghe thấy tiếng gì đó.”

“Sao cậu ta lại nói chuyện như vậy?” Tori hỏi Liz.

“Chúng cà lăm.” Liz siết chặt tay tôi. “Không sao đâu, em trai tớ cũng bị mà.”

“Em trai cậu năm tuổi đấy Liz. Nhiều đứa trẻ con khác cũng vậy. Không phải đám thanh thiếu niên bọn mình.” Tori liếc xuống chỗ tôi. “Hay cậu bị đàn?”

“Gì cơ?”

“Cậu biết đấy, cậu có lái một chiếc xe buýt dài...” Cô ta giơ hai tay ra cách xa nhau, sau đó từ từ thu hẹp lại “...hay một chiếc ngắn không?”

Mặt Liz đỏ bừng. “Tori, đấy không phải là...”

“Ái chà, cậu ta nói chuyện như con nít, và trông cậu ta cũng có khác gì con nít đâu...”

“Tớ mắc chứng khó giao tiếp,” tôi ngắt lời, thận trọng diễn đạt thật rõ ràng, như thể cô ta cũng là một đứa đàn. “Tớ đang học cách vượt qua.”

“Cậu đang làm rất tốt.” Liz nhỏ nhẹ. “Cậu nói nguyên cả một câu mà không lấp chỗ nào.”

“Các cô gái?” Gần ngưỡng cửa nơi hành lang phía dưới, bà Talbot lộ đầu ra. “Các em biết là người ta cũng không nói các em ngốc khi tụ tập chỗ cầu thang đâu. Ai đó có thể bị thương đấy. Mười phút nữa vào lớp. Chloe, chúng tôi đang đợi thư từ giáo viên của em, nên hôm nay em không phải lên lớp. Khi nào em thay quần áo xong, chúng ta sẽ thảo luận về thời khóa biểu.”

Nhà mở Lyle chuộng các thời khóa biểu hết như trại huấn luyện lính thủy ưa thích các phương pháp rèn luyện.

Chúng tôi dậy lúc bảy rưỡi sáng. Ăn uống, tắm táp, thay quần áo và đến lớp lúc chín giờ, nơi chúng tôi làm việc độc lập dưới sự phân công của các giáo viên chủ nhiệm, bị trợ giáo Vương giá thị. Lúc mười rưỡi sẽ giải lao ăn nhẹ - bổ dưỡng, dĩ nhiên rồi. Quay lại lớp học. Tan học vào buổi trưa để dùng bữa. Lại quay về lớp lúc một rưỡi tới bốn rưỡi, giải lao hai mươi phút lúc hai rưỡi. Vào vài thời điểm trong quá trình lên lớp - giờ giấc sẽ có chút khác biệt - chúng tôi sẽ tham gia những buổi điều trị tâm lý riêng kéo dài cả giờ với Tiến sĩ Gill; buổi đầu tiên của tôi sẽ là sau bữa trưa hôm nay. Ngoài các giờ học và giờ điều trị tâm lý, chúng tôi được rảnh rỗi... theo một kiểu nào đó. Ngó qua danh sách thì thấy khá nhiều việc vặt. Những việc này phải được hoàn tất trong suốt thời gian rảnh, trước và sau giờ ăn tối. Thêm vào đó, mỗi ngày chúng tôi có ba mươi phút bắt buộc tham gia các hoạt động thể chất. Và sau một bữa ăn nhẹ là đến giờ đi ngủ, lúc chín giờ, mười giờ thì tắt đèn hết.

Các bữa ăn nhẹ giàu dinh dưỡng ư? Các buổi điều trị tâm lý? Danh sách việc vặt? Các bài tập thể dục bắt buộc? Đi ngủ lúc chín giờ?

Trại huấn luyện lính thủy mới tuyển bắt đầu có vẻ hay ho rồi đấy.

Tôi không thuộc về nơi này. Thật sự thế.

Sau cuộc nói chuyện, một cú điện thoại gọi đến nên bà Talbot hối hả rời đi, đồng thời hứa hẹn sẽ trở lại với cái danh sách công việc của tôi. Thật mới vui làm sao.

Tôi ngồi trong phòng khách, cố nghĩ ngợi, nhưng sự bài trí vui mắt cứ như một tia sáng chói lóa chiếu vào mắt tôi không ngớt, khiến tôi khó chú tâm cho nổi. Một vài ngày sống giữa màu sơn vàng nọ và hoa cúc đại, thế là tôi biến thành một kẻ dễ sống dễ chết vui vẻ như Liz.

Cõi lòng tôi nhói lên vì hổ thẹn. Liz đã làm tôi thấy mình được chào đón và bênh vực cho tôi trước bạn cô ấy. Nếu vui vẻ là một chứng bệnh tâm thần, nó chẳng phải là điều tệ hại gì mà bạn có - chắc chắn là còn tốt hơn nhìn thấy mấy người chết ch

Tôi xoa xoa sau gáy và nhắm mắt lại.

Thật tình mà nói, Nhà mở Lyle là một nơi chấp nhận được. Còn tốt hơn nhiều so với những căn phòng có tường đệm bông và những hành lang dài bất tận đầy rẫy những kẻ sống dở chết dở thực thụ ngơ ngẩn ngẩn chẳng buồn mặc quần áo, hướng chỉ là tắm rửa. Có lẽ ảo cảnh về ngôi nhà đã làm tôi lo lắng. Biết đâu, nói theo cách nào đó, tôi sẽ hạnh phúc hơn với những chiếc ghế tràng kỷ xấu xí, vách tường trắng toát và các cửa sổ được rào chắn, như thế sẽ không có những lời hứa hẹn dối trá nào nữa. Đừng tưởng không có thanh chắn nghĩa là cửa sổ cũng toang hoác như bệ ngoài. Làm gì có chuyện đó.

Tôi rảo bước đến chỗ cửa sổ chính. Đóng lại rồi, dù hôm nay trời đang nắng. Trên đó có cái khe, chắc là dành cho then cửa. Tôi nhìn ra ngoài. Cây cối rậm rịt, đường xá vắng lặng, còn có nhiều ngôi nhà cũ kỹ hơn trên các khu đất trống rộng lớn. Không có hàng rào điện. Chẳng có biển báo trên thảm cỏ chỉ rõ NHÀ MỞ LYLE CHO TRẺ BỊ ĐIỀN. Mọi thứ hoàn toàn bình thường, nhưng tôi hoài nghi nếu tôi chộp lấy ghế và đập mạnh vào cửa sổ, chuông báo động sẽ kêu.

Vậy chuông báo động ở đâu nhỉ?

Tôi bước vào phòng ăn, nhìn qua cửa sổ trông ra một khoảng sân rộng cũng có nhiều cây như ở mặt tiền. Ngoài đây có một nhà kho, một cái ghế bố và vườn tược. Một quả bóng da nằm trên một cái ghế gỗ và một vành bóng rổ trên một sân lát xi măng như ám chỉ chúng tôi được phép ra ngoài – chắc là dành cho “ba mươi phút vận động thể chất”. Nơi đó có bị giám sát không? Tôi không nhìn thấy chiếc ca-me-ra nào cả, nhưng số cửa sổ thì dư sức cho các y tá để mắt đến bất cứ ai ngoài sân. Và dây hàng rào cao một mét tám kia cũng đủ làm bạn nản lòng.

“Em tìm cách ra ngoài đấy à?”

Tôi quay lại, nhìn thấy cô Van Dop. Đôi mắt cô ấy ánh lên một cái nhìn tựa như thích thú, nhưng vẻ mặt lại trông nghiêm nghị.

“K-không. Em chỉ tham quan tí chút. À, trong lúc thay quần áo, em mới nhận ra là mình bị mất vòng cổ. Có lẽ em đã bỏ quên trong bệnh viện, và em muốn chắc là mình sẽ có lại nó. Đó là một vật đặc biệt

“Tôi sẽ báo cho cha em biết, nhưng ông ấy sẽ giữ cái vòng khi em ở đây. Chúng tôi không thích nữ sinh mang đồ trang sức. Còn bây giờ, về việc tham quan...”

Nói cách khác, tôi đã cố làm tốt việc phân tán tư tưởng, nhưng vô ích. Cô Van Dop kéo ghế trong phòng ăn ra, ra hiệu cho tôi ngồi xuống. Tôi vâng theo.

“Tôi tin là em đã nhìn thấy hệ thống an ninh ở cửa trước,” cô nói.

“Em... em không...”

“Tìm cách trốn thoát. Tôi biết.” Cô ấy nhướn cười. “Hầu hết các em sống ở đây không thuộc thành phần thanh thiếu niên bỏ nhà đi bụi, trừ khi có báo cáo gì về việc đó. Các em ấy đủ thông minh để biết bên ngoài còn tệ hơn trong này nhiều. Và cuộc sống ở đây cũng không tệ gì cho lắm. Chẳng phải Thế giới thần tiên của Walt Disney, nhưng cũng chẳng phải là nhà tù. Những nỗ lực trốn thoát duy nhất chúng tôi từng biết đến là từ những đứa trẻ tránh né gặp gỡ bè bạn. Không nghiêm trọng mấy, nhưng các bậc phụ huynh mong rằng hệ thống an ninh sẽ khá khẩm hơn; và, trong khi chúng tôi thấy hãnh diện về việc cung cấp một môi trường giống như ở nhà, tôi nghĩ việc sớm chỉ ra những giới hạn rất quan trọng.”

Cô ấy yên lặng chờ như thể đợi một hồi đáp. Tôi gật đầu.

“Các cửa sổ đều được trang bị một còi báo động, tương tự như cửa chính bên ngoài. Em chỉ được phép ra phía sau và không có cái cổng nào hết. Vì có chuông báo động nên em phải báo cho chúng tôi biết trước khi ra ngoài, để chúng tôi vô hiệu hóa chuông và, ừ, trông chừng em. Nếu có bất cứ câu hỏi nào về những việc em được và không được làm, hãy đến gặp tôi. Tôi sẽ không làm việc đó bất khó chịu vì em đâu, Chloe. Tôi tin trung thực là bước đầu tiên để thiết lập sự tin tưởng, và niềm tin là một yếu tố then chốt cho một nơi như ở>

Một lần nữa, cái nhìn chòng chọc của cô ấy như xuyên thấu ruột gan tôi, thăm dò, chắc chắn là tôi hiểu được khía cạnh khác của câu nói vừa rồi - sự trung thực có hai chiều và mong tôi sẽ giữ vững lập trường.

Tôi gặt đầu.

6. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 06

CHƯƠNG 6

Bà Talbot bảo tôi gọt cà rốt cho bữa trưa. Tôi không dám nói với bà mình

chưa từng gọt củ cà rốt nào trong đời. Sau khi cắt phải ngón tay cái, tôi đã hiểu rõ công việc của mình.

Vừa gọt củ, tâm trí tôi vừa bắt đầu suy nghĩ lan man... về những nơi tôi thà là không bén mảng đến. Vậy nên tôi thu về trạng thái phòng ngự tốt nhất của mình: biến hết chúng thành một bộ phim.

Khi những trải nghiệm đau buồn qua đi, vài ngày gần đây là chất liệu chưa được gọt giũa cho bộ phim hay nhất của tôi từ trước đến nay. Nhưng biết xếp nó vào thể loại nào bây giờ? Kinh dị thông thường? Tâm lý hồi hộp? Có lẽ là sự kết hợp các yếu tố, đồng thời gây ngạc nhiên cho người xem với...

“Bắt đầu nhiệm vụ gọt rau củ rồi hả?” một giọng rì rầm vang lên. “Cậu đã làm gì mà phải chịu như vậy?”

Lần này, khi quay người >Tôi không hề nhìn thấy một bàn tay đứt lìa không có phần thân. Thật ra thì đó là một nam sinh, có lẽ lớn hơn tôi một tuổi, cao hơn tôi mười lăm phân và thân hình gầy gầy, xương gò má cao và mái tóc vàng sậm cắt ngắn rối rùi. Đôi mắt nâu hình quả hạnh lấp lánh tỏ vẻ hứng thú.

“Chắc cậu là Chloe.”

Cậu ta chìa tay ra. Tôi giật lùi ra sau. Củ cà rốt vọt khỏi tay tôi và văng trúng cánh tay cậu ta. Một cánh tay thật sự. Đi kèm với một anh chàng thực thụ.

“Tớ... tớ...”

Cậu ta đặt một ngón tay lên môi, đoạn chỉ về phía cửa phòng ăn. Xa xa bên đó, bà Talbot đang nói chuyện với Liz.

“Tớ không được vào trong này,” cậu ta thì thầm. “Nhân tiện, tớ là Simon.”

Đột nhiên tôi để ý thấy cậu ta đứng chắn giữa tôi và lối ra. Nụ cười trên môi cậu ta thân thiện và dứt khoát là cậu ta trông dễ thương, nhưng dễ thương không được tính với người dồn bạn vào góc trong một nhà mờ.

Cậu ta lùi về phía phòng cất chứa thực phẩm, giơ một ngón tay lên ý bảo tôi đợi, đoạn lùi mất vào trong. Tôi nghe tiếng cậu ta lục lọi các kệ. Khi tôi ghé mắt nhìn vào, cậu ta đang lấy xuống một hộp bánh quy làm bằng bột chưa rây.

Một vụ lục l nhà bếp à? Tôi không khỏi mỉm cười. Có lẽ chuyện này chẳng can dự gì đến việc nơi này có là nhà mờ hay trại hè hay không, các nam sinh và dạ dày của họ không hề thay đổi. Simon kéo ra một bao bánh quy chưa khai.

“Có bao khác mở sẵn rồi đấy,” tôi nhỏ giọng, giơ tay chỉ chỉ.

“Cảm ơn, nhưng anh tớ sẽ thích những vật nguyên vẹn hơn. Đúng không anh trai?”

Hướng theo ánh mắt của cậu ta qua vai mình, tôi ré lên. Nam sinh đứng sau tôi chắc phải cao đến một mét tám hai, vai rộng bằng cửa ra vào. Mặc dù to con như người lớn nhưng anh ta sẽ không bao giờ bị nhầm với một người trưởng thành. Gương mặt anh ta có thể được dùng như tấm ảnh “lúc trước” trong một quảng cáo trị mụn trứng cá. Mái tóc sẫm màu phủ lấy mắt, rú, thẳng và xỉn xỉn.

“Tôi... tôi... tôi...” Tôi nuốt xuống. “Tôi không nhìn thấy anh ở đó.”

Anh ta với tay ra sau lưng tôi, nhận lấy mớ bánh quy từ tay Simon. Khi anh ta bắt đầu rút lui. Simon chớp lấy đuôi áo anh ta.

“Tụi mình vẫn đang dạy anh ấy cách cư xử,” cậu ta bảo tôi. “Derek, đây là Chloe. Chloe, giới thiệu với cậu. anh trai tớ. Derek.”>

“Anh trai ư?” tôi hỏi lại.

“Ừ.” m vực của Derek là một giọng trầm khẽ. “Anh sinh đôi cùng trứng.”

“Anh ấy là anh nuôi của tớ.” Simon nói. “Nên em vừa mới định kể với Chloe là...”

“Xong việc ở đây chưa?” Derek ngắt lời.

Cậu ta xua tay đuổi anh trai mình đi, đoạn tròn tròn mắt. “Xin lỗi nhé. Dù sao tớ cũng chỉ định nói hoan nghênh...”

“Simon?” Giọng Tori vang vọng qua nhà bếp. “A ha. Tớ biết cậu ở đâu rồi.” Mấy ngón tay của cô ta thò ra trên cửa phòng chứa thực phẩm. “Cậu và Derek lúc nào cũng lục lọi trong...”

Cô ta nhận ra tôi đứng đấy, liền nheo mắt lại.

“Tori?” Simon nói.

Biểu cảm trên mặt Tori chuyển từ kìm nén sang cười điệu.

“Ừ?”

Simon chỉ tay về phía cửa phòng ăn.

“Suýt!”>

Khi cô ta lắp bắp xin lỗi, tôi liền chuẩn.

Sau khi gọt hết cà rốt. bà Talbot bảo tôi được rảnh rang đến giờ ăn trưa và chỉ đường cho tôi đến phòng nghe nhìn. Nếu đang nuôi hy vọng về một màn hình TV bị khủng cùng dàn âm thanh nổi kèm theo máy vi tính đời mới nhất thì tôi không may mắn rồi. Chỉ có một chiếc TV màn hình hai mươi inch, một đầu chiếu DVD/VCR rẻ tiền, một máy trò chơi điện tử Xbox xưa lắc và một chiếc máy vi tính thậm chí còn cổ lỗ sĩ hơn. Liếc mắt sơ qua bộ sưu tập phim, tôi biết mình sẽ không dành nhiều thời gian ở đây lắm... trừ khi tôi trở nên hoài cổ vì hai chị em sinh đôi nhà Olsen. Bộ phim duy nhất được giới hạn PG là Công viên kỷ Jura và nó được dán nhãn “vui lòng hỏi trước khi xem”, giống như việc tôi phải trình thẻ học sinh ra để chứng minh là mình trên mười ba tuổi.

Tôi mở máy tính. Tốn năm phút khởi động. Hệ điều hành Windows 98. Tôi mất thêm năm phút nữa để cố nhớ xem làm thế nào sử dụng hệ điều hành Windows. Ở trường chúng tôi dùng hệ điều hành Macs và tôi từng tận dụng đó làm cơ thuyết phục cha mua cho một cái laptop hiệu Apple - đầy đủ chức năng cho mọi chương trình biên tập phim cao cấp.

Tra trình duyệt, tôi hy vọng đó là Firefox. nhưng chẳng có gì khá khẩm hơn anh bạn IE đơn giản mà cũ xì. Tôi gõ vào đấy một đuôi URL và nín thở mong nhận được tin báo “không thể kết nối với Internet”. Thay vào đó, trang màn hình bất thành linh vọt ra. Ước chừng là chúng tôi không cắt đứt với thế giới bên ngoài như tôi hằng lo sợ.

Tôi nhấp qua một lượt các trang ưa thích, giết thời gian cho đến khi đủ can đảm kiểm tra hộp thư đến. Vài phút.... và tôi gõ URL vào để truy cập tài khoản MSN.

Trình duyệt kêu ò ò i e khoảng một phút, sau đó đưa ra thông báo “Trang này không thể hiện”. Tôi thử Hotmail xem sao. Cũng y hệt.

“Chloe, em đây rồi.”

Tôi vừa quay người lại thì bà Talbot bước vào.

“Em chỉ...” Tôi vẫy tay chỉ vào màn hình. “Em muốn kiểm tra thư, nhưng em toàn nhận được cái này.”

Bà bước sang, thoáng nhìn qua màn hình và thở dài. “Đó là phần mềm Net Nanny hay bất cứ thứ gì mà họ sử dụng. Tôi e nó còn làm vài việc khác ngoài nhiệm vụ chặn một số trang web. Em có thể gửi và nhận thư thông qua tài khoản của chúng tôi. Em cần sử dụng chương trình thư tương thích với máy và gặp cô Van Dop để gõ mật khẩu vào, thế là em gửi được thư. Tôi biết là phiền phức thật, nhưng năm ngoái chúng tôi đã gặp vấn đề với một nam sinh truy cập vào những địa chỉ không được phép và khi hội đồng quản trị tìm ra thì...” Bà lắc đầu. “Chúng tôi ph hết những ai đã làm gương xấu, tôi rất tiếc phải nói thế. Nào, đến giờ ăn trưa rồi.”

Giờ ăn trưa, tôi gặp được người sống cùng nhà cuối cùng, Peter. Cậu chào tôi, hỏi xem mọi chuyện thế nào, sau đó chuyển sự chú ý sang cái máy chơi game PSP khi đang dùng bữa. Giống như mọi chuyện khác ở Nhà mờ Lyle, việc đó cũng bình thường. Quá sức bình thường. Mỗi lúc ai đó chuyển động, tôi căng thẳng, đợi chờ cô ấy bắt đầu nói chuyện một cách khó hiểu hoặc la hét về đám rệp bò trên đĩa cậu ta. Chẳng ai làm thế hết.

Thức ăn vừa đủ thơm tất. Món thịt hầm tự chế, đầy ắp rau củ và thịt. Có lợi cho sức khỏe, tôi tin là vậy, giống như súp sữa và bánh mì nguyên khúc mà chúng tôi phải ăn kèm. Chúng tôi được hứa hẹn sẽ có món tráng miệng là thạch Jell-O. Thật vui sướng.

Tiếng còi báo động và tiếng rít của lớp xe từ trò chơi của Peter đóng vai trò tạo nên phần lớn tiếng ồn cho bữa ăn. Rae bảo đến nhưng lại chẳng thấy tăm hơi. Tori và Liz lú lú với nhau, bẻ giọng đến nỗi tôi không dự vào được. Derek thì bận ngẫu nhiên đồ ăn, còn rồi đâu mà tám chuyện với tôi.

Vì vậy nhiệm vụ nghinh tiếp bị bỏ lại cho Simon. Cậu ta hỏi tôi sống ở đâu trong thành phố. Khiếu nhận rằng mình chẳng định cư ở khu nào quá lâu, cậu ta bảo hai anh em mình cũng chuyển chỗ nhiều lần - cậu ta và Derek. Chúng tôi bắt đầu so sánh xem chuyện nào dở ẹc nhất, rồi Tori nhảy bổ vào với câu chuyện kinh dị thương tâm của chính mình - từ phòng ngủ trên lầu cho đến tầng hầm của cô ta. Simon để mặc cô nàng huyền thuyên trong khoảng hai phút, trước khi hỏi xem tôi học lớp mấy và học ở trường nào.

Tôi biết cậu ta chỉ đang tỏ ra lịch sự - kể cả cô gái mới tới trong đoạn hội thoại - nhưng nếu Tori là một nhân vật hoạt hình, khóis sẽ xì ra liên tục từ hai tai cô ta. Tôi từng gặp những cô gái như vậy rồi. Chuyện đó mang tính “địa bàn”, dù cho đó là về một cái bàn chải tóc. bạn thân nhất, hay một chàng trai mà họ để mắt tới đi chẳng nữa.

“Trường nghệ thuật.” Tori thở ra. “Nghe chẳng hấp dẫn tẹo nào. Kể cho tớ nghe xem Chloe. Cậu học gì ở đây? Chụp ảnh ma? Hay là viết về ma?”

Tôi sặc một miếng thịt.

“Ồ.” Ánh mắt vô tội của Tori hướng sang Simon. “Chloe chưa kể với cậu vì sao cô ấy ở đây phải không? Cô ấy nhìn thấy người chết.”

Peter ngẩng mặt lên khỏi trò chơi. “Thật sao? Ngầu quá xá.”

Khi tôi ngược mắt lên, > cái nĩa đang trên đường đến miệng của Derek khựng lại, đôi mắt màu lục xuyên thấu qua lộn tóc phủ mắt khi anh ta chăm chú nhìn tôi, môi cong lên như thể muốn nói Cô ta dị hợm cỡ nào khi thấy ma nhỉ?

“Chuyện không phải thế. Tớ-tớ-tớ...”

“Cô ấy là vậy đấy.” Tori thở dài. “Liz, vỗ lưng cô ấy đi. Coi như khởi động lại.”

Simon trừng mắt giận dữ. “Thôi cái thói cư xử mất nét đó đi. Tori.”

Tori khựng lại, miệng mồm há hốc. đứng bất động khiếp sợ vì bề mặt. Derek tiếp tục dùng bữa trưa của mình.

“Ý tớ không phải thế.” Tori nói, lời lẽ thốt ra lộn xộn hết. “Như Peter vừa bảo ấy, chuyện đó ngẫu mà. Nếu thực sự thấy ma. có lẽ cô ấy giúp được Liz, cậu biết đấy, yêu tinh.”

“Tori!” Liz hét lên, làm rơi nĩa trên tay.

“Thôi hết đi,” Derek càu nhàu.

Liz trợn tròn mắt trượt ghế ngồi ra sau, báo hại cái ghế kêu ken két. Tori rồi rít xin lỗi lần nữa. Simon chụp lấy ly của trước khi cô làm rơi nó. Peter lại cúi xuống hí hoáy chơi game. Derek chớp lấy thời cơ nhân lúc hỗn loạn vốc lấy miếng thịt hầm cuối cùng.

Cửa bếp bật mở và bà Talbot xuất hiện, nhưng những lời bà nói bị tiếng ồn át mất.

Rae xuất hiện tại một cánh cửa khác, trên tay cầm cái giỏ giặt quần áo bẩn.

“Lần cuối nhé?” cô ấy nói to. “Thêm nữa chứ?”

Chẳng ai chú ý, hướng chỉ là nghe thấy cô ấy nói. Tôi liếc nhìn xung quanh và hết sức choáng khi nhận ra sẽ chẳng có ai để ý đến việc tôi rời đi. Nên tôi cất bước ra khỏi phòng ăn.

Họ biết. Tất cả mọi người đều biết.

Tôi, một đứa dị hợm. Một đứa điên nhìn thấy ma. Tôi thuộc về nơi này.

Bữa trưa đang lộn tung phèo trong dạ dày tôi. Tôi chạy vội lên cầu thang, đồng thời ý nghĩ về cái giường trải nệm mỏng bốc mùi va-ni thỉnh thoảng trở nên cực kỳ hấp dẫn. Kéo rèm che xuống, tôi cuộn tròn với iPod và cố quên đi...

“Tôi giúp gì được em không. Chloe?”

Cách đầu cầu thang hai bước, tôi thôi không chạy nữa và quay lại, thấy cô Van Dop đứng bên dưới.

“Em... em muốn đi nằm một chút. Em bị nhức đầu và...”

“Vậy thì đến chỗ tôi lấy vài viên Tylenol nhé.”

“Em... em hơi mệt thôi. Em không có tiết, nên em nghĩ là...”

“Xuống đây nào, Chloe.”

Cô ấy đợi đến khi tôi gần xuống tới nơi rồi bảo, “Ở Nhà Lyle, phòng ngủ là để ngủ.”

“Em...”

“Tôi biết, chắc em mệt và thấy choáng, nhưng em cần tích cực vận động và giao tiếp với người khác, chứ không phải cô lập bản thân. Rae đang bận rộn bên phòng giặt trước giờ học buổi chiều. Nếu ăn trưa xong rồi em có thể qua đó giúp bạn.”

Tôi gắng sức mở cửa tầng hầm ra, mong sẽ nhìn thấy cầu thang bằng gỗ kêu kety hướng xuống một tầng hầm tối tăm, ẩm ướt, loại nơi chốn mà tôi rất ghét. Thay vào đó, tôi bắt gặp một cầu thang sáng bóng, lối hành lang sáng trưng, tường quét sơn màu lục nhạt và viền hoa. Lần đầu tiên trong ngày, tôi thấy vui và hào hứng.

Sàn phòng giặt được lát gạch, trong phòng có một ghế tựa cũ, một chiếc máy giặt và máy sấy kèm theo một dãy tủ ly cùng kệ. Chẳng có chút dấu tích của một “tầng hầm cũ kỹ”.

Máy giặt đang chạy ro ro, nhưng không thấy tăm hơi Rae đâu hết.

Tôi nhìn qua bên kia phòng, mắt hướng về phía cánh cửa đóng kín. Khi bước sang đó, tôi ngửi thấy mùi hăng hắc.

Khói thuốc ư?

Nếu Rae đang hút thuốc dưới này, sẽ không phải là tôi bắt quả tang cô ấy làm thế. Tôi xoay người đi lên trở lại và nhìn thấy Rae đang luồn qua hai dãy kệ cao ngất.

Môi Rae mấp máy giống như đang thâm mắng chửi khi cô ấy phẩy tay làm tắt một que diêm. Tôi mong sẽ nhìn thấy một điếu thuốc. Chẳng có gì – chỉ là một que diêm cháy âm ỉ.

Tôi lại nghe thấy giọng nói của Liz: Cô ấy sở hữu “thứ” tạo ra lửa đấy.

Hắn tôi đã phản ứng gì đó vì Rae nhảy bò tới trước, đứng chắn giữa tôi và cửa ra vào, hai tay chấp chới lơ lửng cao.

“Không, không, chuyện này không phải vậy. Tôi không định làm gì hết. Tôi không...” Rae nói chậm lại, đồng thời nhìn thấy sự quan tâm của tôi. “Tôi không thổi lửa. Họ sẽ không cho tôi ở lại đây nếu tôi làm thế. Hỏi mọi người xem. Tôi chỉ thích lửa thôi.”

“Ồ.”

Cô nhận ra tôi đang nhìn chăm chăm vào hộp diêm, bèn đút nó vào túi.

“Tớ, ừ, thấy cậu chưa ăn trưa...” tôi nói. “...tớ mang cho cậu chút gì nhé?”

Nét mặt Rae sáng rõ. “Cảm ơn cậu. Nhưng tớ sẽ chôm một quả táo trước giờ lên lớp. Tớ tận dụng mọi cơ để tránh phải ăn trưa với Nữ hoàng Vtoria. Cậu thấy cô ta thế nào rồi đấy. Với tớ, đó là thức ăn. Nếu tớ nhận lấy một suất bự, suất thứ hai hay phần tráng miệng thì thế nào cô ta cũng chõ mũi vào.”

Hắn tôi trông có vẻ lúng túng, bởi vì Rae liền vấy tay theo dọc thân hình mình.

“Ừ, tớ có thể chịu mất vài cân, nhưng tớ không cần cô ta cư xử như chuyên gia dinh dưỡng của mình tớ.” Rae di chuyển một chồng quần áo bẩn chưa phân loại. “Lời khuyên của tớ á? Tránh xa cô ta ra. Cô ta trông như lũ quái vật trong một bộ phim khoa học viễn tưởng xưa lơ xưa lắc, ma cà rồng vũ trụ, chỉ có họ mới không hút máu, họ hút hết tất cả năng lượng của cậu.”>

“Lifeforce. Tobe Hooper. Ma cà rồng huyền bí.”

Rae cười toe. khoe ra một chiếc răng khểnh cong cong. “Những tên ma cà rồng huyền bí. Tớ sẽ ghi nhớ từ đó.”

Ban đầu. tôi đã nghĩ mình không thuộc về nơi này vì tôi không thấy mình điên. Tôi cá chẳng có ai trong số bọn họ bị vậy. Có lẽ chỉ là vài bệnh lý như chứng lấp bắp. Tôi sẽ dành cả đời để thuyết phục mọi người mình chỉ mắc tật nói lấp chứ không có gì khác bất ổn. Chỉ có một rắc rối, tôi sẽ phải cố gắng hơn để bỏ được tật đó.

Giống như việc nhìn thấy người đã khuất.

Giống như bị lửa khơi dậy hứng thú.

Những điều đó không đồng nghĩa với việc bạn bị tâm thần hay mắc chứng gì.

Càng chóng lấy lại tinh thần bao nhiêu thì tôi sẽ sớm rời khỏi Nhà mở Lyle bấy nhiêu. Tôi sẽ càng mau trở nên khá hơn... và được ra ngoài.

Tôi nhìn mấy chồng quần áo. “Tớ giúp nhé?”

> chỉ tôi cách làm - một việc nữa mà tôi chưa từng động tay động chân vào bao giờ. Ngay cả khi đi cấm trại cũng có người làm giúp chúng tôi việc này.

Sau vài phút làm việc cùng nhau, Rae nói, “Cậu có cảm tưởng thế nào?”

“Sao cơ?”

“Về việc đưa một cô gái vào một nơi thế này vì cô ấy thích lửa.”

“Ừ thì, đó là tất cả...”

“Còn hơn thế ấy chứ, nhưng chỉ là chuyện vặt thôi, chuyện liên can tới lửa ấy. Chẳng có gì nguy hiểm hết. Tớ không làm mình hay người khác bị thương đâu.”

Cô lại tiếp tục phân loại.

“Cậu thích manga không?” sau một phút, cô ấy hỏi. “Anime nữa?”

“Anime rất thú vị. Thật tình thì tớ không mê cho lắm. nhưng dù có là anime hay không thì tớ vẫn thích phim Nhật.”

“Chà, tớ thì có. Tớ đi xem các buổi trưng bày, đọc sách, tám trên các diễn đàn, tất tần tật. Nhưng cô gái mà tớ quen, cô ấy ghiền anime lắm. Cô ấy tiêu hết tiền tiêu vặt của mình vào sách và DVD. Có thể đọc thuộc lòng các mẫu đối thoại nằm trong ấy.” Rae bắt gặp cái nhìn chăm chăm của tôi. “Vậy cậu sẽ cho rằng cô ấy thuộc về nơi này>

“Không. Chẳng phải lúc nào lũ trẻ cũng mê một thứ gì đó sao? Với tớ thì là phim ảnh. Giống như việc biết được ai là người đạo diễn một bộ phim viễn tưởng trước khi tớ ra đời ấy.”

“Nhưng không ai bảo cậu bị điên vì chuyện đó hết. Chỉ là cuồng phim thôi. Bị mê hoặc. Giống như là...” Rae cầm lấy cặp đựng diêm làm từ giấy cứng trong túi ra. vẩy vẩy, tớ và lửa.”

Cánh cửa trên đầu cầu thang kêu lách cách.

“Các cô gái?” Bà Talbot cất tiếng gọi. “Các em còn dưới đó à?”

Tiếng bước chân lộc cộc vọng xuống trước khi chúng tôi kịp đáp lời. Bóng bà Talbot vừa phủ xuống góc phòng, tôi tranh thủ chộp lấy cái cặp đựng diêm trên tay Rae rồi giấu dưới áo sơ mi.

“Rae?” Bà Talbot hỏi lại. “Giờ học của em bắt đầu rồi đấy. Chloe...”

“Em xong việc dưới này rồi lên ngay.”

Bà Talbot rời đi. Tôi đưa lại cái cặp cho Rae và cô ấy nói cảm ơn, đoạn theo bà y tá bước lên cầu thang.

Giờ chỉ còn có mình tôi trong tầng hầm.

7. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 07

CHƯƠNG 7

Tôi vớt bộ đồ con màu hồng có đánh dấu tên Liz vào đồng quần áo của cô rồi khựng lại. Đừng nói chúng tôi giặt đồ con cho nam sinh luôn đấy? Thật lòng hy vọng là không. Tôi xem xét kỹ chồng đồ, chỉ tìm thấy mấy món của Rae, Liz và Tori, thế là tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Cô gái...”

Một giọng đàn ông vang lên trên đầu tôi. Tôi chờ người ra, nhưng vẫn cố buộc mình tiếp tục công việc phân loại. Chẳng có ai ở đây. Ồ, nếu như có, ông ta không có thực. Đây là cách tôi cần để xử lý việc này. Không giặt nấy mình như một con mèo bị cháy sém lông. Quyết tâm chịu đựng. Nghe thấy các giọng nói, nhìn thấy những bóng ma và lờ đi tất.

“...đến đây nào...”

Giọng nói vọng qua bên này phòng. Tôi cầm cái quần lợt khe ren đỏ đánh dấu tên Tori lên và nghĩ đến mớ đồ con bằng vải cotton của mình.

“... đằng này...”

Tôi cố chú tâm vào việc làm thế nào kiếm được đồ con khá khẩm hơn trước khi có ai khác giặt đồ của tôi, nhưng hai tay tôi bắt đầu run lên vì nỗ lực lờ giọng nói kia đi. Nhìn một cái thôi. Chỉ một...

Tôi liếc mắt qua bên kia phòng. Đằng đó chẳng có ai. Tôi thở dài, tiếp tục phân loại.

“... cửa... bị đóng...”

Tôi nhìn cánh cửa đóng kín. Ngay từ đầu tôi đã nhìn qua đó, cửa đóng chặt cứng, chứng tỏ giọng nói đó chỉ là tưởng tượng thái quá của tôi thôi.

Sao mà phải cần đến bằng chứng đó? Chuyện đó sẽ có gì khác sao?

Tuyệt. Có đến hai giọng nói phải lờ đi.

“Mở cửa ra nào... có thứ này... cho cô xem...”

Ha! Giờ thì hết như một cảnh phim kinh điển rồi nhé: Chỉ việc đến đây và nhìn ra sau cánh cửa đóng kín thôi cô gái. Tôi phá lên cười, nhưng tiếng cười nghe cứ run run, the thé thế nào

Bình tĩnh. Hoặc chịu đựng, hoặc là bạn sẽ không tài nào thoát được họ.

Tôi lên nhìn ra chỗ cánh cửa. Trông giống một phòng để đồ thông thường. Nếu thực sự tin giọng nói từ trong đầu mình phát ra. vậy thì cái gì đang ngăn tôi mở cửa>

Tôi sải bước đi đến đấy, đồng thời ép mình đặt chân này ra trước chân kia, như thể thừa biết, nếu ngừng lại, tôi sẽ mất tinh thần chắc luôn.

“Tốt rồi... đến đây...”

Tôi nắm lấy tay nắm cửa, lớp kim loại dưới tay tôi thật lạnh lẽo.

“... mở ra...”

Tôi từ từ xoay tay cầm. Vặn được một phần tư. tôi ngừng lại, lắc lắc tay nắm.

“Bị khóa rồi.” Giọng tôi vang vọng qua phòng giặt.

Tôi xóc xóc nắm đầm cửa nghe chói tai thêm lần nữa, đoạn thỉnh thoảng vịn mạnh. Cánh cửa chẳng hề nhúc nhích.

“Chìa khóa... tìm thử... mở ra...”

Tôi ần ần hai bên thái dương. “Cửa khóa rồi nên tôi đi lên đây” tôi đáp.

Vừa quay người lại, tôi đâm sầm vào một bức tường thịt rắn chắc và lần thứ hai trong ngày, tôi bật ra một tiếng hét chói lói đúng kiểu con gái. Ngược mắt lên, tôi thấy ngay bản mặt lần trước đã làm mình thét văng.

Tôi sẩy chân bật ngửa ra sau và thiếu chút nữa là không có cánh cửa ở ngay đó. Derek chẳng làm gì để đỡ, chỉ đứng đó thọc tay trong túi quần khi tôi hoàn hồn lại.

“Cô đang nói chuyện với ai vậy?” anh ta hỏi.

“Một mình tôi.”

“Ừm hứm.”

“Giờ, nếu anh không phiền, tôi...”

Khi Derek không mấy may suy suyển, tôi bước sang một bên, đi vòng qua. Anh ta chặn tôi lại.

“Cô vừa thấy ma đúng không?” anh ta nói.

Lòng thấy nhẹ nhõm, tôi gượng cười. “Tôi không thích làm anh phải thất vọng, nhưng làm gì có ma cở nào chứ.”

“Ừm hứm ”

Derek đảo mắt nhìn quanh phòng giặt như một cảnh sát tìm kiếm một tên tù vượt ngục. Khi quay lại nhìn tôi, ánh mắt sầm soi dữ dội ấy làm sống lưng tôi như bị rút ra ngoài.

“Cô nhìn thấy gì thế, Chloe?”

“Tôi-ti-tôi chẳng t-t-t...”

“Nhỏ tiếng nào.” Derek gắt gỏng một cách thiếu kiên nhẫn. “Trông họ thế nào? Họ có nói chuyện với cô không?”

“Anh thật muốn biết sao?”

“Phải.”

Tôi cắn môi, đoạn kiễng chân lên. Anh ta cúi xuống, đồng tai nghe.

“Họ mặc ga trải giường trắng và có hồ mắt to đùng. Rồi họ kêu ‘Ê!’ ” Tôi quắc mắt nhìn lên anh ta. “Giờ thì tránh đường cho tôi.”

Tôi cho rằng Derek sẽ cười nhạo. Khoanh tay lại và nói. Đến lượt tôi, cô nhóc.

Anh ta cong môi và tôi làm ra vẻ cứng rắn hơn, rồi tôi nhận ra là anh ta đang cười. Đang chế giễu tôi.

Derek bước sang một bên. Tôi chạy vụt qua anh ta về phía cầu thang.

Tiến sĩ Gill là một phụ nữ nhỏ con với chiếc mũi dài sọc của loài gặm nhấm và đôi mắt ốc nhồi như chuột. Đôi mắt ấy nhìn tôi chăm chú như thể tôi thuộc họ nhà chuột - với từng cú co giật phải được ghi chép vội vàng vào sổ tay. Trước kia tôi từng có bác sĩ trị liệu. Hai người. Sau khi mẹ tôi qua đời. Tôi ghét người đầu tiên, một ông già thờ ra thối hoắc ưa nhấm mắt hết như đang ngủ trưa mỗi khi tôi nói chuyện. Tôi than phiền xong, bác sĩ thứ hai được cử đến. Tiến sĩ Annna, một phụ nữ có mái tóc đỏ rực thường nói đùa với tôi, làm tôi nhớ đến mẹ, và đã giúp tôi tiến bộ. Sau mười phút tiếp xúc với Tiến sĩ Gill, tôi biết cô ấy

là người chùng mực. Dường như cô tử tế vừa phải, lắng nghe cẩn thận, nhưng cô sẽ không khơi mào mẫu chuyện cười nào khi chưa đúng lúc.

Chúng tôi chuyện trò về việc ngủ nghỉ; ăn uống; tôi nghĩ gì về những người khác; và phần lớn là; tôi thấy thế nào khi sống ở đây. Tôi đã nói dối phần cuối. Tôi có gốc đầu. Nếu muốn ra khỏi đây, tôi sẽ không rên rỉ là mình không thuộc về nơi này hay phàn nàn rằng ai đó đã phạm một sai lầm kinh khủng.

Thế nên tôi nói là tôi biết cha và dì đã làm một việc đúng đắn khi cho tôi vào Nhà mở Lyle, và tôi quyết tâm sẽ tiến bộ hơn, dù cái giá có như thế nào đi nữa.

Gương mặt như chuột của Tiến sĩ Gill giãn ra. “Thế rất ư chín chắn. Cô rất vui khi nghe em nói vậy.”

Tôi gật đầu và cố tỏ ra thành thật.

“Giờ thì. Chloe, em có bao giờ nghe nói đến chứng tâm thần phân liệt chưa?”

Tim tôi ngừng đập. “Tâm-tâm thần phân liệt?”

“Phải. Em biết gì về chứng đó không?”

Mồm tôi há ra rồi khép lại, não bộ từ chối nhập thêm từ đó.

“Chloe?”

“C-cô nghĩ là em bị tâm thần ư?”

Tiến sĩ mím chặt miệng. “Chúng tôi không dùng từ đó đâu. Chloe. Thực ra thì chúng tôi chẳng thích dùng những từ như vậy lắm. Nhưng chuẩn đoán là một bước quan trọng trong quá trình trị liệu. Một bệnh nhân phải được biết tình trạng của mình, hiểu và chấp nhận tình trạng đó trước khi chúng tôi bắt tay vào chữa trị.”

“Nh... nhưng em mới đến đây. Làm sao cô có-có thể nhận định là...”

“Em còn nhớ lúc ở bệnh viện không? Bác sĩ em nói chuyện? Bài kiểm tra em đã làm?”

“Họ phát hiện thấy chứng tâm thần phân liệt ạ?” Tiến sĩ Gill lắc đầu. “Trong khi các nhà khoa học đang nghiên cứu để tìm ra cách chẩn đoán căn bệnh này thật chính xác thì chúng ta có kết luận nào thuyết phục. Dù sao những bài kiểm tra đó cũng loại bỏ các khả năng, như là khối u hay dùng thuốc. Sau khi nhận được kết quả và kết hợp với các triệu chứng của em, chẩn đoán thích hợp nhất có vẻ là chứng tâm thần phân liệt.”

Tôi nhìn chằm chằm xuống sàn. “Cô nghĩ em bị tâm thần phân liệt.”

“Em biết chứng bệnh đó chứ?” Tiến sĩ từ tốn hỏi. như thể cô ấy bắt đầu nghi ngờ trí thông minh của tôi. “Em đã từng xem bộ phim *A beautiful mind*.”

Lại thêm một lần mím môi. “Đó là kiểu của Hollywood. Chloe à.”

“Nhưng nó được dựa trên một câu chuyện có thật phải không?”

“Dựa trên thôi.” Giọng tiến sĩ thật êm ái. “Qua hồ sơ của em, cô được biết em thích phim ảnh, điều đó thật tuyệt. Nhưng đây không phải là nơi tốt lành để học hỏi về bệnh tâm thần. Bệnh tâm thần phân liệt có nhiều hình thái và cấp độ, nhưng bệnh trạng của em thì không giống thế.”

Không ư? Tôi đã nhìn thấy những người không có thực, giống như người đàn ông trong bộ phim đó.

Tiến sĩ Gill nói tiếp. “Em biết gì về chứng bệnh mà chúng tôi gọi là tâm thần phân liệt vô định hình chưa, nghĩa là em đang có một số triệu chứng ban đầu nhất định trong trường hợp của em là thấy ma và nghe thấy các giọng nói. Chứng ảo thính và gặp ảo giác ấy?”

“Thế còn hoang tưởng thì sao ạ?”

“Chúng tôi không phát hiện thấy chứng ấy. Em không có dấu hiệu của việc cư xử vô tổ chức và nói năng mất trật tự.”

“Còn nói lắp thì thế nào hả cô?”

Tiến sĩ lắc đầu. “Chẳng liên quan gì. Em chưa biểu lộ một triệu chứng nào khác.”

“Em sẽ chứ? Sau này ấy?”

“Không nhất thiết là vậy. Dĩ nhiên, chúng ta sẽ thận trọng, nhưng chúng ta sẽ không mắc mớ gì đến chúng sớm. Thường thì việc chẩn đoán không được thực hiện cho đến khi bệnh nhân sắp qua tuổi vị thành niên hay hai mươi mốt. Cũng giống như việc phát hiện một căn bệnh vào giai đoạn đầu vậy, khi đó chúng ta sẽ có cơ hội tốt nhất để giảm thiểu sự phát triển của nó.”

“Vậy thì tổng khứ nó đi.”

Im lặng một hồi, tiến sĩ sờ lên sợi dây đeo cổ dài thông buộc dây. “Bệnh tâm thần phân liệt... không phải như một cơn cảm cúm đâu Chloe. Là vĩnh viễn đấy.”

Máu lưu thông rần rật trong hai tai tôi, át đi những lời lẽ của tiến sĩ. Cô ấy cúi người tới chạm vào đầu gối tôi.

“Chloe, em đang nghe tôi nói đấy>

Tôi gật đầu.

Tiến sĩ ngồi ngay lại. “Bệnh này không phải là một bản án chung thân. Nhưng nó kéo dài suốt đời. Giống bệnh suyễn. Bằng việc thay đổi lối sống và dùng thuốc điều trị, ta sẽ kiểm soát được nó và em có thể hướng đến một cuộc sống bình thường. Sẽ chẳng có ai nhận ra là em bị bệnh này. trừ phi em nói cho họ biết.” Tiến sĩ ngả người ra sau, bắt gặp cái nhìn chăm chăm của tôi. “Lúc này em có nói mình đã quyết tâm làm bất cứ điều gì cần thiết để vượt qua tình trạng bây giờ. Tôi biết em đang hy vọng chữa trị nhanh chóng, nhưng căn bệnh này đòi hỏi cả sự cẩn trọng lẫn quyết tâm đấy. Em vẫn sẵn sàng tiến hành chứ. Chloe?”

Tôi lại thêm thắc mắc. Vậy là bệnh này thường dùng một cái xuất hiện mà không báo trước sao? Một ngày kia bạn đang đi vòng vòng, hoàn toàn bình thường, ngày kế tiếp bạn đã thấy ảo giác và sẽ vừa chạy vừa la hét khắp hành lang? Rồi, ầm, bạn được bảo là bạn bị mắc chứng tâm thần phân liệt, trường hợp kín?

Mọi chuyện có vẻ quá sức đột ngột. Nhưng khi nhìn Tiến sĩ Gill, người đang quan sát tôi một cách mong đợi để chuyển qua giai đoạn tiếp theo, tôi e nếu mình mở miệng nói gì thì sẽ nghe như tôi đang phủ nhận; và nếu làm vậy, tôi sẽ không bao giờ được rời khỏi Nhà mở Lyle.

Vậy nên tôi gật đầu. “Em chỉ muốn tiến bộ hơn.”

“Tốt. Thế chúng ta bắt đầu nhé.”

Tiến sĩ Gill giải thích việc kê thuốc được cho là sẽ chặn được chứng thấy ảo giác. Một khi họ điều chỉnh lại liều lượng, sẽ không có bất cứ tác dụng phụ đặc biệt nào, nhưng thời gian đầu có lẽ tôi sẽ bị ảo giác từng phần, trầm cảm và hoang tưởng. Tuyệt! Nghe cứ như chữa trị thì cũng tệ hại chẳng khác nào bị mắc bệnh.

Tiến sĩ Gill đảm bảo với tôi đến lúc tôi rời khỏi nhà mở, việc dùng thuốc sẽ không khác mấy việc uống thuốc chữa hen suyễn mỗi ngày. “Đó là cách em cần nghĩ đến bệnh tâm thần phân liệt đấy Chloe. Giống như một căn bệnh cần dùng thuốc. Em chẳng làm gì gây ra nó cả.”

Và có khả năng vô phương cứu chữa nốt.

“Em sẽ phải trải qua một thời kỳ trầm cảm, bức bối và thậm chí là cự tuyệt. Đó là chuyện tất yếu, và chúng ta sẽ giải quyết nó trong buổi gặp mặt. Mỗi ngày em sẽ gặp tôi một giờ.”

“Và cũng có những buổi gặp mặt nhóm chứ ạ?” tôi hỏi.

“Không. Một ngày nào đó biết đâu em sẽ cho là mình muốn học hỏi động lực từ việc trị liệu theo nhóm và chúng ta sẽ thảo luận vấn đề đó sau, nhưng ở Nhà mở Lyle, chúng tôi tin riêng tư là yếu tố then chốt. Em cần hoàn toàn chấp nhận tình trạng của mình trước khi thấy thoải mái để đi chia sẻ với người khác.”

Tiến sĩ đặt cuốn sổ ghi chép lên bàn rồi chéo tay trên đầu gối. “Và việc đó dẫn đến chủ đề cuối cùng của chúng ta trong hôm nay. Sự riêng tư. Tôi tin em đã đoán ra, tất cả những người sống ở nơi này đều có vấn đề về tâm thần. Nhưng đó là chuyện ai ai cũng cần phải biết. Chúng tôi sẽ không tiết lộ chi tiết bệnh trạng

của em, các triệu chứng hay liệu pháp điều trị với bất kỳ ai ở đây. Nếu có người nào gây áp lực với em về tình trạng cụ thể, em phải đến gặp chúng tôi ngay lập tức.”

“Họ biết cả rồi.” Tôi lầm bầm.

“Sao cơ?”

Vẻ giận dữ lóe lên trong mắt tiến sĩ mách bảo với tôi rằng lẽ ra tôi nên giữ mồm giữ miệng. Sau lần chữa trị trước, tôi biết việc chia sẻ bất cứ điều gì gây phiền hà cho mình là rất quan trọng, nhưng tôi không cần thiết phải bắt đầu trú ngụ tại Nhà mở Lyle bằng cách ngồi lê đôi mách.

“K-không phải về bệnh tâm thần phân liệt đâu ạ. Chỉ là... người nào đó đã biết em nhìn thấy thứ gì. Ma ấy. Điều em chưa bao giờ thổ lộ. Với bất cứ ai.”

“Ai thế?”

“Em-em không nên nói thì tốt hơn. Chẳng phải chuyện to tát đâu cô.”

Tiến sĩ thì không bắt chéo tay nữa. “Chà, đây là chuyện lớn đấy Chloe. Nhưng tôi cũng đánh giá cao việc em không muốn người khác gặp rắc rối. Tôi nghĩ mình biết người đó. Ất hẳn em ấy đã nghe trộm chúng tôi bàn về chứng ảo giác của em và tự mình đưa ra kết luận...” Tiến sĩ phẩy tay một cách coi thường. “Các hồn ma. Tôi lấy làm tiếc vì việc này, nhưng tôi cam đoan chuyện ấy sẽ được xử lý thật thận trọng.”

“Nhưng...”

“Em ấy sẽ không biết em đã kể gì với chúng tôi, nhưng việc đó phải được giải quyết.” Tiến sĩ dựa lưng vào ghế. “Tôi lấy làm tiếc vì ngay ngày đầu em đến đây đã có sự cố. Những người trẻ tuổi thì, lẽ tự nhiên thôi, tò mò, và, cũng khó khăn tựa như chuyện chúng tôi cố mang đến sự riêng tư, chuyện này không phải lúc nào cũng khả dĩ, giống như việc sống trong các khu phố vậy.”

“Sẽ ổn thôi ạ. Chẳng ai làm to chuyện này đâu.”

Tiến sĩ gật đầu. “Những bạn trẻ ở đây có hạnh kiểm tốt. Nói chung bọn họ rất lễ phép và không kêu ca phàn nàn gì. Điều đó rất quan trọng đối với Nhà mở Lyle. Em có một chặng đường gian nan phía trước và tất cả chúng tôi có mặt ở đây để giúp chuyển hành trình đó trôi chảy hết mức có thể.”

Bệnh tâm thần phân liệt.>

Tiến sĩ Gill có so sánh chứng ấy với một căn bệnh hay một sự bất lực của cơ thể bao nhiêu lần đi nữa thì cũng chẳng hề gì, chuyện đó không giống nhau. Chỉ là không đúng thôi. Tôi bị tâm thần phân liệt.

Nếu bắt gặp hai người đàn ông trên vỉa hè, một người ngồi xe lăn và người kia đang nói chuyện với ông ta, tôi sẽ vội vã mở cửa cho ai nào? Và ai sẽ là người tôi né qua tránh?

Tiến sĩ Gill nói đây chỉ là vấn đề tiếp nhận điều trị và học cách đương đầu. Nếu chuyện đó dễ như trở bàn tay, tại sao mọi người lại đi thơ thẩn trên đường và lăm nhăm một mình? Tại sao những người vô gia cư với đôi mắt điên dại lại la hét vào không khí?

Việc nhìn thấy những người không có thực. Nghe thấy những tiếng nói mà bản thân chúng không tồn tại.

Chúng tâm thần phân liệt.

Như tôi vậy.

Sau buổi học, tôi trốn vào phòng nghe nhìn suy nghĩ. Khi Simon bước vào thì tôi đang cuộn tròn trên ghế sofa đôi ôm chặt gối vào lòng.

Không nhìn thấy tôi, cậu ta băng qua phòng và chộp lấy mũm trên bàn máy vi tính. Ê ê a a khe khẽ, cậu ta tung mũ lên cao rồi bắt lấy.

Trông cậu ta thật vui vẻ.

Làm sao cậu ta có thể vui vẻ ở đây được chứ? Thoải mái, có lẽ vậy. Nhưng còn vui vẻ?

Simon thấy nhẹ cái mũ lên rồi chụp lấy, đoạn khựng lại, mắt nhìn chăm chăm vào cửa sổ. Tôi không thấy biểu cảm trên mặt Simon, nhưng cậu ta cứ bất động như thế. Và rồi đầu cậu ta bất ngờ giật giật. Simon quay lại và trông thấy tôi. Chút ngạc nhiên thoáng qua. sau đó là một nụ cười ngoác tận đến mang tai.

“Ồ này.”

“Chào cậu.”

Simon bước đến gần, nụ cười nhạt đi. “Cậu khỏe chứ?”

Câu� khỏe đã chực sẵn trên môi nhưng tôi không sao thốt ra được. Tôi không khỏe. Tôi những muốn nói rằng mình chẳng hề khỏe chút nào. Tôi muốn chuyện sẽ đâu vào đấy khi nói ra câu đó. Nhưng so với nụ cười toe toét kia thì sự quan tâm trong giọng Simon không sâu sắc lắm, ánh mắt cũng thế. Cả hai đều lạnh nhạt, giống như cậu ta đang cố tỏ ra tốt bụng vì mình là một anh chàng tử tế và đó là việc đúng đắn phải làm.ôi nói.

Simon cuộn vành nón lại, quan sát tôi, sau đó gật đầu. “Ừ. Nhưng một lời khuyên nhé? Đừng để họ bắt gặp cậu trốn ở đây. Tương tự như việc cậu đi vào phòng suốt ngày. Cậu sẽ được nghe ca một bài về chuyện thơ thần vô bổ.”

“Tớ không...”

Simon giơ tay lên. “Là họ nói chứ không phải tớ. Tớ chỉ đang cảnh báo cậu thôi. Cậu có thể gỡ gạc bằng cách bật TV lên và vờ là cậu đang xem chẳng hạn. Nhưng họ sẽ vui vẻ hơn nếu cậu rời giường và tham gia các hoạt động, như là thường xuyên đi với chúng tớ. Chúng tớ là một nhóm được đấy. Cũng không điên rồ gì cả.”

Nụ cười tươi rói của Simon làm dạ dày tôi hẫng nhẹ. Tôi ngồi dậy, cố nói gì đó nhằm níu kéo cậu ta ở lại.

Tôi thực sự muốn được trò chuyện. Không phải về Tiến sĩ Gill. Cũng chẳng phải về căn bệnh tâm thần phân liệt. Bất cứ điều gì, nhưng điều đó làm Simon trông có vẻ bình thường và tôi cần một thứ bình thường đến chết mất.

Nhưng ánh mắt Simon đã chuyển về phía cửa ra vào. Chắc thế, cậu ta nghĩ tôi nên đi ra ngoài mà... với một ai khác. Cậu ta chỉ> đang cho cô gái mới đến một lời khuyên.

Nơi đăng cửa tối lại và nụ cười trên môi Simon chợt xán lạn.

“Ồ anh. Đừng lo. Em không quên anh đâu. Em đang nói chuyện với Chloe thôi.”

Simon vẫy vẫy về phía tôi. Derek nhìn vào, mặt ngây ra như thể nghĩ Simon đang ra hiệu với đồ đạc trong phòng.

Cảnh tượng trong tầng hầm chợt lóe trở lại - Derek đã cho là tôi đang nói chuyện với ma. Anh ta có mách lẻo với Simon không nhỉ? Chắc là có. Tôi cá họ đã cười nhạo một đứa con gái bị điên đến đau ruột thì thôi.

“Chúng tớ sắp ra ngoài sân sau.” Simon nói. “Lòng vòng banh bóng trong giờ giải lao. Hoan nghênh cậu tham gia.”

Lời mời tuôn ra nhẹ nhàng, thản nhiên, và thậm chí cậu ta còn không đợi lấy một câu trả lời trước khi đi ra và khẽ chạm trúng Derek. “Em sẽ bảo bà Talbot vô hiệu cái chuông.”

Derek vẫn đứng yên một chỗ. Quan sát tôi.

Nhìn chăm chăm vào tôi.

Như thể tôi là một đứa dị hợm.>

Như thể tôi là một kẻ mắc chứng tâm thần phân liệt.

“Chụp hình lại đi,” tôi gắt gỏng. “Như thế sẽ lưu giữ được lâu hơn đấy.”

Anh ta chẳng chớp mắt đến một cái. Cả bỏ đi cũng không nốt. Chỉ chăm chú nhìn tôi, như thể tôi chưa từng nói gì hết. Anh ta sẽ rời đi khi anh ta muốn. Và Derek làm thế thật, cất bước bỏ ra ngoài mà chẳng hề nói lời nào.

Khi tôi ra khỏi phòng nghe nhìn, chỉ có mỗi bà Talbot ở gần đây. Những đứa trẻ khác đã về lớp sau giờ giải lao. Bà sai tôi vào bếp gọt củ - lần này là khoai tây.

Trước khi bắt tay vào việc, bà đưa tôi một viên thuốc khác. Tôi những muốn mở miệng thắc mắc khi nào mình có thể mong đợi số thuốc bắt đầu có tác dụng, nhưng nếu làm thế, tôi sẽ phải thừa nhận việc mình vẫn nghe thấy các giọng nói. Mặc dù tôi chẳng nhìn thấy gì hết. Chỉ là một bàn tay vào lúc sáng, ngay sau khi tôi uống thuốc. Vậy nên có lẽ là chúng đã hiệu nghiệm.

Biết đâu là chẳng có gì khá khẩm hơn chuyện này thì sao? Và sau đó tôi sẽ làm gì đây?

Giả vờ đi. Chặn các tiếng nói lại và vờ là chẳng nghe thấy gì. Học cách...

Một tiếng thét vang vọng khắp nhà.

Tôi giật thót, dụng cụ bóc vỏ rơi xuống chậu rửa kêu loảng xoảng. Tim đập mạnh trong ngực, tôi nghe ngóng chờ xem có phản hồi gì không. Nếu chẳng có gì thì nghĩa là tiếng hét đó ở trong đầu tôi. Ngó nghiêng, tôi đang học cách đây.

“Elizabeth Delaney! Quay trở vào đây ngay!”

Có tiếng cửa sập lại thật mạnh. Tiếng bước chân rầm rập dọc theo hành lang, được nhấn mạnh bởi những tiếng nước nở. Lông tóc trên cổ tôi dựng đứng lên khi tôi nghĩ đến cô gái khóc thút thít ở trường. Tôi cố buộc mình ra phía cửa và mở cửa hé hé ra, đúng ngay lúc đó tôi nhìn thấy Liz lao đi lên cầu thang.

“Thường thức màn trình diễn đây à?”

Giật mình, tôi bắt gặp cú quắc mắt của Tori trước lúc cô ta vội vã theo sau bạn mình. Cô Van Dop từ phòng khách sải chân bước ra, đi vào hành lang.

“Tôi thấy rồi nhé!” một giọng nói khác oang ang vọng ra từ phòng học. “Tôi trông chờ một vài rắc rối về cách cư xử trong việc giám hộ ở một nơi thế này, nhưng em học sinh đó cần đến sự giúp đỡ chuyên môn.”

“Cô Vương, làm ơn đi!” cô Van Dop nói. “Không phải trước mặt...”

“Em ấy đã ném bút chì vào tôi đau điếng. Như vũ khí ấy. Thêm cỡ phân rưỡi nữa là lòi mắt tôi rồi. Em ấy cào lên da. Máu. Từ một cây bút chì! Tất cả chỉ vì tôi dám gợi ý một học sinh lớp mười lăm ra nên hiểu được đại số căn bản.”

Cô Van Dop quày quả đi vào hành lang, nhưng người phụ nữ kia đã bỏ đi mất và lao vào một phòng học khác.

“Số của giám đốc đâu? Tôi bỏ việc. Em học sinh ấy là một mối đe dọa...”

Một bóng đen lướt qua chỗ tôi, tôi quay lại và nhìn thấy Derek đang đứng ngay bên cạnh. Khi cửa phòng ăn đóng sầm lại sau lưng anh ta, tôi thoáng thấy mấy quyển sách và một cái máy tính nằm ngổn ngang trên bàn. Hẳn là anh ta đã ở đó suốt, tự học một mình.

Khi Derek chỗ mắt nhìn tôi, tôi những mong nghe thấy những lời châm biếm về việc nghe trộm, thế nhưng anh ta chỉ lầm bầm, “Chào mừng cô đến với nhà thương điên,” đoạn bước qua và thoáng dụng phải tôi trên đường vào bếp chôm thêm vài món ăn vặt.

8. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 08

CHƯƠNG 8

SAU VỤ ĐÓ, MỌI THỨ YÊN ẮNG NHƯ CŨ.

Giống như sự yên lặng trước cơn bão, chỉ là nghịch đảo lại mà thôi. Các cô y tá đặt bữa tối vào trong lò, kể đó là tập trung hết vào phòng Tiến sĩ Gill để thảo luận, nhằm tránh bị làm phiền.

Chẳng ai tán đồng với cách giải thích của cô Vương về sự việc nói trên. Không một ai cố bảo đó chỉ là một tai nạn. Đường như cũng chẳng có ai ngạc nhiên rằng Liz suýt chút nữa chọc mù mắt một ai đó.

Đến giờ ăn tối, bà Talbot dọn thức ăn ra bàn. sau đó lại quay vào văn phòng. Liz nhập nhóm với chúng tôi, mệt mỏi và im thin thít. Simon lên đưa cho cô một hộp nước ép, dù chúng tôi nghĩ đáng ra phải uống sữa mới>úng. Tori lớn vồn bên cạnh đồ cô ăn. Thậm chí cả Rae và Peter cũng cố nói chuyện, như thể muốn làm cô xao lãng. Chỉ có Derek và tôi là không dự phần.

Sau bữa tối, Tori nhắc Liz đây là tối xem phim, khi bọn họ có thể nhận một đĩa DVD được chuyển đến. Cô ta ưu tiên cho Liz chọn, nhưng Liz có vẻ như bị choáng trước trách nhiệm và nhìn bọn tôi cầu cứu. Simon gợi ý, nhưng bảo là cậu ta sẽ không xem đâu - cậu ta và Derek có đồ án phải làm mà ngày mai là đến kỳ nộp rồi. Cuối cùng Liz chọn một bộ phim hài lãng mạn. Trong khi Liz và Tori đến bảo các y tá, Rae thông báo rằng cô ấy phải đi gấp quần áo mới giặt. Tôi bảo để tôi giúp.

Mỗi đứa chúng tôi mang một giởphòng của Rae với Tori. Một lần nữa tôi thấy có sự không hài lòng với việc xếp phòng. Xin thề là tôi đã nhìn thấy những vết bút chì nguệch ngoạc trên bậc cửa sổ ngăn đôi căn phòng.

Phía bên Tori sạch sẽ y hệt chỗ của tôi khi tôi mới vào đây. Chẳng có gì trên tường. Trên giường và dưới sàn cũng không nốt. Bề mặt nào cũng sạch nhẵn, ngoại trừ hai khung hình trên tủ cá nhân. Một bức chụp Tori cùng cha mẹ cô ta, bức kia chụp một con mèo giống Siamese bự chẳng.

Còn bên Rae thì đủ độ bừa bãi cho cả hai bọn họ.

Áo thể thao có mũ trùm giăng trên cột giường, sách giáo khoa vắt tứ tung trên bàn học, đồ trang điểm để mờ trên tủ cá nhân, áo quần lòi ra khỏi ngăn kéo. Phòng của một người chẳng hiểu sao mình lại phải vứt các thứ đi trong khi cô ấy chỉ việc dùng lại chúng vào ngày hôm sau. Tường bên ấy kín ảnh dán bằng keo.

Rae đặt gối lên giường Tori, sau đó đóng cửa lại. “Được rồi, tớ có thể nói quanh co, nhưng tớ ghét phải làm vậy, nên tớ sẽ vào thẳng vấn đề ngay đây. Không biết tớ có nghe đúng không nhỉ? Rằng cậu ở đây vì cậu thấy ma?”

Câu nói Tớ không muốn nhắc đến chuyện này chực sẵn trên môi tôi. Nhưng tôi thực sự muốn thổ lộ. Tôi tha thiết muốn cảm điện thoại lên và gọi cho Kari hay Beth, nhưng tôi không chắc họ đã nghe được bao nhiêu về chuyện của mình và liệu họ có thấu hiểu cho tôi chẳng. Người không mấy giống như lấy tôi ra làm trò đùa hay bàn tán xôn xao về rắc rối của tôi đang ở ngay đây, hời hợt tôi. Vậy nên tôi kể hết cho Rae nghe.

Khi tôi dứt lời, Rae khụy gối xuống, cầm lên một cái sơ mi trong ít nhất là ba mươi giây trước khi nhận ra mình đang làm gì và gấp nó lại.

“Ồi chà!” cô nói.

“Chả trách tớ lại ở đây chứ gì?”

“Và mọi chuyện bắt đầu như vậy trước khi cậu ‘có’ lần đầu tiên à? Có lẽ là thế đấy. Bởi vì cậu thuộc vào dạng đến kỳ trễ, hết thấy mọi thứ gia tăng dần, và rồi... bùm.”

“Như siêu năng lực ấy à?”

Rae bật cười. “Vậy thì cậu tìm kiếm thông tin về chuyện đó chưa?”

“Tìm kiếm gì cơ?”

“Người bảo vệ ấy.”

Thấy tôi cau mày. Rae nói tiếp. “Không phải cậu bị một ông mặc đồng phục bảo vệ đuổi theo sao? Và ông ta bị bỏng, hết như bị chết cháy hay nổ gì đó. Nếu có chuyện đó thật thì báo chí sẽ đăng tin. Cậu có thể tìm trên mạng.”

Tôi sẽ không nói rằng mình chưa từng nảy ra ý nghĩ đó, nhưng tôi chỉ cho phép nó nhẹ thoáng qua não bộ của mình, giống như một gã trần như nhộng chạy qua một sân bóng để mua vui, di chuyển nhanh đến nỗi tôi còn không nhìn rõ nữa là.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi thật sự thấy ma?

Tâm trí tôi lóe đèn cảnh báo dừng nghĩ đến, nhưng phần nào đó sâu thẳm hơn trong tôi lại thấy hứng thú, muốn tìm hiểu mọi việc cận kề.

Tôi xoa xoa hai bên thái dương.

Hồn ma không có thật. Chỉ người điên mới thấy ma. Những gì tôi nhìn thấy chỉ là do chứng hoang tưởng, và tôi càng sớm chấp nhận chuyện đó thì sẽ càng mau được ra khỏi đây.

“Nếu là thật thì ngẫu quá xá,” tôi cẩn trọng nói. “Nhưng Tiến sĩ Gill bảo việc thấy ma là một dấu hiệu rõ ràng cho bệnh tâm thần.”

“À, chuyện bệnh lý ấy hả. Chúa ơi, ở đây họ thích mấy tên bệnh lắm đấy. Thậm chí còn không để một cô gái trải qua ngày đầu tiên của cô ấy mà không gán cho một bệnh. Của tớ là chứng cuồng phóng hỏa.” Rae bắt gặp ánh mắt của tôi. “Phải rồi, tớ biết. Đáng ra chúng ta không được phép chia sẻ. Bảo vệ sự riêng tư của chúng ta. Tào lao quá! Họ chỉ không muốn chúng ta so sánh những bản ghi chép.”

Rae xếp mấy cái vớ thành hàng và bắt đầu phân cặp. “Cậu đừng cho là thế.”

“Có lẽ với một chứng như cuồng phóng hỏa thì nghe gần như... ngẫu. Nhưng còn có những thứ khác, mấy bệnh lý, rằng chúng ta có thể không muốn chia sẻ.”

“Như là gì?”

Tôi tập trung vào việc xếp vớ được một phút. Tôi muốn kể cho Rae nghe. Chuyện hồn ma. Việc tôi thấy sợ hãi vì nghe như mình là một đứa dị hợm. tôi muốn kể cho một ai đó, để xem xem người ấy nói gì và nhận được một ý kiến khác.

“Họ nói tớ mắc chứng tâm thần phân liệt.”

Tôi chăm chú nhìn phản ứng của Rae. Chỉ duy nhất một cái cau mày khê vì lúng túng.

“Đó có phải chứng đa nhân cách không?”

“Không. Tâm thần phân liệt là, giống như, cậu biết đấy, tâm thần phân liệt.”

Tôi giơ một cái áo phong thủy thủ màu trắng với những vệt bẩn mờ mờ dưới nách lên. Không cần phải kiểm tra tên. Tôi gấp áo lại và thêm vào chồng của Derek. “Còn cả mở các triệu chứng khác, nhưng tớ không mắc phải.”

“Chẳng triệu chứng nào hết sao?”

“Chắc là không.”

Rae ngả lưng ra sau, chân để thông xuống. “Thấy chưa, đó chính là rắc rối của tớ. Cậu phát sinh một triệu chứng quái dị và họ đính ngay vào đó một tên bệnh, cho dù cậu chỉ có một vấn đề thôi. Giống như cậu bị ho và họ phán cậu viêm phổi. Tớ cũng cá là còn cả đóng dấu hiệu của chứng cuồng phóng hỏa. Tớ không mắc những dấu hiệu

Ánh mắt Rae dán chặt vào một đôi vớ đỏ-xanh dương, và cô ấy bắt đầu chú ý vào đó, như thể cô có thể biến chúng thành màu tía đồng bộ. “Bệnh tâm thần phân liệt còn có gì khác nữa không?”

“Tiến sĩ Gill không nói cụ thể.”

“Hừ.”

“Tớ đoán tớ có thể tìm kiếm thông tin trên Internet. Tớ nên làm thế.”

“Chúng ta nên làm thế. Bệnh tâm thần phân liệt và chứng cuồng phóng hỏa. Tớ muốn biết thêm nhiều hơn. Cậu biết đấy, để chắc chắn? Nhất là cái cách mà mọi thứ đang xảy ra với Liz...” Rae dùng mu bàn tay quệt lên miệng và vẫn nhìn chăm chăm vào đôi vớ lệch màu. “Tớ nghĩ cậu sẽ sớm có phòng riêng. Có lẽ là sớm thật sự ấy.”

“Họ sẽ chuyển cậu ấy đi sao?”

“Chắc vậy. Họ cân nhắc chuyện này lâu rồi. Nơi đây dành cho những đứa có vấn đề, nhưng tình trạng của chúng không đến nỗi quá tệ và chúng tiến bộ hơn. Vài tuần trước khi tớ vào đây, họ vừa chuyển một anh chàng tên Brady đi đây. Cậu ta chẳng tệ đi hay gì cả. Không giống Liz. Chỉ không muốn tiến bộ, nghĩ mình chẳng có gì không ổn. Thế là cậu ta đi khỏi đây... Việc đó dạy cho tớ một bài học. Có lẽ là tớ không ưa chuyện họ gán bệnh và trị liệu đây, nhưng tớ sẽ phải liệu mà giữ mồm giữ miệng, chơi đùa và ra khỏi đây đúng quy cách.”

“Và về nhà.”

Một khoảnh khắc yên lặng, chẳng ai trong hai đứa tôi động đậy. Sau đó Rae giật chiếc vớ xanh dương trên tay tôi và phe phẩy trước mặt tôi.

“À.” Thậm chí tôi còn chẳng biết là mình đang cầm nó.

Rae gấp chiếc màu xanh cùng cặp vào rồi vứt phất chiếc đồ lè đôi vào dưới giường Tori. “Xong. Chắc sắp đến giờ xem phim rồi.” Cô chất chồng quần áo đã gấp vào giỏ. “Cậu có để ý thấy Simon chuồn nhanh khỏi buổi xem phim thế nào không? Cặp đôi trí thức đúng nghĩa, hai người đó ấy. Bất cứ chuyện gì để khỏi phải lẩn quẩn với đám trẻ điên.”

“Tớ có chút ấn tượng. Simon có vẻ tử tế, nhưng...” Rae trao cho tôi một giỏ và cầm lấy một cái khác. “Cậu ta kèn kịu hết Tori thôi. Họ sẽ là một đôi trời sinh. Derek có lẽ là một tên ngốc, nhưng ít nhất thì anh ta còn cư xử thành thật. Simon suốt ngày tỏ ra tử tế khi đi chung với chúng ta, sau đó thì biến mất cùng anh trai nhanh như chớp. Hành xử như thể cậu ta không thuộc về nơi này. Giống như cậu ta chẳng có rắc rối gì và toàn bộ chuyện này là một sai lầm to đùng.”

“Vậy thì cậu ta làm gì ở đây?”

“Tin tớ đi, tớ cũng muốn biết lắm. Cả hai người họ, cậu ta và Derek. Simon chưa bao giờ đi trị liệu tâm lý, nhưng Derek thì đến đó còn nhiều hơn bất cứ ai. Chưa từng có ai đến thăm họ, nhưng thì thoảng cậu sẽ nghe thấy họ nói chuyện về cha mình. Cha của Simon, tớ cho là thế. Nếu tuyệt vời như vậy, sao ông ta lại bỏ mặc họ ở đây và biến mất? Và làm thế nào mà hai anh chàng sống cùng một nhà nhưng không chung dòng máu đều có những vấn đề tâm thần? Tớ muốn xem hồ sơ của họ đến chết được.”

Hắn sẽ là đối trá nếu tôi nói mình không tò mò về Simon. Và có lẽ là Derek nữa, giá mà vì tôi có cảm giác rằng mình cần những lời đả kích để chơi lại. Nhưng tôi không muốn ai đọc hồ sơ của mình và tôi sẽ không giúp Rae làm thế.

“Dù gì thì chúng ta cũng không thể mạo hiểm xem trộm vào tối nay.” Rae nói. “Sau chuyện xảy ra cho Liz, họ sẽ cảnh giác cao lắm. Tớ không muốn bị đá đít ra ngoài vì tội mua chuộc bạn mới đến đâu.”

“Biết đâu tớ sẽ bị tổng khứ vì mua chuộc cậu thì sao.”

Thấy tôi cười toe, cô ấy cũng bật cười. “Ồ phải, cậu thật rắc rối đấy, bạn à. Tớ biết mà.”

Hai chúng tôi lỉnh ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

9. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 09

CHƯƠNG 9

Tôi không hứng thú với những bộ phim hài lãng mạn. Việc đó có lẽ giống như một anh chàng thú nhận rằng mình không thích những màn rượt đuổi ô-tô, nhưng Rae cũng gà gât suốt mấy lần, nên tôi đoán đây cũng không phải là lựa chọn của cô ấy.

Tôi vẫn thức để phân tích cái kịch bản để đoán đến mức tôi cá là trường tôi đã tà

i trợ cho biên kịch, học trò của nhà viết kịch bản phim tiếng Robert McKee.

Thế nhưng khi theo dõi bộ phim ngốc nghếch đó và nhai bắp rang bơ chớp chớp, rốt cuộc tôi lại thấy được thư giãn. Nói chuyện với Rae rất có ích. Cô ấy không nghĩ tôi bị điên. Thậm chí cô cũng không cho tôi là đứa mắc bệnh tâm thần phân liệt.

Lần đầu tiên sau cú sốc suy sụp tinh thần, tình hình của tôi trông có vẻ khả quan hơn. Có lẽ cuộc đời tôi đã không thực sự chấm dứt trong phòng học đó. Có lẽ tôi đã phản ứng thái quá và biến thành người thích làm cho mọi việc trở nên lâm li bi đát mất rồi.

Những đứa trẻ ở trường có biết chuyện đã xảy ra với tôi không? Vài học sinh đã thấy tôi chạy cuống cuồng dọc theo hành lang. Còn lắm người hơn nhìn thấy tôi hôn mê bất tỉnh và bị khiêng đi trên cáng. Chuyện nhỏ. Sau vài tuần nữa tôi có thể quay lại trường và chắc phần lớn mọi người còn không biết là tôi đã biến mất đâu.

Ngày mai, tôi sẽ viết e-mail cho Kari, bảo cô ấy tôi bị ốm và xem xem cô ấy hồi âm thế nào. Chắc hẳn cô ấy đã biết hết chuyện rồi, rằng đại khái tôi mắc bệnh nhiễm trùng đơn nhân chẳng hạn.

Tôi sẽ vượt qua chuyện này thôi. Dù tôi có nghĩ như thế nào về các chẩn đoán thì đây cũng không phải lúc để bàn cãi. Tôi sẽ nhận lấy thuốc, nói dối nếu như cần phải vậy, được đưa ra khỏi Nhà mở Lyle và sống tiếp cuộc đời của mình.

“Chloe? Chloe ư?”

Giọng nói của Liz vang vọng qua các hang động sâu hoắm của cõi mơ, làm tôi mất mấy phút để tìm lối ra. Mở choàng mắt dậy, tôi thấy cô ấy đang chồm sang chỗ mình, hơi thở phảng phất mùi kem đánh răng phả vào mặt tôi, mái tóc dài của Liz chọc chọc vào má tôi. Bàn tay đang nắm chặt lấy cánh tay tôi run rẩy liên hồi, kể cả khi Liz đã thôi lắc lắc.

Tôi nhồm dậy, đưa khuỷu tay ra chống xuống giường. “Có chuyện gì à?”

“Tớ nằm đây suốt nhiều giờ rồi, cố nghĩ ra cách nào đó để hỏi cậu, cách nghe không quá kỳ cục ấy. Nhưng tớ không thể. Chỉ là tớ không sao làm được.”

Liz xoay lưng đi, gương mặt tái nhợt lập lòe trong bóng tối, hai bàn tay giật giật lấy viền áo ngủ trên cổ mình, cứ như nó đang siết cổ cô ấy vậy.

Tôi bò dậy. “Liz?”

“Họ sắp đưa tớ đi rồi. Mọi người đều biết cả và đây là lý do vì sao các bạn đối tốt với tớ. Tớ không muốn đi đâu, Chloe à. Họ sẽ giam t lại và...” cô ấy nấc thành tiếng, hai tay khum khum che lấy miệng. Lúc quay sang nhìn tôi, hai mắt Liz mở to đến nỗi trông trắng hiện rõ quanh tròng đen. “Tớ biết cậu chưa đến đây bao lâu, nhưng tớ thực sự cần cậu giúp.”

“Được.”

“Thật chứ?”

Ngồi yên chỗ rồi, tôi cố kìm lại không ngáp. “Nếu tớ có thể làm gì thì...”

“Có mà. Cảm ơn cậu. Cảm ơn cậu.” Liz quỳ xuống và kéo từ dưới giường mình ra một cái túi. “Tớ không rõ là cậu cần đến những gì, nhưng trong lần ngủ qua đêm hồi năm ngoái tớ có làm một lần rồi. Vậy nên tớ gom hết mọi thứ chúng ta sẽ dùng đến. Ly này, gia vị này, nến này...” Liz bụm lấy miệng. “Diêm! Ôi không. Hai đứa mình không có que diêm nào. Do Rae nên họ cất hết diêm rồi. Chúng ta có thể tiến hành mà không phải thấp nển không?”

“Làm gì cơ?” Tôi lấy tay xoa xoa mặt. Dù không dùng thuốc ngủ nhưng đầu óc tôi cứ mờ mịt kỳ cục thế nào ấy, giống như tôi đang bơi qua một đại dương toàn bóng là bóng. “Chính xác thì chúng ta sẽ làm gì vậy, Liz?”

“Cầu hôn, tất nhiên rồi.”

Cơn buồn ngủ bay biến, và tôi tự hỏi liệu đây có phải là một trò nghịch ngợm không. Nhưng qua ngữ điệu>Liz, tôi có thể khẳng định câu trả lời là không. Tôi nhớ lại những lời của Tori vào giờ ăn trưa.

“Chuyện... yêu tinh?” Tôi cẩn thận hỏi.

Liz lao vào tôi nhanh đến nỗi tôi lùi ngược vào tường, gơ hai tay lên định bụng chặn cô ấy lại. Nhưng Liz chỉ ngồi phịch xuống cạnh tôi, ánh mắt đại đi.

“Ừ!” cô nói. “Tớ có một yêu tinh. Chuyện đó thì rõ như ban ngày rồi, nhưng họ sẽ không trông thấy nó. Họ cứ luôn miệng bảo là tớ gây ra tất cả những chuyện này. Nhưng làm sao tớ có thể ném một cây bút chì mạnh đến đường ấy? Có ai thấy tớ ném không? Không. Cô Vương làm tớ nổi đóa rồi cây bút chì bay vèo đến chỗ cô ấy. Thế là mọi người kết luận, ‘Liz đã ném đấy’, nhưng làm gì có. Không đời nào tớ làm vậy.”

“Là do... yêu tinh đó.”

“Phải! Tớ nghĩ nó đang cố bảo vệ tớ vì mỗi khi tớ tức giận, mọi vật lại bắt đầu bay lên. Tớ đã thử nói chuyện với nó, bảo nó ngừng lại. Nhưng yêu tinh kia không nghe theo tớ vì tớ không nhìn thấy hồn ma. Nên tớ mới cần đến cậu.”

Tôi cố duy trì trên mặt mình bình thường. Tôi từng xem một phim tài liệu về cái gọi là yêu tinh. Chuyện đó quả thực có xảy ra xung quanh những cô gái như Liz – những thanh thiếu niên hay gây rắc rối khao khát có được sự chú ý. Vài người cho là các cô gái đó đang đùa nghịch. Những người khác lại tin vào nguồn năng lượng mà những cô gái này tỏa ra - các hoóc-môn và sự giận dữ - thật sự đã khiến cho mọi thứ chuyển động.

“Cậu không tin tớ,” Liz nói.

“Không, tớ không nói là mình...”

“Cậu không tin tớ!” Liz chồm dậy, khuyu chân trên đầu gối, ánh mắt như tóe lửa. “Không ai tin tớ hết!”

“Liz, tớ...”

Sau lưng cô ấy, những chai keo vuốt tóc lắc lư dữ dội. Dàn móc treo quần áo trông không trong tử kỳ lách cách. Tôi vội thò tay vào trong nệm.

“Đ-đ-được rồi. Liz. Tớ th-th-thấy...”

“Không, cậu chưa thấy!”

Liz động tay xuống. Mấy cái chai bay vèo lên không trung, va vào trần nhà mạnh đến nỗi lớp vỏ nhựa bên ngoài vỡ bung. Keo vuốt tóc rớt xuống như mưa.

“Cậu thấy rồi chứ?”

“Ừ-ừ-ừ.”

Liz lại giơ tay lên. động tác giống như lúc người chỉ huy dàn nhạc điều khiển tiết tấu mạnh dần. Một bức tranh vọt ra khỏi tường, đâm mạnh vào sàn nhà gỗ cứng, làm lớp kiếng vỡ tan, bắn tung tóe. Thêm một bức khác nữa. Rồi đến bức thứ ba. Một mảnh kiếng bay đến cắm phập vào đầu gối tôi. Máu phun ra và chảy dọc chân tôi.

Qua khoeo mắt, tôi trông thấy bức tranh trên giường mình rung rung. Nó đã bị bực ra khỏi chỗ đinh cố định.

“Không!” Liz gào thét.

Tôi thụp người né. Liz huých vào hông tôi, xô tôi ra khỏi hướng bức tranh rơi xuống. Nó rớt trúng vai cô ấy. Liz nhăn mặt. Cả hai chúng tôi đều lăn khỏi giường, té xuống sàn nhà đánh ục ịch.

Tôi nằm nghiêng sang một bên, cố hít thở đều đặn trở lại.

“Tớ rất tiếc,” Liz thở hồn hển. “Tớ không cố ý... Cậu có thấy chuyện gì xảy ra chưa? Tớ không kiểm soát được. Tớ nổi giận và mọi thứ...”

“Cậu nghĩ là do một yêu tinh.”

Liz gật đầu, đôi môi cô ấy run rẩy.

Tôi không biết chuyện mới rồi thực hư sao nữa. Dù không phải là yêu tinh - mà là dở hơi - nhưng Liz lại nghĩ vậy, sau đó cô ấy có ý nghĩ là nếu tôi bảo dừng thì yêu tinh đó sẽ dừng thật.

“Được rồi,” tôi nói. “Lấy nền đi và hai chúng ta sẽ...”

Cửa lớn bật mở. Bóng bà Talbot mặc áo choàng tắm đứng như trời trồng hiện ra ở ngưỡng cửa. Bà bật đèn lên. Tôi thụt lùi lại, mắt chớp chớp.

“Ôi Chúa tôi,” bà thở hắt ra. âm thanh ấy hầu như chỉ lớn hơn tiếng thì thầm một chút. “Elizabeth. Em đã làm gì vậy?”

Tôi vụt đứng dậy. “Không phải bạn ấy ạ. Em-em- em...”

Lần này tôi sẽ không nói cà lăm đầu. Tôi chỉ đang cố lựa lời giải thích. Bà Talbot quét mắt khắp phòng một lượt, nhìn thấy kiếng vỡ tan tành trên sàn nhà, keo vuốt tóc nhỏ thành giọt từ trần nhà xuống, những bức tranh trang trí trên tường không còn nguyên vẹn, và tôi biết thế là không còn lời giải thích nào hợp lý được nữa.

Tầm mắt bà dời xuống chân tôi và bà kêu lên.

“Em không sao,” tôi co chân lên và quệt vết máu đi. “Chẳng có gì đâu ạ. Tự em gây ra đấy, vết đứt do cạo trướng. Từ trước.”

Bà Talbot đi ngang qua tôi, mắt nhìn chằm chằm vào số kiếng vỡ trên thảm.

“Không,” Liz thì thầm. “Đừng mà. Em không cố ý.”

“Không sao đâu cưng. Chúng tôi sẽ tìm cách giúp em.”

Cô Van Dop sải bước tiến vào, trên tay cầm theo kim tiêm. Trong khi bà Talbot cố gắng làm Liz bình tĩnh lại, cô ấy cho Liz dùng thuốc an thần, bảo Liz rằng họ chỉ sẽ chuyển Liz đến một bệnh viện tốt hơn, một nơi thích hợp hơn, có thể giúp Liz chóng thấy khá hơn.

Khi Liz mê man>, hai người họ xua tôi ra khỏi phòng. Đang lui bước vào trong hành lang, bỗng đâu một bàn tay vụt mạnh vào lưng tôi, xô tôi ngã vào tường. Tôi quay lại thì thấy Tori sừng sững đứng đấy nhìn xuống mình.

“Mày đã làm gì với Liz?” cô ta gầm lên.

“Không gì cả.” Dù bị choáng váng nhưng tôi vẫn trả lời rành rọt, thậm chí có vẻ thách thức. Tôi cố gượng đứng dậy. “Tôi không phải là người đã nói với Liz rằng tôi có thể giúp cô ấy.”

“Giúp?”

“Bằng cách bắt liên lạc với yêu tinh của cô ấy.”

Hai mắt Tori mở to, biểu lộ sự kinh hoàng hệt như lúc Simon bảo cô ta thôi cư xử mất nết đi. Cô ta quay đi, bước chân lảo đảo tiến về hướng phòng mình.

10. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 10

CHƯƠNG 10

Nhân viên y tế được gọi đến giúp Liz. Tôi nhìn theo cô nằm thiêm thiếp trên cáng rời đi, không khác gì lúc tôi bị mang đi ở trường. Thật là một cách thức chuyển chỗ sang trọng cho những đứa trẻ>

Cô Van Dop khẳng khẳng bắt tôi uống nửa viên thuốc ngủ. Tôi nhượng bộ, nhưng khi cô ấy bắt uống thêm một liều trong đơn thuốc chống ảo giác, tôi liền giấu thuốc dưới lưỡi.

Kể từ giờ ăn trưa, t

ôi không nhìn thấy hay nghe thấy gì cả. Trong khi có lẽ là nhờ đơn thuốc góp công vào, tôi không thể không ngừng hy vọng giả thuyết vô căn cứ của Rae đã đúng - rằng việc tôi khám phá ra sự thật chỉ là một chuyển nghĩ ngơi tinh thần ngắn hạn, bắt nguồn từ việc bị căng thẳng và các hoóc-môn. Biết đâu, nếu may mắn, tôi có thể trở lại mình hẳn như xưa.

Nhất định tôi phải kiểm tra giả thuyết đó. Vậy nên tôi phải giữ viên thuốc lại, phòng hờ nếu nhìn thấy cái gì đó, tôi sẽ lấy ra dùng.

Tôi đề nghị giúp quét dọn phòng, nhưng bà Talbot nhờ tôi xuống dưới lầu lấy cốc sữa, sau đó để tôi ngồi xuống sofa. Tôi cứ thế ngủ thiếp đi, đoạn tỉnh giấc khi bà đến giục tôi về giường ngủ, sau lại díp mắt mà ngủ vùi trước khi kịp kéo chăn lên đắp.

Mùi keo vuốt tóc hương trái cây của Liz làm tôi thức giấc. Tôi lơ đãng di chuyển về hướng đó, mơ màng rằng mình đang bị kẹt trong một hũ kẹo bông, mùi hương ngọt ngào làm dạ dày tôi nhộn nhạo khi tôi cố băng qua những dải dây nhóp nhép. Cuối cùng, tôi cũng thoát ra được, hai mắt choàng mở, đồng thời há miệng hít hít thở thở.

“Chloe?”

Mắt tôi chớp chớp. Nghe như giọng của Liz ấy, rụt rè và do dự.

“Cậu còn thức không, Chloe?”

Tôi lăn về phía bên mình. Liz ngồi ở mép giường cô ấy, trên người mặc áo ngủ in hình chuột Minnie và mang vớ xám, trên vớ chỉ chít hươu cao cổ màu cam và tía.

Cô ấy ngo nguẩy ngón chân. “Bánh không? Em trai tớ mua cho nhân dịp Giáng sinh năm ngoái đấy.”

Tôi chống người dậy, càng nháy mắt dữ hơn. Giấc mơ kẹo bông do viên thuốc ngủ gây ra vẫn còn làm đầu tôi quay mòng mòng, đau nhức và trì trệ. Dường như tôi không cách nào tập trung nổi. Ánh nắng ủa qua cửa chớp lật, khiến cho lỗ hươu trên Liz rung rinh khi cô ngoe nguẩy ngón chân.

“Tối qua tớ mơ thấy giấc mơ khó hiểu nhất.” cô ấy nói, ánh mắt dán chặt vào hai chân mình.

Cả tớ với cậu đều thế, tôi thầm nghĩ.

“Tớ mơ thấy họ đưa tớ đi thật xa và tớ tỉnh dậy trong bệnh viện. Chỉ có điều tớ không nằm trên giường mà là nằm trên một cái bàn kim loại lạnh lẽo. Và có một người phụ nữ trông như y tá mang mặt nạ. Bà ta đang cúi xuống nhìn tớ. Khi tớ mở mắt ra, bà ta giật mình.”

Liz nhìn tôi và cố mỉm cười. “Đại loại như thỉnh thoảng cậu vẫn làm thế ấy. Giống như tớ đã làm bà ta giật thót tim. Bà ta gọi người đàn ông ở bên trên, tớ hỏi là mình đang ở đâu đây, nhưng họ chỉ mãi nói chuyện. Họ bực bội vì cứ nghĩ là tớ chưa tỉnh và giờ họ không biết phải làm gì. Tớ thử ngồi dậy, nhưng tớ bị trối lại rồi.”

Liz lấy tay vò áo ngủ lại, bóp bóp. “Thỉnh thoảng tớ không thở nổi. Không nhúc nhích, không la hét gì được, và rồi...” Cô ấy nhún vai, vòng tay qua hai bên người. “Tớ thức dậy ở đây.”

Tôi ngồi bật dậy. “Tớ sẽ giúp cậu nhé, Liz. ược chứ?”

Liz vội vàng thụt lùi, ngồi bó gối. Miệng há ra, nhưng cô ấy run rẩy đến nỗi không nói nên lời. Tôi đứng dậy, lớp sàn gỗ dưới chân tôi lạnh băng, sau đó tôi ngồi bắt chéo chân xuống kế bên.

“Cậu có muốn tớ thử nói chuyện với yêu tinh của cậu không?”

Cô ấy gật đầu, cầm gối gõ liên hồi vào ngực. “Bảo nó thôi đi. Bảo nó tớ không cần giúp đỡ. Tớ có thể tự lo.”

Tôi đặt tay lên cánh tay cô ấy, cứ tưởng sẽ chạm được vào Liz, nhưng không phải. Mấy ngón tay tôi cứ tiến tới, tiến tới mãi, rồi xuyên hết qua tay Liz.

Khi tôi trở mắt ra vì khiếp sợ, Liz nhìn xuống. Cô ấy thấy tay tôi xuyên qua tay mình. Thế là Liz hét toáng lên.

11. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 11

CHƯƠNG 11

Tôi ngã nhào khỏi giường Liz, va phải sàn đau điếng, đến độ cơn đau xóc cả sống lưng tôi. Khi tôi lồm cồm đứng dậy, giường bạn tôi trống không, chiếc chăn lông vịt chỉ nhăn nhúm ngay nơi tôi ngồi.<>

Tôi chậm rãi nhìn quanh quất trong phòng. Liz đã biến mất.

Biến mất sao? Hẳn là cô ấy chưa bao giờ xuất hiện ở đây thì đúng hơn? Tối hôm qua họ đã mang cô đi rồi. Tôi không mơ thấy phần đấy - keo vuốt tóc vẫn còn dính lắm tằm trên trần nhà.

Tôi áp tay lên mắt và ấn ấn cho đến khi chạm phải giường, ngồi xuống đấy và hít vào thật sâu. Một lát sau, tôi mở mắt ra. Những dải dây nhớp nháp trong giấc ngủ vẫn còn vắn vít quanh não bộ của tôi.

Tôi đang mơ.

Không, không phải mơ. Không tưởng tượng ra thứ gì sát. Là chứng ảo giác thôi.

Tiến sĩ Gill đã đúng. Tôi mắc chứng tâm thần phân liệt.

Nhưng lẽ như không phải? Biết đâu Rae nói đúng, và tôi nhìn thấy ma thật?>

Tôi lắc đầu thật mạnh. Không, như thế thì điên quá. Nói vậy nghĩa là Liz đã chết. Thật điên quá đi mất. Tôi đang bị ảo giác, và tôi phải chấp nhận sự thật thôi.

Tôi với xuống dưới nệm lấy ra viên thuốc đã nhét tối hôm trước, nuốt khan mà không cần nước, bịt chặt miệng để khỏi ọe ra.

Tôi phải chấp nhận điều trị. Tiếp nhận và sẽ trở nên khá hơn, hoặc là tôi sẽ bị chuyển vào một bệnh viện tâm thần thật sự, như Liz vậy.

Chỉ có Rae ăn sáng cùng tôi. Tori vẫn còn ở trong phòng và các y tá dường như bằng lòng cho cô ta ở đó.

Tôi vọc vọc phần ngũ cốc của mình, xới xới món Cheerio lên một lúc để trông như tôi đang dùng bữa. Tôi cứ mãi nghĩ về việc Liz < /> sợ hãi như thế nào. Kinh hãi vì bị đưa đi. Sau đó là trò chuyện về giấc mơ bị trói chặt, không cách nào thở được của cô ấy...

Là ảo giác đấy mà. Trong đời thực, chuyện như vậy không xảy ra.

Và trong đời thực, các cô gái tuổi vị thành niên không thể làm mấy cái chai phát nổ hay các bức tranh bay ra khỏi tường...

“Cô Van Dop?” tôi lên tiếng khi cô ấy vào đặt đồ ăn sáng lên bàn cho nam sinh. “Về Liz ấy...”

“Em ấy ổn, Chloe. Em ấy đã đi đến một nơi tốt đẹp hơn.”

Những lời ấy làm tôi rùng mình, cái muống trên tay tôi rơi loảng xoảng vào trong bát.

“Nếu được thì em muốn nói chuyện với bạn ấy ạ,” tôi nói. “Em chưa có dịp tạm biệt bạn ấy. Hay cảm ơn bạn ấy vì đã giúp em vào ngày đầu tiên em đến đây.”

Khuôn mặt nghiêm nghị của cô Van Dop dịu lại. “Em ấy cần phải thích ứng, nhưng vài ngày nữa chúng tôi sẽ gọi cho em ấy và sau đó em có thể nói chuyện với bạn.”

Thấy chưa nào? Liz ổn cả mà. Tôi đang bị hoang tưởng thôi.<>

Chứng hoang tưởng. Một triệu chứng khác của bệnh tâm thần phân liệt. Tôi giật lùi lại vì hốt hoảng.

Cô y tá xoay người định rời đi.

“Cô Van Dop? Xin thứ lỗi. Em, ừm, hôm qua em có nói với bà Talbot chuyện viết thư cho một người bạn. Bà bảo em cần báo cho cô.”

“Em chỉ cần dùng chương trình e-mail viết thư và bấm nút gửi đi. Nó sẽ nằm trong hộp thư gửi cho đến khi tôi gõ mật khẩu vào.”

Vài tài liệu từ trường tôi đã được chuyển đến, vì vậy sau bữa sáng, tôi tắm tãp và thay quần áo lúc đám con trai đang dùng bữa, sau đó đến lớp với Rae.

Tori ở lì trong phòng và các y tá để mặc cô ta tự tung tự tác. Điều đó làm tôi ngạc nhiên, nhưng tôi đoán là bởi vì cô ta còn đau buồn sau chuyện của Liz. Tôi nhớ Liz từng nói Tori ở đây là vì tính khí cô ta thất thường. Mấy năm trước từng có một cô gái ở trại làm phim mà tôi tình cờ nghe được từ người cổ vấn là có “tính khí thất thường”. Lúc nào cô ấy cũng có vẻ như thật vui sướng cũng như thật buồn bã, không khi nào ở giữa hai trạng thái cảm xúc đó cả.

Vì Tori vắng mặt nên tôi là học sinh lớp chín duy nhất. Peter học lớp tám; Simon, Rae và Derek lớp mười. Hình như chẳng có vấn đề gì to tát lắm. Đại loại như việc điều hành một ngôi trường chỉ có duy nhất một phòng học ấy mà, tôi đoán vậy. Chúng tôi chia nhau một phòng với tám cái bàn và cùng nhau làm bài tập riêng của mỗi đứa khi cô Vương lượn lờ xung quanh, chỉ bài và lặt lẽ giảng những bài ngắn.

Có lẽ vì biết cô Vương chịu trách nhiệm phần nào đó về việc ra đi của Liz nên đã làm ảnh hưởng đến nhận định của tôi dành cho cô ấy, nhưng có vẻ cô ấy là một giáo viên chỉ dạy qua loa có lệ, xem giờ, chờ cho ngày qua đi... hoặc tìm một công việc khác hơn thay đổi.

Sáng hôm đó tôi không có nhiều việc lắm. Tôi chẳng tập trung được, không thể ngừng suy nghĩ về Liz, những gì cô ấy đã làm, chuyện đã xảy ra với cô ấy.

Trước đó, các y tá dường như chẳng ngạc nhiên chút nào về thiệt hại trong phòng chúng tôi. Đó chỉ là những gì Liz gây ra, giống như việc cô ấy làm với cây bút chì. Cô ấy bực tức, quăng ném mọi thứ.

Nhưng cô ấy đã không ném món đồ đó đi. Tôi từng trông thấy mấy bức tranh bay vèo khỏi tường khi cô ấy đang đứng xa nơi đó.

Hay là tôi đã thấy?

Nếu quả thật bị tâm thần phân liệt, làm cách nào tôi nhận biết được những gì tôi thật sự nhìn thấy hay nghe thấy? Và nếu hoang tưởng là một triệu chứng khác, làm thế nào tôi có thể tin vào trực giác của chính mình rằng đã có chuyện không may xảy ra đến với Liz?

Rae đang có giờ với Tiến sĩ Gill vào sáng sớm. Khi cô ấy quay lại, tôi trải qua phần còn lại của buổi học trong nỗi háo hức chờ đợi giờ giải lao, để tôi có thể nói chuyện với cô ấy. Không phải về Liz và những nỗi sợ. Chỉ là nói chuyện với nhau thôi, về lớp học, bộ phim tối qua, thời tiết... bất cứ đề tài nào giúp xóa bỏ chuyện Liz ra khỏi đầu tôi.

Nhưng Rae đang có rắc rối với bảng chấm công và cô Vương đã giữ cô ấy lại hết giờ giải lao. Vậy nên tôi hứa sẽ “chôm” cho cô một phần ăn vặt, sau đó chậm chạp lê bước ra ngoài, thẳng tiến đến phòng bếp, lại kẹt thêm một giờ nữa hoặc hai nghĩ về Liz trong đầu.

“Này!” Simon chọc chọc tôi trong hành lang. “Cậu ổn chứ? Sáng nay cậu cứ im thín thít ấy.”

Tôi cố nặn ra một nụ cười mệt mỏi. “Từ lúc nào chẳng im thín thít.”

“Phải, nhưng sau tôi qua thì hẳn là có lý do. Chắc cậu chẳng chớp mắt được mấy, hử?”

Tôi nhún vai.

Simon vươn tay ra với lấy cửa bếp. Một bàn tay xuất hiện trên đầu tôi và chộp lấy cánh cửa thay cậu ta. Lúc này tôi không giật mình, chỉ liếc nhìn ra sau và lăm bầm chào buổi sáng với Derek. Anh ta không nói gì.

Simon tiến vào phòng chứa thức ăn. Derek ở lại trong bếp, quan sát tôi. Nhìn tôi thật chăm chú, một lần nữa, với ánh mắt đầy vẻ đùa cợt của anh ta.

“Gì vậy?” Tôi không định gắt gỏng, nhưng lời ỉn cứ thế tuôn ra thật cay nghiệt.

Derek với tay ra chỗ tôi. Tôi suýt trượt chân ra sau... và nhận ra rằng anh ta đang với lấy bát trái cây bị tôi chắn mất. Né sang một bên, hai má tôi nóng bừng, miệng lăm bầm một lời xin lỗi. Anh ta cũng lơ đi luôn.

“Vậy tối qua đã xảy ra chuyện gì?” Derek hỏi khi cố giữ hai quả táo trong bàn tay to lớn.

“Đa-đ-đ?”

“Bình tĩnh nào.”

Mặt tôi càng nóng hơn - giờ là vì tức giận. Tôi không thích nghe người lớn bảo tôi bình tĩnh. Từ một đứa trẻ khác thì còn tệ hơn. Là bất lịch sự kèm theo chút trịch thượng khó chịu.

Simon bước ra khỏi phòng chứa, trên tay cầm một hộp yến mạch granola.

“Lê ra em nên lấy một quả táo,” Derek nói. “Món đó không...”

“Em ổn mà, anh trai.”

Cậu ta thấy một thanh granola cho Derek, đoạn chìa cái hộp về phía tôi. Tôi lấy hai thanh cùng lời cảm ơn, và xoay lưng dợm rời đi.

“Có lẽ bọn tớ sẽ giúp được nếu cậu chịu nói về chuyện đó,” Simon gọi với sau lưng tôi.

Tôi quay ngoắt lại. Simon vẫn chưa xé thanh granola ra, mắt nhìn đi chỗ khác, cố tỏ ra bình thường. Derek chẳng lấy gì làm phiền lòng. Anh ta ngả người tựa vào kệ bếp cần táo rau rầu, nhìn chăm chăm vào tôi, vẻ mong đợi.

“Chà?” Derek cất tiếng khi tôi vẫn giữ im lặng. Anh ta ra hiệu bảo tôi nhanh lên, tiết lộ hết những chi tiết hãi hùng.

Tôi chưa bao giờ là một người ưa tám chuyện. Có lẽ đó không phải những gì họ muốn - biết đâu họ chỉ tò mò, thậm chí quan tâm. Nhưng việc này giống y như tán dóc, và Liz xứng đáng được đối xử tốt hơn.

“Rae đang đợi tớ,” tôi nói.

Simon bước tới giơ một tay ra như muốn chặn tôi lại. Sau đó cậu ta liếc nhìn Derek. Tôi không hiểu cái nhìn trao đổi giữa hai người bọn họ nghĩa là thế nào, nhưng ánh mắt đó khiến Simon lùi ra sau. gật đầu tạm biệt tôi và bận bịu với thanh granola chưa mở hết vỏ bao.

Cánh cửa vẫn đứng đờ đẫn lại sau lưng tôi khi Simon thì thầm. “Chuyện gì đó đã xảy ra.”

“Phải.”

Tôi khép cửa và đứng đó. Derek nói thêm gì khác, nhưng cái giọng ồm ồm trầm trầm của anh ta nuốt mất từ ngữ.

“Em không biết.” Simon nói. “Chúng ta không nên...”

“Chloe?”

Tôi quay lại. Bà Talbot từ phòng khách bước vào hành lang.

“Peter có đây không?” bà hỏi, gương mặt rộng bành tươi cười rạng rỡ.

“Ừm, em nghĩ là ở trong lớp.”

“Em nhắn với Peter là có tôi cần gặp trong phòng khách nhé? Tôi có bất ngờ dành cho em ấy đây.”

Tôi liếc nhìn lại cửa bếp, nhưng đám con trai đã im re. Tôi gật đầu với bà Talbot và vội vã cất bước rời đi.

Cha mẹ Peter đến đưa cậu về nhà.

Cậu ấy biết chuyện này ắt sẽ đến sớm thôi, nhưng họ muốn làm cậu bất ngờ, vậy nên chúng tôi tổ chức một bữa tiệc nhỏ đầy đủ với bánh kem. Bánh kem cà rốt ít béo, chất hữu cơ, lớp phủ tự do trên mặt. Rồi ba mẹ cậu lên lầu giúp cậu đóng gói đồ đạc, trong khi Simon, Derek và Rae quay trở vào lớp học và tôi có giờ với Tiến sĩ Gill.

Hai mươi phút sau, từ cửa sổ văn phòng Tiến sĩ, tôi trông thấy chiếc minivan chở cả nhà Peter lùi ra khỏi ngõ và biến mất ở cuối đường.

Tuần kế tiếp tôi sẽ làm được việc đó. Chỉ cần tôi không nghĩ về Liz nữa, kể cả chuyện ma quỷ và tập trung vào việc thoát ra ngoài.

12. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 12

CHƯƠNG 12

Sau bữa trưa là giờ toán. Đó là giờ mà giáo viên dạy kèm cần biết chính xác tôi đang học tới đâu và vì giáo viên Toán chưa gửi kết quả học tập của tôi qua nên cho đến giờ tôi vẫn được phép bỏ qua môn đó. Trước đây, vào giờ này, Derek luôn ngồi ở ngoài và anh ta lại tiếp tục làm thế, mang bài tập vào phòng ăn khi cô Vương dạy một bài ngắn. Tôi đoán là anh ta đang hoàn thành bài tập dành cho học sinh yếu kém và cần yên tĩnh. Anh ta có việc của anh ta, tôi có việc của tôi: vào phòng nghe nhìn và gửi e-mail cho Kari.

Việc lựa chọn câu từ mất thời gian thật. Cuối cùng, bức thư được viết lần thứ ba lời lẽ mơ hồ nhưng không giống như tôi đang né tránh quá lộ liễu. Tôi sắp sửa bấm nút Gửi thì khựng lại.

Tôi đang dùng một tài khoản chung. Tiêu đề gì sẽ hiện ra trong mục người gửi đây? Nhà mở Lyle cho Thanh Thiếu Niên gặp Rắc Rối về Tâm Thần ư? Tôi không chắc sẽ là tiêu đề đó, nhưng chỉ cần “Nhà mở Lyle” thôi cũng đủ để Kari lần theo, có lẽ

là đủ cho cô ấy tìm kiếm thông tin.

Tôi chuyển qua sử dụng trình duyệt và tra cứu từ “Nhà mở Lyle”. Hơn cả ngàn lượt kết quả. Tôi thêm “Buffalo” vào và kết quả giảm đi một nửa, nhưng xem sơ qua trang đầu tiên là biết toàn bộ những kết quả này chỉ là ngẫu nhiên thôi – một ngôi nhà mở Lyle tại Buffalo, một danh sách các bài hát của Lyle Lovett bao gồm các từ “nhà” và “buffalo”, một nghị sĩ Hạ viện tên Lyle trò chuyện về Hồ Buffalo.

Tôi rê chuột vào nút Gửi lần nữa và lại khựng lại.

Nếu chỉ vì Nhà mở Lyle không có một trang web vui mắt trang trí đường viền hoa cúc đâu có nghĩa Kari không tìm được nó trong danh bạ điện thoại.

Tôi lưu e-mail như văn bản bằng một cái tên tối nghĩa, sau đó xóa thư đi. Ít nhất nếu là một cú điện thoại, tôi còn chặn được cuộc gọi hiển thị. Trong tiền sảnh không có điện thoại nên tôi sẽ phải hỏi dùng tạm của các y tá. Tôi sẽ làm việc đó sau, chừng nào Kari đi học về đã.

Tôi đóng Outlook và sắp tắt cả trình duyệt thì một kết quả tìm kiếm đập vào mắt tôi - một người đàn ông ở Buffalo tên Lyle thiệt mạng vì cháy nhà.

Tôi nhớ tới qua Rae có nhắc đến việc tìm thông tin về người bảo vệ bị bỏng. Đây là cơ hội để tôi giải quyết hai luồng tư tưởng đối nghịch trong đầu mình: một là, bạn bị ảo giác - tiếp nhận điều trị rồi im mồm đi và hai là, chuyện đó chưa chắc chắn lắm.

Tôi nhấp chuột vào ô tìm kiếm, xóa cụm từ và ngồi đó, tay để hờ trên bàn phím, từng thớ cơ căng hết lên, như thể gồng mình chống chọi một trận sốc điện.

Tôi sợ gì mới được chứ?

Khám phá ra rằng tôi thực sự mắc bệnh tâm thần phân liệt ư?

Hay ngược lại?

Tôi để tay xuống bàn phím, gõ gõ. Một bảo vệ thiệt mạng tại trường nghệ thuật A.R. Gurney ở Buffalo.

Cả ngàn kết quả hiện ra, phần lớn ngẫu nhiên trùng khớp với A.R.Gurney, nhà viết kịch người Buffalo. Sau đó, tôi nhìn thấy cụm từ tai nạn thảm khốc và biết mình tìm được rồi.

Tôi nhích chuột lên phía trên màn hình, nhấp vào đọc bài báo.

Vào năm 1991, Rod Stinson, 41 tuổi, người quản lý bảo vệ tại trường Nghệ thuật A.R.Gurney ở Buffalo đã thiệt mạng trong một vụ nổ hóa học. Một tai nạn kỳ quái, nguyên nhân là do một bảo vệ bán thời gian đã đổ nhầm dung dịch vào ống nghiệm.

Ông ta chết trước khi tôi chào đời, nên làm sao tôi biết đến vụ tai nạn cho được.

Tuy nhiên, việc tôi chả nhớ mình đã từng nghe nhắc đến tai nạn đó không có nghĩa là tôi chưa nghe thoáng qua. Có thể ai đó trong lớp đã bàn tán và thông tin đó được lưu giữ sâu trong tiềm thức của tôi, để rồi chứng tâm thần phân liệt đánh động và khôi phục ký ức đó lại thành ảo giác.

Tôi đọc lướt qua bài báo. Chẳng có tấm hình nào. Tôi quay lại trang tìm kiếm, chuyển qua kết quả tiếp theo. Nội dung cơ bản tương tự nhau, nhưng trang này có ảnh. Và thế là chẳng còn thắc mắc gì về người đàn ông mà tôi từng nhìn thấy nữa.

Tôi từng trông thấy bức ảnh kia ở đâu rồi chẳng?

Nhất định phải có câu trả lời cho mọi chuyện chứ, đúng không nào? Một “giải thích hợp lý”. Được rồi, mày có nghĩ là mày từng thấy bức ảnh này trong một bộ phim nào đó không?

Tôi nhìn lên màn hình và vỗ vào cô gái gốc nghếch đang đối mặt với sự thật và quá ngốc để nhìn nhận nó. Không, không phải gốc. Mà là quá bướng bỉnh.

Mày muốn một giải thích hợp lý ư? Xâu chuỗi các sự kiện lại đi nào. Các cảnh ấy.

Cảnh một: cô gái nghe thấy những giọng nói kỳ quái và tận mắt chứng kiến một cậu trai biến mất.

Cảnh hai: cô nhìn thấy một người đàn ông đã chết với các vết thương đại khái như bị bỏng.

Cảnh ba: cô khám phá ra rằng người bảo vệ chết cháy có thật và đã thiệt mạng trong trường mình, y như những gì cô đã thấy.

Cô gái, người lẽ ra là nữ anh hùng thông minh lanh lợi của chúng ta, vẫn chưa tin mình nhìn thấy ma ư? Lắc người thật mạnh cái nào.

Thế nhưng tôi cứ cố chối bỏ sự thật ấy. Thích phim ảnh bao nhiêu, tôi cũng hiểu rõ sự khác biệt giữa đời thực và chuyện kể bấy nhiêu. Trong phim, ma quỷ, người ngoài hành tinh và ma cà rồng có tồn tại. Đến cả người không tin vào mấy chuyện ngoài không gian còn có thể vào rạp xem các vai chính đánh vật với mớ bằng chứng thừa nhận người ngoài hành tinh xâm lược và muốn hét lên rằng “Ôi dào, chuyện xưa như Trái đất!” cơ mà.

Nhưng trong đời thực, nếu bạn bảo mọi người rằng mình bị một bảo vệ trường học cháy nhào nhoét đuổi theo, họ sẽ không nói “Chao ôi, chắc là cậu thấy ma rồi.” Thay vào đó, họ tổng bạn vào một nơi như thế này.

Tôi nhìn bức ảnh chăm chăm. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa...

“Cô đã thấy người đó à?”

Tôi quay phắt lại. Derek lù lù xuất hiện ngay sát bên vai tôi. Dù to con vậy nhưng anh ta vẫn có thể di chuyển mà không gây ra tiếng động, khiến tôi thiếu chút nữa đã tưởng anh ta là ma. Đúng cái kiểu lặng lẽ... và không mời mà đến.

Anh ta chỉ vào tiêu đề trên bài báo. “A.R.Gumey. Trường cô học. Cô đã nhìn thấy người đó à?”

“Tôi không biết anh đang nói gì.”

Anh ta nhìn tôi không chớp mắt.

Tôi nhấp chuột tắt trình duyệt. “Tôi đang làm bài tập ở trường. Cho lúc tôi đi trở lại. Một đồ án.”

“Về gì vậy? Người chết trong trường tôi” à? Cô biết đấy, tôi thường nghe nói là các trường nghệ thuật lập dị lắm...”

Tôi nổi giận. “Lập dị á?”

“Cô muốn có thứ để tra cứu chứ gì?” Derek chồm tới với lấy chuột, và tôi thoáng ngửi thấy mùi cơ thể anh ta. Không phải mùi hoa héo, chỉ là đầu hiệu bạn đầu cho thấy hương khử mùi của anh ta sắp bay hết. Tôi cố kín đáo tránh xa ra, nhưng anh ta liền nhận thấy và quắc mắt lên như thể bị xúc phạm, rồi tránh người sang một

bên, khép khuỷu tay lại.

Derek mở trình duyệt mới, gõ vào một từ và nhấp Tìm kiếm. Sau đó anh ta đứng thẳng người lại. “Xem thử đi. Có lẽ cô sẽ biết được gì đó.”

Tôi chong mắt nhìn từ Derek vừa gõ ít nhất là năm phút. Một từ một. Người gọi hồn.

Đây là tiếng Anh à? Tôi rê con trỏ lên trước từ đó, gõ thêm “định nghĩa”. Tôi vừa bấm lệnh tìm kiếm, màn hình liền đầy nhóc.

Người gọi hồn: người làm phép tiên tri bằng cách gọi hồn người chết.

Tiên tri? Giống như báo trước tương lai à? Bằng cách nói chuyện với những người chết... trước kia sao? Thật vô lý quá thể.

Tôi lướt đến định nghĩa tiếp theo của Wikipedia.

Gọi hồn là phép tiên tri được thực hiện bằng cách triệu gọi linh hồn từ cõi âm. Từ này có gốc Hy Lạp là từ nekros, nghĩa là “chết” và manteia, nghĩa là “chiêm đoán”. Nó có một nghĩa phụ tương ứng trong hình thức thay thế và dạng cổ là nigromancy[1] từ nguyên học dân gian thì dùng tiếng La Tinh niger - “đen tối”), mà theo đó, sức mạnh ma thuật của các “thể lực hắc ám” có được là nhờ vào xác chết hoặc bằng cách nhập vào chúng. Người dùng thuật này được gọi là người gọi hồn.>

[1] Tiếng Tây Ban Nha của từ “necromancy”, nghĩa là phép chiêu hồn.

Tôi đọc đi đọc lại đoạn trên những ba lần và từ từ giải đoán mớ thuật ngữ rối rắm, sau đó nhận ra rằng định nghĩa này cũng chẳng rõ ràng hơn định nghĩa đầu là bao. Định nghĩa kế tiếp cũng từ Wikipedia.

Trong thế giới hư cấu của Diablo 2[2], các tu sĩ thờ phụng Rathma. ..

[2] Một tựa game nhập vai.

Hiển nhiên không phải là thông tin tôi đang tìm, nhưng tôi vẫn tra cứu sơ qua và được biết người gọi hồn là một dạng nhân vật trong game nhập vai, người có khả năng đánh thức và điều khiển người chết. Derek biết từ kia nhờ game à? Không. Tuy Derek có làm tôi sờn gai ốc đấy, nhưng nếu không phân biệt được đâu là đời thực và đâu là thế giới ảo trong game, chắc chắn anh ta sẽ bị tổng vào nhà thương điên cho mà xem.

Tôi trở lại Wikipedia, lướt mắt qua các định nghĩa còn lại và chỉ tìm thấy các biến thể dựa theo định nghĩa đầu tiên. Một người gọi hồn dự báo trước tương lai bằng cách trò chuyện với người chết.

Lúc này đây, vì tò mò quá, tôi xóa từ định nghĩa đi và thay từ người gọi hồn vào. Vài trang web đầu là các trang tôn giáo. Theo đấy, gọi hồn là thuật kết nối với thế giới các linh hồn, được cho là hành động tội lỗi, một chiêu trò của ma thuật hắc ám và thờ phụng Satan.

Derek cho là tôi dính líu đến ma thuật hắc ám à? Anh ta đang cố cứu rỗi linh hồn tôi sao? Hay cảnh báo là anh ta đang quan sát tôi đấy? Tôi rùng mình.

Phòng chăm sóc sức khỏe phụ nữ của dì Lauren từng vô tình trở thành mục tiêu của quân đội. Tôi thừa hiểu mọi người kinh sợ thế nào khi họ tưởng bạn đã làm gì đó chống đối lại đức tin của họ.

Tôi lướt trở lại danh sách kết quả tìm kiếm và chọn một cái nghe có vẻ học thuật hơn. Theo đó, thuật gọi hồn được định nghĩa không giống thế - mà xưa cổ hơn - được đặt theo tên của các ông đồng bà cốt, nhà duy linh và những người có khả năng nói chuyện với ma. Định nghĩa này xuất phát từ một đức tin cổ cho rằng, bạn nói chuyện được với người đã khuất, họ có thể dự báo trước tương lai, vì họ biết tất tần tật mọi thứ - họ sẽ biết kế hoạch của bạn đang làm gì hay bạn sẽ tìm được kho báu bị chôn giấu ở đâu.

Tôi nhấp vào trang tiếp theo, và một bức tranh khủng khiếp che lấp hết màn hình - một đám cương thi mình mẩy đứt đoạn cùng thối rữa do một người đàn ông có đôi mắt sáng rực ngoác mồm cười độc ác dẫn đầu. Tiêu đề bức tranh là: Đội quân của Tử Thần.

Tôi kéo trang đó xuống. Toàn các bức tranh tương tự, những người sống bị thầy ma bao vây.

Tôi vội chuyển sang một trang khác. Trang đó mô tả “gọi hồn” là làm người chết sống lại. Run rẩy hết cả người, tôi chuyển nhanh sang trang kế tiếp. Đó là một trang tôn giáo trích dẫn câu nói huênh hoang rằng

tuếch từ cuốn sách cổ nào đó về “những người gọi hồn xấu xa” đã thi hành những tội ác chống lại tạo hóa, kết nối với các linh hồn và cải tử hoàn sinh người chết.

Còn nhiều trang nữa. Những bản in khắc và các bức họa từ thời xa xưa. Các hình vẽ trong hang động của người nguyên thủy. Những xác chết tái sinh. Các linh hồn đã thức tỉnh. Những tay sai của Quỷ dữ trỗi dậy.

Tay run run, tôi tắt phụt trình duyệt.

13. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 13

CHƯƠNG 13

Tôi thận trọng bước ra ngoài căn phòng, những mong tìm thấy Derek ẩn nấp gần đây trong góc, chực thỉnh linh nhảy bổ ra.

Chất giọng đùng đục của anh ta làm tôi giật thót, nhưng giọng đó phát ra từ phòng ăn. Derek đang hỏi bà Talbot khi nào Tiến sĩ Gill có thời gian gặp anh ta. Tôi ba chân bốn cẳng chạy vào lớp. Giờ Toán chưa kết thúc, và cô Vương vẩy vẩy ra hiệu tôi ngồi kế cửa ra vào.

Cuối cùng, khi giờ học chấm dứt, Derek lết xác vào. Tôi cố ngó lơ anh ta. Rae vẩy tay, ý bảo tôi tới ngồi bên cạnh. Tôi chớp lấy cơ hội. Derek còn chẳng dòm lấy tôi một cái, chỉ ngồi xuống vị trí quen thuộc của mình cạnh Simon, đoạn hai anh em nhà đay gục đầu thấp giọng nói chuyện. Simon cười rộ lên. Tôi rướn người tới nghe xem Derek nói gì. Có phải anh ta đang kể cho Simon nghe “trò đùa” của mình không? Hay tôi đang hoang tưởng?

Hết giờ tiếng Anh, thế là một ngày cần mẫn h

c hành kết thúc. Derek và Simon biến đâu mất, còn tôi theo Rae đến phòng ăn làm bài tập về nhà.

Tôi chỉ mới hoàn tất một trang phân tích cú pháp câu. Loại bài tập này giống như giải đoán ngoại ngữ thôi.

Tôi đang thấy ma. Những con ma đứng nghĩa.

Có lẽ những ai thực sự tin có ma sẽ có cảm giác khác. Bản thân tôi thì không như vậy.

Việc bồi dưỡng tín ngưỡng tôn giáo của tôi bị hạn chế với các lần viếng thăm nhà thờ và trường dòng với bạn bè không cố định, và mỗi sự cố gắng không hết mình vô cùng ngăn ngừ ở một trường Cơ Đốc tư thực khi cha không có khả năng gửi tôi vào trường công. Tuy nhiên, mức độ tin tưởng gửi gắm nơi đức Chúa trời lẫn kiếp sau của tôi không khác nào niềm tin vào thái dương hệ mà tôi chưa bao giờ trông thấy - rằng tôi chấp nhận là hai điều ấy đến hiện hữu mọi cách đương nhiên dẫu cho tôi chưa bao giờ suy ngẫm tường tận.

Nếu có ma, phải chăng thiên đường chẳng hề tồn tại? Và liệu có phải nhân loại chúng ta tất cả sẽ là những vong hồn vĩnh viễn rong ruổi trên thế gian này, hy vọng tìm thấy ai đó nhìn ra hay nghe được chúng ta nói gì và...?

Và thế nào nữa? Những hồn ma muốn gì ở tôi?

Tôi hồi tưởng lại giọng nói trong tầng hầm. Tôi biết người đó muốn gì - mở một cánh cửa. Vậy nghĩa là sau bao năm vất vưởng, rốt cuộc linh hồn đó cũng tìm được người nghe thấy ông ta và yêu cầu động trời của ông ta như sau “Này, cháu mở giúp ta cánh cửa đó được không?”

Còn chuyện trông thấy Liz thì sao? Ất là tôi nằm mơ thôi. Gì cũng được... Tâm trí tôi không cách nào chứa đựng thêm việc đó nữa.

Nhưng có một điều thì tôi chắc chắn. Tôi cần tìm hiểu nhiều hơn, và nếu những viên thuốc kia đang ngăn tôi tiếp với các hồn ma, tôi sẽ ngừng uống thuốc.

Tôi đang đứng ngăn người cạnh cửa sổ phòng khách thì Rae bước vào phòng.

“Việc đó sẽ không xảy ra với cậu.”

Tôi xoay người lại nhìn cô ấy.

“Chuyện Liz bị đưa đi ấy, cậu sẽ không gặp chuyện đó đâu.” Cô ấy ngồi xuống trường kỉ. “Cậu đang lo bị chuyển đi à? Sao cả ngày hôm nay cậu chưa nói đến mười từ thế?”

“Xin lỗi. Tớ chỉ...”

“Sợ hãi.”

Tôi gật đầu. Thật vậy, dù ý nghĩ của tôi và của cô ấy không giống nhau. Tôi ngồi xuống cái ghế bập bênh.

“Tối hôm qua tớ đã nói rồi mà, Chloe, có mảnh lời để ra khỏi đây.” Cô ấy nhỏ giọng xuống. “Chuyện cậu nghĩ gì ư? Những bệnh lý họ gán cho cậu? Kệ, cứ gật đầu và cười cười thôi. Mở miệng ra là ”Vâng, Tiến sĩ Gill. Bất kỳ điều gì tiến sĩ bảo. Em chỉ muốn trở nên tốt hơn, thừa Tiến sĩ Gill.” Hãy làm thế, và rồi một ngày nào đó cậu sẽ theo gót Peter ra ngoài bằng lối cửa trước cho xem. Cả hai chúng ta luôn. Và tớ sẽ gửi cậu một hóa đơn thanh toán cho lời khuyên của tớ.”

Tôi cố mỉm cười. Theo tôi biết thì Rae là một bệnh nhân gương mẫu. Tại sao cô ấy vẫn còn ở đây?

“Trung bình thì mỗi người phải ở đây bao lâu?” tôi hỏi.

Cô ấy ngồi dựa vào sô pha. “Vài ba tháng, tớ cho là thế.”

“Th... tháng ư?”

“Peter ở đây chừng đâu cỡ đó. Tori còn lâu hơn. Derek và Simon thì sắp được ba tháng.”

“Ba tháng?” <>

“Tớ nghĩ vậy. Nhưng biết đâu tớ nhầm. Trước cậu, Liz và tớ là người mới. Mỗi đứa chúng tớ ở đây ba tuần rồi, tớ nhiều hơn cô ấy vài ngày.”

“Tớ... tớ được báo là chỉ phải ở lại hai tuần.”

Cô ấy nhún vai. “Tớ đoán với cậu thì khác, cô nàng may mắn.”

“Hay ý họ là tối thiểu hai tuần?”

Rae duỗi chân đẩy nhẹ đầu gối tôi. “Đừng rầu rĩ quá. Có bạn đồng hành cũng tốt mà, hử?”

Tôi gượng cười. “Chút chút thôi.”

“Không đùa đâu, biết không? Peter với Liz đi rồi, còn chúng ta bị kẹt lại với Frankenstein và các ngôi sao. Nhắc mới nhớ, Nữ hoàng Victoria đã bình phục, thế nào cô ta cũng sẽ... huênh hoang kha khá cho xem.”

“Hừm ?”

Rae thấp giọng thêm tí nữa. “Cô ta bị tọng đầy thuốc và hoàn toàn khỏi rồi.” Ất là tôi trông hoảng, vì cô ấy liên tục quát đấm chính. “Ồ, chuyện đó không bình thường đâu. Họ không làm thế với bất cứ ai ngoài Tori, cô ta muốn vậy mà. Cô ta là chúa dùng thuốc đấy. Nếu không có thuốc đúng giờ, cô ta sẽ hỏi xin. Một lần, vào cuối tuần, họ hết thuốc, đành phải liên lạc với Tiến sĩ Gill để bổ sung và than ôi...” Rae lắc đầu. “Tori chạy vào phòng tui tớ, khóa cửa lại và sẽ không ra ngoài cho đến khi có người mang thuốc đến. Sau đó cô ta mách lẻo với mẹ mình và lần đó náo động rất lớn. Mẹ cô ta đã liên hệ với ban điều hành Nhà mở. Dù gì thì giờ phút này cô ta hoàn toàn mê man vì bị bỏ thuốc rồi, nên cô ta sẽ không gây phiền toái gì cho chúng ta đâu.”

Đến lúc bà Talbot tập trung chúng tôi lại ăn tối, tôi mới nhớ là tôi chưa kể cho Rae nghe chuyện mình đã làm theo lời khuyên của cô ấy, tìm kiếm thông tin về người bảo vệ.

Tori ăn tối với chúng tôi - ít nhất là phần xác. Suốt bữa ăn, cô ta mãi tập luyện cho vai diễn trong bộ phim xác ướp sắp tới, người đỡ ra, mặt mày vô tác đưa nĩa vào miệng đúng quy cách, đôi khi còn có thức ăn trên đó. Cả người tôi vô cùng khó chịu, không biết nên cảm thông với cô ta hay là thấy nổi gai ốc.

Tôi không phải người duy nhất có thái độ ngờ vực. Mỗi lúc ngậm đầy thức ăn trong miệng, Rae lại căng thẳng, như thể chờ xem “Tori trước đây” nhảy bổ ra xia xoi chuyện ăn uống của cô ấy. Simon mạo hiểm bắt chuyện với tôi và ngó nghiêng hỏi han thăm dò chuyện Tori, như sợ cô ta đang vờ vịt, tìm kiếm sự thông cảm.

Sau bữa tối tưởng chừng vô tận, ơn trời là chúng tôi có những việc vặt phải làm - Rae và tôi ở lại dọn dẹp bữa tối, đảm con trai lo phần rác và tái chế mấy món vật còn dùng được. Tiếp đó Rae có bài tập nghiên cứu phải tiếp tục hoàn thành, và cô Vương đã báo trước với các y tá rằng bà muốn Rae làm một mình thôi.

Vậy nên sau khi bảo cô Van Dop rằng mình sẽ quay lại ngay, tôi đi lên phòng lấy lpod. Vừa mở cửa, tôi đã thấy trên sàn có một mẫu giấy gấp lại.

Chloe,

Chúng ta cần nói chuyện. Gặp tớ ở phòng giặt ủi lúc 7h:15 nhé.

Simon

Tôi gấp mẫu giấy làm tư. Có phải Derek đã xúi Simon làm chuyện này khi tôi tỏ ra chẳng sợ việc anh ta gọi tôi là người gọi hồn không? Anh ta hy vọng tôi sẽ đưa ra câu trả lời thỏa đáng hơn cho em trai mình chẳng?

Hay Simon muốn tiếp tục đoạn đối thoại của chúng tôi trong bếp, khi họ hỏi tôi về Liz? Biết đâu tôi không phải là người duy nhất thấy lo cho cô ấy.

Lúc bảy giờ hơn, tôi xuống dưới lầu về tận dụng thời gian dôi ra để tìm mấy con ma, lấy can đảm đi vào phòng giặt ủi, nghe ngóng quan sát. Trong lòng tôi mâu thuẫn, vừa muốn tiếp xúc với ma vừa không.

Liệu tôi có thể liên lạc với họ không? H chỉ là cách giao tiếp một chiều, tôi phải đợi cho đến khi có người chọn nói chuyện với tôi? Tôi những muốn kiểm tra cho chắc bằng cách gọi to lên, nhưng Derek từng bắt gặp tôi làm nhảm một mình. Với Simon, tôi sẽ không liều lĩnh làm thế. Vậy nên tôi chỉ đi loay quanh, tâm trí vô thức lướt ra đằng sau ống kính ca-me-ra.

“... đằng này...” một giọng thì thầm vang lên, nhẹ nhàng và khô khốc như tiếng gió lùa qua cỏ khô. “... nói chuyện với...”

Một bóng đen lừng lững án ngữ bên kia vai tôi. Cổ lấy hết can đảm để đối mặt với một cảnh tượng kinh khủng, tôi ngược lên, nhìn vào... mặt Derek.

“Lúc nào cô cũng bồn chồn thế này à?” anh ta nói.

“A...anh từ đâu chui ra vậy?”

“Trên lầu.”

“Tôi đang đợi...” Tôi khựng lại và nhìn kỹ biểu cảm trên mặt anh ta. “Là anh đúng không? Anh đã nhờ Simon gửi...”

“Simon chẳng gửi gì cả. Tôi biết lỡ như ký tên tôi, cô sẽ không đến. Nhưng Simon thì sao?” Anh ta liếc nhìn đồng hồ trên tay. “Nếu là Simon thì cô đến sớm thật đấy. Vậy cô tìm thông tin gì nào?”

Ra vậy. “Ý anh là từ kia à? Ng...” Tôi bĩu môi, thử phát âm xem sao. “Người gọi hồn? Anh đọc thế chứ gì?”

Derek xua xua tay, ý mặc kệ chuyện phát âm đó đi. Chả quan trọng. Anh ta dựa người vào tường, cổ tỏ ra thản nhiên, có lẽ là không hứng thú. Nhưng những ngón tay đang co ra duỗi vào lại cho thấy anh ta háo hức lắng nghe câu trả lời. Há hức nhìn thấy phản ứng của tôi.

“Cô đang tìm gì sao?” Anh ta hỏi lại.

“Ừ. Chà, tôi không biết phải diễn tả thế nào.”

Anh ta chà chà tay vào quần như muốn lau khô. “Được rồi. Vậy, cô đang tìm kiếm và...”

“Đó không phải là điều tôi mong đợi.”

Anh ta lại khẽ chạm vào quần mình, sau đó thu tay về. Khoanh tay lại. Bỏ tay xuống. Tôi đưa mắt quan sát xung quanh rồi lờ anh ta lại, làm anh ta nhào tới, suýt nữa thì nổi nóng.

“Vậy...” anh ta nói.

“Ừ, tôi phải thú nhận là...” Tôi hít một hơi sâu. “Thật ra tôi không mê chơi trò chơi trên máy vi tính đâu.”

Anh ta híp mắt lại, mặt mày nhăn nhó. “Trò chơi trên máy vi tính?”

“Hay ý anh là trò chơi điện tử? Trò đóng vai? Tôi có chơi vài trò, nhưng không phải loại anh đang nói đâu.”

Anh ta nhìn tôi, vẻ thận trọng, như thể hoài nghi tôi thật sự thuộc về một ngôi nhà dành cho lũ nhóc bị điên.

“Nhưng đừng nói là anh cũng mê chơi đấy nhé?” Tôi thoáng nở nụ cười. “Vậy thì tôi sẽ sẵn lòng thử chúng.”

“Chúng?”

“Mấy trò chơi. Trò đóng vai đúng không? Nhưng tôi nghĩ vai người gọi hồn không dành cho tôi, dù đúng là tôi đánh giá cao gợi ý của anh.”

“Gợi ý...” Derek chậm rãi lặp lại.

“Rằng tôi đóng vai người gọi hồn ấy mà? Đó là lý do vì sao anh nhờ tôi tìm thông tin phải không?”

Derek há miệng trợn mắt như đã hiểu. “Không, ý tôi là...”

“Tôi thấy việc sắm vai một nhân vật có thể gọi hồn người chết oách đấy, nhưng... anh cũng biết nhân vật đó không thật sự là tôi. Hơi u ám, lại nhiều biểu cảm nữa, anh biết mà? Tôi thà đóng vai pháp sư còn hơn.”

“Tôi không...”

“Vậy tôi không cần trở thành người gọi hồn chứ gì? Cảm ơn nhé. Thật tình tôi ắt cảm kích vì anh đã chịu bỏ thời gian làm tôi thấy mình được chào đón. Anh thật tốt bụng.”

Khi tôi chăm chú nhìn anh ta, trên môi bày ra một cười ngọt ngào, cuối cùng Derek cũng nhận ra là mình đang dưới cơ tôi. Anh ta sa sầm mặt. “Tôi không định mời cô chơi game đâu, Chloe.”

“Không á?” tôi mở to mắt. “Vậy sao anh lại cho tôi xem những trang viết về người gọi hồn? Cho tôi xem tranh gã điên xây dựng một đội quân xác ướp thối rữa? Thì ra đó là cách mà anh tìm thú vui sao Derek? Dọa dẫm mấy đứa mới đến? Thế thì anh làm được rồi đấy, và nếu anh còn kiếm chuyện với tôi lần nữa hay dụ tôi vào tầng hầm...”

“Dụ cô? Tôi chỉ cố bắt chuyện với cô thôi.”

“Không.” Tôi ngược mắt lên nhìn anh ta. “Anh đang cố dọa tôi sợ thì có. Cứ làm thế nữa đi, tôi sẽ mách các y tá đấy.”

Khi những dòng kịch bản này xuất hiện trong đầu tôi, chúng tràn đầy uy lực và mang tính thách thức - cô gái mới đến vùng lên chống lại việc mình bị bắt nạt. Nhưng những lời tôi vừa thốt ra nghe chẳng khác gì một đứa trẻ hư ngang bướng đang dọa sẽ đi mách lẻo.

Đôi mắt xanh lục của Derek thăm lại, nét mặt anh ta rúm rỏ thành thứ gì đó trông không giống con người, thêm vào đó là cơn thịnh nộ sắp bùng nổ. Hoảng hốt, tôi loạng choạng trượt ra sau suýt ngã, sau đó chạy như bay về phía cầu thang.

Anh ta túm lấy tôi, mấy ngón tay bầu chặt vào cẳng tay tôi. Anh ta kéo mạnh đến nỗi tôi hét lên, khớp vai bị trật khi tôi ngã nhào. Anh ta buông tay ra và tôi té sấp xuống sàn.

Trong một chốc, tôi chỉ nằm yên đó, người co rúm, cẩn thận che lại cánh tay bị đau và chớp mắt lia lịa, không tin nổi chuyện vừa mới xảy ra. Sau đó bóng Derek phủ lên trên người tôi, và tôi lóp ngóp bò dậy.

Anh ta với tới chỗ tôi. “Chloe, tôi...”

Tôi lùi giật lại trước khi Derek chạm vào. Anh ta nói gì đó nhưng tôi chẳng nghe thấy. Cũng chẳng liếc mắt nhìn anh ta lấy một cái. Chỉ cầm đầu chạy đến chỗ cầu thang.

Tôi chạy một mạch vào phòng, sau đó ngồi xếp bằng lên giường hít thở. Vai tôi đau điếng. Khi xắn tay áo lên, đập vào mắt tôi là một dấu tay hằn đỏ rõ đến từng ngón một của Derek.

Tôi trân mắt nhìn vào vết hằn. Trước đây chưa có ai làm tôi bị đau. Cha mẹ chẳng bao giờ đánh tôi. Không ai phát vào mông tôi, huống gì là đe dọa. Tôi không phải loại con gái thích dùng nắm đấm hay cào cấu. Đúng là tôi từng bị đẩy ngã, chen lấn, huých cùi chỏ... nhưng còn bị túm lấy và ném bay như vậy thì sao?

Kéo ống tay áo xuống, tôi tự hỏi chuyện vừa rồi có làm mình ngạc nhiên không? Ngay từ lần đầu tiên đụng mặt nhau tại quầy bếp trong phòng để thức ăn, Derek đã gây cho tôi cảm giác bất an. Khi nhận ra anh ta là người gửi mẫu giấy, lúc ấy lẽ ra tôi nên đi lên trên mới phải. Nếu anh ta cố ngăn cản, tôi có thể hét toáng lên. Nhưng tôi đã không hành động như thế. Thay vào đó, tôi phải chứng tỏ là mình thật can đảm. Thật khôn ngoan. Bằng cách trêu chọc anh ta.

Tôi chưa có bằng chứng nào ngoài những vết bầm đang phai đi trên tay mình. Nếu đưa cho các y tá xem, dù các vết này có còn thì Derek vẫn có thể bảo rằng tôi đã dụ anh ta vào tầng hầm rồi nổi điên, và anh ta phải nắm lấy tay tôi để ngăn tôi lại. Nói cho cùng thì tôi đã được chẩn đoán là mắc bệnh tâm thần phân liệt. Kèm theo đó là chứng ảo giác và hoang tưởng

Tôi phải tự mình lo liệu chuyện này.

Tôi nên tự giải quyết.

Tôi nổi tiếng là đứa luôn có người đùm bọc che chở. Tôi cũng ý thức được nếu cứ như vậy mình sẽ thiếu kinh nghiệm sống cần có để trở thành một biên kịch.

Đây là dịp để bắt đầu tích lũy.

Tôi sẽ tự lo lấy chuyện này. Nhưng để chu toàn, tôi cần biết chính xác là mình đang phải đối mặt với chuyện gì.

Tôi kéo Rae sang một bên.

“Cậu còn muốn xem hồ sơ của Simon với Derek không?” tôi hỏi.

C>

“Vậy thì tớ sẽ giúp cậu. Tối nay.”

14. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 14

CHƯƠNG 14

Hai đứa tôi nhận thấy bà Talbot đang dọn bữa ăn nhẹ buổi tối. Cà rốt xắt lát và nước chấm. Tuyệt. Dù hay than phiền về Annette nhưng chỉ ít ở nhà, lúc nào tôi cũng còn mong có món bánh sô-cô-la hạnh nhân

“Hai em đói rồi à? Tôi chẳng lấy làm lạ đâu. Lúc tối ai cũng ăn ít cả.”

Bà chìa ra một cái đĩa. Mỗi đứa chúng tôi nhón lấy một que cà rốt và chấm.

“Bà Talbot, Chloe với em đang bận tâm về Tori.” Rae lên tiếng.

Bà đặt cái đĩa lên bàn, cúi mắt xuống khi bà gặt đầu. “Tôi biết. Em ấy khó chấp nhận việc Liz rời đi. Hai đứa nó rất thân. Tôi tin là tâm tình con bé sẽ khá hơn một khi hai đứa được phép nói chuyện với nhau, nhưng cho đến lúc đó, có lẽ Tori sẽ thấy mệt mỏi một chút khi chúng tôi... điều chỉnh lại đơn thuốc. Chúng tôi cần các em thân thiện hơn với em ấy.”

“Vâng ạ.” Rae búng tay cái tách. “Dù vậy bọn em cũng đang băn khoăn là liệu Tori có thấy dễ chịu hơn nếu được ở riêng một phòng không. Em c

ó thể ngủ cùng Chloe.”

Bà Talbot đưa khăn ăn cho Rae. “Tôi không muốn tách biệt em ấy quá nhưng thôi, tôi đồng ý, chắc hiện giờ em ấy sẽ vui hơn khi ở một mình.”

“Chỉ hiện giờ thôi ư?”

Bà y tá mỉm cười. “Em có thể dọn qua ở với Chloe luôn cũng được, nếu cả hai em đều thích như vậy.”

Trong khi Tori xuống dưới lầu xem ti-vi, Rae bắt đầu dọn đồ qua, như thể lo rằng cô Van Dop hoặc Tiến sĩ Gill sẽ không cho cô ấy đổi phòng.

Cô ấy đưa cho tôi một chồng sơ mi. “Là Simon phải không?”

“Hửm?”

“Cậu muốn biết vấn đề của Simon là gì.”

“Tớ không...”

Rae xếp quần jeans lên tay rồi xua tay ý bảo tôi ra ngoài. “Lúc nào đang ăn hai cậu chẳng tán gẫu. Ban đầu tớ ngỡ là cậu ta lợi dụng cậu để thoát khỏi Tori. Nhưng hôm nay, khi cô ta ngồi ngầy ra đấy, cậu ta vẫn cứ huyền thuyên.”

“Tớ không...”

“Này, cậu thích cậu ta rồi đấy. Có sao đâu.” Rae mở ngăn kéo dưới cùng của Liz ra. Trong đó trống không - mọi đồ đạc của cô ấy đã được dọn sạch sẽ lúc chúng tôi đang ngồi trên lớp. “Tớ không bận tâm đến anh chàng, nhưng đó chỉ là suy nghĩ của tớ thôi. Có thể Simon bênh vực tớ chỉ vì tớ không cùng đẳng cấp với cậu ta.”

“Đẳng cấp?”

Rae cầm một cái quần jeans lên, chỉ vào móc quần. “Cậu có gặp ai ở đây mà mặc quần jeans mua ở Wal-Mart chưa? Đây là nhà mở tư nhân. Cậu phải trả phí, và tớ cá là khoản đó còn tốn hơn cả Motel 6[1] nữa đấy. Tớ là trường hợp được chọn vì mục đích từ thiện thôi.”

[1] Một chuỗi khách sạn giá rẻ dành cho khách vắng lai nghỉ lại với hơn 1000 nơi dừng chân trên khắp nước Mỹ và Canada.

“Tớ...”

“Oách mà. Cậu đối xử với tớ rất tốt. Với Peter và cả...” - cô ấy ngó quanh căn phòng mới với vẻ buồn buồn - “Liz nữa. Mọi người nghĩ Derek là một tên ngốc, tớ không có ý xúc phạm đâu. Simon và Tori đối xử lạnh nhạt với tớ cũng chẳng sao. Đó là lý do vì sao tớ nói hai người đó là một đôi trời sinh, nhưng nếu cậu thích Simon và cậu ta cũng thích cậu? Chẳng phải chuyện của tớ. Dù vậy, cậu rất khôn ngoan khi tiến hành kiểm tra lý lịch gốc gác của cậu ta đấy.”

Rae quay lại của mình, tôi theo sát gót cô ấy. “Mẹ của bạn tớ từng làm thế với một chú mà cô ấy định kết hôn. Sau đó mới biết là chú kia đã có ba con, trong khi chú ta chẳng hề dấn động đến.” Cô ấy ngoảnh lại, tươi cười. “Tớ khá chắc là Simon không có con cái gì đâu, nhưng làm thế quái nào mà cậu biết được.”

Khi đã dọn hết đồ trong tủ cá nhân của Rae xong, tôi cân nhắc có nên kể cô ấy nghe chuyện xảy ra giữa mình và Derek không. Tôi không muốn cô ấy cho tôi là loại con gái vừa đến một nơi mới mà đã tăm tia ngay lũ con trai. Nếu đã định sẽ không báo lại cho các y tá, tôi nên kể với một ai đó. Ít ra lỡ như mai này có việc cần, tôi còn có biện pháp dự phòng.

“Không phải là Simon,” lúc vào lại phòng Rae và việc thu dọn quần áo đã kết thúc, tôi mới mở lời. “Mà là Derek.”

Đang dở tay giặt một tấm ảnh trên tường, Rae lóng ngóng làm rơi ảnh xuống, đồng thời thốt ra tiếng chửi khi tôi đưa tay chụp lấy.

“Derek á? Cậu thích...”

“Chúa ơi, không. Ý tớ là, Derek mới là người tớ định kiểm tra - và chuyện cũng không phải như thế. ”

Rae thở phào và dựa người vào tường. “Tạ ơn Chúa. Tớ biết là vài cô gái thích nhảy bổ vào những tên ngốc, nhưng chuyện này nghe kinh quá.” Mặt Rae đỏ lên khi cô ấy nhận lại tấm ảnh và với tay lên giặt tấm khác. “Tớ không nên nói vậy. Có phải lỗi của anh ta đâu, toàn bộ chỉ là...” Cô ấy ngập ngừng tìm từ.

“Cứ sốc tuổi dậy thì.”

Rae cười toét tận mang tai. “Chính xác. Lẽ ra tớ nên lấy làm tiếc cho anh chàng, nhưng thật khó để làm vậy khi mà thái độ cư xử của Derek cũng khó chịu chẳng thua gì bản mặt anh ta.” Cô ấy khựng lại, bức ảnh vẫn cầm trên tay và ngoái qua vai nhìn tôi. “Phải chuyện kia không? Anh ta... đã làm gì hả?”

“Sao vậy? Anh ta có dớp gì à?”

“Còn tùy thuộc vào chuyện đó là chuyện gì. Cư xử thô lỗ, có nhé. Một tên ngốc, có luôn. Bất đắc dĩ lắm thì Derek mới không phớt lờ tụi tớ và, tin tớ đi, chẳng ai phàn nàn gì cả. Thế anh ta đã làm gì?”>

Tôi cân nhắc từ ngữ. Vì không muốn Rae sẽ khẳng khẳng bảo tôi đi mách với các y tá, do đó tôi bỏ qua phần ném-bay-qua-bên-kia-phòng và chỉ thuật lại là Derek đã bám theo tôi, bất thành linh xuất hiện khi tôi ở một mình.

“À, anh ta thích cậu.” Cô ấy đưa tôi cầm một bức ảnh.

“Không, không giống vậy đâu.”

“Ừm hừm. Chà, so với có thì chắc cậu muốn phủ nhận là không rồi, nhưng nghe sao chuyện cũng giống thế mà. Biết đâu cậu là mẫu người của anh ta. Hồi còn đến trường, tớ có thích một anh chàng trong đội bóng rổ. Cậu ấy còn cao hơn cả Derek, nhưng lúc nào cậu ấy cũng xấp tới những cô nàng nhỏ nhắn như cậu.”

Tôi nhận lấy một bức ảnh khác. “Không phải mà. Tớ chắc như đinh đóng cột đó.”

Rae há hốc miệng và tôi thấy hơi bức mình. Tại sao chuyện một cô gái than thở rằng có một anh chàng đang quấy rầy cô ấy luôn đòi luôn được đúc kết ngắn gọn thế này: Ồ, chỉ vì anh thích cậu đó thôi, cứ như không còn kết luận nào chuẩn xác hơn vậy?

Nhìn thấy biểu cảm của tôi, Rae lập tức khép miệng lại và tiếp tục gỡ ảnh xuống.

Tôi nói, “Derek làm tớ sợ và tớ muốn xem xem hồ sơ của anh ta có gì trong đấy. Có lý do gì để tớ sợ hãi hay không. Cậu biết đấy, ngộ nhỡ anh ta có vấn đề thì sao.”

“Một hành động khôn ngoan. Cho tớ xin lỗi. Nếu anh ta làm cậu sợ thì nghiêm trọng rồi đây. Tớ không đùa đâu. Tối nay chúng ta sẽ biết sự thật thôi.”

15. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 15

CHƯƠNG 15

Tại nhà mở Lyle, cứ đến chín giờ là chúng tôi lên giường đi ngủ, đồng thời việc tắt điện và quy định không được nói chuyện có hiệu lực một tiếng sau khi các y tá đi ngủ.

Ở mỗi bên trên tầng trên đều có một phòng ngủ cho y tá được phân công. Liz từng nói không có cửa ngăn giữa khu nam sinh và nữ sinh, nhưng theo Rae, giữa phòng ngủ của các y tá có một cánh cửa như thế, giúp họ nhanh chóng di chuyển lên toàn bộ tầng trên khi xảy ra tình huống khẩn cấp.

Vì vậy, trong lúc Rae cam đoan rằng bà Talbot là người dễ ngủ và say giấc, chúng tôi còn phải tính đến cô Van Dop. Đột nhập sớm thì quá mạo hiểm. Rae đặt báo thức trên đồng hồ thể thao của cô ấy là hai rưỡi rồi chúng tôi đi ngủ.

Hai giờ ba mươi phút sáng, căn nhà yên ắng, tĩnh lặng. Quá yên ắng và tĩnh lặng là đáng khác. Từng tiếng rắc rắc trên sàn nhà ván gỗ thôi cũng nghe như tiếng súng ấy. Và trong một ngôi nhà cổ, hầu hết mọi tấm ván đều kêu như thế.

Rae theo tôi vào trong bếp. Chúng tôi lấy hai hộp nước ép trong tủ lạnh ra đặt lên quầy. Sau

ó tôi mở cửa phòng chứa thực phẩm, bật đèn lên và quay trở vào hành lang, để hai cánh cửa khép hé hé.

Văn phòng Tiến sĩ Gill nằm cuối mé nhà phía tây, gần cầu thang của nam sinh. Tuần trước Rae đã ngo qua ổ khóa rồi. Chỉ có mỗi chìa chính để vào bên trong,

không gian nan hơn chuyện bạn nhật được tiền xu là mấy. Cũng có khả năng Rae nói vậy thôi. Trước giờ tôi làm gì có lý do để mở một ổ khóa trong nhà - chắc do tôi là con một. Vì thế tôi quan sát và ghi nhớ hết các bước vào trong đầu. Hết thấy là vì mục đích tăng thêm kinh nghiệm sống.

Có lần trong buổi điều trị, Rae thấy Tiến sĩ Gill lấy hồ sơ của mình ra ngoài, nên cô ấy biết tiến sĩ cất hồ sơ ở đâu. Văn phòng có một chiếc máy in đa chức năng, để cho tiện ấy mà. Tôi đứng gác. Chỉ có chút khó khăn khi cô ấy sao chép lại giấy tờ, tiếng máy scan kêu xuyt- xuyt khá lớn, làm tôi lo lắng. Nhưng ắt là hồ sơ cũng ngắn, vì lúc tôi nhìn vào, cô ấy đang bỏ lại giấy tờ vào bìa đựng, việc sao chép đã hoàn tất.

Rae đưa cho tôi hai tờ giấy được gấp làm đôi, đặt hồ sơ vào lại trong ngăn kéo rồi cùng tôi quay trở ra. Khi cô ấy khóa cửa lại, tiếng rắc rắc trên sàn gỗ không lẫn vào đâu được làm cả hai chúng tôi cứng người. Một khoảng lặng dài dặc trôi qua. Rồi thêm một tiếng rắc nữa. Có ai đó đang đi xuống cầu thang của nam sinh

Chúng tôi rời đi, rón rén bước chân trần xuôi theo dọc hành lang. Đến chỗ cửa bếp khép hờ, tôi với Rae phóng như bay vào trong, sau đó chui vào phòng chứa thực phẩm.

“Thôi nào,” tôi thì thầm, giọng rất kịch. “Cứ lấy vài món thôi.”

“Tớ không tìm được kẹo Rice Krispie. Tuần trước có vài thanh ở đây mà.”

“Chắc là đám con trai...” tôi im bật rồi rít lên. “Có người đến. Bật đèn lên nào!”

Tay Rae trượt qua công tắc, còn tôi thì khép hờ cửa lại nhưng vẫn để hé một chút. Ghé mắt qua khe hở, tôi nhìn thấy Derek dừng bước phía trong cửa bếp. Không mở đèn, anh ta nhìn quanh quất, ánh trắng từ cửa sổ rọi vào tỏa ra thứ ánh sáng dịu dịu lên mặt anh ta. Anh ta quét mắt khắp căn bếp và dừng trước phòng chứa thực phẩm.

Tôi mở cửa bước ra.

“Anh lấy bánh quy giòn à?” tôi giơ lên một cái hộp.

Derek nhìn tôi. Trong một thoáng, tôi có cảm giác như mình quay trở lại thời điểm trong tầng hầm, khi tôi lao đi trên không. Nụ cười trên miệng tắt ngóm, tôi dúi hộp bánh vào tay anh ta.

“Bọn tôi đang kiểm đồ ăn vặt,” Rae lên tiếng.

Anh ta vẫn nhìn tôi chăm chăm, mắt nheo lại.

“Tớ sẽ đi lấy nước ép,” Rae chen người bước qua.

Derek nhìn sang chỗ mấy hộp nước ép bị bỏ lại từ trước trên quầy bếp. Bằng chứng cho thấy chúng tôi chỉ lục lọi trong bếp. Đó là kế hoạch của tôi, và tôi nghĩ làm thế thật thông minh. Nhưng khi ánh mắt của Derek quay ngoắt lại, tóc tai trên cổ tôi dựng đứng lên và tôi biết là anh ta không bị lừa rồi.

Tôi bước lên trước. Trong tích tắc, Derek cứ đứng im đấy và âm thanh duy nhất tôi nhận thức được là tiếng thở của anh ta, mặt khác, bị dáng người cao lớn án ngữ trước mặt mình áp đảo.

Anh ta bước sang một bên.

Lúc tôi đi ngang qua, anh ta lấy một bọc bánh quy trong hộp ra chìa cho tôi. “Cô quên này.”

“À phải. Cảm ơn.>

Tôi nhận lấy bánh và lẩn vào trong hành lang, Rae đi sau tôi. Derek cũng nổi gót chúng tôi ra ngoài nhưng hướng về bên dãy nam sinh. Lúc rẽ đường đi lên lầu, tôi thoáng liếc xuống hành lang. Derek đã ngừng lại bên ngoài văn phòng Tiến sĩ Gill và đứng đó nhìn cánh cửa đăm đăm.

Tôi với Rae nằm trên giường, đèn đã tắt mười lăm phút, đủ lâu để Derek mách chuyện chúng tôi cho các y tá cũng như quay vào giường ngủ. Mấy ngón tay tôi cứ trượt qua xấp giấy nhét trong cặp đồ ngủ. Cuối cùng, Rae trượt sang giường tôi, trong tay cầm đèn pin.

“Thiếu chút nữa là tiêu đời,” Rae nói.

“Cậu có nghĩ là anh ta sẽ báo lại với các y tá không?”

“Không đâu. Anh ta đang đi lấy đồ ăn thôi. Anh ta không dám hút lỏ đâu.”

Derek chỉ tình cờ thức dậy đi tìm đồ ăn trong khi chúng tôi đột nhập vào văn phòng của Tiến sĩ Gill thôi sao? Tuy ghét việc ngẫu nhiên trùng hợp, nhưng tôi vẫn tin là cái máy in không kêu ầm đến mức đang ngủ trên lầu mà anh ta cũng nghe được.

Tôi lấy mấy tờ giấy ra, đặt trên đệm vuốt thật phẳng.

“Là của Derek,” Rae vừa thì thầm vừa bật đèn pin lên.

Tôi giật tờ thứ hai ra và chìa cho cô ấy. “Cậu muốn tờ của Simon chứ?”

Rae lắc đầu. “Trang thứ hai cũng của Derek. Không có tờ nào về Simon đâu.”

“Cậu không tìm được à?”

“Không phải, mà là chẳng có gì cả. Các ngăn kéo trong tủ đánh dấu theo tên của chúng ta, các tập hồ sơ cũng tương tự. Không có ngăn hay hồ sơ nào để tên Simon hết.”

“Chuyện đó thật...”

“Quái lạ, tớ biết. Có lẽ họ cất chúng ở nơi khác. Dù gì thì cái cậu cần là của Derek mà, nên tớ cho là mình không nên phí thời gian tìm hồ sơ của Simon làm gì. Giờ mình xem xem Frankenste đang gặp chuyện gì nào.” Cô ấy rọi đèn lên đầu trang giấy. “Derek Souza. Ngày tháng năm sinh, vân vân và vân vân...”

Rae chuyển ánh đèn xuống phần tiếp theo. “Hừ. Một cơ quan chăm sóc trẻ em đưa anh ta đến Nhà mở Lyle. Chẳng đề cập gì đến người cha mà họ luôn nhắc đến. Nếu có liên quan đến cơ quan chăm sóc trẻ em thì cá với cậu là năm đó anh ta không có cha. À, đây rồi. Chẩn đoán... rối loạn nhân cách chống đối xã hội[1].” Cô ấy phì cười. “Không phải chứ? Cung cấp cho tớ vài điều mà tớ chưa biết đi nào. Có thật đó là một loại bệnh không vậy? Cư xử thô lỗ sao? Với loại bệnh này thì họ kê cho cậu phương thuốc nào mới được?”

[1] Rối loạn nhân cách chống đối xã hội (tiếng Anh: Antisocial personality disorder-ASPD): một dạng trong nhóm bệnh rối loạn nhân cách. Là một trạng thái không bình thường của nhân cách, biểu hiện chủ yếu bằng sự khó hoặc không thích ứng thường xuyên với các quy tắc đạo đức xã hội và pháp luật.

“Dù có là gì thì hiện tại cũng không hiệu quả.”

Rae cười toét miệng. “Đúng đấy. Chả trách anh ta bị kẹt ở đây lâu vậy...”

Có tiếng mở đèn tách tách ngoài hành lang. Rae chui tọt vào giường, bỏ đèn pin lại. Tôi vừa tắt đèn pin thì cửa phòng tắm khép lại. Khi tôi nhúc nhích để ném nó sang, Rae lắc đầu ý bảo dừng, sau đó chồm sang thì thào, “Cậu thâu hết nhé. Có tìm được gì thú vị không? Sáng mai nhớ kể cho tớ.”

Cho dù ai đang ở trong nhà tắm - Tori hay bà Talbot - thì cũng có vẻ như định ngủ luôn trong đó thì phải. Đến lúc toa lét vọng ra tiếng dội nước thì Rae đã ngủ mất rồi. Tôi đợi thêm vài phút nữa rồi bật đèn pin lên.

Càng đọc thì nỗi sợ hãi trong dạ dày tôi càng lớn dần. Chứng rối loạn nhân cách chống đối xã hội chẳng liên quan gì đến việc cư xử thô lỗ cả. Người mang bệnh này chẳng thêm đếm xỉa gì đến những người xung quanh, thiếu khả năng thông cảm - không đặt mình vào hoàn cảnh của người khác. Biểu hiện rối loạn được mô tả là có tính khi nóng nảy và hay nổi cơn thịnh nộ, điều chỉ làm cho mọi việc tệ thêm. Nếu bạn không hiểu rằng bạn đang làm đau ai đó thì còn gì có thể ngăn bạn lại được đây?

Tôi chuyển qua trang thứ hai đề là “lý lịch cá nhân”.

Việc thực hiện điều tra lý lịch bài bản về DS tiến triển chậm chạp. Không tìm được giấy khai sinh hay giấy tờ tùy thân. Có khả năng là có, nhưng thiếu thông tin cụ thể về cuộc sống trước đây của cậu ta, khiến cho việc tìm kiếm theo đúng quy tắc là bất khả thi. Theo DS và em nuôi cậu ta, SB, Derek đến sống với gia đình họ vào lúc khoảng năm tuổi. DS không có ký ức - hay từ chối chia sẻ - những thông tin chi tiết về cuộc đời mình trước thời gian này, mặc dù những câu trả lời của cậu ta đưa ra giả thuyết rằng có thể cậu ta được một tổ chức nuôi lớn.

Cha của Simon, Christopher Bae, xuất hiện và nhận trách nhiệm chăm sóc DS mà không có hồ sơ nhận nuôi chính thức hay sắp xếp nhận nuôi. Hai cậu bé được ghi danh ở trường là “Simon Kim ” và “Derek Brown ” Không rõ lý do vì sao lại lấy tên giả.

Các ghi chép của trường học cho thấy DS bắt đầu có vấn đề về hành vi cư xử vào năm lớp bảy. Vốn là một đứa trẻ không cởi mở hay vui vẻ, DS ngày càng trở nên ủ rũ, quá trình điều trị của cậu ta chấm dứt vì những cơn tức giận đột ngột, thường là những cơn giận nóng nảy lên đến đỉnh điểm.

Những cơn giận nóng nảy...

Những vết thâm trên tay tôi âm ỉ đau. Tôi lơ đãng xoa xoa lên đấy, mặt nhăn lại.

Trên giấy tờ chính thức thì không có sự vụ nào được nhắc đến, nên việc nghiên cứu mang tính pháp lý hoàn chỉnh về quá trình tiến triển của chứng rối loạn này là bất khả. DS dường như tránh được việc bị đuổi hay kỷ luật nghiêm trọng cho đến khi một trận cãi nhau được nhân chứng mô tả là “một trận đánh nhau bình thường trong sân trường” xảy ra. DS thô bạo tấn công ba bạn học trong một vụ mà các nhân viên ngờ là do tức giận quá khích. Sự bộc phát adrenaline cũng có thể là lời giải thích cho màn phô diễn sức mạnh phi thường được nhân chứng tường thuật lại. Đến lúc chính quyền can thiệp, một thiếu niên đã bị gãy xương sống. Các chuyên gia y tế sợ rằng cậu ta không bao giờ đi lại được nữa.

Trang lý lịch cá nhân chi tiết vẫn còn dòng cách dẫn xuống dưới, nhưng câu chữ trước mắt tôi đã biến đi đâu mất. Tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy là sàn nhà vụt qua mặt khi Derek ném bay tôi trong phòng giặt ủi.

Sức mạnh phi thường...

Những cơn nóng giận...

Có lẽ không bao giờ đi lại được nữa...

Họ đã đưa Liz đi vì tội ném bút chì và chai keo xịt tóc, và họ giữ Derek lại ? Một anh chàng to con với quá khứ chứa đựng những cơn thịnh nộ thô bạo? Với chứng rối loạn mà theo đó, anh ta chẳng quan tâm gì đến người anh ta làm đau hoặc là còn tệ hơn nữa?

Tại sao không ai cảnh báo tôi?

Tại sao anh ta không bị giam lại?

Tôi dúm mếu tờ giấy vào dưới nệm, không cần đọc tiếp nữa. Tôi biết phần còn lại viết gì rồi. Rằng anh ta đang được điều trị. Rằng anh ta đang hồi phục. Rằng anh ta đang hợp tác và chẳng có biểu hiện gì bạo lực khi đang sống tại Nhà mở Lyle. Rằng anh ta đang nằm trong tầm kiểm soát.

Tôi chiếu đèn pin lên tay mình. Những dấu tay đang dần bầm tím.

16. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 16

CHƯƠNG 16

Trong giấc ngủ chập chờn, tôi thấy mình mắc lại một nơi kỳ lạ giữa mộng mị và tỉnh thức. Tại đây, tâm trí tôi xem xét lại hết các ký ức trong ngày, làm chúng rối tung và xoắn cục lại. Tôi sẽ trở lại thời điểm ở trong tầng hầm, khi Derek chộp lấy cánh tay tôi và ném tôi bay qua bên kia phòng. Sau đó tôi tỉnh dậy trong một bệnh viện với bà Talbot bên cạnh, bà bảo rằng tôi sẽ không bao giờ đi lại được nữa.

Có tiếng gõ cửa đánh thức, thế là tôi vùi đầu vào dưới gối.

“Chloe?” Bà Talbot mở cửa. “Hôm nay em cần thay quần áo trước khi xuống dưới nhà.”

Dạ dày tôi thắt lại. Sau sự ra đi của Liz và Peter, có phải họ đã quyết định là chúng tôi nên cùng nhau ăn sáng không? Tôi không sao đối mặt được với Derek. Đơn giản là tôi không thể.>“Tám giờ dì em sẽ đến đưa em đi ăn sáng đấy. Em chuẩn bị đi là vừa.”

Tôi thôi bám chặt cứng lấy gối và bò dậy.

“Con giận dì phải không, Chloe?”

Tôi ngừng day day món trứng bác trong đĩa và ngược lên. Sắc mặt dì Lauren tràn ngập vẻ lo lắng. Nhìn quanh thăm dưới mắt dì, tôi biết là dì thiếu ngủ. Ban này tôi đã không trông thấy những vết mờ mờ được lớp trang điểm che lại cho đến khi chúng tôi ngồi dưới ánh đèn huỳnh quang ở quán Denny.

“Giận gì cơ ạ?” tôi hỏi.

Dì cười khẽ. “Ừm, dì không biết nữa. Có lẽ là vì dì đã vứt bỏ con trong một nhà mở với người lạ và biến mất.”

Tôi đặt nĩa xuống. “Dì không ‘vứt bỏ’ con. Nhà trường cứ khẳng khẳng buộc con phải đến đó và bên nhà mở lại nhất quyết cách li dì và cha trong khi con thích nghi. Con có phải là một đứa nhóc đầu. Con hiểu chuyện gì đang xảy ra mà.”

Tiếng thở ra của dì lớn đến nỗi có thể nghe rõ mồn một trong một nhà hàng ẩm ỉ náo nhiệt.

“Con đang gặp rắc rối,” tôi nói tiếp. “Con phải học cách xử lý rắc rối ấy, và đó không phải là lỗi của dì hay cha con.”

Dì cúi người tới trước. “Cũng không phải là lỗi của con. Con hiểu mà, đúng không? Chỉ là một đợt điều trị sức khỏe thôi. Trong chuyện này con vô can.”

“Con biết.” Tôi nhăm nháp miếng bánh mì nướng.

“Con đang tỏ ra cực kỳ chín chắn đấy Chloe. Dì tự hào về con lắm.”

Tôi gạt đầu và tiếp tục thưởng thức bánh mì. Các hạt mầm xôi trong mút vớ kêu tanh tách.

“À, dì có thứ này cho con đây.” Dì vói vào trong túi xách, lấy ra một cái túi đựng bánh sandwich. Bên trong là sợi dây chuyền hồng ngọc của tôi. “Các y tá ở nhà mở gọi đến và bảo dì là con đã bỏ quên nó. Lúc ở bệnh viện, khi con i khỏi, cha con đã quên cầm nó về.”

Tôi nhận lấy sợi dây, sờ lên mặt dây quen thuộc qua lớp bì nhựa, sau đó đưa trả lại. “Dì giữ giúp con đi. Con không được phép mang đồ trang sức ở nhà mở.”

“Đừng lo, dì mới nói chuyện với các y tá. Dì bảo là nó rất quan trọng với con, và họ đã đồng ý cho con đeo rồi.”

“Cảm ơn dì.”

“Dù vậy, phải chắc là con sẽ đeo nhé. Chúng ta không muốn mất nó nữa đâu.”

Tôi lấy sợi dây chuyền ra khỏi túi và đeo vào. Dẫu biết đó chỉ là chuyện mê tín ngốc nghếch, nhưng thực sự là sợi dây làm tôi cảm thấy dễ chịu hơn. Chắc là làm tôi yên lòng. Một lời nhắc nhở của mẹ và một vật mà tôi đã đeo nhiều năm, không có nó, tôi thấy có chút lạc lõng.

“Dì không thể tin là cha con lại bỏ nó lại trong bệnh viện,” vừa nói, dì vừa lắc đầu. “Chỉ có Chúa mới biết khi nào ông ấy mới nhớ ra, giờ thì ông ấy lại bay đi đâu mất rồi.”

Đúng thế, cha tôi đã đi rồi. Trước đây, qua di động của dì Lauren, ông có gọi giải thích với tôi rằng ông phải đi Thượng Hải vào tối hôm qua vì có chuyện làm ăn khẩn. Dì đã nổi đóa với cha, nhưng tôi không hiểu việc đó liên quan gì đến chuyện tôi đang sống trong nhà mở. Ông đã sắp xếp nghỉ một tháng khi tôi được ra ngoài, và tôi thích sau đây ông lại đi đây đi đó hơn.

Dì tôi bàn bạc lên kế hoạch “một chuyến đi đến New York dành cho chị em phụ nữ” khi tôi được về nhà. Tôi không nở bảo với dì là mình thà ở nhà, gặp cha tôi, tụ tập với bè bạn. Trở lại cuộc sống bình thường là nhiệm vụ quan trọng nhất - Tôi có thể hình dung ra bữa tiệc ăn mừng ở Nhà mở Lyle rồi đấy.

Cuộc sống bình thường của tôi...

Tôi nghĩ đến những hồn ma. Liệu cuộc đời tôi còn trở lại như xưa được không? Liệu tôi có bình thường lại được không?

Tôi đảo mắt qua các khuôn mặt trong quán. Ở đây có ai là ma không nhỉ? Làm sao tôi nhận biết được đây?

Là người đàn ông mặc áo sơ mi theo phong cách rock ngồi trong cùng, ước ra từ chương trình truyền hình Tôi yêu những năm 80 của đài VH1 kia chẳng? Hay là bà lão với mái tóc dài bạc phơ mặc áo sơ mi loang lổ? Có khi nào là ông chú đóng bộ vest đang đứng đợi bên cửa? Nếu không có ai đụng vào họ, làm sao tôi biết họ không phải là hồn ma đang đợi tôi chú ý đến?

Tôi cúi mắt xuống ly nước cam của mình.

À, có cách rồi, Chloe. Cứ việc sống nửa đời còn lại mà không nhìn vào mắt ai là được.

“Vậy con thích nghi tới đâu rồi? Hòa đồng với các bạn khác chưa?”

Những lời của dì như một cát tát nhắc tôi nhớ đến những vấn đề còn quan trọng hơn là chuyện ma quỷ.

Dì đang mỉm cười, câu hỏi kia chỉ có ý pha trò thôi. Rõ rồi, tôi sẽ hòa đồng cùng đám trẻ. Có lẽ tôi không phải là cô gái tính tình cởi mở nhất, nhưng mọi người tin là tôi không gây chuyện hay mang phiền phức đến.

Khi tôi nhìn lên, nụ cười của dì nhạt đi.

“Chloe?”

“Hừm?”

“Con gặp rắc rối với các bạn khác à?”

“K-không. Mọi chuyện đều t-t-t...” Rằng tôi va vào nhau khi tôi vội ngậm miệng lại. Với những người hiểu rõ tôi mà nói, chuyện tôi nói cà lăm đồng nghĩa với việc tôi căng thẳng hoặc có rắc rối. Nếu đến một lời nói dối mà tôi còn không nói ra hồn thì chuyện bảo rằng mọi chuyện ổn thỏa thật bất hợp lý.

“Có chuyện gì sao?” Dì siết chặt nĩa và con dao trên tay, như thể sẵn sàng sử dụng chúng làm vũ khí tấn công bất kỳ ai chịu trách nhiệm.

“Khô...”

“Đừng có nói với dì là không có chuyện. Khi dì nhắc đến những bạn khác, con trông như sẽ phát ốm không bằng ấy.”

“Là chuyện mấy quả trứng thôi. Con cho quá nhiều sốt cay ấy mà. Những bạn khác đều ổn mà.” Ánh mắt dì xoáy vào như muốn nhìn thấu tôi, và tôi biết là mình trốn không thoát rồi. “Chỉ một rắc rối, nhưng chẳng to tát gì đâu. Dì đâu thể hòa hợp với tất cả mọi người, đúng không?”

“Là ai?” Dì phẩy tay xua người phục vụ đang ngấp ngừng mang phin cà phê đến đi chỗ khác. “Đừng trợn mắt lên với dì, Chloe. Con đến đó là để nghỉ ngơi thư giãn, và nếu có ai quấy rầy con...”

“Con tự lo được.”

Dì buông lỏng đôi tay đang giữ rít lấy dao nĩa, đặt chúng xuống và vuốt phẳng miếng vải lót cốc phía bên mình. “Đó không phải vấn đề trọng điểm. Hiện tại con lo lắng như thế là đủ rồi. Nói cho dì biết tên nhóc đó là ai và dì cam đoan là cậu ta sẽ không làm phiền cháu nữa.”

“Anh ta không...”

“Vậy ra đúng là một cậu con trai thật. Ai thế? Có ba - không, hiện tại là hai. Là cái cậu bự con phải không? Sáng nay dì có thấy cậu ta. Trong lúc dì thử giới thiệu mình thì cậu ta bỏ đi mất. Darren, Damian...”

Tôi buộc mình kìm lại trước khi buột miệng sửa tên giúp dì. Dì đang gạt tôi thú nhận người chồng ghẹo tôi là con trai. Tôi thật sự ước ao rằng, lần này, dì chỉ lắng nghe những phiền muộn của tôi, biết đâu là khuyên nhủ vài câu, chứ không can thiệp vào và cố thu xếp mọi thứ.

“Derek,” dì nói. “Tên cậu ta là Derek. Sáng nay, lúc cậu ta phớt lờ dì, bà Talbot có nói tính tình cậu ta là như thế. Thô lỗ. Dì nói đúng chứ?”

“Chỉ là anh ta... không thân thiện thôi. Nhưng có sao đâu ạ. Như con nói rồi đấy, ta không thể hòa hợp hết với tất cả mọi người, và những bạn khác thì có vẻ ổn. Một cô bạn thường bênh con, giống như bạn ở chung trại với con năm ngoái ấy. Dì nhớ bạn ấy chứ? Người đấy...”

“Cậu Derek này đã làm gì con vậy, Chloe?” dì không chịu chú tâm đến chuyện khác. “Cậu ta chạm vào con sao?”

“K-không, dĩ nhiên là k-không.”

Chloe.” Giọng dì sắc nhọn, việc cứ cà lăm lăm tôi lộ tẩy. “Đây không phải chuyện mà con che giấu được đâu. Nếu cậu ta làm gì không phải phép, dì cam đoan...”

“Chuyện không như thế mà. Bọn con đang nói chuyện. Con cố bỏ đi nhưng anh ta đấm tay con lại...”

“Cậu ta túm tay con?”

“Trong, chừng, một giây ạ. Chỉ làm con sợ. Là con phản ứng dữ dội quá thôi.”

Dì nhào người tới trước. “Con có phản ứng dữ dội đâu nào. Bất cứ lúc nào có ai đặt tay lên người con mà con không muốn, con có quyền cảm thấy khó chịu, phản nản và...”

Và mọi chuyện cứ thế tiếp diễn cho đến hết bữa sáng. Một tràng thuyết giảng về chuyện “động chạm không đúng đắn”, cứ như tôi mới năm tuổi ấy. Tôi không hiểu vì sao trông dì lại quá lo lắng. Thậm chí dấu tôi có cho dì xem mấy vết thâm tím cũng không đến mức như thế. Dù vậy, tôi càng tranh cãi thì dì lại càng nổi giận. Và tôi bắt đầu nghĩ có lẽ đây không hẳn là chuyện một cậu con trai quấy rầy hay túm lấy tay tôi. Dì đang tức chuyện cha tôi đã bay đi Thượng Hải lẫn chuyện nhà trường đưa tôi đến nhà mở. Và vì không có cách nào bám sát những chuyện trên, dì sẽ tìm một ai đó mà dì lần theo được, một rắc rối mà dì có thể thu xếp cho tôi.

Khi hai dì cháu ngồi trong xe và vấn đề động cơ nổ máy trên lối đi, tôi lên tiếng.

“Làm ơn đừng mà dì. Anh ta thực sự chẳng làm gì cả. Con xin dì đấy. Bao nhiêu đó là đủ khó...”

“Đó là lý do vì sao dì sẽ không biến chuyện này thêm phức tạp cho con đâu, Chloe. Dì đâu có khua chiêng gõ mõ, mà là dì làm nó lắng xuống đấy chứ.” Dì mỉm cười. “Phòng ngừa trước một chút thôi.”

Dì siết chặt đầu gối tôi. Khi tôi nhìn ra ngoài cửa xe, dì thở dài và tắt động cơ. “Dì hứa là dì sẽ cẩn trọng. Dì biết cách giải quyết các rắc rối như thế theo cách tế nhị khéo léo, vì điều cuối cùng mà một nạn nhân trong tình huống này cần là bị khiển trách đã mách lẻo.”

“Con nào phải nạn...”

“Derek không đời nào biết là ai đã phản nản đâu. Thậm chí đến các y tá còn không biết là con đã nói gì với dì cơ mà. Dì sẽ thận trọng bày ra vẻ quan tâm, dựa vào những quan sát mang tính chuyên môn của mình.”

“Chỉ cần dì cho con vài ngày>

“Không, Chloe,” dì kiên quyết ngắt lời. “Dì sẽ nói chuyện với các y tá và, nếu cần, với cả bên quản lý. Dì sẽ là một người vô trách nhiệm nếu không làm thế.”

Tôi quay sang nhìn dì, miệng há ra định tranh cãi, nhưng dì đã ra khỏi xe mất rồi.

Khi tôi về đến nhà mở, Tori đã quay-trở-lại. Trở lại lớp học và trở lại với thái độ cư xử như cũ.

Nếu như đang lên kịch bản cho màn này, nhất định tôi sẽ rất muốn viết về một nhân vật đảo ngược tính cách. Cô gái nhìn thấy người bạn duy nhất của mình bị đưa đi, phần nào nguyên nhân là vì một nhận xét ác ý của cô nàng. Khi những người sống cùng nhà với cô ta tập hợp lại, cố làm cô ta bớt phiền não bằng cách cổ vũ và quan tâm, cô ta nhận ra rằng mình chưa đánh mất người bạn kia và thề sẽ trở thành một người tử tế, lịch thiệp hơn.

Dù vậy, trong đời thực, không ai thay đổi sau một đêm cả.

Tori bắt đầu giờ học đầu tiên bằng việc thông báo cho tôi rằng chỗ tôi đang ngồi là ghế của Liz, và tốt hơn là tôi đừng nên hành xử kiểu như cô ấy không trở về nữa. Sau đó, cô ta theo Rae và tôi vào hành lang.

“Cậu dùng bữa sáng với dì cậu ngon miệng chứ? Chắc là cha mẹ cậu bận bịu chăm lo cho cậu lắm nhỉ?”

“Tôi tin là mẹ tôi sẽ làm thế. Nhưng vậy là làm khó cho bà khi bà đã mất.”

Một hồi im lặng thật lâu. Thậm chí Tori còn không chớp mắt.

“Vậy cậu đã làm gì để xứng đáng qua ải thế Chloe? Có phải cậu được thưởng vì có công giúp họ tổng khử Liz không?”

“Cậu ấy không...” Rae lên tiếng.

“Cứ như cậu tốt đẹp hơn đây, Rachelle. Cậu còn không đợi được đến khi giường Liz lạnh đi rồi mới xếp chỗ ngủ với bạn chí cốt của cậu. Thế nào, Chloe, có chuyện gì với việc điều trị đặc biệt à?”

“Chả đặc biệt gì hết,” Rae nói. “Mẹ cậu chẳng dẫn cậu ra ngoài suốt đấy thôi. Trong trường hợp của Chloe, chắc là phần thưởng vì cậu ấy cư xử tốt. Còn cậu, chỉ là vì mẹ cậu có chân trong Ban giám đốc.”

Ở lứa tuổi của chúng tôi, “cư xử tốt” không hẳn là mục tiêu để phấn đấu. Nhưng lúc này Tori đã bùng bùng tức giận, mặt mày co rúm lại, như thể Rae vừa thốt ra một lời xúc phạm kinh khủng nhất.

“Không phải chứ?” cô ta đáp trả. “Chà, tại mình đâu thấy cha mẹ cậu đến đây bao giờ nhỉ, Rae? Từ khi cậu vào đây, họ ghé thăm hay gọi điện được bao lần vậy kìa? Để xem nào... ồ, đúng rồi, chẳng có lấy một lần.” Cô ta làm dấu số 0 bằng ngón cái và ngón trỏ. “Và việc đó chẳng liên quan gì đến chuyện cư xử phải phép hay không. Mà là họ có quan tâm đến.”

Rae xô cô ta vào tường. Tori thét chói tai.

“Cô ta đốt tôi!” Tori đưa tay siết lấy bả vai.

“Tôi đẩy cậu thì có.”

Từ trong lớp, cô Vương vội vã chạy ra, theo sau là Simon và Derek, người đã ngồi phía sau thảo luận bài.

“Rae đốt em. Cô ta có diêm hay gì đấy. Nhìn này, nhìn này...” Tori kéo cổ áo phông xuống

“Đừng kéo áo nữa, Tori.” Simon giơ tay che mắt lại. “Làm ơn đi.”

Derek bật ra một âm thanh khùng khục trầm thấp nghe rất giống một tràng cười.

Rae chìa tay ra. “Không diêm. Không bật lửa. Trong tay áo em không có gì hết ạ...”

“Cô chỉ thấy một vết mờ đỏ do bị đẩy thôi Tori à” cô Vương nói.

“Cô ta đốt em! Em cảm nhận được mà! Cô ta lại giấu diêm đấy. Lục soát người cô ta đi. Làm gì đó đi.”

“Còn việc cậu đã làm thì sao hả Tori?” Simon nói khi khẽ lướt qua chúng tôi. “Như là tước đi một sinh mệnh ấy.”

Tori xoay người lại - không phải sang phía Simon mà là Rae - rồi hình linh huých cô ấy một phát trước khi bị cô Vương tóm chặt. Các y tá đang chạy đến.

Vâng, Tori đã quay trở lại.

17. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 17

CHƯƠNG 17

Suốt giờ học đầu tiên, tôi thấp thỏm lo âu, sợ rằng cô Van Dop hoặc Tiến sĩ Gill sẽ xông xộc bước vào lớp và lôi Derek ra ngoài vì một “cuộc họp”. Lẽ ra tôi nên tin tưởng dì mình. Khi chúng tôi trở về sau bữa sáng, dì đã lặng lẽ kéo bà Talbot sang một bên, bảo rằng dì muốn thảo luận về sự tiến bộ của tôi. Chẳng ai hoài nghi chuyện đó cả. Và cũng chẳng người nào đột nhiên xông vào lớp rồi kéo Derek đi.

Chuyện của Tori là vụ âm ỉ duy nhất trong một buổi sáng yên tĩnh. Derek vào học và lờ tôi đi. Trước giờ ăn trưa, anh ta đến gặp Tiến sĩ Gill. Khi anh ta bước ra ngoài, tôi đang đứng trong hành lang đợi đến lượt sử dụng phòng tắm. Simon đang tắm táp bên trong, thói quen của cậu ta trước lúc dùng bữa. Tôi chưa từng quen biết anh chàng nào lại chu đáo tắm rửa sạch sẽ trước khi ăn đến vậy.

Tôi đang cân nhắc đến chuyện chạy lên lầu dùng phòng tắm của nữ sinh thì cửa phòng Tiến sĩ Gill bật mở, sau đấy dáng người âm u của Derek choán hết lối cửa. Tôi cố tỏ ra thật tự tin. Anh ta bước ra ngoài và nhìn tôi. Tim tôi đập ác liệt đến nỗi tôi tin chắc là anh ta nghe rõ mồn một âm thanh thành thịch thịch thịch, cũng như tôi cam đoan là anh ta vừa mới bị mắng một trận xối xả. Ánh mắt chúng tôi giao nhau. Anh ta gật đầu, lầu bầu trong miệng từ gì đó nghe như “chào”, sắp sửa lướt qua tôi thì cửa phòng tắm bật mở.

Simon cúi đầu từ trong đi ra. Trông thấy tôi, cậu ta

liền nhét vật gì đó vào túi quần sau. “Ồi chà! Tớ mà chiếm dụng phòng tắm lần nữa thì chắc sẽ có người xếp hàng dài mất.”

“Chỉ có Chloe thôi.” Derek đẩy cửa mở giúp tôi. Đường như anh ta chẳng hề tức giận. Thậm chí là còn tử tế hơn bình thường. Ất là dì tôi đã xử lý mọi chuyện êm đẹp. Tôi nên biết là dì sẽ làm tốt chứ.

Lúc tôi bước vào nhà tắm, Simon nói với Derek, “Này, bữa trưa ở lối này.”

“Cứ ăn mà không có anh đi. Anh cần lấy ít thứ trong phòng.”

Một khoảng lặng. Rồi “Đợi đã”. Tiếng bước chân Simon theo sau Derek hướng lên trên cầu thang.

Sau giờ ăn trưa, đến lượt tôi đi đổ rác. Kinh nghiệm sống, tôi luôn miệng nhủ thầm như thế trong khi tay thì đẩy xe goòng vào trong kho, đồng thời đập mạnh lũ ruồi cứ bay lờn vờn trong tầm mắt. Tất cả kinh nghiệm sống. Có trời mới biết khi nào tôi sẽ cần đến một cảnh quyết định với một vai chính đang chờ rác.

Tràng cười của tôi khẽ vang qua bên kia sân. Ánh mặt trời chói chang như thiêu như đốt trên mặt tôi, cây cối và mấy bông hoa thủy tiên đang tung bừng khoe sắc, mùi cỏ mới cắt ngai ngái gần như che đi mùi rác rửa hôi thối.

Một buổi chiều với một khởi đầu khá tốt đẹp đây. Còn tốt hơn tôi từng mong đợi

Tôi khựng người lại. Đằng kia, ở mảnh sân sau sân nhà chúng tôi, là một hồn ma. Một cô bé chưa quá bốn tuổi.

Nhất định cô bé là ma rồi. Trên sân chỉ có mỗi mình em đang chơi đùa. Em mặc một chiếc áo đầm có diềm xếp nếp - giống một cái bánh cưới kết hợp giữa nơ bướm và dây ruy băng. Trên những lọn tóc xoăn của em còn lấm ruy băng buộc xoăn hơn và thêm nhiều nơ bướm trên đôi giày da tinh xảo bóng loáng. Trông cô bé giống hệt Shirley Temple bước ra từ tấm áp phích một bộ phim cũ.

Tôi quăng mấy cái túi vào trong kho, tránh cho mấy con gấu trúc Mỹ và chồn hôi phá phách. Những cái túi rơi xuống sàn gỗ kêu thịch thịch, nhưng cô bé chỉ đứng cách tôi chừng sáu mét lại không hề ngược lên. Tôi đóng cửa lại, vòng ra sau kho đến chỗ hàng rào, cúi người xuống, di chuyển đến chỗ cô bé đứng.

“Chào em!” tôi lên tiếng.

Cô bé nhướn mày, như thể thắc mắc tôi đang nói chuyện với ai.

Tôi mỉm cười. “Ừ, chị có thể nhìn thấy em. Cái đầm đó đẹp đấy. Hồi tầm tuổi em chị cũng có một cái giống vậy.”

Cô bé liếc mắt ra sau ngần ngừ lần cuối, sau đó em rụt rè lại gần. “Mẹ mua nó cho em.”

“Của chị cũng là mẹ chị mua cho. Em thích nó>

Cô bé gật đầu, nụ cười của bé con ngời sáng cả đôi mắt đen lay lay.

“Chị cá là em sẽ thích mà. Chị cũng thích cái đầm của chị cực kỳ. Em có...?”

“Amanda!”

Cô bé giật mình lùi lại, ngã phịch xuống đất và khóc thét. Một phụ nữ mặc quần thụng và khoác áo da đột nhiên chạy đến, chùm chìa khóa phát ra âm thanh leng xeng trên tay, cánh cửa hậu đóng sầm lại sau lưng bà ta.

“Ôi Amanda, con làm dơ váy hết rồi. Mẹ sẽ phải bố trí lại mấy tấm chụp riêng của con thôi.” Người phụ nữ trừng mắt nhìn tôi, đoạn bế xốc bé con lên và bồng em về nhà. “Mẹ đã bảo con đừng đến gần hàng rào rồi mà, Amanda. Đừng bao giờ bắt chuyện với những đứa trẻ ở đó. Đừng bao giờ, con có nghe mẹ nói không?”

Đừng nói chuyện với lũ trẻ bị điên. Tôi những muốn gào trả lại rằng chúng tôi bình thường. Tôi chỉ nhầm con gái bà ta là một hồn ma, thế thôi.

Tôi tự hỏi liệu họ có sách về những tình huống kiểu này không. Năm mươi Cách người Chết Nói chuyện với người Sống. Trước khi Bạn Tiêu Đời trong một Căn phòng Độn bông. Chắc, tôi tin chắc trong thư viện sẽ có cuốn đó.

Tôi không thể nào là người duy nhất trên đời này trông thấy ma. Khả năng ấy có phải là do di truyền như đôi mắt xanh này không? Hay là thứ gì đấy mà tôi bị mắc phải, như là một loại virus?

Còn phải có những người khác nữa. Làm sao tôi tìm ra họ đây? Tôi tìm được không? Có nên không?

Có tiếng bước chân thịch thịch vọng lại. Ai đó đang đến. Người sống hẳn hoi. Một bài học mà tôi vừa nhận biết: hồn ma có thể la hét, khóc lóc và nói chuyện, nhưng khi di chuyển thì họ không gây ra tiếng động.

Tôi vẫn đứng sau kho, khuất khỏi tầm nhìn. Tương tự như lúc trong tầng hầm, chỉ có ở đây, sẽ chẳng ai nghe thấy tiếng tôi la lên kêu cứu.

Tôi lao vụt ra đúng lúc một bóng người đến gần nhà kho. Là Simon.

Cậu ta sải bước đến ch tôi, nét mặt sầm lại vì tức giận. Tôi khựng lại, nhưng vẫn giữ vững lập trường

“Cậu đã nói gì vậy?” Simon chậm rãi cân nhắc lời lẽ, như thể đang cố giữ giọng bình tĩnh.

“Nói gì cơ?”

“Với các y tá. Về anh trai tôi. Cậu đã kết tội anh ấy.”

“Tôi chẳng nói gì với các y tá...”

“Dì cậu thì có.” Cậu ta gõ gõ tay lên vách kho. “Cậu biết tôi đang nói chuyện gì rồi đấy. Cậu mách với dì cậu, dì cậu báo lại cho y tá, sau đó trước bữa trưa Tiến sĩ Gill đưa Derek đến một cuộc họp đặc biệt, cảnh cáo anh ấy không được quấy rầy cậu. Nếu anh ấy tái phạm, họ sẽ đuổi cổ anh ấy.”

“S-sao cơ?”

“Chỉ cần cậu nói một lời thôi, anh ấy sẽ biến mất. Bị chuyển đi.” Mạch đập trên cổ cậu ta rung rung. “Kể từ lúc đến đây anh ấy hoàn toàn ổn. Bỗng nhiên sau khi có chuyện với cậu, anh ấy bị chú ý. Nếu nhìn cậu khác lạ quá mức, anh ấy sẽ ra đi.”

“Tớ-tớ-tớ...”

“Đã có chuyện gì xảy ra với cậu hai đêm trước, đúng không? Derek trở lên cầu thang mà hoảng hết cả hồn. Bảo rằng anh ấy có nói chuyện với cậu và cau có mặt mày. Anh ấy kể với tôi bấy nhiêu đó thôi.”

Tôi xem xét lại sự thật, rằng mình không cố ý mách lẻo về Derek. Lúc dùng bữa sáng, tôi im thin thít và dì tôi đã đoán ra là tâm trạng tôi không tốt. Nhưng nếu kể lại như vậy thì nghe như thể tôi đã hờn dỗi, muốn dì mình bảo tôi nói ra mọi chuyện.

Và thái độ của Simon làm tôi bị chọc tức. Từ đầu đến cuối ý cậu ta là buộc tội tôi đã bịa chuyện, đồng thời chơi không đẹp khi nhắm đến ông anh trai bị hiểu lầm tội nghiệp của cậu ta.

“Ở nhà hàng rất nóng nực,” tôi nói. “Nên tớ đã xắn tay áo lên.”

“Gì cơ?” Tôi vén tay áo bên trái lên, chỉ vào bốn vết thâm tím đậm đen như vết mực trên tay mình. Simon tái mặt.>

“Dì tớ muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Khi tớ không chịu kể, dì gạt tớ thừa nhận vấn đề có liên quan đến một nam sinh. Sáng nay dì đã gặp Derek và anh ta xử sự thô lỗ, nên dì kết luận nhất định là anh cậu. Tớ không mấy may xác nhận gì cả. Nếu anh ta gặp rắc rối thì cũng không phải lỗi của tớ. Tớ có quyền kể lại cho ai đó và tớ đã không làm vậy.”

“Được, được rồi.” Cậu ta dụi dụi miệng mình, mắt vẫn nhìn chăm chăm lên tay tôi. “Vậy ra anh ấy đã túm lấy tay cậu. Chuyện trông như vậy chứ gì. Đúng không? Chỉ là Derek có phần mạnh tay hơn anh ấy nghĩ thôi.”

“Anh ta đã ném bay tớ.”

Simon mở to mắt lên, rồi cup mi xuống để giấu đi sự kinh ngạc. “Nhưng thực tâm anh ấy không cố ý. Nếu tôi qua cậu thấy anh ấy hốt hoảng thế nào thì cậu sẽ hiểu.”

“Vậy coi như chẳng có gì hết phải không? Nếu tớ giận quá mất khôn và đánh cậu thì cũng chẳng sao, vì tớ không cố ý, thực sự không định làm vậy.”

“Cậu không hiểu đâu. Anh ấy chỉ...”

“Cô ta nói đúng đấy.” Giọng nói của Derek vang lên trước khi anh ta đến gần góc tôi với Simon đang đứng. Tôi thụt lùi lại. Tôi không thể không làm thế. Lúc tôi làm vậy, một biểu cảm thoáng hiện ra trong đáy mắt Derek. Hối hận? Thấy có lỗi? Anh ta chớp mắt, biểu cảm ấy biến mất.

Anh ta ngừng lại sau vai Simon, đứng cách tôi ít nhất một mét rưỡi.

“Tôi qua tôi có chuyện muốn nói cô. Khi cô một mực đòi đi, tôi đã kéo cô lại và...” Nói đến đây anh ta im bặt, ánh mắt hướng sang một bên.

“Anh đã ném bay tôi đấy.”

“Tôi không... Phải, cô nói đúng. Như tôi nói đấy. Không bào chữa gì hết. Simon. Ta đi thôi.”

Simon lắc đầu. “Cô ấy không hiểu. Nghe này, Chloe, không phải lỗi của Derek đâu. Anh ấy mạnh lắm và...”

“V đang không đeo cái vòng cổ bằng kryptonite[1],” Derek ngắt lời. Miệng anh ta méo xệch thành một nụ cười cay đắng. “Phải, tôi to con. Tôi lớn rất nhanh. Không chừng tôi còn chẳng ý thức được sức mạnh của chính mình.”

[1] Loại đá mà Superman nhân vật anh hùng trong loạt truyện tranh cùng tên của DC Comics, luôn e dè vì cứ nó có khả năng không che sức mạnh của anh.

“Đó không phải là...” Simon mở lời.

“Không bào chữa, cô có nói rồi đấy. Cô muốn tôi tránh xa cô chứ gì? Được thôi.”

“Derek, anh hãy kể với cô ấy...”

“Bỏ đi, né? Cô ta không hứng thú. Thái độ của cô ta rất, rất rõ ràng đấy. Giờ thì chúng ta hãy đi khỏi đây trước khi ai đó bắt gặp anh ở chung chỗ với cô ta rồi anh lại bị phạt.”

“Chloe!” Giọng bà Talbot vang vọng qua thửa sân.

“Đúng lúc chưa kia,” Derek cầu nhàu.” “À là có ESP.”

“Đợi em một chút,” tôi gọi với lại, di chuyển ra mé bên hông để bà ấy nhìn thấy mình.

“Đi đi,” khi cửa hậu đóng sầm một cái, Derek nói. “Cô không muốn bị trễ lượt điều trị đâu.”

Mặt tôi nóng bừng lên, rồi tôi né ra, đi vòng qua hai anh em họ đến chỗ cửa. Simon thì thào gì đấy như đang nói chuyện với Derek.

Trước mặt tôi, khói bốc lên. Tôi loạng choạng lùi lại. Đám khói lơ lửng trên mặt đất, y hệt một cụm sương mù bay là là.

“Simon!” Derek rít lên.

“Cái gì là cái gì?” Derek nhìn theo hướng tay tôi. “Hừ. Chắc là ma đấy. Không, đợi đã, cô làm gì thấy ma nào. Cô bị ảo giác thôi. Cứ cho đó là một ảo giác đi.”

“Cái đó không phải...”

“Chẳng có gì hết đâu, Chloe.” Anh ta thọc tay vào túi quần, đồng thời tỏ vẻ ngạc nhiên. “C tưởng tượng thôi, y hệt những thứ khác ấy. Giờ thì biến đi, tiếp nhận điều trị và trở thành một cô gái ngoan đi nào. Đừng lo lắng, từ giờ trở đi tôi sẽ giữ khoảng cách với cô. Cứ xem như tôi lầm rồi. Một sai lầm quan trọng.”

Ý Derek là anh ta đã nhìn lầm tôi. Rằng tôi chẳng đáng để anh ta quan tâm đến. Tôi siết chặt tay lại.

“Xem nào, Chloe. Cô sẽ không muốn đánh tôi đâu. Rồi tôi sẽ phải mách chuyện cô đấy.”

Simon bước lên trước. “Thôi đi Derek. Cô ấy đâu có mách...”

“Anh ta biết thứ đó,” tôi xen vào, mắt nhìn Derek. “Anh ta đang phỉnh tôi. Anh ta là kẻ ngớ ngẩn, thích bắt nạt và bất cứ ‘bí mật’ nào anh ta muốn dụ dỗ tôi thì đi mà giữ lấy. Anh ta nói đúng. Tôi có thêm quan tâm.”

Tôi xoay người sai bước đến chỗ xe goòng và chộp lấy tay cầm.

“Này này,” Simon gọi với theo. “Tớ sẽ mang...”

“Đủ rồi.”

Tôi quay lại, thấy Derek để tay lên vai Simon.

Simon nghiêng vai hất tay anh mình xuống. “Chloe...”

Tôi đẩy xe goòng quay trở vào nhà

18. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 18

CHƯƠNG 18

Bước vào cửa hậu, suýt nữa tôi tông phải Tori.

“Gạt hết rác rưởi đi rồi thì cậu vui chứ?” cô ta hỏi.

Tôi liếc mắt ra sau, qua những tấm màn treo xếp nếp rườm rà nhìn Simon ở gần nhà kho. Tôi có thể bảo cậu ta đang cần giúp đỡ hay, chưa kể là, chỉ ra rằng Derek cũng đang ở ngoài đó, nếu cô ta trông thân thiện hơn.

Nhưng tôi không trông mong vào điều ấy là mấy.

Derek đổ lỗi cho tôi đã lôi anh ta vào rắc rối. Simon trách tôi vì đã khiến Derek gặp phiền phức.

Nếu Tori định trách móc tôi vì tội lém phếng với cậu bạn trai chưa chính thức của cô ta, thì c

ứ để cô ta làm thế. Tôi không hơi đâu mà bận tâm đến.

Cả buổi chiều. Rae chẳng nói lấy một lời. Những lời bình của Tori về việc cha mẹ Rae không thăm nom gì đã làm tinh thần cô ấy sa sút. Vào giờ giải lao, chúng tôi được phép lên trên lầu trước giờ học và chuyển hết các bức ảnh của cô ấy vào phòng chúng tôi.

“Cảm ơn cậu đã giúp,” Rae nói. “Tớ biết mình không cần phải dọn sạch hết mọi thứ ngay bây giờ. Nhưng nếu tớ mà để lại thứ nào, rất có thể Tori sẽ quăng chúng đi và bảo cô ta cứ tưởng tớ không còn cần chúng nữa.”

Tôi nhìn bức ảnh trên cùng chụp một cô bé tóc vàng khoảng ba tuổi và một cậu nhóc trông như thổ dân châu Mỹ lớn hơn một chút. “Đễ thương quá. Bạn cậu à? Hay là những đứa trẻ cậu coi sóc?”

“Không, là em trai và em gái tớ.”

Tôi tin chắc mặt mình đã đỏ bừng khi tôi lấp bắp xin lỗi.

Rae bật cười. “Chẳng cần phải xin lỗi đâu. Tớ là con nuôi. Mẹ người Jamaica. Hoặc là người ta bảo với tớ thế. Khi mang bầu tớ, mẹ tớ hãy còn là một đứa trẻ, vậy nên bà chỉ có cách là bỏ rơi tớ. Đó là...” cô ấy chỉ vào bức ảnh chụp một cặp đôi người da trắng trên bãi biển cha mẹ tớ. Và kia...” rồi chỉ sang một cô gái người Mỹ gốc Tây Ban Nha đang cau mặt vì chiếc ca-me-ra có dòng chữ Vịt Donald là chị gái tớ. Jess. Chị ấy mười hai tuổi. Đây...” Rae vẫy tay về phía một cậu bé tóc đỏ có nét mặt nghiêm nghị “...là em trai tớ, Mike. Thằng bé tám tuổi. Một gia đình thật đa văn hóa, như cậu thấy đấy.”

“Năm đứa trẻ ư? Ôi chào.”

“Jess và tớ là con nuôi. Những người khác được nuôi có thời hạn. Mẹ tớ thích trẻ con.” Cô ấy ngừng một lát. “Được rồi, theo lý thuyết là vậy.”

Chúng tôi đi vào phòng. Tôi đưa Rae số ảnh chụp và cô ấy cắt chúng vào tủ cá nhân mới.

Lúc bỏ cái máy chơi trò chơi Nintendo DS sang bên, cô ấy nhip tay lên lớp vỏ nhựa bị xước. “Cậu có biết một số đứa trẻ phản ứng như thế nào khi được nhận một thứ mà mình không biết nên gọi là gì không? Trong nhiều tuần, thậm chí nhiều tháng, đó là thứ ngẫu nhất, đẹp nhất, thú vị nhất chúng từng được sở hữu và không sao ngừng bàn tán về món đồ đó. Chúng mang theo đồ vật nọ đi khắp nơi. Cho đến một ngày, chúng bị kích thích bởi một món đồ mới lạ khác. Cái cũ chẳng có gì không ổn. Chỉ là nó không ngẫu và cũng không còn mới nữa. Chà, mẹ tớ là như thế đấy.” Cô ấy xoay người đi đến bên giường. “Riêng với bà ấy, đó không phải là những món đồ mới lạ, mà là những đứa trẻ.

“Ồ.”

“Khi còn nhỏ thì chúng thật tuyệt. Lúc chúng lớn lên rồi... không tuyệt nhiều như xưa nữa.” Rae ngồi trên giường và lắc đầu. “Phải, chắc là tớ quá gay gắt với bà ấy. Cậu biết sao rồi đấy. Khi cậu còn nhỏ, mẹ cậu là người thật tuyệt vời và chẳng thể làm chuyện gì sai được, rồi lúc cậu lớn hơn thì...” Cô ấy ngừng lại và đỏ mặt. “Không, tớ đoán cậu sẽ không hình dung được chuyện đó như thế nào đâu nhỉ? Tớ xin lỗi.”

“Không sao đâu mà.” Tôi ngồi xuống giường.

“Cha cậu chưa tái hôn lần nào sao?”

Tôi lắc đầu.

“Vậy ai chăm sóc cho cậu?”

Khi đi xuống lớp học, tôi kể cho Rae nghe về dì Lauren và chuỗi các quản gia bất tận, làm cô ấy phì cười vì những cảm tưởng của mình và quên bẵng đi những chuyện khác... ít nhất là trong một chốc.

Chiều hôm đó, trong suốt buổi học với Tiến sĩ Gill, tôi đã trình diễn một màn đáng đoạt giải Oscar. Tôi thú nhận rằng, lúc tiến sĩ còn ngờ vực, tôi đã ngỡ là mình nhìn thấy ma thật. Giờ đây, sau khi nghe chẩn đoán của cô ấy và đơn thuốc phát huy hiệu lực, tôi đã hiểu là mình đang mắc chứng ảo giác. Tôi bị tâm thần phân liệt. Tôi cần sự giúp đỡ.

Tiến sĩ đã hoàn toàn mắc lõm.

Tất cả những gì tôi phải làm bây giờ là duy trì cách hành xử đó một tuần hoặc tầm đấy, và tôi sẽ được tự do.

Giờ học kết thúc, tôi và Rae cùng nhau làm bài tập về nhà trong phòng nghe nhìn. Simon đi ngang qua cửa vài lần và tôi tưởng có lẽ cậu ta muốn nói chuyện với mình, nhưng khi tôi thò đầu ra cửa, cậu ta đã mất dạng trên lầu.

Lúc làm bài tập, tôi lại nghĩ đến vệt sương mù trong sân. Nếu không phải Derek cũng trông thấy, chắc tôi đã nghĩ là mình thấy ma.

Tại sao anh ta lại bảo Simon im miệng? Có phải bằng cách nào đó Simon đã gây ra “ảo giác” cho tôi? Hay đó là một kiểu hiệu ứng đặc biệt?

Chắc vậy rồi, điều đó giải thích lý do vì sao tôi thấy ma ở trường – những ảnh chiếu dạng không gian ba chiều do một cậu trai mà tôi chưa từng gặp tạo ra. Đúng đấy.

Nhưng còn có chuyện gì đó nữa.

Hoặc, chí ít thì đấy là điều mà Derek muốn tôi tin.

Bằng cách không chịu giải thích và từ chối làm lớn chuyện. Derek muốn tôi rơi vào đúng tình trạng mà tôi đang trải qua hiện tại - phát điên lên tự hỏi anh ta đang giấu mình chuyện gì. Derek muốn tôi đến chỗ anh ta, nài nỉ đòi biết đáp án, để rồi anh ta có thể trêu chọc và chòng ghẹo tôi thêm nữa.

Simon hoặc Derek chẳng thể nào tạo ra mấy con ma trong trường, nhưng đám sương mù đó hẳn là một hiệu ứng đơn giản dễ thực hiện. Có khi Derek đã từng làm thế. Đây là lý do vì sao Simon phản đối, còn Derek thì lại bảo cậu ta im miệng.

Simon e ngại anh trai mình chẳng? Cậu ta giả vờ bệnh Derek và hành xử như là chiến hữu tốt nhất, nhưng cậu ta còn lựa chọn nào khác? Cậu ta bị kẹt lại với Derek cho tới khi cha cậu ta quay về mà.

Thế thì cha cậu ta đâu rồi?

Tại sao ông ấy lại đăng ký cho Simon và Derek đi học ở trường bằng tên giả?

Tại sao Simon lại có mặt ở đây, nếu cậu ta chẳng có lấy một hồ sơ?

Quá nhiều vấn đề cần giải đáp. Tôi cần bắt đầu tìm kiếm câu trả lời thôi.

Khi bà Talbot bước vào phòng ăn và giới thiệu Tiến sĩ Davidoff, chủ tịch hội đồng quản trị điều hành Nhà mở Lyle, chúng tôi đang thu dọn bàn ăn. Sở hữu mái tóc chỉ có vài sợi lơ thơ chải gọn cùng chiếc mũi bự sắc nét, Tiến sĩ Davidoff rất cao, đến nỗi có vẻ ông ta phải cúi người xuống mãi để nghe cho rõ. Với mái tóc cùng chiếc mũi đó, không may là ông ta còn trông hao hao một con kền kền, đầu rúc rúc, hai mắt nhỏ tí thì cứ lóe sáng đằng sau cặp kính.

“Hẳn đây là Chloe Saunders bé nhỏ.” Ông ta tươi cười rạng rỡ với vẻ thân mật giả tạo của một người đàn ông trung niên không có con cái và chẳng bao giờ nghĩ rằng một cô gái mười lăm tuổi có lẽ không thích bị gọi là Chloe Saunders “bé nhỏ”.

Ông ta vụng về vỗ lưng tôi. “Tôi thích tóc em đấy, Chloe. Mấy sọc đỏ. Rất ngẫu.”

Ông ta nói từ “ngẫu” y hệt như tôi nói một tiếng Tây Ban Nha mà tôi không rành cách phát âm vậy. Đúng sau lưng tiến sĩ, Rae tròn tròn mắt. rồi vòng lên trước. “Xin chào Tiến sĩ D.”

“Rachelle. Ồ quên mất. là Rae mới đúng chứ nhỉ? Em hết gặp rắc rối chưa đấy?”

Rae liền cười thật tươi, một nụ cười dành riêng cho những người lớn mà cô nàng muốn nịnh bợ. “Lúc nào cũng vậy thôi, Tiến sĩ D.”

“Cô gái của tôi có khác. Giờ thì Chloe, Tiến sĩ Gill bảo tôi hôm nay em đã có bước tiến khá khá. Cô ấy rất hài lòng với tiến bộ của em, cách em thích nghi nhanh chóng với việc chữa bệnh hằng ngày và chấp nhận chẩn đoán của mình.”

Tôi cố không tỏ ra lúng túng. Ông ta có ý tốt, nhưng một bệnh nhân ngoan ngoãn không phải là điều mà tôi muốn được chúc mừng công khai. Nhất là khi Derek đã ngừng ăn mà nhìn tôi mãi.

Giờ thì biến đi, chấp nhận điều trị và tỏ ra là một cô gái ngoan.

Tiến sĩ Davidoff nói tiếp. “Thường thì tôi không gặp gỡ các bạn trẻ cho đến khi họ ở đây ít nhất một tuần. Tuy nhiên, vì em đang tiến bộ mau chóng, Chloe ạ, nên tôi muốn đẩy nhanh tiến độ. Tôi tin chắc là em háo hức được trở lại trường và gặp lại bạn bè càng sớm càng tốt.”

“Vâng ạ.” Tôi bắt chước nụ cười tươi tắn của Rae, lơ đi cái nhìn âm u của Derek.

“Đi nào, chúng ta sẽ trò chuyện thêm trong văn phòng Tiến sĩ Gill.”

Ông ta đặt tay lên vai tôi, đẩy tôi đi >

Tori bước đến trước mặt hai chúng tôi. “Chào Tiến sĩ Davidoff. Liều thuốc mới mà Tiến sĩ kê cho rất hiệu quả. Bệnh tình em đang tiến triển rất tốt.”

“Nghe tốt đấy, Victoria.”

Ông ta lơ đãng vỗ lên tay cô ta, đoạn dẫn tôi ra ngoài.

Buổi điều trị này cũng tương tự như buổi đầu tiên của tôi với Tiến sĩ Gill, toàn hỏi về thông tin cá nhân. Chloe Saunders là ai? Chuyện gì đã xảy ra cho cô ấy? Cô ấy cảm thấy thế nào về chuyện đó?

Tôi chắc chắn là Tiến sĩ Davidoff có thể lấy hết những thông tin này từ ghi chép của Tiến sĩ Gill, và hôm nay cô ấy đã ngồi lại thật trẻ để hỗ trợ, nhưng y như một bộ phim hình sự mà trong đó các thám tử tra hỏi đối tượng tình nghi, người hỏi tất tần tật các câu hỏi như nhau là người cuối cùng. Đó không phải là thông tin quan trọng, nhưng làm thế nào tôi kể ra đây. Phản ứng cảm xúc của tôi là gì? Lần này tôi sẽ thêm vào những tình tiết nào? Tôi có bỏ sót gì không?

Dù có tỏ ra thân mật nồng nhiệt giả dối thì Tiến sĩ Davidoff vẫn là người giám thị Tiến sĩ Gill, nghĩa là ông ta có mặt ở đây để kiểm tra công việc của cô ấy.

Tiến sĩ Gill ngồi bất động và căng thẳng, người chồm tới trước, neho mắt nhìn tôi khi cô ấy vội vàng bắt lấy từng từ một, từng nét biểu cảm, giống như một học sinh lo sợ bỏ qua một từ khóa cho bài kiểm tra. Tiến sĩ Davidoff thoải mái thong dong lấy cho mình một tách cà phê và một hộp nước trái cây cho tôi, ngồi thư giãn trên ghế của Tiến sĩ Gill, tán gẫu với tôi trước khi chúng tôi bắt đầu.

Khi ông ta hỏi từ lúc ở đây tôi có thấy ảo giác lần nào không, tôi bảo có, tôi từng nhìn thấy một bàn tay vào buổi sáng thứ hai và cũng vào ngày hôm đó là nghe thấy một giọng nói. Tôi không nhắc gì đến chuyện hôm qua, nhưng thành thực bảo rằng hôm nay mọi việc đều ổn.

Cả buổi điều trị trôi qua suôn sẻ. Cuối buổi, ông ta bảo tôi đang làm “tốt, rất tốt”, vỗ lưng tôi và đưa tôi ra khỏi văn phòng.

Đi ngang qua cửa phòng nghe nhìn để mở, tôi liếc vào trong. Derek đang ngồi chỗ bàn máy tính, đưa lưng về phía tôi chơi một trò trông như trò hoạch định chiến lược chiến tranh. Simon cũng đang nằm nghiêng qua một bên trên ghế dựa chơi điện tử trên máy Nintendo DS, hai chân gác lên trên tay vịn.

Cậu ta để ý thấy tôi và ngồi thẳng dậy, há miệng ra như thể định gọi tôi lại.

“Nếu em định đi kiểm đồ ăn vặt thì lấy cho anh một chai cô-ca nhé,” Derek nói, vắn một mực dán mắt vào màn hình. “Em biết chỗ giấu chúng rồi đấy.”

Simon khựng lại, hết nhìn tôi lại nhìn Derek. Anh trai Simon vừa cho cậu ta cái cơ hoàn hảo để chuồn ra ngoài nói chuyện với tôi. Tuy nhiên cậu ta vẫn ngập ngừng, như thể cảm thấy đây là một việc ngon xơi nhưng cũng có thể là một bài kiểm tra. Đời nào có chuyện Derek biết tôi đang ở sau lưng anh ta. Đoạn Simon ngồi thụt lại vào ghế.>

“Anh muốn uống cô-ca thì tự đi mà lấy.”

“Anh không sai em đi lấy cho anh. Anh bảo là nếu em có ra ngoài.”

“Em có đi đâu đâu.”

“Thì anh chỉ nói thế thôi. Tối nay em sao vậy?”

Tôi tiếp tục xuôi dọc theo hành lang.

Tôi tìm thấy Rae trong phòng ăn, bài tập về nhà thì bày bừa trên bàn.

“Cậu có một cái máy DS phải không?” tôi hỏi.

“Ừ. Tiếc là nó chỉ có mỗi trò Mario Karts thôi. Cậu muốn mượn à?”

“Phải.”

“Trong tủ của tớ ấy.”

Tôi rảo bước đi ngang cửa phòng nghe nhìn lần nữa. Hai tên con trai vẫn còn ở đó, trông cứ như chẳng hề nhúc nhích kể từ lần tôi vừa đi qua. Một lần nữa Simon lại ngược mắt liếc nhìn. Tôi vẫy vẫy cái máy DS của Rae và ra hiệu. Cậu ta cười toe, kín đáo giơ ngón cái lên.

Giờ thì tìm chỗ nào đó trong tầm thôi... Tôi từng có một cái máy DS ở nhà và biết là mình có thể kết nối với một người khác trong khoảng cách mười lăm mét.

Phòng nghe nhìn nằm giữa tiền sảnh và phòng học, mà cả hai nơi đều hạn chế trao đổi thoải mái. Nhưng đồng thời nó cũng nằm ngay dưới phòng tắm. Vậy nên tôi đi lên trên, khởi động PictoChat, cầu là mình kết nối được với Simon.

Xong.

Tôi dùng bút viết tin nhắn: cậu muốn nói chuyện à?

Cậu ấy vẽ một dấu tic, đoạn viết một chữ D kèm theo một hình vẽ mà lát sau, tôi mới nhận ra là một con mắt. Đúng thế, Simon muốn nói chuyện, nhưng Derek luôn để mắt dõi theo cậu ấy.

Trước khi tôi kịp trả lời, cậu ấy gửi thêm một tin nhắn khác. D 8? một cái hộp với “xà phòng” được vẽ trong đó, bao quanh là bọt bong bóng. Tuy phải mất một chốc nhưng rốt cuộc tôi cũng dịch ra được là “Chừng tám giờ Derek sẽ đi tắm.”

Simon xóa tin nhắn đi và vẽ một số 8 theo sau từ yard. Gặp cậu ấy bên ngoài lúc tám giờ.

Tôi gửi lại một dấu tic.

19. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 19

CHƯƠNG 19

7:50. LÚC TÔI ĐANG GIÚP Rae lấy chén bát trong máy rửa chén ra thì nghe tiếng Simon trong sảnh, đại để hỏi xin phép ra sân sau và chơi bóng một chút trong lúc Derek tắm. Bà Talbot báo trước là trời sắp tối và Simon không được ở ngoài đó quá lâu, nhưng bà vẫn tắt chuông báo động và cho cậu đi. Xong việc bên này rồi, tôi bảo Rae sẽ bắt kịp cô ấy sau, đoạn theo Simon chuồn ra ngoài.

Đúng như lời bà >nói, lúc này trời đã nhá nhem tối. Những bóng cây to lớn trải dọc quanh khoảnh sân tối thui, tạo ra thêm nhiều cái bóng nhập nhèm. Rổ bóng nằm trên một thửa sân lát xi măng cách xa ánh đèn nơi hành lang. Tôi chỉ có thể nhìn thấy chiếc sơ mi trắng chợt ẩn hiện và nghe thấy tiếng bóng dội xuống nền thạch-thạch-thạch. Tôi khoanh tròn phạm vi lại.

Simon không thấy tôi, tay vẫn tiếp tục đập bóng, mắt dán chặt vào đấy, nét mặt nghiêm nghị.

Giấu mình vào những khoảng tối, tôi di chuyển lại gần và đợi Simon nhìn thấy mình. Trông thấy tôi, người cậu giật nảy như th

ể giật mình, sau đó vẫy tay ý bảo tôi đến một chỗ còn tối hơn bên kia rổ.

“Mọi chuyện ổn cả chứ?” tôi hỏi. “Trông cậu... có nhiều việc phải làm quá.”

“Nghĩ ngợi một lúc ấy mà.” Simon quét mắt qua hàng rào. “Không thể đợi đến lúc được ra khỏi đây. Tôi đoán những người khác cũng vậy, nhưng...”

“Rae bảo cậu ở đây một thời gian rồi.”

“Có thể nói vậy.”

Đôi mắt Simon thoáng tối lại, như thể cậu ấy đang nhìn lướt qua tương lai của mình và chẳng nhìn thấy dấu hiệu nào cho thấy sẽ được thả, ít nhất tôi còn có nơi để đi. Hai anh em họ nằm trong sự quản lý của cơ quan chăm sóc trẻ em. Từ đây họ sẽ đi về đâu?

Simon đập bóng thật mạnh, cổ mím cười. “Có phải tớ đang lãng phí thời gian không? Tớ có chừng mười phút trước khi Derek theo dấu đến đây. Trước hết, tớ muốn nói rằng tớ rất lấy làm tiếc.”

“Về chuyện gì? Cậu có làm gì đâu nào.”

“Về Derek.”

“Anh ta là anh trai cậu chứ chẳng phải trách nhiệm của cậu. Cậu không thể ngăn chặn những việc anh ta là Tôi gặt đầu về phía ngôi nhà. “Sao cậu lại không muốn anh ta nhìn thấy chúng ta nói chuyện? Anh ta sẽ nổi giận à?”

“Anh ấy sẽ không vui, nhưng...” Nhìn thấy nét mặt của tôi, Simon cười khanh khách. “Ý cậu là. Có phải tớ sợ anh ấy sẽ trút giận lên tớ chứ gì? Không đời nào. Derek hoàn toàn không giống vậy. Ngộ nhỡ nổi giận, anh ấy chỉ việc đối xử với tớ theo cách anh ấy làm với những người khác - phớt lờ tớ đi. Hầu như cách đó không gây hại gì hết, nhưng nếu có thể, tớ không muốn chọc giận anh ấy. Chỉ là...” Cậu đập bóng, mắt nhìn chăm chăm vào đó. Một lát sau, Simon ngừng lại và thấy bóng lên. “Derek bực mình khi tớ bênh vực anh ấy - Derek ghét thể - và giờ nếu tớ đang trò chuyện với cậu, cố gắng giải thích mọi chuyện, khi anh ấy không muốn giải thích thì...”

Simon xoay bóng trên ngón tay. “Cậu biết đấy, Derek thực sự không phải là người thích sống chung và thân thiện với người khác.”

Tôi cố không tỏ ra bị sốc.

“Khi anh ấy cho rằng có lẽ cậu nhìn thấy ma thật, lẽ ra tớ nên nói. Được rồi anh trai, để em nói chuyện với Chloe. Hẳn là tớ sẽ đảm đương lo liệu... ừ thì, chuyện không phải như vậy nhỉ. Derek không biết khi nào thì nên lùi bước. Đối với anh ấy, việc chỉ đơn giản như hai cộng hai. Nếu cậu không tự nhận định được tình huống và không lắng nghe khi anh ấy cho cậu biết câu trả lời, anh ấy sẽ tiếp tục ném cậu bịch bịch cho tới khi cậu tỉnh ra thì thôi.”

“Bỏ chạy la hét cũng chẳng ích gì.”

Simon bật cười. “Này, giả sử Derek cứ lù lù đi tới chỗ tớ thì tớ cũng hét toáng lên thôi. Và hôm nay cậu không chạy biến đi đâu hết. Cậu cứ thẳng người tiến đến chỗ anh ấy, tin tớ đi. Derek không quen với vụ đó đâu.” Một nụ cười toét tận mang tai. “Làm tốt vào. Cậu chỉ cần cư xử như thế. Đừng để anh ấy áp đảo.”

Simon ném thêm cú nữa. Lần này, bóng vào rổ cực kỳ đẹp mắt.

“Vậy Derek nghĩ tớ là... một người gọi hồn sao?”

“Cậu nhìn thấy ma mà, đúng không? Một người đàn ông đã chết nói chuyện với cậu, đuổi theo cậu. đề nghị cậu giúp đỡ?”

“Làm thế nào mà cậu...?” Tôi khựng lại, tim đập thình thịch, nhịp thở trở nên gấp gáp. Tôi vừa mới thuyết phục được Tiến sĩ Gill là mình đã đồng ý với các chẩn đoán. Càng muốn đặt lòng tin vào Simon bao nhiêu, tôi lại càng không dám bấy nhiêu.

“Làm thế nào tớ lại biết ấy à? Vì đó là những việc các hồn ma làm với những người gọi hồn. Chỉ có cậu mới nghe thấy họ nói gì, và bọn họ thì ai mà chẳng có nỗi niềm để bộc bạch. Đây là vì sao họ lắng vẳng ở đây, trong lao tù hay là gì cũng được.” Simon nhún vai ném bóng đi. “Thật sự tớ không biết tường tận đâu. Tớ chưa bao giờ gặp một người gọi hồn đích thực mà. Nghe kể sao thì tớ biết vậy thôi.”

Tôi hít vào, thở ra trước khi lên tiếng, cố tỏ vẻ như bình thường, “Chuyện đó thật vô lý. Đây là những gì cậu trông đợi các hồn ma sẽ làm với những người nghĩ là mình có khả năng trò chuyện với cõi âm. Đồng cốt, nhà tâm linh, ông đồng bà đồng, gì cũng được.”

Simon lắc đầu. “Đúng thế, đồng cốt, nhà tâm linh, ông bà đồng là những người nghĩ mình nói chuyện được với người đã khuất. Nhưng người gọi hồn thì là có thể. Khả năng đó được di truyền.” Cậu mỉm cười. “Như chuyện tóc vàng vậy. Cậu có thể nhuộm đỏ, nhưng bên trong, chúng vẫn là màu vàng. Cậu cũng có thể lờ những hồn ma đi, nhưng họ vẫn cứ đến thôi. Họ biết là cậu nhìn thấy họ.”

“Tớ không hiểu.”

Simon tung bóng và ngửa tay ra bắt lấy. Sau đó cậu lăm bằm gì đấy trong miệng. Tôi sắp sửa cất lời bảo mình không nghe rõ thì quả bóng vọt lên. Bay cao.

Tôi trở mắt nhìn theo.

“Phải, tớ biết, nó cũng sắp vô dụng như chuyện vệt sương.” Simon nói, mắt không rời khỏi quả bóng đang bay bổng trên không trung, như thể đang tập trung vào đấy. “Giờ thì, nếu tớ nâng nó lên cao thêm vài phân, có lẽ là trên chớp rỏ, rồi thực hiện một cú úp rỏ như mọi khi, hẳn đó sẽ là một trò bịp. Nhưng tớ không phải là Harry Potter và pháp thuật thực thụ không xảy ra như thế.”

“Đó là... pháp thuật?” tôi lắp bắp hỏi.

Quả bóng rơi vào tay Simon. “Cậu không tin tớ phải không?”

“Không, tớ...”

Simon bật cười, cắt ngang lời tôi. “Cậu cho đấy là trò bịp hay một hiệu ứng đặc biệt chứ gì. Được rồi, cô gái thích phim ảnh, đi qua bên này và kiểm tra xem nào.”

“Tớ...”

“Lại đây nào.” Cậu chỉ vào vị trí bên cạnh. “Tận mắt chứng kiến xem cậu có thể tìm thấy dây nhợ gì không.” Tôi bước đến. Simon lăm nhăm lớn hơn, vậy nên tôi không bỏ sót từ nào. Không phải tiếng Anh.

Khi quả bóng không nhúc nhích, cậu ấy liền rửa. “Chẳng phải tớ đã nói mình không phải là Harry Potter sao? Chúng ta thử lần nữa vậy.”

Simon lặp lại những từ ban nãy lần nữa, giọng nhỏ hơn, mắt nhìn chăm chăm vào quả bóng. Bóng vọt lên khoảng năm phân.

“Giờ thì kiểm tra xem có dây, khung hay bất cứ thứ gì cậu nghĩ là giúp quả bóng bay lên không nhé.”

Tôi chán c, thế là Simon cứ khiêu khích và cười giễu mãi cho đến khi tôi chịu đến gần hơn, thọc một ngón tay vào khoảng giữa quả bóng và tay cậu ấy. Thấy không chạm trúng gì, tôi xòe hết mười ngón tay ra, vẫy vẫy. Simon khép tay lại, chụp lấy tay tôi, làm tôi ré lên khi quả bóng nảy qua thừa sân lát xi măng.

“Xin lỗi.” Simon cười toe toét, tay vẫn cầm lấy tay tôi. “Tớ không ngăn mình lại được.”

“Phải rồi, tớ là đứa ông ọ như anh cậu từng chỉ ra đấy. Vậy thì làm thế nào mà cậu...” Tôi nhìn quả bóng đang lăn đều rồi ngừng lại trên bãi cỏ.

Simon cười xán lạn. “Giờ thì cậu tin tớ chưa?”

Mắt nhìn theo quả bóng không chớp, tôi cố tìm kiếm những cách lý giải khác, nhưng vô hiệu.

“Cậu dạy tớ được không?” Cuối cùng tôi nói.

“À há. Thế thì có khác gì chuyện cậu dạy tớ thấy ma đâu nào. Dù cậu có khả năng đó hay không...”

“Chơi bóng buổi tối sao, Simon?” một giọng nói vọng qua sân. “Lẽ ra cậu nên gọi tớ chứ. Cậu biết là lúc nào tớ cũng thích...”

Nhìn thấy tôi. Tori ngừng phát lại. Tầm mắt cô ta chuyển đến tay tôi, lúc bấy giờ vẫn còn nằm trong tay Simon.

“... đối đầu trực tiếp mà,” cô ta nói nốt câu.

Tôi giăng tay ra. Cô ta vẫn nhìn không chớp mắt. “Chào Tori,” Simon lên tiếng, đồng thời đi tìm nhặt bóng về. “Có chuyện gì>

“Tớ thấy cậu đang chơi bóng ngoài này và nghĩ có lẽ cậu cần người chơi cùng.” Cô ta dứt mắt khỏi chỗ tôi, biểu cảm trên mặt có vẻ khó hiểu. “Tớ đoán là không rồi.”

“Tớ nên vào trong,” tôi nói. “Cảm ơn cậu về những lời khuyên, Simon.”

“Khoan, đợi đã.” Simon bước tới một bước, đoạn liếc nhìn Tori. “Ừ, được rồi. Chuyện nhỏ ấy mà. Trời tối rồi nhỉ? Đến lúc ăn thêm gì đó rồi đây...”

Nói xong, cậu ấy liền vội đi vào nhà.

Tôi nằm trên giường, không tài nào chớp mắt trở lại. Dù vậy, lần này không phải là do những cơn ác mộng làm tôi thức giấc, mà là do những ý nghĩ cứ xoay vòng vòng làm tôi nhức đầu nhức óc. Đến nửa đêm, chịu không thấu, tôi nghiêm túc suy xét việc đột kích vào nhà bếp chộp lấy tuýp Tylenol mà tôi từng trông thấy ở đó.

Tôi là một người gọi hồn.

Lẽ ra khi đã biết mình là gì tôi sẽ thấy dễ chịu mới phải, tuy nhiên, tôi không chắc tên gọi này có tốt đẹp hơn người bệnh tâm thần phân liệt hay không. Chỉ ít thì hội chứng tâm thần phân liệt còn là tình trạng sức khỏe được biết đến và được chấp nhận. Tôi có thể kể cho mọi người nghe, nhận sự giúp đỡ để theo dõi bệnh, điều trị bằng thuốc và đẩy lùi các triệu chứng.

Những đơn thuốc giống nhau đó có thể che đậy các dấu hiệu chứng tỏ tôi là một người gọi hồn, nhưng như Simon đã nói, tương tự như việc tôi nhuộm tóc, những phần nằm bên dưới vẫn sẽ không khác gì nhau, phần bản chất thực sự đang chờ chờ xuất hiện ngay khi tôi giảm dùng thuốc.

Thuật

Thuật này di truyền từ đâu? Mẹ tôi ư? Nếu là vậy, tại sao dì Lauren lại không biết gì chứ? Từ cha tôi chẳng? Có lẽ ông không có can đảm để báo trước cho tôi và đó là lý do vì sao lúc ở bệnh viện trông ông có vẻ có lỗi, mặt khác lại tỏ ra vô cùng háo hức làm tôi vui và thấy thoải mái. Cũng có khi là cả cha lẫn dì đều chẳng hề hay biết. Có thể đây là một gien lặn nhảy lớp qua các thế hệ.

Simon thật may mắn. Ất là cha cậu ấy đã chỉ bảo cho cậu ấy về siêu năng lực, hướng dẫn cậu ấy cách sử dụng nó. Sự ghen tị của tôi vụt tan biến. May mắn ư? Simon đang mắc kẹt trong một nhà mở. Tại đây, siêu năng lực kia dường như chẳng giúp ích cho cậu ấy mấy.

Pháp thuật. Từ này cứ thế nghiễm nhiên nảy ra trong đầu tôi, như thể tôi đã chấp nhận sự việc. Thật là tôi đã chấp nhận rồi ư? Tôi có nên chẳng?

Những ngày qua, tôi đã trốn tránh việc mình thấy ma, và giờ đây, bất chợt, tôi tin vào pháp thuật mà chẳng hề có chút hoài nghi nào. Lẽ ra, tôi nên cần thêm nhiều bằng chứng thuyết phục hơn. Nhiều lý giải thay thế. Nhưng tự tôi thấy đủ rồi, và hiện tại, tôi ý thức là mình đã thực sự nhìn thấy những người ở thế giới bên kia. Ngoài ra, việc thừa nhận như vậy gần như còn mang đến cảm giác dễ chịu, rằng tôi không phải là người duy nhất có sức mạnh kỳ quặc.

Thế còn Derek? Simon nói Derek không tự nhiên mà mạnh đến vậy. Là do pháp thuật chẳng? Tôi đã từng “thưởng thức” qua sức mạnh đó. Sau khi đọc hồ sơ của anh ta, tôi biết lúc trước ngay cả các cơ quan chức năng cũng bị làm khó dễ là có nguyên do.

Mới nghe thôi thì đã thấy kỳ cục rồi, lý giải có lý nhất lại là điều khó tin nhất. Những người sở hữu siêu năng lực chỉ có thể tồn tại trong các truyền thuyết và trên phim. Và chúng tôi là một phần tử trong đó.

Suýt nữa thì tôi bật cười nắc nẻ. Chuyện này cứ như trong truyện tranh bước ra. Những đứa trẻ với sức mạnh siêu nhiên giống những siêu anh hùng. Si anh hùng ư? Phải. Không hiểu sao, tôi chẳng hề nghĩ việc thấy ma và làm mấy quả bóng rổ bay lên sẽ giúp chúng tôi sớm giải cứu thế giới thoát khỏi thảm họa.

Nếu cả Derek lẫn Simon đều có sức mạnh, thì làm thế nào họ lại ở chung chỗ như anh em nuôi? Cha họ đã kể cho họ nghe những gì? Liệu việc ông ấy biến mất có liên quan gì đến chuyện sở hữu năng lực kỳ diệu không? Vì sao hai người phải đăng ký đi học bằng tên giả và cứ chuyển chỗ suốt? Đó có phải là việc mà những người như chúng tôi phải làm chẳng? Chạy trốn ấy?

Những thắc mắc cứ đổ xô vào đầu tôi mà chẳng câu nào trong số đấy tự nguyện biến mất, không cần đến câu trả lời... những câu trả lời mà tôi vô phương nghĩ ra đến tận hai giờ sáng. Chúng cứ nảy lên đội xuống hệt như quả bóng của Simon. Sau một hồi, tôi thề rằng mình có thể cảm nhận được chúng – những quả bóng màu cam nảy tung tung qua lại trong đầu tôi, cứ thế cứ thế, cho đến khi tôi thiếp vào giấc ngủ.

Một giọng nói vụt qua giấc ngủ u ám nặng nề, làm tôi bật dậy, cố lấy lại ý thức cho tỉnh táo.

Tôi hít vào một hơi quan sát căn phòng, căng hết cả tai ra nghe lẫn mắt ra nhìn. Bốn bề yên ắng, tĩnh lặng. Tôi liếc nhìn sang Rae. Có vẻ cô ấy đang say ngủ.

Là mơ thôi. Tôi ngả lưng nằm lại xuống giường.

“Dậy đi nào.”

Lời thì thầm thoảng qua cánh cửa ra vào đang hé mở nửa chừng. Tôi nằm xuống, cưỡng lại thôi thúc kéo chăn lên cao hơn.

Tôi tưởng cô sẽ không co rúm lại nữa mà? Kế hoạch là thế, phải không? Đừng lờ những giọng nói mà hãy nhận lấy câu trả lời, nắm quyền kiểm soát đi nào.

Hít vào thật sâu. Sau đó tôi trượt xuống giường và đi đến chỗ cửa.

Hành lang trống không. Tôi chỉ nghe thấy mỗi tiếng tích-tích-tích của chiếc đồng hồ cổ dưới lầu. Khi tôi xoay người, một cái bóng nhạt nhòa thoáng hiện ra cạnh một cánh cửa đóng kín trong hành lang. Một phòng để đồ, lúc trước tôi đoán vậy. Giữa các hồn ma cùng mấy cái phòng chứa đồ trong nhà có mối liên hệ thế nào nhỉ?

Tôi rón rén bước dọc theo hành lang, chậm chậm mở cửa ra. Những bậc thang tối om hướng lên trên.

Tầng áp mái.

Ừ thì, chỗ này so với tầng hầm cũng tăm lạng nửa căn thôi, có khi còn ít ẹ hơn. Tôi sẽ chẳng đi theo con ma nào lên trên đó đâu.

Cái có hay lắm.

Đấy không phải là...

Cô đâu muốn nói chuyện với họ. Cũng không hẳn. Cô không muốn biết sự thật thì đúng hơn.

Hết xẩy. Giờ đây, tôi không những phải lo đối phó với cái trò trêu chọc chế nhạo của Derek mà đến cả giọng nói vang lên trong tôi còn tựa tựa giọng anh ta nữa chứ.

Tôi hít sâu vào một hơi và bước vào trong.

20. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 20

CHƯƠNG 20

Tôi trượt tay dọc theo tường, sờ tìm công tắc đèn, rồi khựng người lại. Đấy có phải là ý hay không? Chiếu theo vận may của tôi, hẳn Tori sẽ đang trên đường đi tới phòng tắm, thấy đèn tầng gác mái sáng trưng và điều tra ngay cho xem... kết quả là tìm thấy mỗi tôi đứng đó mà lảm nhảm một mình.

Tôi không mở đèn.

Một tay đặt trên thanh chắn, tay kia lướt trên bức tường đối diện, tôi leo lên cầu thang, cứ thế hòa mình vào trong bóng tối.

Chạm đến điểm cuối rào chắn, tôi vọt người tới trước. Hẳn là tôi đã lên đến nơi. Ánh trăng lùa vào trong qua khung cửa sổ tầng áp mái bé tí, nhưng sau đó, dù đã đứng lại điều chỉnh cho mắt mình thích nghi, tôi vẫn chỉ có thể trông thấy những cái bóng mơ hồ.

Vừa đi, tôi vừa chìa tay ra trước dò đường, đoạn đâm sầm vào vật gì đấy, làm lớp bụi trên đó bay tán loạn. Tôi đưa tay che lấy mũi để không phải hắt xì.

“Cô gái...”

Người tôi cứng ngắc. Đấy là hồn ma trong tầng hầm, người đã cố nài tôi mở cánh cửa bị khóa. Tôi hít vào một hơi thật sâu. Cho dù có là ai thì ông ta cũng không thể l

m hại đến tôi. Kể cả người bảo vệ trường học trước kia cũng vậy, có cố đến mấy thì việc duy nhất ông ta làm được là dọa tôi chết khiếp mà thôi.

Ở đây, tôi là người có sức mạnh. Tôi là người gọi hồn.

“Ông là ai?” tôi hỏi.

“...kết nối... qua...”

“Tôi không hiểu ông nói gì.”

“...bị chặn rồi...”

Có thứ gì đang chặn không cho ông ta kết nối liên lạc ư? Những thứ thuốc còn sót lại trong cơ thể tôi chẳng?

“... tầng hầm... cổ...”

“Thử mở cánh cửa kia phải không? Quên chuyện đó đi. Không có tầng hầm nào nữa hết. Không một tầng áp mái nào na hết. Nếu ông muốn nói chuyện với tôi thì cứ giáp mặt nhau đi. Ông hiểu chưa?”

“... không thể... chặn lại rồi...”

“Phải rồi, ông bị chặn. Tôi nghĩ đây là điều mà tôi nhận thức được, nhưng hẳn là ngày mai sẽ khá hơn. Nói chuyện với tôi trong phòng tôi nhé. Khi tôi ở một mình. Được chứ?”

Yên tĩnh. Tôi lặp lại lời vừa rồi nhưng ông ta không trả lời. Mình mẩy run rẩy, tôi đứng đó ít nhất là năm phút trước khi thử thêm một lần cuối. Khi ông ta không hồi âm lại, tôi xoay người ra hướng cầu thang.

“Chloe đây à?”

Tôi quay phắt lại, nhanh đến nỗi đầu gối tôi va phải thứ gì đó, đôi chân trần cạ vào sàn gỗ phát ra tiếng sột soạt, hai tay đụng phải đầu cầu thang đánh ục ịch một tiếng, thế là một đám bụi phủ lên người tôi. Tôi hắt xì.

“Chúa phù hộ cậu.” Một tiếng cười khúc khích. “Cậu có biết vì sao chúng ta nói thế không?”

Máu chảy rần rật trong tai tôi khi tôi nhận ra giọng nói đó. Tôi nhìn thấy Liz mặc áo ngủ in hình chuột Minnie đứng cách mình vài mét.

“Là vì khi hắt xì, linh hồn sẽ bay khỏi mũi chúng ta và nếu người nào không nói ‘Chúa phù hộ bạn’, quỷ dữ sẽ vô mất phần hồn.” Thêm một tràng cười khúc khích nữa. “Hoặc là bà ngoại của tớ hay bảo vậy. Vui chứ hả?”

Tôi há miệng ra nhưng lại chẳng thốt nên nổi từ nào.

Liz nhìn quanh quất, khịt khịt mũi. “Trên này là tầng áp mái phải không? Hai đứa mình làm gì ở đây vậy?”

“Tớ-tớ-tớ-tớ...”

“Hít thật sâu vào nà. Lúc nào em tớ làm thế cũng có tác dụng hết đấy.” Cô ấy lại đưa mắt nhìn xung quanh.

“Làm sao chúng ta lên được đây? Ồ phải rồi. Là lễ cầu hồn. Tớ với cậu sắp tiến hành một lễ cầu hồn.”

“Cầu hồn ư?” Tôi ngần ngừ. “Cậu không nhớ gì sao?”

“Nhớ gì cơ?” Liz cau mày. “Cậu ổn chứ Chloe?”

Không, tôi khá chắc là mình có vấn đề. “Cậu... đừng bận tâm. Tớ... tớ chỉ đang nói chuyện với người đàn ông kia thôi. Cậu nhìn thấy ông ta không? Ông ta có ở đây chứ?”

“Ừm, không. Chỉ có chúng ta thôi.” Cô ấy tròn mắt. “Cậu nhìn thấy ma à?”

“M-ma ư?”

“Chloe?”

Giọng nói này lạnh lạnh và tôi giật bắn người khi nhìn thấy bà Talbot đang dò đường đi đến chỗ mình.

Tôi quay sang nhìn Liz. Chẳng có ai ở đây hết.

“Chloe, em đang làm gì trên này vậy?”

“Em... em... em... em nghĩ là mình nghe thấy... một con chuột. Hoặc là chuột cống. Có thứ gì đó đang rục rịch quanh đây.”

“Thế là cậu nói chuyện với thứ đó sao?” Tori từ trong lối cửa lên tầng áp mái bước ra.

“Kh... không, tớ... tớ...”

“Ồ, tớ khá chắc là đã nghe thấy cậu nói từ ma. Rõ ràng cậu đang nói chuyện với ai đó. Hình như không hẳn là cậu đã khỏi như cậu từng nói nhỉ.”

Bà Talbot đưa cho tôi một viên thuốc ngủ và chờ tôi uống thuốc. Suốt khoảng thời gian đó, bà không hề rằng lấy một lời, nhưng khi nghe thấy tiếng bước chân bà đảo lên rồi lại đảo xuống cầu thang, tôi biết là Tiến sĩ Gill và Tiến sĩ Davidoff đã nghe bà mách lại không ít.

Tôi đã làm hỏng việc.

Hai mắt tôi cay xè. Tôi đưa tay quạt nước mắt đi.

“Cậu thật sự trông thấy ma phải không?” Rae thì thầm.

Tôi chẳng nói gì.

“Tớ biết chuyện rồi. Dù cậu sẽ chẳng thừa nhận điều đó với tớ đâu, đúng không?”

“Tớ muốn thoát khỏi nơi này.”

“Tin mới đây. Tất cả chúng ta đều thế.” Giọng điệu Rae pha lẫn chút châm chích. “Nói dối họ cũng chẳng sao. Nhưng tớ cứ tưởng trước khi nói vậy thì cậu đã thấy ma rồi. Ai đã gợi ý cho cậu tìm kiếm thông tin về người đàn ông mà cậu từng nhìn thấy trong trường? Cậu đã tìm hiểu về ông ta chứ gì? Vậy mà cậu chẳng thêm kể cho tớ.”

“Không phải...”

Rae cuộn người quay lưng lại với tôi. Tôi biết mình nên nói gì đấy, nhưng tôi không chắc là phải nói thế nào.

Nhắm mắt lại, tôi lại nhìn thấy Liz và dạ dày tôi quặn thắt>

Có thật là tôi đã trông thấy Liz không? Hai đứa còn nói chuyện nữa? Tôi cố gắng tìm ra lý giải khác. Chẳng thể có chuyện Liz là ma vì tôi đã nghe lẫn thấy cô sờ sờ ra đây - không giống con ma đã gọi tôi lên trên tầng áp mái. Và Liz chưa thể chết được. Các y tá từng cam đoan chúng tôi có thể nói chuyện với cô ấy kia mà.

Mà chừng nào chúng tôi được phép trò chuyện với Liz đây?

Tôi cố nhồm dậy, bỗng nhiên muốn biết câu trả lời ngay lúc ấy. Nhưng rồi thuốc ngủ phát huy hiệu lực, cơ thể tôi rã rượi, đầu văng vất, đến cả suy nghĩ cũng bắt đầu xiên xẹo, đành tựa cả người lên hai khuỷu tay.

Chuyện về Liz. Tôi muốn kiểm tra lại...

Đầu tôi rơi ra sau gối.

21. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 21 - 22

CHƯƠNG 21

SÁNG HÔM SAU, khi bị gọi lên gặp các bác sĩ, tôi hết sức cố gắng để kiểm soát được sự việc. Tôi khẳng định là mình thực sự đã qua khỏi giai đoạn Nhìn-thấy-người-đã-khuất và chấp nhận tình trạng sức khỏe của bản thân, nhưng một giọng nói vang lên trong đêm đã đánh thức tôi dậy và bảo tôi đi đến tầng áp mái. Lúc ấy tôi mơ mơ hồ hồ, còn chưa tỉnh ngủ, mơ là mình thấy ma chứ không phải thấy thật.

Tiến sĩ Gill và Tiến sĩ Davidoff hoàn toàn không đánh giá cao sự khác biệt.

Rồi dì Lauren đến. Tình huống giống hệt như hồi tôi bị bắt quả tang nhìn lén trong giờ kiểm tra năm tôi mười một tuổi, đồng phạm léo chính là bạn cùng lớp mới đến mà tôi háo hức muốn tạo ấn tượng. Bị đưa đến văn phòng thầy hiệu trưởng là đã đủ ăm ỉ rồi. Nhưng về thất vọng trên mặt dì Lauren còn làm tôi tổn thương hơn bất cứ hình phạt nào.

Ngày hôm đó, tôi đã nhìn thấy vẻ mặt tương tự của dì, và nó vẫn khiến tôi đau lòng như cũ.

Sau cùng, tôi thuyết phục được tất cả bọn họ là mình chỉ còn chút ít trở ngại, nhưng tình huống này y hệt câu chuyện chú bé chần chừ nói dối. Lần tới, khi tôi nói mình sắp tiến bộ, hẳn là họ sẽ từ từ mất lòng tin vào tôi. Giờ thì chẳng còn con đường nào để được ra ngoài nhanh chóng cả.

“Chúng tôi cần em cung cấp mẫu thử nước tiểu vào tuần tới,” Tiến sĩ Gill nói.

“Thật buồn cười,” dì Lauren bắt bình. “Làm sao chúng ta biết con bé sẽ không mộng du và ngủ mơ? Nó có kiểm soát được các giấc mơ đâu.”

“Giấc mơ là cửa sổ dẫn lối đến tâm hồn đấy.” Tiến sĩ Gill không vừa.

“Là đôi mắt mới đúng,” dì tôi gắt gỏng.

“Bất cứ ai làm thơ trong lúc bị bệnh tâm thần cũng sẽ bảo với cô y hệt như vậy về các giấc mơ.” Giọng Tiến sĩ Gill nghe vẫn bình thường, nhưng cái nhìn trong mắt tiến sĩ cho thấy cô ấy phát ốm với các bậc phụ huynh và người giám hộ ý kiến ý cò về chẩn đoán của mình và bệnh vực con cái họ. “Dù Chloe chỉ nằm mơ là mình thấy ma đi chẳng nữa, việc ấy cũng đưa ra giả thuyết rằng, về mặt tiềm thức, con bé chưa chấp nhận tình trạng sức khỏe của mình. Chúng tôi cần kiểm tra con bé bằng cách thử nước tiểu.”

“Em... em không hiểu,” tôi nói. “Tại sao em lại cần kiểm tra nước tiểu?”

“Để đảm bảo là liều thuốc của em thích hợp với vóc dáng, mức độ tích cực hoạt động, việc tiêu hóa thức ăn và các yếu tố khác. Đó là một độ cân nhạy.”

“Cô không tin là...” dì Lauren xen vào.

Tiến sĩ Davidoff đằng hắng. Dì Lauren mím môi lại thành một đường kẻ mảnh và bắt đầu giật xơ vải trên chiếc váy len của dì. Hiếm khi dì lùi bước trong một cuộc tranh cãi, nhưng những người này nắm giữ tương lai của tôi.

Tôi biết dì định nói gì. Mẫu thử nước tiểu không phải dùng để kiểm tra liều lượng, mà là để chắc chắn tôi có uống thuốc.

Vì đã lỡ buổi học lúc sáng nên tôi được phân công nhiệm vụ vào giờ ăn trưa. Tôi đang ngồi tại bàn suy nghĩ mông lung thì một giọng nói vang lên. “Tôi ở sau lưng cô.”

Tôi giật mình khi nhìn thấy Derek.

“Tôi chịu thua,” anh ta nói. “Cô lì lợm cứ như mèo con ấy.”

“Vậy nếu anh cứ thập thập thò thò và thông báo sự hiện diện của anh bằng cách ấy thì sẽ làm tôi ít kinh ngạc hơn là gõ gõ lên vai tôi à?”

“Tôi đâu có thập thò...”

Anh ta lắc đầu, đưa tay chop lấy hai ổ bánh mì trong giỏ bánh rồi xếp những ổ khác gọn lại nhằm che giấu. “Tôi chỉ muốn nói nếu cô và Simon cần trò chuyện thì không phải lén lút sau lưng tôi đâu. Trừ phi là cô muốn vậy.>“Chúng tôi chỉ...”

“Tôi biết cô đang làm gì. Simon đã kể cho tôi nghe. Cô muốn có câu trả lời. Ngay từ đầu tôi đã cố nói rõ hết với cô đấy thôi. Cô chỉ việc mở miệng hỏi là được.”

“Nhưng anh nói là...”

“Tối nay. Tám giờ. Phòng của bọn tôi. Bảo bà Talbot là chúng ta sẽ học nhóm môn toán.”

“Bên anh bị hạn chế nói chuyện thoải mái mà. Bà ấy sẽ để tôi một mình lên trên đấy với một nam sinh chắc?”

“Cứ nói là học nhóm môn toán đi. Bà ấy sẽ không thắc mắc đâu.”

Tôi cho là vì anh ta học toán dở thật.

“Liệu làm thế có... ổn không? Người ta cho là anh và tôi không...”

“Bảo bà ấy còn có Simon ở đó nữa. Và xin phép bà Talbot, chứ không phải là cô Van Dop đâu đấy.”

CHƯƠNG 22

CẢ NGÀY HÔM ĐÓ, RAE VÀ TÔI ĐỀU ít nói. Rae không tỏ vẻ khó chịu; cô ấy không phải là người như thế. Trong giờ học, cô ấy ngồi cạnh tôi và đặt câu hỏi, nhưng không huyền thuyên tán chuyện, không cười rộ hay làm gì chung với nhau. Hôm nay, chúng tôi chỉ là bạn cùng lớp, chẳng phải bạn bè.

Trước giờ ăn tối, nếu như mọi khi chúng tôi sẽ đi lang thang thơ thẩn hay cùng nhau làm bài tập, thì lần này Rae lại cầm sách lên, lui vào phòng ăn và đóng cửa lại.

Sữa tối, tôi theo cô ấy vào bếp, tay cầm mấy cái đĩa bẩn của mình.

“Đến lượt tớ giặt quần áo.” tôi nói. “Cậu có thể dành một phút chỉ cho tớ cách dùng máy giặt không?” Tôi nhỏ giọng hơn. “Và tớ muốn nói chuyện với cậu.”

Rae nhún vai. “Được thôi.”

Khi Rae giải thích về mấy cái nút trên máy giặt, tôi mở lời.

“Tớ xin lỗi vì đã giữ bí mật với cậu. Tớ... tớ đang có một quãng thời gian khó khăn.”

“Vì sao? Cậu có thể nói chuyện với người chết. Điều đó chẳng phải là tuyệt biết bao ư?”

Việc đó có gì mà tuyệt chứ, kinh khủng thì có. Nhưng tôi không muốn ra vẻ như mình đang rên rỉ.

Hoặc đơn giản là tôi không muốn mình than van như một kẻ nhu nhược.

Tôi cho hết lượt quần áo đầu tiên vào máy và đổ thêm bột giặt.

“Ồi ời! Cậu sẽ làm chỗ thảm này đầy nhóc bột mất.” Rae đoạt hộp bột giặt trên tay tôi và xúc lại một ít trong máy ra. “Nếu cậu chứng minh được là cậu nhìn thấy ma, sao không cứ việc kể lại cho họ thôi?”

Một câu hỏi hợp lý quá thể, nhưng khi nghĩ đến đây, vài bản năng ẩn sâu trong người tôi lại gào thét Đừng kể! Đừng bao giờ nói gì hết!

“Tớ... tớ không muốn kể thật với ai. Chưa phải lúc. Cũng không phải ở đây.”

Rae gật đầu, đặt hộp bột giặt sang một bên. “Gill là một nhân viên văn phòng có trí tưởng tượng hạn hẹp lắm. Cô ấy sẽ giam cậu ở đây cho đến khi cậu ngừng ‘cái vụ ma cỏ vớ vẩn’ này. Nếu cậu muốn khỏi đây, tốt hơn hết là nên tránh bớt mấy chuyện liên quan đến ma quỷ đi.”

Chúng tôi lặng lẽ phân loại một giỏ quần áo, đoạn tôi nói, “Lý do tớ cần nói chuyện với cậu dưới này là, được rồi, ở đây có một con ma.”

Rae chăm chăm quan sát xung quanh, đồng thời cuộn một cái áo sơ mi quanh tay mình như một vận động viên quyền anh buộc tay lại chuẩn bị đánh nhau.

“Ngay bây giờ thì không có đâu. Ý tớ là, nơi này có ma. Cùng một người mà tớ nghe thấy trên lầu tối hôm qua.” Trước khi Liz xuất hiện. Cả ngày hôm nay tôi đã cố không nghĩ đến Liz. Nếu hỏi tôi người tôi nhìn thấy đúng là cô ấy thì có nghĩa là...

Tại sao tôi không hỏi bà Talbot chừng nào mình được phép nói chuyện với Liz nhỉ? Tôi sợ nghe câu trả lời chẳng?

“... ông ta nói sao?”

Tôi gạt chuyện đó qua và quay sang nhìn Rae. “Hừm?”

“Con ma ấy nói gì?”

“Thật khó để kể cho rõ. Ông ta cứ ngắt quãng mãi. Chắc là do số thuốc tở uống. Nhưng ông ta nói ông ta muốn tở mở cánh cửa kia.”

Tôi giơ tay chỉ. Rae quay phắt về hướng ấy nhanh đến nỗi cô ấy nhăn mặt và đưa tay xoa cổ.

“Là cửa kia hả?” Đôi mắt Rae sáng rực lên. “Cánh cửa tầng hầm bị khóa sao?”

“Ừ, tở biết là chuyện nghe nhảm nhí. Hừ, đừng đi vào căn phòng khóa trái cửa đấy, bé con à.”

Rae đã sải bước đến chỗ cánh cửa.

Tôi nói, “Theo tở thì có lẽ chúng ta có thể, cậu biết đấy, ngó qua thử. Mở nó ra chẳng hạn.”

“Dĩ nhiên. Hồi trước tở có làm thế rồi.” Rae lắc lắc tay nắm. “Làm sao cậu sống mà cứ thấp thỏm hồi hộp vậy được nhỉ?”

“Trước hết, tở khá chắc là ở đó chẳng có gì.”

“Vậy thì sao nó lại bị khóa?”

“Vì trong đó cất giữ vài món đồ mà họ không muốn chúng ta lục tung lên. Bàn ghế trưng ngoài bãi cỏ. Bộ đồ giường dành cho mùa đông. Đồ trang hoàng Giáng sinh.”

“Thi thể của những đứa trẻ sống trong Nhà Lyle mà chẳng bao giờ quay về nhà...”

Rae cười toét miệng, nhưng tôi cứng người lại khi nghĩ đến Liz.

“Xi, tở đùa thôi mà. Cậu đúng là đồ con gái.”

“Không, chỉ là tở xem phim nhiều quá.”

“Cũng có lý.” Rae quay trở lại kệ để quần áo đã giặt và thọc tay vào một cái hộp. “Một ổ khóa không hấp dẫn khác, một nhóc tí sáu tuổi có thể dùng thẻ tín dụng cạy mở dễ như bỡn ”

“Không nhiều trẻ con sáu tuổi có thể tín dụng đâu.” “Tở cá Tori có. Cô ta đích thị là loại người mà ngôi nhà này được xây để nhốt lại.” Rae cầm lên một miếng bọt biển, lắc đầu và thả nó lại vào trong hộp. “Mấy đứa nhà giàu dùng thẻ tín dụng chỉ để mua một đôi Timbs mới. Tụi nó gắn những ổ khóa rẻ tiền ngoài cửa, biết tổng tụi con trai sẽ xoay tay nắm cửa rồi nói ‘hở, bị khóa’ và bỏ đi mất.”

“Nói thế thì...”

Cái nhìn của Rae làm tôi nín bật. “Bất công chứ gì? Vâng, đó chính là những gì mà cậu làm đấy, bạn à.” Cô ấy hươ hươ một miếng bìa các-tông, vốn là nhãn giá bị xé ra từ một cái sơ mi mới.

“Chẳng lý tưởng lắm.” Rae vừa nhét tấm bìa qua khe cửa vừa lăm bằm. “Nhưng sẽ...” Cô ấy xóc xóc miếng bìa và buông miệng chữ. “Hoặc có lẽ...” Cô ấy vụt nó xuống thật ngọt, có tiếng roạt khi miếng bìa đứt làm hai “...sẽ không.”

Thêm nhiều tiếng chữ nữa, vài từ trong số đó khá sáng tạo.

“Có một miếng bị kẹt... Này, để tở.”

Tôi dùng móng cầm chắc phần mép, sẽ thuận lợi hơn nếu móng tay tôi dài chút xíu. Hồi tôi mới tỉnh dậy trong bệnh viện, mười đầu móng tay đã bị cắt cụt ngắn, xem chừng là họ lo tôi sẽ tự sát bằng cách cào cào. Tôi tìm cách giữ chặt tấm bìa, đoạn kéo mạnh ra... rồi xé toạc thêm một phần khác, trong kẽ sót lại một góc chữ V mà dù có cố bao lâu nữa cũng không thể với tới.

“Cậu hiểu cái cảm giác có ai đó không muốn chúng ta vào trong ấy chưa?” Rae nói.

Tôi cố cười hưởng ứng, nhưng kể từ lúc cô đề cập đến từ “các thi thể”, trong miệng tôi có vị rất khó chịu.

“Chúng mình sẽ cần chìa khóa,” Rae tuyên bố, sau bổ sung thêm. “Có lẽ nó nằm cùng một xâu với cái chìa mở cửa kho trong bếp.”

“Tở sẽ đi lấy.”>

Thời điểm tôi chui vào bếp, Derek đang lóng ngóng thò tay vào giỏ trái cây. Cánh cửa hé mở không gây chút tiếng ồn nào và anh ta quay lưng lại với tôi. Cơ hội trời cho để ăn miếng trả miếng. Tôi nhắm đến ba, âm thầm bước đến chỗ anh ta, hầu như là không dám thở...

“Chiếc chìa cô cần không có trên cái vòng đó đâu,” anh ta lên tiếng mà chẳng hề quay lại nhìn tôi.

Tôi sững sờ đứng khựng ra đấy. Anh ta moi một quả táo ra, cắn một miếng, sau đó bước qua chỗ tủ lạnh với ra đằng sau, một chùm chìa khóa từ xuất hiện trên tay anh ta.

“Thử mấy cái này đi.” Anh ta thả chùm chìa vào tay tôi và tiến ra phía cửa bếp. “Tôi không biết các cô định làm gì dưới đó, nhưng lần tới, nếu muốn mở một cánh cửa bị khóa thật kín đáo, đừng có tông mạnh vào nó đến nỗi sập nhà luôn đấy.”

Cầm chùm chìa khóa xuống lầu dưới, tôi không kể với Rae là Derek đã biết chúng tôi định làm gì. Biết đâu cô ấy sẽ bỏ ngang kế hoạch không chừng. Dẫu sao Derek cũng không phải loại người ngồi lê đôi mách. Hoặc tôi hy vọng là vậy.

Lúc Rae thử chìa, tôi nhăn nhó xoa xoa sau gáy, cố giảm bớt nhịp đập âm ỉ của cơn đau đầu chực chờ. Tôi thật sự lo lắng như thế về thứ nằm sau cánh cửa ư? Tôi đuổi đuổi hai bả vai, cố xua cơn đau kia đi.

“Ra rồi,” Rae rù rì.

Cô ấy đẩy mạnh cửa, làm lộ ra...

Một phòng để đồ trống không. Rae bước vào trong, tôi theo sau. Chỗ này hẹp đến độ hai đứa chúng tôi chen nhau là vừa khít.

“Được rồi,” Rae nói. “Nơi này thật kỳ cục. Ai mà lại đi xây một phòng chứa đồ để trống rồi khóa lại thế nhỉ? Hẳn là một cái bẫy đây.” Cô ấy gõ lên tường, “Úi chà! Bề mặt bê tông này. Phũ bề tông. Tiếng nghe rất vang.”

Cô ấy sờ vào những bức tường kẻ bên. “Tớ không hiểu lắm. Phần còn lại của tầng hầm nằm đâu nhỉ?”

Tôi xoa tay lên thái dương giờ đang đập thành thịch. “Đây là tầng bán hầm. Di tớ từng sống trong một ngôi nhà kiểu Victoria trước khi di ấy phát ốm vì việc sửa chữa và dọn tới một căn hộ chung cư. Di bảo khi căn nhà ấy được xây thì không có tầng hầm nào hết, chỉ có một khoang trống dưới sàn nhà dùng làm nơi lắp thiết bị ống nước, đường dây điện và ống thoát khí. Sau đó có người đã tìm ra một phòng dùng để giặt quần áo. Di ấy từng gặp rắc rối với chuyện ngập lụt và những thứ khác ghê lắm. Có lẽ đó là lý do vì sao nơi này trống không và bị khóa trái. Nên không ai dùng tới nó.”

“Thôi được, vậy con ma kia muốn cậu nhìn thấy gì? Một nơi cất giữ đồ đạc không ai ngó tới ư?”

“Tớ đã bảo cậu chắc là chẳng có gì đâu mà.”

Những lời này tuôn ra khỏi miệng tôi nghe chói tai hơn đã định. Tôi lại đuổi vai và xoa cổ lần nữa.

“Có chuyện gì à?” Rae đặt tay lên cánh tay tôi. “Chúa ơi, bạn thân mến, người cậu sờ gáy ốc hết rồi này.”

“Ồn lạnh tí thôi.”

“Có lẽ do trong này lạnh.”

Tôi gật gật, nhưng lại không hề thấy lạnh. Chỉ... bất an. Giống như một con mèo cảm nhận được mối đe dọa và xù lông lên ấy.

“Có một con ma ở đây phải không?” Rae hỏi, mắt nhìn quanh quất. “Thử nói chuyện với nó đi.”

“Bằng cách nào?”

Cô ấy ném cho tôi một cái nhìn. “Nói ‘xin chào’ trước đã.”

Tôi làm theo.

“Thử thêm đi,” Rae nói. “Cứ tiếp tục nói chuyện.”

“Xin chào? Có ai đằng đó không?”

Rae trợn tròn mắt. Tôi phớt lờ. Chẳng cần đến đoạn đối thoại bị phê bình, tôi cũng đã thấy mình đủ ngốc rồi.

“Lỡ như có ai trong này thì tớ sẽ báo cho cậu.”

“Nhắm mắt lại đi.” Rae nói. “Chú tâm vào.”

Có thứ gì đấy mách bảo với tôi rằng chuyện còn phức tạp hơn nhiều so với việc “nhắm mắt lại, chú tâm và trò chuyện với họ.” Nhưng tôi chẳng nảy ra được ý nào hay ho hơn. Vậy nên tôi cứ thử cầu may xem sao.

Sau một hồi, tôi kết luận. “Chẳng có gì hết.”

Khi tôi mở mắt ra, một cái bóng thoáng vụt ngang qua người tôi nhanh đến nỗi thoát nhìn chỉ như là một vết mờ mờ. Tôi xoay lại, cố dõi theo, nhưng cái bóng đã mất hút.

“Gì thế?” Rae hỏi. “Cậu nhìn thấy gì?”

Tôi nhắm mắt, cố hồi tưởng lại. Lát sau, rốt cuộc thì ký ức lúc này cũng hiện ra. Tôi nhìn thấy một người đàn ông mặc vest xám, mày râu nhẵn nhụi, đầu đội mũ phớt mềm và đeo kính gọng sừng, trông chừng ngoài năm mươi.

Tôi kể cho Rae nghe những gì mình trông thấy. “Chuyện xảy ra trong chớp nhoáng. Là do đơn thuốc. Hôm nay tớ đã uống thuốc và có vẻ như... chúng đã chặn việc truyền hình ảnh. Tớ chỉ thấy thoáng qua thôi.”

Tôi chậm chậm quay lại, nheo mắt, cố tập trung tối đa tìm kiếm dù là ánh sáng mờ nhạt nhất. Khi xoay người, khuỷu tay tôi va phải cánh cửa, khiến cửa động vào tường và phát ra âm thanh kỳ lạ của kim loại.

Ra hiệu cho Rae đứng sang một bên, tôi kéo cánh cửa lại, ghé mắt nhìn ra phía sau nó. Rae chen vào nhìn theo.

“Xem chừng chúng ta đã bỏ lỡ thứ gì đó thì phải?” Cô cười toe toét.

Phòng để đồ nhỏ đến nỗi khi cửa mở thì làm chắn mất bức tường bên trái. Lúc này, khi nhìn ra sau cửa, tôi trông thấy một cái thang kim loại được buộc chặt vào tường. Bậc thang dẫn lên một cái cửa gỗ nhỏ nhỏ chặn lấy nửa bức tường, lớp sơn màu xám hòa lẫn với màu bê tông. Tôi trèo lên thang. Chỉ có một then cài đóng chặt cửa lại. Tôi đẩy mạnh một cái và cửa bật mở, lộ ra một chỗ tối om om.

Mùi ẩm mốc hôi thối theo đó thoát ra ngoài.

Mùi xác chết thối rữa.

Đúng vậy. Cứ như tôi biết xác chết thì bốc mùi ra sao ấy. Thi hài duy nhất tôi từng tận mắt trông thấy từ trước đến giờ là của mẹ tôi. Bà không có mùi như thế, chỉ toát ra mùi của mẹ. Tôi gạt ký ức đó đi.

“Tớ nghĩ đây là một khoang trông giống như cái trong nhà dì tớ hồi xưa.” Tôi nói. “Để tớ quan sát xem nào.”

“Này.” Rae giật giật phía sau áo sơ mi của tôi. “Đừng nóng vội. Trên đó tối lắm đấy, quá tối cho người nào đó ngủ mà mở rèm.”

Tôi rà tay khắp tường. Ấm thấp, bụi đóng thành lớp. Tôi dò dẫm dọc theo bức tường.

“Một cái khoang nền đất,” tôi nhận xét. “Chẳng có công tắc đèn. Chúng ta sẽ cần đèn pin. Tớ thấy có một...”

“Tớ biết rồi. Đến lượt tớ nào.”

22. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 23

CHƯƠNG 23

LÚC RAE QUAY LẠI, cô ấy xòe hai tay trống không của mình ra và nói, “Được rồi, đoán thử tờ giấu đồ ở đâu nào.”

Thậm chí cô ấy còn quay một vòng cho tôi xem, nhưng tôi chẳng thấy chỗ nào phồng lên đủ lớn để giấu một chiếc đèn pin. Miệng cười toe toét, Rae thò tay vào đằng trước áo sơ mi, chỗ giữa áo ngực, vung tay lấy đèn pin ra.

Tôi bật cười.

“Khoảng hở này tuyệt thật đấy,” Rae hóm hỉnh nói. “Giống như có thêm một túi quần.”

Rae đập đèn pin vào tay tôi đánh bốp. Tôi soi đèn vào khoang trống. Ánh đèn chiếu càng xa thì phần sàn đất càng mở rộng thêm ra trong bóng tối. Tôi lia đèn pin. Ánh đèn loang loáng di động lên xuống rồi dừng lại tại vật gì đó bên tay trái tôi. Một cái hộp kim loại.

“Có cái hộp này,” tôi reo lên. “Nhưng tờ với không tới.”

Tôi trèo lên hai bậc thang còn lại và bò vào. Nơi này bốc mùi bùn hôi hôi và không khí có mùi ôi tanh, chừng như nhiều năm rồi chẳng có người ngó ngang đến.

Trần khoang thấp tè, vì thế tôi phải cúi gập người lóng ngóng bò sang, thận trọng tiếp cận cái hộp. Nó có màu kim loại xám đục với nắp hộp dạng rời, giống như một hộp quà.>

“Có bị khóa không?” Rae thì thầm. Cô ấy đã trèo lên thang và đang nhòm vào.

Tôi rọi đèn quanh cái nắp một lượt. Không có dấu hiệu của ổ khóa.

“Vậy thì mở nó ra đi,” Rae giục.

Tôi quỳ xuống, kẹp chặt đèn pin giữa hai đầu gối, đoạn trượt đầu ngón tay sờ dưới vành nắp.

“Mau nào, mau nào,” Rae hối liên hồi.

Tôi phớt lờ cô ấy. Đây là căn phòng mà hồn ma kia muốn tôi tìm thấy. Chắc chắn thế. Còn cái hộp này là đồ vật duy nhất tôi trông thấy tại nơi tối hù và trơ trọi này.

Tôi đã từng thấy qua mấy cái hộp tương tự trên phim, và thứ nằm bên trong chẳng bao giờ hay hơn cả. Thường thì sẽ dính đến các bộ phận cơ thể con người.

Nhưng tôi phải tìm hiểu cho bằng được. Nắp hộp dần hé ra rồi vướng lại. Tôi lắc lắc. Một bên hộp đã hé mở nhưng bên kia lại kẹt. Tôi dùng đầu ngón tay rà quanh mép hộp, cố tìm ra xem rốt cuộc là bị mắc ở đâu. Thì ra là một mảnh giấy.

Tôi giật mạnh, thế là mảnh giấy rách toạc, trong tay tôi là góc bị xé. Trên đó là những chữ viết tay, nhưng chỉ là những cụm từ rời rạc. Thấy nửa còn lại vẫn còn kẹt trong hộp, tôi vừa kéo mạnh vừa dùng tay kia cạy cái nắp. Phần bị vướng giật bung ra, tôi lấy được tờ giấy... còn cái nắp thùng bật lên, đáp xuống trong lòng tôi. Trước khi kịp nghĩ là mình có muốn nhìn một cái hay không, hai mắt tôi đã nhìn chăm chăm thẳng vào trong hộp.

“Tài liệu gì à?” Rae hỏi.

“Trông giống... hồ sơ.”

Tôi với lấy tập hồ sơ đánh dấu năm 2002 và lấy ra một thếp giấy. Tôi đọc trang đầu tiên.

“Thuế tài sản[1].” Tôi giở qua những trang khác. “Trong này chỉ ghi chép lại các thông tin mà họ cần lưu giữ. Họ cất chúng vào một cái hộp chống cháy và cất ở đây. Chắc là cửa bị khóa để chúng ta không rình mò lung tung.”

[1] Thuế tài sản là tên gọi chung của các sắc thuế đánh vào quyền sở hữu hoặc quyền sử dụng tài sản. Thuế được thu hàng năm một lần. Sắc thuế tài sản phổ biến nhất là thuế bất động sản (ở một số nước, chính quyền tách bất động sản thành nhà ở và đất ở, tương ứng là hai sắc thuế riêng).

“Hoặc đây không phải là thứ mà con ma định tiết lộ với cậu. Nghĩa là nhất định ở đây còn vật khác.”

Chúng tôi mất mười phút bò loanh quanh và chẳng tìm được gì ngoài một con chuột chũi chết thối cực kỳ, làm tôi thiếu chút nữa nôn mửa.

“Mình đi thôi.” tôi chuyển qua tư thế ngồi xồm, hai tay khoanh lại. “Đã chẳng có gì trên này mà còn lạnh cóng nữa chứ.”

Rae rọi đèn pin vào mặt tôi. Tôi quay phắt đi.

“Đừng cẩu.” Rae nói. “Tớ chỉ định bảo là nơi này không lạnh thôi.”

Tôi cầm lấy tay cô ấy chụp lên cánh tay mình. “Tớ thấy lạnh. Sồn hết cả gai ốc rồi đấy nhé? Cậu cảm nhận được chưa?”

“Tớ có bảo là cậu không...”

“Tớ sẽ đi. Nếu muốn, cậu cứ ở”

Tôi bắt đầu bò đi. Rae tóm lấy chân tôi, tôi giằng ra thật mạnh, suýt làm cô ấy ngã.

“Cậu sao vậy?” Rae hỏi.

Tôi chà chà hai cánh tay, lòng thấy âu lo căng thẳng. Hàm tôi đau điếng, và tôi nhận ra là mình đang nghiến răng thật chặt.

“Tớ chỉ... Lúc trước thì tớ thấy ổn nhưng giờ thì... Tớ chỉ muốn đi ra ngoài.”

Rae lồm cồm bò đến bên tôi. “Cậu cũng đang đổ mồ hôi nữa. Mồ hôi và sồn gai ốc. Và mắt cậu đang hoa cả lên, y như cậu đang bị sốt đấy.”

“Có lẽ. Vậy chúng ta có thể...?”

“Có thứ gì đó ở đây phải không?”

“Không, tớ...” Tôi khựng lại và nhìn xung quanh. “Có thể. Tớ không biết nữa. Chỉ là... Tớ cần phải đi thôi.”

“Được rồi.” Rae đưa đèn pin cho tôi. “Cậu dẫn đường.”

Đúng lúc tôi cầm lấy đèn, ánh đèn bắt đầu mờ mờ. Trong tích tắc, ngọn đèn chỉ còn lại chút ánh sáng vàng vọt yếu ớt.

“Hãy bảo với tớ là đèn sắp hết pin đi,” Rae thì thào.

Tôi liền đưa đèn lại cho cô ấy. Đèn vụt sáng lên trong nháy mắt rồi tắt lịm, nhấn chìm hai đứa chúng tôi vào trong bóng tối đen kịt. Rae bật ra một tiếng chửi. Có tiếng rột roạt. Thứ gì đó rục rịch. Khuôn mặt Rae ửng lênue diêm đang cháy.

“Tớ biết một ngày nào đó những thứ này sẽ hữu dụng mà,” cô ấy nói. “Lúc này...”

Rae dờ người ra, mắt nhìn chăm chăm vào ánh lửa. Cô ấy không rời mắt khỏi nó lấy một giây, giống như một đứa trẻ bị đóng lửa trại làm cho mê mẩn.

“Rae!” tôi kêu lên.

“À, ừ, xin lỗi.” Cô ấy lắc đầu thật mạnh. Chúng tôi đang ở sát bên cánh cửa thì tôi thoáng nghe thấy tiếng ai đó mở cửa tầng hầm.

“Que diêm!” Tôi thì thầm.

“À.”

Rae dập tắt nó. Không phải bằng cách vẫy tay hay thổi tắt đâu, mà là khum tay bao ngọn lửa lại. Sau đó cô ấy quẳng cả que diêm đã tắt lẩn bao diêm qua vai mình.

“Các cô gái?” Tiếng bà Talbot từ trên đầu cầu thang vọng lại. “Các em làm xong bài tập về nhà rồi chứ?”

Bài tập về nhà. Simon và Derek. Tôi nhìn lại đồng hồ trên tay mình. 7:58.

Tôi bò ra khỏi khoang trống.

23. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 24

CHƯƠNG 24

TÔI BIẾT RAE THẤT VỌNG vì những gì chúng tôi tìm được - hoặc là không. Trong lòng tôi dâng lên cảm giác có lỗi kỳ cục, kiểu như một người trình diễn mà không làm người ta tiêu khiển được ấy. Nhưng Rae chẳng bao giờ hoài nghi việc tôi thấy ma hay việc con ma đó bảo tôi mở cánh cửa kia, và tôi thấy biết ơn vô cùng.

Tôi để chìa khóa lại chỗ cũ, rửa tay, đoạn tìm thấy bà Talbotà bảo bà ấy rằng tôi định lên lầu học nhóm môn toán với Derek và Simon sẽ có mặt trên đó. Bà ngần ngừ trong phút chốc rồi cho phép tôi đi.

Tôi vào phòng tìm lại đề toán mới nhất của mình và đi đến chỗ ở của nam sinh. Cửa mở. Simon đang nằm ườn trên giường đọc truyện tranh. Derek thì đang khom người trên chiếc bàn học bé tẹo tèo làm bài tập.

Phòng hai người ấy ngược lại với bên nữ sinh chúng tôi, nằm ở phần hậu thay vì mặt tiền. Tường bên phía Simon dán đầy các trang thoát nhìn như được xé ra từ truyện tranh, nhưng khi nheo mắt nhìn kỹ, tôi nhận ra là tranh vẽ tay. Một số là tranh trắng đen, nhưng hầu hết là tranh màu, phong cách vẽ vừa ít mang nét manga vừa chẳng giống truyện tranh phương Tây lắm. Simon từng hơn một lần gặp rắc rối vì tội vẽ nguệch ngoạc trong giờ học. Giờ thì tôi hiểu cậu ấy bận làm gì rồi.

Tường phía bên Derek lại trống không. Trên tủ cá nhân của anh ta chất đầy những sách là sách và trên giường bày bừa mấy tờ tạp chí đang để mở. Bị nhét vào sau góc bàn học là máy móc kỳ lạ đầy nhóc dây nhợ và ròng rọc. Một đồ án ở trường chẳng, tôi cho là thế, nhưng nếu năm tới mà phải chế tạo ra thứ phức tạp gì thì tôi xong đời chắc rồi.

Tôi gõ gõ lên khung cửa.

“Chào cậu.” Simon ngồi dậy, up phất cuốn truyện tran

h xuống giường. “Tớ vừa mới định bảo Derek là tụi tớ nên xuống dưới để chắc chắn là các y tá không làm khó dễ cậu. Mà có thể đâu, phải không?”

Tôi lắc đầu.

Derek đặt đề toán của anh ta trên chiếc bàn cạnh giường ngủ để dần cảnh, đoạn bỏ cái kẹp hồ sơ lên đó. “Anh đi tắm đây. Cứ bắt đầu mà không có anh.”

“Liệu các y tá có nghe thấy tiếng nước chảy không?” Derek nhún vai vén mái tóc lòa xòa ra sau, màu tóc xỉn nhờ ánh lên dưới ánh đèn. “Bảo họ là tôi mới vừa vào. Mất vài phút thôi.”

Derek đi đến chỗ cửa, vòng tránh tôi càng xa càng tốt. Hành động này khiến tôi thắc mắc anh ta còn đi tắm đến mức nào. Tôi không khịt khịt đánh hơi hay làm gì cả.

Nếu Derek định tắm ban đêm thì có lẽ đó là vấn đề của anh ta. Kari bảo mình có thói quen tắm vào buổi tối, nhưng cô ấy đã phải chuyển sang tắm buổi sáng, không thì tóc Kari sẽ ám mùi tối. Tôi không dám gợi ý điều này với Derek, tuy nhiên, khi anh ta đi ngang qua, tôi không khỏi thốt ra miệng một câu vô hại, “Sao anh không tắm vào buổi sáng là được rồi?”

“Tôi tắm rồi,” khi rời đi, anh ta lăm bằm như thế. Simon quăng cuốn truyện tranh ra xa. “Vào trong này đi. Tớ không cần đâu.”

Cậu ấy nằm ngửa ra giữa giường, làm lò xo kêu cọt két cọt kẹt, đoạn vồ vồ lên một chỗ trên mép giường.

“Tớ sẽ bảo đây là lần đầu tiên có con gái ngồi lên giường tớ đấy... nếu tớ không bận tâm là chuyện đó nghe cứ như tớ là một kẻ chẳng ra gì.”

Tôi đi đến đặt sách lên chiếc bàn cạnh giường, hòng che giấu khuôn mặt đã đỏ ửng. Khi mở đề bài của mình, để trông chúng tôi giống như đang xem bài vở, tôi gỡ kẹp hồ sơ kẹp đề bài của Derek ra. Thoáng nhìn qua phần bìa, tôi thực sự ngạc nhiên, đến nỗi phải nhìn kỹ lại lần nữa.

Đại số và Lượng giác bậc Đại học.

Tôi lật qua các trang bên trong.

“Nếu cậu hiểu trong đó viết gì thì cậu hơn đứt tớ rồi,” Simon nói.

“Tớ cứ tưởng Derek đang học lớp mười.”

“Ừ, nhưng không chỉ đại số thôi đâu. Còn hình học này, Hóa học, vật lý, rồi sinh học nữa, dù về phần các môn khoa học thì anh ấy mới học tới chương trình lớp mười hai.”

Mới lớp mười hai thôi á...?

Khi Derek bảo sẽ chẳng ai thắc mắc chuyện chúng tôi học toán với nhau, anh ta không hề có ý là mình cần trợ giúp. Hết xấy. Nội chuyện lúc trước anh ta nghĩ tôi là một đứa tóc vàng đồng bóng chuyên có mặt ở mọi chỗ náo nhiệt đã đủ tệ rồi. Hình như anh ta cũng nhận định luôn là tôi không sáng dạ lắm.

Tôi kẹp cái bìa hồ sơ lên trên đầu đề to>

“Tori... cô ta không gây phiền hà hay làm gì cậu chứ?” Simon hỏi. “Hôm qua ấy.”

Tôi lắc đầu.

Simon thở phào và khoanh tay ra phía sau đầu. “Tốt. Tớ không biết cô ta bị gì nữa. Tớ đã tỏ rõ là tớ không thích mà. Lúc đầu tớ còn cố nhẹ nhàng lịch sự, chuyện từ chối Tori đấy. Khi cô ta không hiểu lời gợi ý tế nhị, tớ đã bảo là tớ chẳng thích rồi. Giờ thì tớ thẳng thừng đối xử bất lịch sự với cô ta và cô ta càng bám dai, không chịu rút lui.”

Tôi xoay người lại để nhìn Simon rõ hơn. “Tớ đoán là chuyện đó khó xử lắm - nếu có ai đó thật lòng thích cậu mà cậu lại không thích người ta ấy.”

Simon bật cười. “Chỉ có tuýp người như Tori mới hành xử theo kiểu Tori như thế. Tớ chỉ là vật thể thân cho đến khi cô ta tìm lại được những anh chàng đội trưởng đội bóng bầu dục của mình. Những cô gái như Tori cần có một anh chàng — bất cứ ai cũng được - và ở đây, tớ là lựa chọn duy nhất của cô nàng. Peter còn non quá, và Derek thì - anh Derek không phải mẫu người của Tori. Tin tớ đi, nếu có thằng con trai nào khác vào đây, cô ta sẽ quên bống sự tồn tại của tớ ngay.”

“Tớ không rành lắm. Tớ tưởng Tori thật lòng...” “Thôi-nào. Trong mắt cậu, tớ giống một anh chàng hấp dẫn lắm à?” Simon nằm nghiêng người sang, đầu tựa trên cánh tay. “À, chắc là vậy rồi, khi Derek và tớ mới nhập học ở trường mới, tớ sẽ làm bọn con gái chú ý đôi chút. Đại loại như” - cậu ấy cất cao giọng - “‘Này Simon, tớ tự hỏi liệu cậu có thể... cậu biết đấy, giúp tớ làm bài tập về nhà sau giờ học không? Vì đây là môn toán, và cậu là người Hoa phải không? Tớ cá là cậu gi- giỏi Toán lắm.’”

Simon trợn tròn mắt. “Đầu tiên, cha tớ là người Hàn và mẹ tớ là người Thụy Điển. Thứ hai, tớ ngu toán thôi rồi. Tớ cũng không thích đồng hồ chim cú-cu, môn trượt tuyết hay bánh sô-cô-la đâu.”

Tôi phì cười. “Tớ cho là ở Thụy Sĩ mới có những món đó.”

“Ờ. Thế thì Thụy Điển có gì?”

“Ừm, tớ không biết. Thịt viên chẳng?”

“Được rồi, tớ có chút thích món ấy. Nhưng chắc không ưa mấy món Thụy Điển đâu.”

“Thế cậu thích gì nào?”

“Ồ trường hả? Môn lịch sử. Đừng có cười. Tớ cũng học khá môn tiếng Anh lắm. Tớ biết làm thơ haiku tám tám, mà nhân tiện, nó xuất xứ từ Nhật Bản.”

“Tớ biết thể thơ đó.” Tôi liếc nhìn những bức vẽ trên tường. “Dù vậy, nhất định là cậu giỏi các môn nghệ thuật. Những môn đó thật thú vị.”

Mắt Simon sáng lên, màu hồ phách lấp lánh trong đôi mắt màu nâu sậm.

”Về khoản thú vị thì tớ không chắc lắm, nhưng cảm ơn nhé. Thật ra mà nói tớ không giỏi mấy môn đó đâu. Năm ngoái tớ sém rớt đấy. Tớ chọc giận cô giáo vì tội mãi vẽ truyện tranh. Lúc đó tớ đang làm bài tập, chỉ là tớ nhận các dụng cụ và áp dụng vào việc của tớ. Cô giáo cho rằng tớ là đứa làm ra vẽ ta đây.”

“Làm vậy là bất công.”

“Chà, khi tớ cứ tiếp tục làm việc riêng sau mấy lời cảnh cáo thì chắc tớ là kẻ ta đây thật rồi. Hoặc cũng đầu cứng cổ. Dẫu nói chung thì tớ cũng không giỏi giang là mấy - một học sinh toàn nhận điểm B trừ ấy mà. Derek là thiên tài. Môn tớ giỏi nhất là môn thể dục. Chạy việt dã này, chạy vượt rào, bóng rổ, bóng đá này...”

“Ồ, tớ có chơi bóng đá đấy.” Tôi ngừng lại. “À, cũng một thời gian rồi. Khá lâu. Cứ như được trở lại cái thời bọn mình cùng đuổi theo một quả bóng như một bầy ong nghệ ấy.”

“Tớ vẫn nhớ mà. Nhất định tớ sẽ cho cậu mấy lời khuyên trau dồi lại kỹ năng, để chúng ta có thể lập một đội. Câu lạc bộ bóng đá Nhà Lyle.”

“Một câu lạc bộ bé tí.”

“Không, một câu lạc bộ độc nhất vô nhị.”>

Tôi ngả người ra sau, chống tay lên cùi chỏ và dựa vào giường. Lần cuối cùng tôi trò chuyện thể này với một cậu con trai là... được rồi, chắc phải quay ngược lại thời điểm trước khi tôi thôi nghĩ họ là “những đứa nhóc khác” và bắt đầu xem họ là “con trai”.

“Nhắc đến chuyện câu lạc bộ mới nhớ,” tôi nói, “Tớ hy vọng cậu kêu tớ lên đây là để trả lời cho tớ vài thắc mắc đấy chứ.”

“Tớ bầu bạn với cậu như vậy chưa đủ sao?” Hai hàng chân mày của Simon nhướn lên, vờ ra vẻ tổn thương, nhưng lại bị tia lấp lánh trong mắt làm hỏng hết. “Mà thôi, cậu tỏ ra kiên nhẫn thế cũng đủ lâu rồi. Cậu muốn biết gì nào?”

“Tất tần tật.”

Chúng tôi nhìn nhau cười.

“Được thôi, cậu là một người gọi hồn, còn tớ là một pháp sư. Cậu nói chuyện với người đã khuất trong khi tớ tung thần chú.”

“Đấy là lý do vì sao cậu ở đây à? Cậu đã làm gì sao?”

“Không.” Simon ngừng lại một lúc, nét mặt thoáng u ám. “Ừ, tớ có gây chút chuyện, nhưng không phải là pháp thuật. Có chuyện đã xảy ra. Với Der...” Cậu không nói gì nữa. Lúc xem qua hồ sơ của Derek, tôi đã biết nguyên nhân anh ta đến đây, dù tôi không định thú nhận chuyện đó. “Dẫu sao thì cũng là có chuyện, và rồi cha tớ biến mất. Một câu chuyện dài, nhưng nói tóm gọn là bọn tớ mắc kẹt ở đây cho đến khi có người biết nên làm gì với hai anh em tớ.”

Và cho đến lúc Derek được “chữa khỏi”, tôi cho là vậy. Đó là lý do tại sao Simon không có hồ sơ hay phải điều trị. Cậu ấy chẳng có vấn đề gì để phải có mặt tại nơi này. Khi cha hai người bỏ đi, ắt là các cơ quan có thẩm quyền đã đưa Derek đến đây và quyết định để Simon ở lại với anh trai mình.

“Vậy còn gì khác nữa không? Kiểu như...” tôi cố tìm ra >

“Siêu năng lực. Những loại khác nhau thì được gọi là các giới. Không nhiều lắm đâu. Các giới đông đảo nhất là đồng cốt, pháp sư, phù thủy - những cô gái biết yểm bùa ấy. Tương tự nhau cả thôi, nhưng là một giới khác không mạnh bằng các pháp sư, hay theo như mọi người nói vậy. Gì nữa nào? Bán yêu, nhưng đừng hỏi tớ về họ vì tớ chả biết gì đâu đấy. Derek rành hơn. À, và các thầy pháp. Họ thông thạo việc trị thương và giải thoát xác.”

“Thoát...”

“Rời bỏ thân xác. Di chuyển lòng vòng như một hồn ma. Gian lận trong giờ kiểm tra hay lén lút chui vào phòng thay đồ nữ sinh thì quá xá đã... ý tớ là dành cho mấy thằng con trai thích làm loại chuyện đó ấy...”

“À há. Cậu vừa bảo là Derek rành hơn cậu về các bán yêu. Thế Derek có phải là bán yêu không?”

Simon liếc mắt về phía hành lang, đầu ngẩng lên như để chắc là vẫn nghe thấy tiếng nước chảy.

“Là cậu ép tớ nói ra đấy nhé?”

“Hả?”

Cậu nghiêng người sang một bên, nhích lại gần đến mức khẽ chạm vào chân tôi, đoạn nhỏ giọng nói. “Về Derek ấy. Chuyện anh ấy là gì. Ngộ nhớ anh ấy có hồi thì coi như cậu ép tớ nói ra nhé.”

Tôi ngồi thẳng người dậy, tò vò tức giận. “Vậy ra Derek không muốn tớ biết anh ta là ai chứ gì? Cũng chính anh ta đã bảo tớ là người gọi hồn và yêu cầu tớ thừa nhận. Nếu anh ta không muốn...”

“Có chứ. Sẽ muốn mà. Chỉ là... chuyện phức tạp lắm. Nếu cậu không hỏi thì anh ấy sẽ không hé răng đâu. Nhưng lỡ như cậu chịu hỏi...”

Simon nhìn vào mắt tôi, vẻ nài xin tôi chấp thuận. Tôi thở dài. “Được, tớ sẽ hỏi. Derek là gì? Một trong các giống nòi bán yêu à?”

“Không. Thật ra anh ấy không được gọi là ‘bán yêu’. Tớ đoán cậu sẽ gọi đó là gien của siêu nhân, nhưng thế thì yếu kém quá.”

“À há.”>

“Đấy là lý do vì sao họ không gọi như vậy. Những anh chàng giống Derek có... sức mạnh thể chất vượt trội, cậu có thể bảo vậy. Cực mạnh, cậu cũng thấy rồi đấy. Giác quan nhanh nhạy hơn người thường. Đại loại thế.” Tôi liếc qua đề toán. “Thông minh hơn nữa chứ?” “Không, chỉ mỗi Derek thôi. Hay theo lời cha tớ thì là thế.”

“Chắc cha cậu cũng là một... pháp sư. Nên ông ấy nhận biết được những người khác... như chúng ta?” “Phải. Có một cộng đồng những người sở hữu siêu năng lực. Có lẽ dùng từ hội thì hay hơn. Cậu biết mình có thể thoải mái trò chuyện với ai, nhận lấy những thứ mà thế giới của người thường không thể mang đến cho cậu, tất tần tật. Cha tớ từng chú tâm thẳng vào khía cạnh này. Ngày nay thì không hẳn. Những chuyện... xảy ra ấy.”

Simon lặng đi một hồi, đưa tay giặt sợi chỉ bị bung ra trên cái chăn lông vịt, sau đó lại lẩn phịch ra giường. “Chúng ta sẽ trở lại với toàn bộ câu chuyện sau nhé. Dài lắm đấy. Câu trả lời ngắn gọn là, ừ, cha tớ từng có liên quan đến cả cái hội ấy, ông làm việc cho công ty nghiên cứu này, các bác sĩ và các nhà khoa học có siêu năng lực cố giúp những người giống họ có được cuộc sống dễ chịu hơn. Cha tớ là một luật sư, nhưng họ cũng cần những người giống thế. Dù sao đi nữa, đó là cách mà cha con tớ đã thu nhận Derek.”

“Thu nhận Derek sao?”

Simon nhăn mặt. “Không khó nghe thế đâu. Kiểu như cha mang về nhà một chú cún con lạc mẹ ấy. Nhưng chuyện là vậy. Cậu thấy Derek thuộc giới nào rồi đấy? Rất hiếm. Tất cả chúng ta đều hiếm có, nhưng anh ấy đích thực là cực kỳ hiếm. Những người mà cha tớ làm việc dưới trướng, họ đã nhận nuôi anh ấy. Có lẽ anh ấy là trẻ mồ côi hoặc bị bỏ rơi khi còn bé, và họ muốn đảm bảo là anh ấy sẽ sống hết đời trong một nhà nhận con nuôi nào đó. Chuyện sẽ tệ lắm khi anh ấy bị đánh, cậu có thể hình dung ra một đứa trẻ mười hai tuổi tung ném mọi người bay vèo vèo khắp phòng là thế nào mà. Chỉ là, công ty của cha tớ không thực sự phù hợp để nhận nuôi một đứa trẻ. Derek không kể nhiều về cuộc sống lúc đó, nhưng tớ nghĩ nó giống như việc lớn lên trong một bệnh viện vậy. Cha tớ không thích thế, vậy nên họ để cha mang Derek về nhà. Chuyện đó thật... kỳ lạ. Hệt như anh ấy chưa bao giờ được ra ngoài. Những thứ như trường học hay trung tâm mua sắm, hay ngay cả một con đường cao tốc cũng làm anh ấy hoảng sợ. Anh ấy không qu với sự có mặt của con người, tất cả những tiếng ồn đó...”

Simon im lặng, nghiêng đầu về phía hành lang. Mấy cái ống kêu lách cách khi nước ngừng xả.

“Để sau nhé.” Cậu nói nhỏ.

“Anh ta mới bước ra thôi, không nghe...”

“Ồ có đấy, anh ấy nghe được.”

Tôi nhớ Simon vừa bảo Derek có “giác quan vượt trội”.

Giờ thì tôi đã hiểu vì sao Derek luôn có vẻ nghe được những tiếng động tưởng chừng như không thể. Tôi thậm chí trong đầu phải cẩn trọng hơn.

Tôi háng háng điều chỉnh sao cho giọng mình bình thường. “Được rồi, vậy là chúng ta có pháp sư, phù thủy, bán yêu, đồng cốt, thầy pháp và các chủng loài cực kỳ hiếm như Derek chứ gì, vấn đề là như thế đúng không? Tôi sẽ không chạm mặt với người sói hay ma cà rồng nào đâu chứ?”

Simon bật cười. “Tuyệt.”

Tuyệt ư, có lẽ thế, nhưng tôi thấy vui vì đã quăng lại người sói và ma cà rồng cho Hollywood. Tôi có thể tin vào pháp thuật, hồn ma lẫn cả linh hồn đi lang thang, nhưng còn chuyện tin là có một loài động vật hay một giống loài khác như trên thì nghe xa vời quá.

Hàng tá câu hỏi chực vọt ra khỏi miệng tôi. Chuyện về cha họ? Những người mà ông ấy làm việc cho? Tại sao ông ấy lại bỏ rơi họ? Về phần mẹ Simon thì sao? Nhưng Simon có nói là “để sau nhé”. Gặng hỏi chuyện riêng tư của hai anh em họ thì thật là tọc mạch.

“Vậy ra có ba đứa chúng ta thôi à? Ở cùng một chỗ? Việc này phải có ý nghĩa sao đó.”

“Derek cho rằng là vì các sức mạnh siêu nhiên — giống của cậu và của anh ấy - chẳng có cách nào giải thích rõ ràng, nên con người mới xếp chúng vào bệnh tâm thần. Có những đứa trẻ trong vài gia đình có siêu năng lực. Hầu hết thì không. Cậu nên nói chuyện đó với Derek. Anh ấy sẽ giải thích cặn kẽ hơn.”

“Được rồi, quay lại chuyện hồn ma kia muốn gì?”

Simon nhún vai. “Giúp đỡ, tớ cho là vậy.”

“Bằng cách nào? Tại sao lại là tớ?”

“Vì cô có thể nghe thấy họ,” khi bước vào phòng, Derek lên tiếng, tay dùng khăn tắm lau khô tóc. “Thật vô nghĩa khi chuyện trò với người chẳng nghe được cô nói gì.”

“À phải đấy.”

“Tôi không định nói thế.”

Tôi trừng mắt nhìn Derek, nhưng anh ta quay lưng về phía tôi, gấp khăn tắm ngay ngắn treo lên ghế bàn học.

Anh ta nói tiếp. “Cô nghĩ có bao nhiêu người gọi hồn lẫn quần quanh đây nào?”

“Làm sao mà tôi biết chứ?”

“Chà, nếu câu trả lời là ”hàng hà sa số“, cô có cho là cô sẽ nghe nói đến họ không?”

“Nhẹ nhàng thôi, anh trai,” Simon kêu ca.

“Chúng ta đang nói đến hàng trăm người trên xứ sở này đấy.” Derek giật mạnh cái lược chải tóc.

“Cô có bao giờ gặp qua người bị bệnh bạch tạng chưa?”

“Chưa.”

“Nói theo kiểu số liệu thống kê thì, khả năng cô tình cờ gặp một người bị bệnh bạch tạng cao hơn gặp một người gọi hồn chừng ba lần. Vậy nên, thử tưởng tượng cô là một con ma đi nào. Nếu cô gặp được người gọi hồn, việc đó khác nào cô bị kẹt lại trên hoang đảo rồi nhìn thấy một chiếc máy bay bay trên đầu. Cô sẽ làm gì để lôi kéo sự chú ý? Đương nhiên rồi. Khi đó họ muốn gì nào?” Anh ta xoay ghế qua và ngồi lên đó. “Ai mà biết chứ? Nếu cô là ma và cô tình cờ gặp được một người sống sờ sờ nghe thấy cô nói, tôi tin chắc là cô muốn cô ấy giúp gì đó. Muốn biết họ muốn gì thì cô sẽ cần bắt chuyện để hỏi cho ra lẽ.”

“Nói lúc nào chẳng dễ hơn làm,” tôi bầm.

Tôi kể cho hai anh em họ nghe về hồn ma trong tầng hầm.

“Ồ đó có thể vẫn còn vật nào đấy mà cô chưa tìm thấy. Vật quan trọng với ông ta.” Derek biếng nhác gãi gãi má, nhăn mặt và thu tay lại.

“Có khi là giấy tờ hay vật mà ông ta muốn cô chuyển đến gia đình.”

“Hay chứng cứ phạm tội,” Simon nói. “Hoặc là một kho báu bị chôn vùi.”

Derek ném cho em mình một cái nhìn rồi lắc đầu. “Cứ lạc đề suốt... chắc là một vật ngớ ngẩn nào đấy, như một lá thư ông ta quên gửi cho vợ. Thật vô vị.”

Việc đó với tôi thì không ngớ ngẩn đâu. Vô vị cũng thế. Thật tình thì nghe lằng mằng đấy chứ. Một hồn ma cứ nấn ná nhiều năm trời, muốn chuyển lại một bức thư chưa kịp gửi đến vợ mình, giờ đã là một bà lão trong một viện an dưỡng... Không phải kiểu phim của tôi, nhưng tôi sẽ không cho đó là chuyện ngớ ngẩn.

“Dù có là gì,” tôi nói, “vấn đề cần bàn thảo là chừng nào còn dùng thuốc thì tôi sẽ không kết nối được để hỏi.”

Derek quệt giọt máu trên má, nơi một cái mụn bị xước. Anh ta cau có bực bội, giọng nói tràn ngập lửa giận khi anh ta gất gỏng, “Thế thì cô cần ngừng uống thuốc đi.”

“Tôi cũng muốn lắm chứ. Nếu tôi có thể. Nhưng sau chuyện xảy ra tối hôm qua, họ sắp cho tôi làm kiểm tra nước tiểu.”

“Chắc. Thật khát khe.” Simon thôi không nói gì nữa, đoạn bật ngón tay tách tách.

“Này, tớ có ý này. Hơi gớm chút, nhưng nếu cậu nhận được thuốc thì nghiền chúng ra và trộn vào, à cậu biết đấy, nước tiểu của cậu nhé.”

Derek nhìn cậu em mình chằm chằm.

“Sao cơ?”

“Năm trước em đã qua nổi môn hóa
đấy?”

Simon búng tay. “Được rồi mà thiên tài, chứ anh có sáng kiến nào không?”

“Anh sẽ suy nghĩ. Chúng ta nên vứt số thuốc của Chloe đi. Anh chẳng bận tâm là con ma đó muốn gì, nhưng có thể ông ta sẽ hữu dụng đấy. Chừng nào chúng ta còn một đối tượng săn lùng, Chloe nên tận dụng cơ hội để học hỏi. Việc đó khác với việc cô ấy sẽ sớm đi bất cứ đâu... trừ phi là họ tổng khứ cô ấy đi.”

Simon trở mắt nhìn anh mình. “Thế không vui xịu nào đâu anh.”

Derek cào cào tay lên mái tóc còn ướt. “Anh có cố ý tỏ ra hài hước đâu nào. Không dễ che giấu chuyện thấy ma đâu. Việc đó không giống chuyện yếm bùa chú. Sau sáng hôm nay, anh có nghe Tiến sĩ Davidoff và Tiến sĩ Gill nói chút chuyện...” Derek liếc nhìn tôi. “Lúc ấy tôi đang đi dạo gần đó và nghe thấy...”

“Cô ấy biết thính lực của anh tốt rồi, anh trai à.” Derek cau mặt với Simon, anh chàng chỉ nhún vai và nói. “Chloe đoán ra đấy. Cô ấy chẳng ngốc đâu. Dù sao thì anh đã nghe lỏm...”

Simon ngừng lại, nhồm đầu lên. “Có người đang đến.”

“Các chàng trai? Chloe?” Bà Talbot từ cầu thang gọi với lên. “Đến giờ ăn thêm rồi. Xuống đây nào.” Simon đáp với lại rằng chúng tôi sắp đi xuống.

“Một giây thôi nhé,” tôi nói. “Anh đã nghe thấy họ nói chuyện với nhau, về chuyện gì vậy?”

“Về cô. Và Nhà mở Lyle có phải là nơi dành cho cô không?”

24. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 25

CHƯƠNG 25

CÓ PHẢI DEKREK ĐANG CỐ hù tôi sợ không? Vài ngày trước, hẳn tôi sẽ trả lời là đúng ngay tắp lự. Nhưng hiện tại tôi biết việc đó căn bản là thật. Derek đã nghe được chuyện đó, thế là anh ta cứ cho qua mà chẳng thiết làm giảm nhẹ tai họa, vì ý nghĩ đó không hề thoáng đầu anh ta.

Nhưng chuyện này thực sự càng khiến tôi thêm sôi sục quyết tâm nhận được ít nhất là một câu hỏi có câu trả lời khi một y tá thành linh hồn đầu vào và thông báo tắt đèn.

“Bà Talbot ới?”

“Sao vậy cưng?” bà đáp, lại ghé đầu vào nhìn.

“Bọn em gọi cho Liz được chưa ạ? Em rất muốn trò chuyện với bạn ấy. Để giải thích về chuyện tối qua.”

“Chẳng có gì cần giải thích đâu cưng. Liz là người sẽ thấy sợ mấy chuyện như vậy, khiếp hãi em như thế nữa. Tôi chắc chắn vào cuối tuần em có thể gọi cho em ấy.”

“Cuối tuần này ạ?”

Đã di chuyển vào phòng và đóng cửa lại. “Các bác sĩ khác bảo tôi rằng Liz đang gặp khó khăn trong việc thích nghi hoàn cảnh.”

Rae thành linh hồn ra khỏi giường. “Có chuyện không ổn ạ?”

“Đó là chứng trầm cảm. Tối hôm qua em ấy khổ sở lắm. Các bác sĩ ở bệnh viện mới không muốn em ấy nhớ đến chuyện kia.”

“Sẽ thế nào nếu em không đề cập lại chuyện đó ạ?”

“Chỉ tán gẫu thôi là em cũng đã làm em ấy nhớ lại rồi đó cưng. Đến Chủ nhật họ nói Liz sẽ ổn thôi. Muộn nhất là tuần tới nhé.”

Nỗi khiếp sợ trong tôi len lõi xuất hiện.

Không phải bây giờ, cưng à.

Có lẽ là cuối tuần tới.

Có lẽ là tuần tới.

Có lẽ là không bao giờ.

Tôi liếc nhìn Rae, nhưng thay vào đó lại ngỡ là Liz ngồi ở mép giường ngoe nguẩy mấy đầu ngón chân, chiếc tất in hình hươu cao cổ màu cam-tía nhảy múa.

Liz chết rồi.

Kia là hồn ma của cô ấy.

Dĩ nhiên điều đó nghe thật buồn cười. Cho dù tôi có tưởng tượng ra nỗi lý do vì sao Nhà mở Lyle lại muốn giết lũ trẻ, thì gia đình chúng sẽ thế nào? Đây có phải là những đứa trẻ lang thang ngoài đường ngoài sá và bỏ nhà ra đi đâu chứ. Cha mẹ chúng sẽ nhận thấy là chúng đã biến mất. Chú ý đến và quan tâm.

Mày có chắc vậy không? Vậy chuyện cha mẹ Rae là như thế nào? n cần chu đáo, luôn gọi điện hỏi thăm và đến đây gặp cô ấy à? Và cha của Simon cùng Derek nữa? Người Tàng Hình chẳng?

Tôi cuộn người lại trên giường và lấy gối chụp kín hai tai, như thể làm thế có thể khiến giọng nói nhỏ xuống.

Rồi tôi nhớ ra điều Simon từng nhắc đến trước đó. Thuật hồn lìa khỏi xác.

Có một giới sở hữu sức mạnh siêu nhiên có khả năng rời khỏi thân xác của mình và dịch chuyển bằng ý chí. Liệu người gọi hồn có thể nhìn thấy những linh hồn biết xê dịch ấy không? Tôi cá là có - rằng linh hồn sẽ là phần rời khỏi cơ thể, khi người ta chết đi hay trong quá trình hồn lìa khỏi xác.

Thì ra Liz là như vậy. À... Simon đã gọi những người đó là gì nhỉ? Thầy pháp. Tại căn phòng này Liz đã dùng thuật ấy và tôi đang nhìn thấy cô. Điều đó giải thích lý do vì sao tôi trông thấy và nghe thấy cô ấy nói chuyện, chứ chẳng phải là ma cỏ. Có lẽ điều này cũng dùng để lý giải về chuyện yêu tinh. Liz làm di chuyển đồ vật mà không hề nhận thức được và ném mọi thứ lung tung.

Đó nhất định là lời giải đáp. Nhất định là thế.

“Đây này,” Derek vừa thì thầm vừa dúm một lọ Mason rỗng vào tay tôi. Sau giờ học, anh ta đã kéo tôi sang một bên và hiện tại chúng tôi đang đứng dưới chân cầu thang dẫn lên chỗ ở của nam sinh. “Bỏ cái này vào phòng cô và giấu đi nhé.”

“Đây là một cái... lọ.”

Derek lau bầu, tức giận rằng tôi quá ư là tối dạ đến nỗi quên quan trọng thế nào việc giấu một cái lọ Mason rỗng trong phòng mình.

“Nó dùng để đựng nước tiểu.”

“Gì cơ?”

Derek trợn tròn mắt, một âm thanh nghe như tiếng hầm hè thoát qua kẽ răng khi anh ta cúi người xuống gần sát tai tôi. “Nước tiểu. Nước giải. Gì cũng được. Cho lần kiểm tra.”

Tôi nâng cái lọ lên ngang tầm mắt. “Tôi cứ tưởng họ sẽ đưa cho tôi thứ gì đấy nhỏ hơn chứ.”

Lần này thì rõ là Derek hầm hè rồi nhé. Liếc nhìn quanh thật nhanh, đoạn anh ta vươn tay nắm lấy cánh tay tôi trước khi khựng lại và vẫy tôi đi lên cầu thang. Anh ta làm cả hai việc ấy cùng một lúc và đứng trên đầu cầu thang trong giây lát, sau đó ngoảnh lại trừng mắt với tôi, như thể tôi đang lần lữa dây dưa phí thời gian.

“Hôm nay cô có uống thuốc phải không?” anh ta thì thào.

Tôi gật gật.

“Thế thì dùng cái lọ này để giữ lại thứ kia đi.”

“Giữ lại...”

“Nước tiểu của cô. Nếu ngày mai cô đưa cho họ một ít nước tiểu của ngày hôm nay thì có vẻ như là cô vẫn còn dùng thuốc.”

“Anh muốn tôi... đánh tráo à? Vào mớ lọ thí nghiệm ấy?”

“Có ý gì khác hay hơn không?”

“Ồ, không, nhưng... “ Tôi giơ cái lọ lên và nhìn chằm chằm vào đấy.

“Ôi Chúa ơi. Giữ nước tiểu của cô. Đừng giữ lại nước tiểu của cô. Với tôi thì chả khác gì nhau đâu.” Simon từ một góc gần đấy thò đầu vào, mày nhướn lên. “Em định thắc mắc xem hai người đang làm gì nhưng nghe xong thì em biết câu trả lời rồi.”

Derek xua tôi đi xuống cầu thang. Tôi nhét cái lọ vào ba lô. Thực sự tôi chẳng muốn dùng đến nó mấy, nhưng nếu tôi thấy lúng túng vì ý nghĩ giữ lại nước tiểu của mình thì điều đó hẳn chỉ chứng minh rằng tôi là đứa con gái nhõng nhẽo nhảnh nhảnh đồng bóng mà anh ta mong được thấy.

25. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 26

CHƯƠNG 26

TÔI THỰC SỰ DÙNG ĐẾN CÁI LỌ. Vì đã chuẩn bị “mẫu” của mình rồi nên lần kế tiếp này tôi sẽ làm việc đó trong phòng tắm trên lầu và giấu cái lọ đằng sau chỗ để đồ lau chùi dưới bồn rửa. Một trong những việc vặt của chúng tôi là dọn rửa nhà tắm, vậy nên tôi mong như thế có nghĩa là các y tá sẽ không bao giờ đụng chạm đến nơi ấy.

Ngày hôm đó, giờ lên lớp, chúng tôi không học hành gì nhiều. Chúng tôi có cố nhưng cô Vương không hợp tác. Hôm ấy là thứ Sáu và cô Vương biết là sắp đến cuối tuần, vì thế cô ấy chỉ giao bài tập cho chúng tôi rồi chơi bài paxien trên máy tính xách tay.

Rae điều trị tâm lý gần như cả sáng, lúc đầu là với Tiến sĩ Gill, sau đó là một buổi đặc biệt với Tiến sĩ Davidoff, trong khi đến lượt Tori trị liệu với Tiến sĩ Gill. Nghĩa là khi cô Vương cho phép chúng tôi ra sớm

để ăn trưa, tôi được phép giết thời gian cùng Simon và Derek, và tôi xoay xở việc đó khá ổn. Tôi vẫn còn muốn biết nhiều chuyện. Việc hỏi han thắc mắc cũng không hẳn dễ dàng, nhất là khi đây không phải vấn đề chúng tôi có thể thảo luận trong phòng nghe nhìn.

Lựa chọn hiển nhiên hẳn là phải đi ra ngoài mà bàn luận, nhưng cô Van Dop đang làm việc ngoài vườn. Vậy nên Simon đề nghị giúp tôi hoàn tất việc giặt giũ. Derek bảo anh ta sẽ lên xuất hiện sau.

“Vậy ra đây là nơi hồn ma thoát ẩn thoát hiện của chúng ta cư trú,” Simon nói, đoạn đảo qua phòng giặt ủi một lượt.

“Tớ cho là vậy, nhưng...”

Cậu ấy giơ một tay lên, sau đó cúi người xuống và bắt đầu phân loại giỏ quần áo cuối cùng. “Cậu không cần phải bảo tớ là có lẽ ở đây chẳng có ma,

và tớ sẽ không ép cậu cố bắt liên lạc với con ma đó. Nếu Derek đi xuống đây thì nói không chừng anh ấy sẽ làm thế. Đừng để anh ấy có cơ hội chi phối cậu.”

“Anh không chi phối cô ấy.” Giọng Derek vang vọng gần g>

“Nếu anh bảo ai đó làm gì và họ tuân theo?” Derek nói, đồng thời đi loang quanh gần góc ấy. “Thì đây cũng có phải là vấn đề của anh đâu. Tất cả những gì Chloe phải làm là từ chối. Cô ta có miệng mà?”

Tuyệt. Người này có thể khéo bao biện để tôi thấy mình thật ngốc ngay cả khi anh ta định bảo rằng chẳng nhờ đến anh ta thì tôi cũng đã tự thấy mình là đồ ngốc rồi.

“Vậy nếu họ quyết định chuyển cô đi thì cô sẽ làm thế nào?”

Simon vò vò một chiếc sơ mi. “Nhờ ơn Chúa, Derek, họ sẽ không...”

“Họ đang xem xét. Cô ta cần một kế hoạch.”

“Thật không?” Simon ném cái áo vào chồng đồ màu. “Còn anh thì sao, anh trai? Nếu có quyết định người đi kế tiếp là anh, anh có kế hoạch nào không?”

Họ nhìn nhau. Tôi không trông thấy nét mặt Simon, nhưng hàm Derek thì căng cứng lại.

Tôi đứng đấy và gom một chồng quần áo để giặt. “Nếu họ làm vậy, tôi thấy mình chẳng có nhiều lựa chọn lắm. Chính xác thì tôi không thể không tuân lời.”

“Vậy cô sẽ nhượng bộ? Nghe theo họ như một cô gái ngoan sao?”

“Đừng gay gắt thế, anh trai.”

Derek phớt lờ Simon, ôm mớ đồ bẩn mà tôi bỏ sót thả vào trong máy giặt và tiến đến gần chỗ tôi khi anh ta làm thế. “Họ sẽ không cho cô nói chuyện với Liz chứ gì?”

“Hả... sao cơ?”

“Sáng nay Tori có hỏi thế. Tôi nghe thấy. Bà Talbot bảo không với cô ta và nói rằng bà ấy đã trả lời cô y vậy khi cô xin phép vào tối hôm trước.” Anh ta đoạt lấy hộp đựng bột giặt trên tay tôi, cầm lấy dụng cụ đo trên kệ và lắc lắc nó. “Cái này hữu ích lắm.”

“Họ nói là tôi có thể gọi cho Liz vào cuối tuần.” “Vẫn có chút kỳ lạ. Cô không mấy thân với cô gái đó, thế mà cô lại là người đầu muốn gọi cho cô ấy?”

“Như vậy gọi là chu đáo. Có lẽ anh từng nghe nói đến rồi chẳng?”

Derek gạt tay tôi ra khỏi chỗ ấn nút trên máy giặt. “Màu tối, nước lạnh. Hoặc là cô sẽ làm dây màu lung tung.” Anh ta liếc trả lại tôi. “Thấy chưa? Tôi chu đáo.” “Chắc chắn rồi, khi mà trong này đa phần là quần áo của anh.”

Simon phì cười sau lưng chúng tôi.

“Còn về chuyện của Liz,” tôi nói tiếp, “tôi chỉ muốn đảm bảo là cô ấy bình an.”

“Vì sao lại không chớ?”

Hắn Derek sẽ cười nhạo sự ngốc nghếch của tôi khi tôi cho là Liz đã chết, bị giết chết. Kỳ quặc vừa đủ, đó chính xác là điều tôi muốn. Đoán chắc lần nữa là đầu tôi đã bị nhét ứ cả đồng kịch bản phim rồi.

Tôi bắt đầu kể lại chuyện mình thức dậy và nhìn thấy Liz trên giường, miệng mồm huyền thuyên.

“Vậy thì...” Derek nói xen vào. “Liz đã quay trở về từ một nơi xa xôi nào đó để chỉ cho cô xem mấy chiếc vỏ thật bánh của cô ấy à?”

Tôi kể cho họ nghe về “giấc mơ” của Liz và sự xuất hiện của cô trên tầng áp mái.

Khi tôi kể xong, Simon ngồi đó, mắt không chớp, một chiếc sơ mi đang đưa trên tay cậu ấy. “Nghe chắc chắn là một hồn ma rồi.”

“Là hồn ma thì cũng đâu có nghĩa là cô ấy bị giết,” Derek nói. “Biết đâu trên đường đến bệnh viện Liz tình cờ gặp tai nạn. Nếu có việc đó thì họ sẽ không muốn báo cho chúng ta ngay đâu.”

“Hoặc có lẽ Liz chưa chết hẳn,” tôi nói. “Có khi nào là hồn cô ấy lìa khỏi xác? Các thầy pháp làm vậy mà, phải không? Điều đó cũng có thể lý giải cho việc làm thế nào cô ấy di chuyển đồ vật lung tung. Không phải là một yêu tinh - mà là linh hồn của cô ấy hoặc là cách nó hoạt động chẳng hạn. Cậu nói sức mạnh của chúng ta sẽ thức tỉnh đầu đó trong tuổi dậy thì mà? Nếu không nhận biết được mình là gì khi sức mạnh ập đến thì đây đúng là loại nơi chốn mà chúng ta sẽ sống đến cuối đời. Một ngôi nhà dành cho các thanh thiếu niên gặp những rắc rối kỳ quặc.”

Derek nhún vai nhưng không tranh cãi.

“Liệu việc Liz là thầy pháp có giải thích cho chúng ta biết cô ấy đang làm gì không? Ném đồ vật bay lung tung? Hay có thể thỉnh linh rồi khỏi thân xác mình mà không hề hay biết?”

“Tôi... không rõ.” Cậu trả lời thừa nhận vấn đề được thốt ra chậm rãi và do dự. “Để tôi suy nghĩ đã.”

Đang đi được nửa đường đến dùng bữa điểm tâm thì chúng tôi lại gặp bà Talbot.

“Tôi biết là các em được rảnh rỗi sau bữa trưa, và tôi ghét phải can thiệp vào. Nhưng tôi phải yêu cầu các em trải qua khoảng thời gian đó sau nhà để Victoria và mẹ em ấy có chút không gian riêng. Vui lòng không vào lớp cho đến khi giờ học bắt đầu, cũng đừng chơi trong phòng nghe nhìn nhé. Các em có thể ra ngoài hoặc sinh hoạt trong phòng khách.”

Hiện tại thì, vào tuần trước, nếu có người nào bảo tôi cho ai đó chút không gian riêng tư thì tôi tin chắc

rằng mình sẽ tránh thật xa ra. Đấy đơn giản chỉ là phép lịch sự. Dù vậy, sau vài ngày sống tại Nhà mở Lyle, khi có ai nói “Đừng đi đến đằng ấy,” tôi sẽ không trả lời là “được thôi”, mà là “tại sao?”... và quyết định tìm hiểu nguyên nhân. Trong ngôi nhà này, am hiểu là sức mạnh, và tôi là đứa học hỏi nhanh lắm.

Vấn đề đặt ra là: Làm cách nào tiếp cận văn phòng của Tiến sĩ Gill đủ gần để nghe lỏm được Tori cùng mẹ cô ta nói gì, và biết lý do vì sao chúng tôi phải để họ được riêng tư vì một cuộc tấn gấu thân mật giữa mẹ và con gái. Tôi có thể đề nghị anh chàng có thánh lực vượt trội giúp sức, nhưng lại không muốn nợ nần gì Derek cả.

Bà Talbot bảo các nữ sinh được phép lên trên lầu nhưng nam sinh thì không, vì lối ấy cũng sẽ đi ngang qua văn phòng của tiến sĩ Gill. Câu nói này làm tôi nảy sinh một ý tưởng. Tôi đi lên lầu, rón rén vào phòng bà Talbot, thông qua cánh cửa nối liền hai phòng đi vào phòng cô Van Dop, sau đó xuôi theo hành lang bên nam sinh dẫn lên cầu thang.

Thời điểm tôi nép mình trên cầu thang thì hành động bạo gan của tôi đã được đền đáp.

“Mẹ không thể tin là con lại làm thế này với mẹ đấy, Tori. Con có biết con làm mẹ xấu hổ đến mức nào không? Việc con nghe trộm các ý tá bản luận về Chloe Saunders khi mẹ ở đây vào hôm Chủ nhật và đã háo hức đi kể lại với các bạn khác ấy.”

Phải mất một lúc tôi mới nhận ra mẹ của Tori đang nói đến chuyện gì. Tuần này có quá nhiều chuyện. Rồi tôi sực nhớ ra - Tori đã kể cho những người khác nghe

vụ tôi cho rằng mình thấy ma. Rae từng nói mẹ của Tori có quan hệ làm ăn với Nhà mở Lyle. Vậy nên khi bà ấy đến đưa áo mới cho Tori vào Chủ nhật, ắt là các y tá đã nhắc đến chuyện một nữ sinh mới đến và “chứng ảo giác” mà nữ sinh nọ mắc phải. Tori đã nghe lén.

“Nếu bấy nhiêu đó chưa đủ, họ còn bảo với mẹ là con đang hờn dỗi về chuyện chuyển một nữ sinh đi.” “Liz.” Tori nhỏ giọng. “Tên bạn ấy là Liz.”

“Mẹ biết tên con bé, vấn đề là mẹ không hiểu tại sao con lại quá xúc động và cư xử không đúng.”

“Quá xúc động và cư xử không đúng ạ?”

“Giận dỗi trong phòng. Cãi vặt với Rachelle. Hả hê khi nhìn thấy tình trạng của nữ sinh mới đến trở lại như cũ vào hôm qua. Thuốc của con vô hiệu sao Victoria? Mẹ bảo con rồi, nếu toa thuốc mới không có tác dụng, con phải cho mẹ biết...”

“Có mà mẹ.” Giọng Tori khàn khàn nghệt nghệt giống như đang khóc.

“Con vẫn uống thuốc đấy chứ?”

“Thường xuyên ạ. Mẹ biết mà.”

“Tất cả những gì mẹ biết là, nếu con đang dùng thuốc thì con đã khá hơn và tuần này cho thấy là con không thể.”

“Nhưng chẳng cần phải làm gì với vấn đề của con hết. Là... là đứa con gái mới đến. Nó làm con tức phát điên. Cô nàng Goody Two-shoes [1] bé nhỏ. Lúc nào cũng cố làm cho con xấu mặt. Luôn ra vẻ ta đây giỏi giang.” Tori cao giọng đầy gay gắt. “Ồ. Chloe là một nữ sinh ngoan hiền.Ồ, Chloe thời giờ để ra khỏi đây đâu.Ồ, Chloe đang nỗ lực cần mẫn lắm đấy.”

[1] Một nhân vật truyện thiếu nhi nổi tiếng vào những năm 1780.

Giọng cô ta trở lại như bình thường. “Con đang cố hết sức. Còn hơn con bé đó khối lần. Nhưng Tiến sĩ Davidoff đã ghé qua thăm cô ta.”

“Marcel chỉ muốn động viên các con nỗ lực thôi.” “Con cũng nỗ lực vậy. Mẹ nghĩ là con thích chết dí ở đây với những đứa dị hợm và chẳng làm nên trò trống gì hay sao? Nhưng con đâu chỉ muốn ra ngoài - con muốn mình khá hơn. Chloe thì không quan tâm đến chuyện đó. Nó nói dối, nó bảo với mọi người là nó không tin mình thấy ma. Chloe Saunders là một con nhãi hai mặt gh...” Tori nuốt xuống nửa từ còn lại và nói. “... xấu tính.”

Tôi chưa từng bị gán một biệt danh nào như vậy, cho dù là nói xấu sau lưng.

Nhưng tôi có nói dối. Tôi từng làm thế trong khi

đang tỏ ra tin tưởng người khác. Liệu đó có phải là định nghĩa của từ “hai mặt” không?

“Mẹ hiểu là con không bận tâm đến con bé đó...” “Con ghét nó. Nó chuyển vào rồi, bạn thân nhất của con bị tống ra ngoài, làm con bẽ mặt trước mặt các bác sĩ và y tá, cuỗm mất cậu bạn của con...” Tori ngừng lại, đoạn lẩm bầm. “Dẫu sao đi nữa thì con nhỏ đó cũng đáng lắm.”

“Chuyện này thì liên quan gì đến một cậu con trai thế?” Giọng mẹ cô ta trở nên the thé, đầy cáu giận. “Không có gì đâu mẹ.”

“Con để ý một nam sinh ở đây à, Tori?”

“Không mẹ ơi, con không để ý đến ai đâu.”

“Đừng nói chuyện với mẹ bằng cái giọng đó. Và hi mũi đi. Mẹ khó mà hiểu con nói gì nếu con cứ khóc bù lu bù loa mãi như thế.” Im lặng một hồi. “Mẹ chỉ muốn hỏi con thêm một lần nữa. Chuyện về một nam sinh là như thế nào?”

“Con chỉ...” Tori hít vào lớn đến nỗi tôi cũng nghe thấy. “Con thích một nam sinh ở đây. Và Chloe biết chuyện đó, thế là nó theo đuổi cậu ấy để làm con xấu mặt.”

Theo đuổi ư?

“Nam sinh nào thế?” Giọng mẹ cô ta quá nhỏ, tôi phải cố căng tai ra mà nghe.

“Ôi mẹ ơi, chuyện đó không quan trọng. Chỉ là...” “Đừng có nói ‘Ôi mẹ ơi’ với mẹ. Mẹ nghĩ là mình có quyền quan tâm...” Giọng bà ấy hạ xuống một tông khác. “Đừng bảo với mẹ là Simon đấy, Tori. Đừng cả gan nói với mẹ là Simon nhé. Mẹ đã dặn con tránh xa

thằng nhóc ấy ra mà...”

“Tại sao vậy mẹ? Simon ỏn mà. Thậm chí cậu ấy còn không dùng đến thuốc nữa. Con thích cậu ấy và... Ối! Mẹ! Mẹ làm gì vậy?”

“Con tập trung cho mẹ. Mẹ đã bảo con tránh xa thằng nhóc ấy và mẹ mong là con vâng lời cơ mà. Con có bạn trai rồi. Nếu mẹ nhớ đúng thì là hơn một cậu đấy. Những cậu bạn trai hoàn toàn tử tế đang đợi con ra khỏi nơi này.”

“Vâng, y như rằng chuyện đó sớm muộn gì cũng xảy đến.”

“Nó sẽ xảy đến khi con quyết định như vậy. Con có biết một thành viên trong hội đồng quản trị như mẹ hồ thẹn biết bao nhiêu khi chính con gái mình bị gửi đến chỗ này không? Được thôi, để mẹ nói cho con biết nhé

quý cô Victoria, chẳng có gì sánh bằng nỗi mất mặt khi gần hai tháng sau đứa con gái ấy vẫn còn mắc kẹt ở đây đâu.”

“Mẹ từng nói câu đó với con rồi. Mẹ cứ nhắc đi nhắc lại mãi.”

“Không đủ nhiều hoặc là con lơ là lời dạy dỗ của mẹ rồi. Giống như việc nỗ lực tiến bộ hơn ấy.”

“Con đang cố đây thôi.” Giọng Tori trở nên rên rỉ tức tối.

“Là lỗi của cha con... ông ấy đã chiều hư con. Con không bao giờ phải đấu tranh cho bất cứ thứ gì trong cuộc đời mình. Không một lần học cách khát khao muốn có một thứ gì.”

“Mẹ, con đang cố gắng mà...”

“Con đâu có biết cố gắng là như thế nào.” Giọng điệu gay gắt nặng nề của mẹ cô ta làm tôi sởn gai ốc. “Con ương bướng ngang ngạnh, lười biếng, ích kỷ và con chẳng thèm để tâm là mình đã làm mẹ đau lòng đến mức nào, biến mẹ trông như một bà mẹ tồi tệ, phá hỏng danh tiếng nghề nghiệp của mẹ...”

Tori chỉ đáp lại bằng một tiếng nức nở đáng thương. Tôi ôm chặt lấy hai đầu gối của mình, đồng thời chà chà lên hai cánh tay.

“Con đừng lo về con bé Chloe Saunders.” Giọng mẹ Tori nhỏ lại thành một tiếng rít. “Nó sẽ không ra khỏi đây nhanh như nó nghĩ đâu. Con để tâm chuyện Victoria Enright và mẹ con là được rồi. Hãy làm mẹ hãnh diện, Tori à. Mẹ chỉ đòi hỏi có thế.”

“Con đang cố...” Cô ta khựng lại. “Con sẽ cố.”

“Phốt lờ cả Chloe Saunders lẫn Simon Bae đi. Hai

đứa đó không đáng để con nhọc lòng.”

“Nhưng Simon...”

“Con có nghe mẹ nói không đấy? Mẹ không muốn con đến gần thằng nhóc ấy. Nó phiền phức... cả anh nó cũng thế. Mẹ mà còn nghe nói lại là bọn con gặp gỡ nhau, chỉ hai đứa, thì thằng nhóc đó sẽ biến mất. Mẹ sẽ buộc nó phải chuyển đi.”

Kinh nghiệm sống. Tôi có thể ngời ca điều ấy, hứa hẹn sẽ mở rộng tầm hiểu biết của mình, nhưng tôi vẫn bị giới hạn với những trải nghiệm trong đời mình.

Làm thế nào mà người ta hiểu được một trải nghiệm hoàn toàn lạ lẫm nhỉ? Người đó có thể chứng kiến, cảm nhận, tưởng tượng ra trải nghiệm đó sẽ ra sao, nhưng như vậy chẳng khác gì ta nhìn thấy trải nghiệm kia trên phim và bảo “Tạ ơn Chúa, không phải là tôi.”

Sau khi nghe mẹ của Tori nói chuyện, tôi thề rằng mình sẽ không bao giờ nói xấu dì Lauren nữa. Tôi thật may mắn khi có một “phụ huynh” mà lỗi lầm lớn nhất của người đó là bà ấy quan tâm tôi quá mức. Dù là lúc thất vọng về tôi, dì vẫn để tâm đến lời bào chữa của tôi. Hẳn là ý nghĩ cho rằng tôi làm dì hổ thẹn chưa đời nào dì tôi nghĩ đến đâu.

Bảo tôi lười biếng vì tôi không đủ cố gắng, không đủ chăm chỉ siêng năng ư? Dọa sẽ tống khứ nam sinh mà tôi thích đi ư?

Tôi rùng mình.

Tori đang nỗ lực tiến bộ. Rae từng gọi cô ta là nữ hoàng thuốc men. Giờ thì tôi có thể hiểu vì sao. Tôi mừng tượng ra được cuộc sống của Tori là như thế nào, dấu cho trí tưởng tượng của tôi không đủ tốt để liên tưởng xa hơn.

Làm sao mà một bậc làm cha làm mẹ lại đi trách móc con mình vì đã không tìm cách khắc phục một căn bệnh tâm thần được nhỉ? Nó khác với việc ép buộc học sinh miễn cưỡng đạt đủ điểm đậu, mà là giống như khi ta đổ lỗi cho một người mắc chứng khó học vì đã không uống Aspirin vậy. Dù “tình trạng sức khỏe” của Tori có như thế nào thì cũng tương tự bệnh tâm thần phân liệt - không phải lỗi của Tori và hoàn toàn nằm ngoài khả năng kiểm soát của cô ta.

Không ngạc nhiên là chiều hôm đó Tori bỏ giờ. Quy định về việc trốn tránh trong phòng dường như không áp dụng cho cô ta, có lẽ là vì tình trạng sức khỏe của Tori hoặc vì vị thế của bà mẹ. Giữa các tiết học, tôi có chuồn lên lầu tìm Tori. Cô ta đang ở trong phòng ngủ, tiếng nấc nghẹn nghệt khẽ vang lên kể cánh cửa đóng kín.

Tôi đứng trong hành lang nghe Tori khóc, nóng lòng muốn làm một việc gì đấy.

Trong phim, hẳn tôi sẽ bước vào trong phòng an ủi cô ta, có khi còn trở thành bạn cô ta cũng nên. Tôi đã thấy cảnh đó trên ti-vi hàng tá lần. Nhưng một lần nữa, việc đó không giống một trải nghiệm ngoài đời thực, hành động mà thật lòng thì tôi không thể đánh giá cao cho đến khi tôi đứng đấy, bên ngoài cửa phòng.

Tori ghét tôi.

Ý nghĩ đó làm dạ dày tôi nhói đau. Trước đây, tôi chưa từng bị ai ghét bỏ. Tôi thuộc tuýp trẻ con kiêu như, nếu có ai hỏi những người khác nghĩ sao về tôi, thì mấy người đó sẽ trả lời thế này, “Chloe ấy à? Cô ấy được lắm, tôi cho là vậy.” Họ không yêu thích tôi, không ghét, cũng không nghĩ về tôi nhiều cho lắm.

Dù tôi có bị Tori gh không là một vấn đề khác, nhưng tôi không thể cãi cò với Tori về những sự việc cô ta đã trải qua. Đối với Tori, tôi là một kẻ không mời mà đến và đã chiếm mất vị trí của cô ta. Tôi sẽ trở thành một “bệnh nhân biết nghe lời”, điều cô ta khát khao muốn thực hiện.

Nếu lúc này mà tôi bước vào phòng cô ta, chắc cô ta sẽ không nhìn ra được vẻ mặt đầy cảm thông của tôi đâu, mà là một gương mặt hả hê vì thắng lợi, và cô ta sẽ càng ghét tôi thêm bội phần. Vậy nên tôi để cô ta lại đấy, một mình khóc lóc rên rỉ trong phòng.

Hết giờ nghỉ trưa, bà Talbot thông báo các tiết học trong ngày hôm nay đến đây là chấm dứt. Chúng tôi sắp được ra ngoài đi chơi, hiếm hoi lắm đấy. Sẽ không đi xa lắm đâu — chỉ là thả bộ đến hồ bơi công cộng trong nhà cách đây một tòa nhà.

Tuyệt hết chỗ nói. Giá mà tôi có đồ bơi nhỉ.

Bà Talbot đề nghị tôi gọi cho dì Lauren, nhưng tôi không định làm phiền dì, nhất là sau khi thái độ cư xử không tốt của tôi vào hôm qua đã gây cho dì quá nhiều rắc rối.

Dù vậy, tôi không phải là người duy nhất bị bỏ lại phía sau. Derek phải đến buổi điều trị với Tiến sĩ Gill. Dường như làm vậy là không công bằng, nhưng lúc tôi nói với Simon, cậu ấy bảo Derek không được phép đi chơi. Tôi đoán lệnh cấm ấy là có lý, xét đến nguyên nhân mà anh ta phải vào đây. Còn nhớ ngày tôi đến

nhà mở, khi họ đưa những đứa trẻ khác đi ăn trưa còn tôi thì ổn định cuộc sống mới, ắt là thời điểm đây anh ta đang bị nhốt trong phòng.

Sau khi mọi người đi hết, lợi dụng lúc các y tá vắng mặt, tôi ở trong phòng nghe nhạc. Được vài phút thì tôi nghĩ là mình nghe thấy tiếng gõ cửa. Tôi lấy tai nghe ra. Thêm một tiếng gõ nữa. Khá chắc là hồn ma sẽ không thể làm thế, vậy nên tôi cất lời chào.

Cửa bật mở. Tori đứng đấy, trông... không-giống- Tori-chút-nào. Mái tóc sẫm màu của cô ta dựng ngược, như thể cô ta vừa dùng tay vuốt dựng lên ấy. Áo sơ mi trên người thì nhàu nhĩ, phần áo phía sau còn lòi ra khỏi quần jeans.

Tôi ngồi dậy. “Tôi tưởng cậu đi bơi rồi.”

“Tôi bị chuột rút. Cậu hài lòng chứ?” Lời lẽ của Tori sắc bén, âm điệu nhỏ hơn cái giọng kiêu kỳ phách lối mọi khi, nhưng vẫn đầy vẻ hống hách. “Dù sao thì tôi không đến mượn chì kẻ mắt của cậu đâu. Cũng không giống là cậu sẽ có thứ đó. Tôi chỉ đến để tuyên bố là cậu có thể có được Simon. Tôi quyết định là...”

Cô ta nhìn sang chỗ khác. “Tôi không hứng thú. Dù gì thì cậu ta cũng không phải mẫu người của tôi. Quá... con nít.” Cô ta bĩu môi. “Chưa chín chắn. Thế đấy. Tiếp nhận đi. Simon là của cậu.”

Tôi những muốn đáp trả lại là “Xì, cảm ơn nhé!” nếu điều đó hiển nhiên không làm cô ta tổn thương nhiều như thế. Simon nhầm rồi. Tori thật lòng thích cậu ấy.

“Đằng nào thì”- cô ta húng hắng - “Tôi đến đây để tuyên bố tạm hòa.”

“Tạm hòa á?”

Sốt ruột phẩy phẩy tay, Tori bước vào phòng và đóng cửa lại. “Mối hận thù này của chúng ta vớ vẩn quá. Cậu không đáng để tôi...” Cô ta ngập ngừng, đoạn thông vai xuống. “Không cãi nhau nữa. Cậu muốn có Simon ư? Cứ việc. Cậu nghĩ mình nhìn thấy ma chứ gì? Đây là vấn đề của cậu. Tất cả những gì tôi muốn, là cậu báo lại với Tiến sĩ Gill rằng tôi xin lỗi về việc đã kể với mọi người chuyện cậu thấy ma vào ngày đầu tiên ấy. Thứ Hai này họ định cho phép tôi ra ngoài, nhưng giờ thì hết rồi. Và đây là lỗi của cậu.”

“Tôi không...”

“Tôi chưa nói xong.” Thái độ cư xử có phần giống lúc trước khiến cho giọng Tori the thé. “Cậu sẽ bảo với Tiến sĩ Gill là tôi xin lỗi và có lẽ là cậu đã chuyện bé xé ra to. Tôi tưởng việc cậu thấy ma rất bảnh và cậu tiếp nhận chuyện đó không đúng cách rồi, nhưng từ nay trở đi tôi sẽ đối đãi tử tế với cậu.”

“Về chuyện ‘giao phó’ Simon lại cho tôi... Tôi không...”

“Đó là một phần của thỏa thuận. Phần tiếp theo à? Tôi sẽ chỉ cho cậu thấy vài thứ mà cậu muốn.”

“Là gì thế?”

“Thứ đó nằm trong...” cô ta búng tay cái khoang bắn thủ dưới nhà. Tôi định xuống dưới lầu để xem xem khi nào thì cậu giặt xong quần jeans của tôi, và tôi nghe thấy cậu với Rae đang tìm kiếm thứ gì đấy.”>

Tôi cố gắng không để lộ một biểu cảm nào trên mặt. “Tôi không biết cậu...”

“Ồi thôi đi. Để tôi đoán nhé. Brady bảo với Rae là có thứ gì trong đó phải không nào?”

Tôi không hiểu ý cô ta nhưng vẫn gật đầu.

“Đây là một cái hộp đựng đồ trang sức đầy nhóc mấy thứ cũ xì.” Cô ta cong môi, vẻ chán ghét. “Brady từng cho tôi xem. Cậu ta tưởng tôi thực sự hứng thú với cái hộp đó. Nó giống như mấy thứ đồ cổ ấy, cậu ta bảo thế. Tởm.” Cô ta rùng mình. “Khi tôi không nói là ‘Ồi chao, thật dễ thương và lãng mạn biết bao. Mình chỉ thích mấy cái vòng cổ đã hỏng và mấy khoang trống dơ đấy,’ ắt là cậu ta đã đề cập nó với Rae. Nếu cậu muốn, tôi sẽ chỉ cho cậu.”

“Dĩ nhiên rồi. Có lẽ tối nay...”

“Cậu nghĩ là tôi sẽ mạo hiểm chuốc thêm rắc rối à? Giờ tôi sẽ cho cậu xem qua, vì sau đó tôi có thời gian để tắm. Và đừng cho rằng cậu sẽ tự tìm được, vì cậu sẽ không tìm thấy nó đâu.”

Tôi ngần ngại.

Tori mím môi. “Được. Cậu không muốn giúp tôi chứ gì? Chỗ đó tuyệt lắm đấy.”

Cô ta hướng ra cửa.

Tôi vất chân qua thành giường. “Đợi đã. Tôi đi với cậu.”

26. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 27

CHƯƠNG 27

TÔI TRÈO LÊN THANG, đẩy cửa ra và nhòm vào trong - vào khoảng không tối om. Tôi kéo cửa lại và nhìn xuống nơi Tori đang đứng.

“Rae có đèn pin. Chúng ta cần đến nó.”

Một cú thở dài bực mình. “Nó để ở đâu?”

“Tôi không biết. Tôi tưởng cậu...”

“Tại sao tôi lại biết chỗ họ cất đèn pin chứ. Cậu nghĩ là tôi lén lút thập thò đi khắp nơi vào buổi tối à? Đọc những cuốn sách tục tĩu dưới chăn? Chỉ là đi...” Cô ta ngừng lại, vánh môi cong lên thành một nụ cười chế giễu. “Ồ, phải rồi. Cậu sợ bóng tối hả?”

“Cậu nghe chuyện đó từ đâu...”

Cô ta giật giật ống quần tôi. “Xuống đây đi nào, bé con. Tôi sẽ dẫn đường... và chặn đỡ tất cả các hồn ma kinh tởm ấy cho cậu.”

“Không, tự tôi xoay xở được. Chỉ cần chờ tôi giây lát để mắt tôi thích nghi đã.”

Rae và mấy que diêm của cô ấy ở đâu khi bạn cần đến đây? Chờ đã. Diêm. Cô ấy đã vứt diêm lại trong này. Tôi sờ soạng xung quanh, nhưng phần sàn đất tối thui đã che khuất mắt cặp đũa diêm.

“Này?” Tori lên tiếng. “Cậu chết điếng vì sợ rồi à? Một là cậu di chuyển, hai là tránh đường cho tôi.”

Tôi bắt đầu tiến lên trước.

“Hướng về phía bên trái nhé.” Tori bảo khi cô ta lồm cồm bò vào đằng sau tôi. “Chừng nửa đờng từ đây đến chỗ bức tường.”

Chúng tôi di chuyển được tầm sáu mét thì cô ta nói. “Rẽ phải. Nhìn thấy cái cột đó chưa?”

Tôi neho mắt lại và nhìn thấy một cột chống.

“Ngay phía sau cái cột đó đấy.”

Tôi bò đến chỗ cột và lấy tay mò quanh phần bệ.

“Đằng sau, chứ không phải bên cạnh. Cậu vô tích sự vậy à? Thôi, để tôi.”

Cô ta với tới nắm lấy cánh tay tôi, cảm trúng khuỷu tay rồi kéo mạnh, làm tôi mất thăng bằng.

“Này!kêu lên. “Cậu...”

“Đau à?” Cô ta bấm mạnh hơn. Khi tôi cố giật lùi lại. Tori thúc gối vào bụng tôi, và tôi gập người lại. “Mày có biết là mày khiến tao gặp nhiều phiền phức cỡ nào không Chloe? Mày đến đây. Liz bị tống đi, cuỗm mất Simon, khiến tao mất cơ hội được ra khỏi đây. Chà, mày sắp rời khỏi nơi này rồi đấy. Vào nhà thương điên vĩnh viễn luôn nhé. Tao với mày cùng xem xem thực sự thì mày sợ bóng tối đến đâu nào.”

Tori giơ một vật vuông vuông lờm chờm lên. Một viên gạch vỡ ư? Cô ta quật thật mạnh. Gáy tôi nhói lên đau điếng và tôi ngã vật tới trước, miệng nếm được vị đất trước khi mọi vật xung quanh tôi tối sầm.

Có vài lần tôi giật dậy, người nghiêng ngả loạng choạng, vài bộ phận bên trong cơ thể tôi gào thét, “Nhất định phải tỉnh dậy!” trước khi cơn buồn ngủ chếnh choáng lâu bầu. ”Lại là do thuốc đây mà” và tôi tiếp tục hôn mê bất tỉnh.

Cuối cùng, khi nhớ ra mình chưa uống thuốc, thế là tôi tỉnh lại. Có tiếng thở hồn hển nặng nhọc. Tôi nằm đó. đầu óc quay cuồng, tim đập thình thịch, cổ cắt tiếng gọi. “Có ai không?” Nhưng môi tôi không động đậy.

Tôi lấy đà ườn người thật mạnh nhưng vẫn không dậy nổi, tay cũng không cựa được, chỉ vừa vặn là còn hít thở được chút ít. Sau đó, khi giây giữa để hít vào, tôi nhận ra tiếng thở ồ ồ đó phát ra từ đâu. Tôi.

Tôi cố ép mình nằm yên, để bình tĩnh lại. Có vật gì đó áp chặt qua hai má tôi, kéo căng da thịt tôi khi tôi cử động. Băng keo. Trên miệng tôi có dính băng keo.

Tay tôi bị trói quắc ra sau lưng, và chân tôi thì... Tôi nheo mắt nhìn vào bóng tối, cố thấy rõ chân, nhưng cửa đã đóng kín và chẳng có chút ánh sáng nào lọt vào, do đó tôi chẳng thấy gì sất. Thử động đậy, tôi cảm thấy có thứ gì đang giữ chặt hai chân mình lại với nhau gần chỗ mắt cá. Bị trói rồi.

Cái con ả điên khủng mất nét đó!

Trong đời miôi chưa từng nghĩ sẽ mắng ai bằng từ đó, nhưng với Tori thì chẳng còn từ nào thích hợp hơn cả.

Không chỉ dụ tôi vào trong khoang trống này và đánh tôi bất tỉnh, cô ta còn trói tôi lại rồi bịt miệng tôi nốt.

Cô ta điên rồi. Rõ ràng là mất trí rồi.

Chà, chuyện xưa như trái đất, đây là lý do vì sao cô ta bị nhốt ở nơi này. Thần kinh có vấn đề. Mà biết từ trước rồi mà Chloe. Mà thật ngốc khi quên bém chuyện đó.

Giờ thì tôi chết dí ở đây, bị bịt miệng và trói lại trong bóng tối, đợi chờ ai đó đến tìm.

Liệu có người nào tìm thấy mày không?> Tất nhiên là có. Họ sẽ không bỏ mặc tôi chết rũ tại đây đâu.

Chắc là mày đã bất tỉnh được vài giờ. Có lẽ họ sẽ ngừng tìm kiếm, có lẽ họ cho là mày bỏ trốn rồi.

Chuyện đấy không quan trọng. Một khi Tori vui thỏa - với công cuộc báo thù rửa hận này - cô ta sẽ tìm cách để mọi người biết tôi đang ở đâu.

Cô ta có làm vậy không? Cô ta điên mà, quên rồi à. Tất cả những gì cô ta quan tâm là loại bỏ mày. Có khi cô ta còn cho rằng nếu mày vĩnh viễn không được tìm thấy thì sẽ tốt hơn. Vài ngày chẳng có lấy tí nước...

Thôi đi nào.

Họ sẽ nghi là có người đột nhập. Chloe đáng thương bị trói và bị bỏ lại đây trong khoang trống này. Hẳn sẽ tạo nên một câu chuyện hay ra trò đấy.

Câu chuyện cuối cùng về Chloe.

Thật tức cười. Họ sẽ tìm ra tôi. Cuối cùng cũng sẽ tìm thấy. Nhưng tôi sẽ không nằm chịu chết ở đây và đợi người tới cứu đâu.

Tôi nằm ngửa ra và cố lấy tay chống đỡ để nhôm dậy. Khi không thể nắm lấy thứ gì, tôi cuộn người sang một bên, vặn vẹo cho đến khi quỳ được trên hai đầu gối.

Được rồi, ít nhất tôi có khả năng di chuyển tới trước vài phân. Nếu tới được bên kia khoang trống, tôi sẽ có thể đập cửa, làm ai đó chú ý. Việc này hẳn là lâu la lắm, nhưng...

“Chloe?”

Giọng đàn ông. Tiến sĩ Davidoff chăng? Tôi cố đáp lại, nhưng chỉ phát ra được âm thanh “ưm ưm” nghệt nghệt.

”...tên cháu...

Khi giọng nói vang lên gần hơn, và tôi nhận ra đấy là giọng của ai, lông trên tay tôi dựng đứng lên hết cả. Hồn ma trong tầng hầm.

Tôi cố tỏ ra can đảm và đưa mắt nhìn quanh quất, đầu biết là mình chẳng thể nhìn thấy gì trong bóng tối. Nơi này tối đen như mực.

“... thả lỏng nào... ta đến đây vì cháu...”

Tôi nhích người tới trước và mũi tôi va phải một cái cột. Đau điếng, mắt tôi nhá đom đóm, ngân ngấn nước mắt. Khi cúi đầu thấp hơn, mặt mày nhăn nhó, tôi lại đụng đầu trúng cột rồi té nhào.

Đứng dậy nào.

Thế thì có ích gì? Tôi hầu như không cục cựa nổi. Tôi không nhìn ra được mình đang đi đâu. Trong này tối như hũ nút.

Tôi ngẩng đầu lên, nhưng, tất nhiên là tôi chẳng thấy gì rồi. Các hồn ma có thể xuất hiện xung quanh tôi, ở khắp mọi nơi...

Ôi, thôi nào! Họ là ma đấy. Họ không làm hại được mày đâu. Họ không thể “đến đây vì mày.” triệu hồi họ... cháu phải...”

Tôi nhắm mắt lại và tập trung hô hấp. Chẳng làm gì thêm nữa mà chỉ hít vào thở ra, chặn giọng nói đó lại. giúp cháu... nghe đây... ngôi nhà này...”

Hoảng hết cả hồn vía. Thời khắc mà từ “ngôi nhà này” lọt vào tai tôi với giọng điệu khẩn nài như vậy, tôi càng phải lắng nghe.

“...tốt rồi... thả lỏng nhé... tập trung nào...”

Tôi đánh vật với thứ đang trối mình, cố hết sức để nhổm dậy.

“Đừng, thả lỏng đi... đến vì cháu... tận dụng thời gian... liên lạc... ta không thể... phải có... câu chuyện của họ... khẩn cấp đây...”

Tôi căng tai ra để nghe cho rõ cố hiểu thêm nhiều hơn. Thả lỏng và tập trung ư? Nghe giống như những gì Rae gợi ý. Việc đó từng hiệu quả khi tôi ở cạnh cô ấy, ít nhất đủ để tôi nhìn thấy một tia sáng lóe lên.

Tôi nhắm mắt lại.

“...tốt... thoải mái nhé... triệu hồi nào...”

Tôi nhắm nghiền hai mắt và tưởng tượng ra cảnh mình bắt liên lạc với ông ta. Họa ra ông ta. Hình dung là mình thoát được khỏi ông ta. Cả người tôi căng lên cho đến khi hai bên thái dương bắt đầu đập rộn.

“... đứa trẻ... đừng nên quá...”

Giọng người đàn ông lớn dần. Tôi siết chặt hai tay, dùng ý chí của chính mình vượt qua rào cản, kết nối với người đã khuất...

“Không!” hồn ma kêu lên. “Đừng...!”

Tôi ngẩng phắt lên, hai mắt choàng mở nhìn vào vùng bóng tối.

Ông có đó không? Tôi nghĩ nghĩ, sau đó cố nói ra tiếng, nhưng chỉ phát ra âm thanh “ưm ưm” qua chỗ bịt miệng.

Tôi đếm được chừng hai phút hoàn toàn tĩnh lặng. Thế là quá đủ để thoát khỏi hồn ma. Ất là tôi đã đẩy ông ta ra xa tít rồi.

Ít nhất thì thời gian giữa hai sự kiện cũng cho tôi thêm phút chốc để bình tĩnh lại. Tim tôi đã thôi đập nhanh như trống trận vì sợ hãi, ngay cả bóng tối bao phủ khắp nơi dường như cũng dễ thở hơn hẳn. Nếu tôi có thể tiến vài phân về phía cửa và đập cửa thì...

Mà cửa nằm ở hướng nào?

Tôi sẽ chỉ phải tìm cho ra.

Tôi bắt đầu di chuyển về phía vệt sáng chắc là phát ra xung quanh cửa. Sàn khoang trống rung rung khiến tôi ngã nhào.

Khi vươn thẳng người dậy, dây buộc trên tay tôi sột soạt rơi ra. Tôi vừa vặn vẹo vừa giật giật cổ tay sang hai bên. Dù Tori thắt nút có chặt thì phần gút thắt cũng thật kém cỏi, thế là cái gút tuột ra.

Con gái nhà giàu có khác, tôi thầm nghĩ. Hẳn Rae sẽ nhận xét như vậy cho xem.

Tôi tháo dây trói trên tay ra. Khi tôi với tới cời nút buộc trên chân thì chân động lặp lại, lúc này còn mạnh hơn, và tôi cố trụ vững để không ngã.

Động đất ư?

Với vận may của tôi thì chả phải nghi ngờ. Tôi chờ cơn chấn động chấm dứt rồi bắt đầu mò lấy sợi dây thừng quanh chân. Dây bị xoắn lại và thắt gút vài chỗ, như thể trước khi Tori tìm thấy thì nó đã thế. Tìm cho đúng mẫu gút trong bóng tối mịt mù thế này quả là...

Có tiếng lạo xạo cắt ngang suy nghĩ của tôi. Nghe như có người đang bước trên lớp đất. Nhưng hồn ma thì làm gì gây ra tiếng động khi di chuyển cơ chứ. Tôi đồng tai nghe ngóng. m thanh lặp lại lần nữa, thứ gì đó chuyển động lổp nhỏ, hết như ai đẩy đang thả xuống một nắm đất đầy sỏi.

Tôi nuốt xuống và tiếp tục tháo gút buộc.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như có một người bằng xương bằng thịt đang ở dưới này với tôi? Ai đó có thể làm đau tôi ấy?

Một tiếng ồn lụn vụn vang lên sau lưng tôi. Giật mình, tôi xoay người nhìn sang xem sao. Băng keo bịt miệng chặn mất tiếng kêu the thé trong họng tôi, và tôi quan sát thật kỹ bóng tối, tìm đập rõ rõ to, đến nỗi xin thề là tôi nghe thấy tiếng tim mình đập đấy.

Thịch - thịch - thịch.

Đó không phải là nhịp đập từ trái tim tôi.

m thanh ấy từ bên tay trái tôi vọng đến, quá khế, không thể nào là tiếng bước chân. Như là ai đó đang dùng tay vỗ vào nền đất thì đúng hơn. Giống như có người đang bò đến chỗ>

“Thôi đi!”

Tôi không định thốt nên thành lời, nhưng tôi lại nghe thấy câu nói đó từ họng mình ré lên, bị miếng bịt miệng bóp nghẹt. m thanh thịch thịch kia ngừng lại.

Có tiếng khào khào phát ra từ yếm hầu, nghe như tiếng gầm gừ.

Lạy Chúa tôi, không phải là có ai đó dưới này, mà là có thứ gì đấy, là con gì đấy.

Là chuột. Hôm qua Rae và tôi có nhìn thấy một xác chuột chết.

Một con chuột ư? Gầm gừ? Phát ra cái thứ tiếng thỉnh thoảng rõ to đủ để vọng từ bên này sang bên kia phòng sao?

Chỉ việc ở yên một chỗ. Nếu bạn không động đây thì thứ kia không tìm thấy bạn đâu.

Là cá mập! Khờ quá, cá mập và khủng long không tìm ra mồi nếu mồi bất động. Mà đây có phải là Công viên kỷ Jura đâu chứ!

Tiếng cười khùng khục vang lên trong họng tôi. Tôi nhin xuống, bóp méo tiếng cười ấy thành một tiếng rên rỉ. m thanh thịch thịch nọ dần biến lớn hơn, gần hơn, lúc này được nhấn mạnh thêm bằng một tiếng động mới. Một tiếng... lách cách.

Lách - cách - lách - cách.

Cái quái gì vậy?

Mày định cứ ngồi đây và để nó tìm thấy mày à?

Tôi với lấy miếng bịt miệng nhưng không giật được bằng keo xuống, vậy nên tôi bỏ cuộc và lần mò đoạn dây thừng buộc quanh chân lần nữa, đầu ngón tay cuống quýt lần theo mấy vòng dây trối vội đến nỗi sợi dây làm xước da tôi. Tại mỗi gút thắt, tôi dò tìm mẫu dây thông ra và, không tìm thấy gì cả, cứ cho đến khi...

Dây rồi. Phần dây dư ra.

Tôi tìm cách tháo rồi giật mạnh mẫu dây kia ra, đoạn tìm kiếm đoạn dây dẫn đến chỗ tháo nút. Tôi tập trung vào mỗi việc này, có tiếng động gì vọng lại cũng không thềm bận tâm.

Tôi đang cố lần dò bên dưới một phần gút thắt thì có thứ gì đó kêu lạch cạch ngay bên cạnh. Sột soạt, sau đó là lách - cách.

Mùi mốc meo hơi hám xộc vào mũi tôi. Rồi những đầu ngón tay lạnh ngắt chạm nhẹ vào cánh tay trần của tôi.

Thứ gì đấy trong tôi... vọt ra. Một chút nước ươn ướt đọng thành giọt xuống dưới chân, nhưng hầu như tôi không chú ý. Tôi ngồi đó, người cứng ngắc, giữ cho chính mình trơ ra như phỗng, đến nỗi hàm tôi bắt đầu thấy đau.

Tôi dõi theo tiếng thạch thạch, sột soạt rồi lách cách kia, dường như nó đang xoay quanh tôi. Một tiếng động khác vang lên. Là tiếng rên rỉ trầm thấp kéo dài. Tiếng rên của tôi. Tôi cố ngừng rên nhưng không thể làm khác, chỉ còn cách nép người tại đấy, tâm trí vô cùng hoảng sợ vì khoảng trống hoàn toàn trống không.

Rồi cái thứ ấy lại chạm vào tôi. Thật dài, thật khô, thật lạnh lẽo, những vật tựa như ngón tay cù vào gáy tôi. Tiếng động sột soạt, tanh tách, vỗ vỗ không cách nào miêu tả được làm tóc tai tôi dựng đứng cả lên. Tiếng động ấy lặp đi lặp lại cho đến khi nghe không còn như là một âm thanh nữa, mà là một câu nói. Lời lẽ khào khào kinh khủng ấy không thể nào phát ra từ cổ họng của một người, một từ duy nhất mãi lặp lại.

“Cứu. Cứu. Cứu.”

Thốt nhiên tôi nhào tới trước, tránh thật xa vật kia. Với mắt cá chân vẫn bị trối cứng, tôi liền té sấp xuống, mặt “hạ cánh an toàn” trên sàn nhà, sau đó bật người dậy trên cả tứ chi, di chuyển càng nhanh càng tốt về chỗ cửa ở phía xa x>

Một tiếng rít, thạch thạch, lách cách vọng lại từ bên hông tôi.

Một bàn tay khác.

Ôi lạy Chúa tôi, chúng là gì vậy? Có bao nhiêu thứ như thế trong này?

Chẳng quan trọng gì nữa. Chạy thôi!

Tôi cứ vậy lê lét cho đến khi đến được chỗ cửa. Đầu ngón tay tôi chạm vào mặt gỗ. Tôi đẩy. Cánh cửa im lìm chẳng chịu nhúc nhích.

Bị khóa rồi.

Tôi dịch lui lại và dầm mạnh lên cửa, gào thét, đập âm ỉ, kêu cứu.

Những ngón tay giá buốt chộp lấy cổ chân trần của tôi.

27. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 28

CHƯƠNG 28

TAY TÔI SỜ TRÚNG VẬT GÌ ĐÓ trên mặt đất. Một bao diêm.

Tôi liền vò lấy nó, cầm lên và lóng ngóng mò mẫm lớp vỏ bao. Tôi lấy một que diêm ra rồi lật cái cặp lên, dò tìm phần đánh lửa. Đây rồi.

“Cứu. Cứu. Tôi>

Tôi thụt lùi về phía sau, đoạn cổ xoay xoắn để đá bật dây trói dưới chân đi, thế là que diêm rơi xuống. Tôi khựng người lại, rà tay dò dẫm trên nền đất tìm kiếm.

Lấy một que khác đi!

Tôi tức tốc làm ngay. Thêm một lần dò tìm nơi đánh lửa. Kẹp que diêm giữa kẽ tay... và tôi nhận ra rằng mình không biết làm thế nào để đánh diêm. Vì sao ư? Lúc cắm trại, chỉ có mỗi người cố vẩn làm công việc nhóm lửa thôi. Tôi chưa bao giờ hút thuốc. Tôi cũng chẳng dụi vào sở thích nện nôi với những đứa con gái khác.

Hắn là trước kia mày đã từng làm việc này.

Chắc có đấy, nhưng tôi không nhớ nổi...

Ai mà thêm quan tâm nào! Mày đã thấy cảnh đó trên phim mà, không phải sao? Việc đó có khó lắm đâu?

Tôi lại kẹp lấy que diêm rồi đánh lên... vừa chạm vào là nó gãy đôi. Tôi lấy một que khác. Có tất cả bao nhiêu que diêm nhỉ? Không nhiều lắm - nó giống hộp Rae đã dùng vào ngày đầu tiên tôi bắt gặp cô ấy đang đánh diêm.

Lần này, tôi cầm gần phần đầu diêm. Đánh thật lực vào. Chẳng có gì xảy đến cả. Tôi lại đánh tiếp và que diêm tóe lửa, cháy sém đầu ngón tay tôi, nhưng tôi không buông bỏ. Ngọn lửa bùng lên rực rỡ, dẫu vậy, chỉ tỏa ra chút ánh

sáng tí teo. Tôi nhìn thấy tay mình, nhưng xa hơn thế thì - duy nhất một màn đen u tối.

Không, có vật gì đó bên phía tay phải đang động đậy trên nền đất. Tôi nhìn ra đấy chỉ là một hình thù đen ngòm, bản thân vật đó đang lê lét về phía tôi. To và dài ngoằng. Thứ gì đấy vươn ra. Trông như một cánh tay bần bần, bàn tay hầu như trắng bệch, những ngón tay dài dài lập lờ tương phản với nền khoang.

Đôi bàn tay với ra trước, cào cào lên lớp đất, sau đó kéo phần thân theo. Có thể thấy đấy là quần áo với lớp vải vóc rách bươm. Mùi đất và mùi vật nào đấy ẩm ướt nhớp nháp xộc kìn mũi tôi.

Tôi gơ que diêm cao hơn. Vật ấy ngẩng đầu lên. Một hộp sọ nhìn chăm chăm vào tôi, những mẩu thịt đen thui và lớp tóc bần thiu rũ rượi bám quanh cái sọ. Hai hốc mắt trống hoác đối mặt với tôi. Hàm hộp sọ há ra, bộ răng đánh lách cách khi nó cố nói chuyện, tuy nhiên, âm thanh duy nhất cất lên chỉ là tiếng rên rỉ phát ra từ yết hầu, nghe thật kinh khủng.

“Cứu. Cứu tôi với.”

Mặc cho miếng bites miệng, tôi vẫn gào thét lớn đến nỗi tôi ngỡ là đầu mình sẽ nổ tung mất. Quần tôi còn ướt hơn nữa. Que diêm bị tôi làm rơi xuống nền rồi tắt ngúm, nhưng trước đó tôi đã kịp nhìn thấy một bàn tay xương xẩu vươn tới tóm lấy chân mình và một xác chết thứ hai trượt đến bên cạnh cái xác đầu tiên.

Giây lát sau, tôi ngồi dờ ra đấy, gần như run lên bần bật vì khiếp sợ, tiếng la hét giờ chỉ lớn hơn mấy tiếng kêu the thé một chút. Rồi bàn tay nọ chụp lấy chân tôi, lớp xương lạnh lẽo và những mảnh quần áo tả tơi chạm nhẹ vào làn da trần. Dù chẳng tận mắt chứng kiến, tôi vẫn có thể hình dung ra được cảnh ấy, và bấy nhiêu đấy cũng đủ để tiếng thét trong họng tôi ngưng bật, khiến tôi hoàn hồn.

Tôi giằng ra thật mạnh để tìm đường thoát thân, hươ chân loạn xạ khi chân tôi có cảm giác trở lại, và tôi nghe thấy một âm thanh tách tách khô khốc. Lúc xoay người bỏ chạy, tôi nghe ai đó đang gọi tên mình, bảo tôi ngừng lại.

Tôi cố giật miếng bites miệng xuống, nhưng tay tôi quá run, không sao tìm thấy mép băng keo. Tôi bỏ cuộc, bò đi càng nhanh càng tốt, cho đến khi tiếng thịch thịch, lách cách cùng những tiếng rít điên tiết mỗi lúc một xa dần.

“Chloe! Thôi nào.” Một bóng đen lừng lững án ngữ bên trên tôi, được chiếu rọi bởi một luồng ánh sáng mờ mờ. “Đấy là...”

Tôi gơ chân đá thật lực. Một tiếng rên xuýt xoa vì đau và một câu chửi bật ra.

“Chloe!”

Mấy ngón tay bầu chặt cánh tay tôi. Tôi giãy giụa. Một bàn tay khác giữ lấy cánh tay ấy rồi kéo mạnh làm tôi mất thăng bằng.

“Chloe, là tôi. Derek đây.”

Tôi không ý thức được hành động tiếp theo của mình. Tôi nghĩ chắc là mình đã lao ào vào vòng tay của , nhưng nếu vậy thì thà tôi quên cái cảnh đó đi còn hơn. Tôi nhớ rõ cảm giác lúc miếng bịt miệng được xé ra, sau đấy là nghe thấy âm thanh thịch-thịch kinh khủng nọ, liền mò mẫm đứng dậy.

“C... c... có...”

“Thầy ma, tôi biết. Hẳn là họ đã được chôn cất dưới này. Cô chỉ tình cờ làm họ sống dậy thôi.”

“S... s... sống dậy...”

“Nói sau đi. Ngay bây giờ, cô cần...”

Cái tiếng thịch thịch kia lại vang lên, và lúc này tôi đã nhìn thấy họ - trong đầu tôi - những cái xác bò lê bò lết. Quần áo họ kêu sột soạt và phần thịt thì khô róc. Xương cốt va vào nhau lóc cóc, lách cách. Linh hồn bị giam hãm bên trong. Bị mắc kẹt trong thi thể...

“Chloe, tập trung nào!”

Derek túm chặt lấy khuỷu tay và giữ cho tôi ở yên một chỗ, kéo tôi vào gần đến mức tôi nhìn thấy hàm răng trắng lóa khi anh ta nói chuyện. Sau lưng anh ta là ánh sáng mờ mờ mà tôi đã thấy lúc trước. Cánh cửa được mở sang trái, ánh sáng lọt vào trong chỉ vừa đủ để trông thấy những cái bóng.

“Họ sẽ không làm hại cô. Không phải là những cương thi ăn não người như trên phim đầu, được chưa? Họ chỉ là những thầy ma có linh hồn nhập trở lại thân xác thôi.”

Chỉ là thầy ma sao? Với linh hồn nhập lại xác? Tôi đã đưa những người - hồn ma - quay về với thi thể của họ ư? Tôi nghĩ nghĩ xem chuyện này sẽ như thế nào, đẩy phần hồn về lại với phần xác đã mục rữa - bị kẹt lại đó...

“Tôi... tôi... tôi cần đưa họ trở về.”

“Ừ, nói chung chung là vậy.”

Sự căng thẳng làm mất đi vẻ chế giễu trong lời nói của anh ta; và khi hết run, tôi có thể nhận thấy toàn thân anh ta đang căng lên, đôi tay giữ chặt lấy cánh tay tôi đang run run, và tôi biết anh ta đang cố giữ bình tĩnh. Tôi chà tay lên mặt, mũi đất khó chịu xộc vào mũi tôi.

“Đ... được rồi, vậy làm cách nào tôi đưa họ trở về>

Im lặng như tờ. Tôi ngước lên.

“Derek?”

“Tôi... tôi không biết.” Anh ta ngừng run, lắc lắc vai, giọng điệu lại thô lỗ như mọi khi. “Cô triệu hồi họ, Chloe à. Cô đã làm thế nào thì giờ cứ làm ngược lại. Hãy đảo chiều thôi.”

“Tôi không có...”

“Thử đi nào.”

Tôi nhắm mắt lại. “Trở về. Quay lại với thế giới bên kia của các người. Tôi giải thoát cho các người đấy.” Tôi lặp lại những lời ấy lần nữa, tập trung cao độ đến nỗi mồ hôi chảy ròng trên mặt. Nhưng âm thanh thịch thịch ấy vẫn cứ vang đến. Gần hơn. Gần hơn.

Tôi nhắm mắt và nghĩ ra một bộ phim mà trong đấy, tôi đóng vai một người gọi hồn trẻ tuổi ngốc nghếch cần đưa những linh hồn quay trở về với cõi âm. Tôi buộc mình hình dung ra những xác chết. Tôi thấy mình kêu gọi phần hồn của họ, giải thoát họ khỏi những ràng buộc níu kéo trên cõi trần. Tôi mừng tượng ra cảnh linh hồn họ đang bay lên...

“Cứu. Cứu.”

Họng tôi khô khốc. Giọng nói đang ở ngay đằng sau tôi. Tôi mở mắt ra.

Derek mở miệng chửi và siết lấy khuỷu tay tôi.

“Nhắm mắt lại đi, Chloe. Hãy nhớ là, họ không làm hại cô.”

Một ngón tay xương xương chạm vào cùi chỏ. Tôi giật bắn.

“Ồn rồi, Chloe. Tôi ở ngay đây. Tiếp tục đi nào.”

Khi tôi cố không nhúc nhích gì nữa, mấy đầu ngón tay chọc chọc vào cánh tay tôi, sau đó trượt dài xuống, sờ sờ soạng, như chuyện người đàn ông mù và con voi ấy. Lớp xương lướt qua da tôi. m thanh sột soạt lóc cóc vang lên khi cái xác lết đến gần hơn. Nó bốc mùi...

Hãy tưởng tượng đi nào.

Tôi làm như thế!

Mà không phải như lúc trước!

Tôi nhắm mắt lại - hành động vô nghĩa vì có mở mắt thì tôi cũng có nhìn thấy gì đâu, nhưng làm vậy khiến tôi dễ chịu hơn. Mấy ngón tay bò bò chọc chọc trên lưng tôi, giật áo tôi, cái xác phát ra tiếng ga-ga-ga như thể đang cố nói chuyện.

Tôi nghiêng chặt răng, không thốt lên một lời nào. Việc đó chẳng hề dễ khi biết cái thứ đó đang chạm vào tôi, còn bò lên trên ần ần vào hông tôi...

Đủ rồi!

Thay vào đó, tôi tập trung vào nhịp thở của Derek. Hơi thở thật trầm, thật sâu phát ra từ miệng anh ta khi anh ta cố giữ bình tĩnh.

Hít thở thật sâu. Hít thở thật sâu. Tìm một nơi yên tĩnh. Một chốn mang tính sáng tạo.

Những âm thanh, những cú chạm cùng các loại mùi trong hiện thực từ từ nhạt nhòa. Tôi nhắm nghiền mắt lại và thả lỏng toàn thân - toàn tâm toàn ý tưởng tượng. Tôi tập trung vào mấy cái xác, dường như là mình đang kéo linh hồn bên trong ra ngoài, khiến cho họ được giải thoát, hết như những chú chim bồ câu bị nhốt trong lồng võ cánh bay đến nơi có ánh nắng mặt trời chiếu rọi.

Tôi lặp lại những hình ảnh đó - giải phóng các linh hồn, nguyện cho họ bình an, cất lời xin lỗi khi tiễn họ lên đường. Tôi nghe thấy giọng Derek văng vẳng đâu đây, bảo rằng tôi đang làm rất tốt, nhưng giọng anh ta cứ nhẹ tênh bay bổng, nghe xa xôi như tôi đang ở giữa ranh giới của ý thức và việc mê đi. Thực tại là đây, khi tôi không tái phạm sai lầm của mình, đảo nghịch lại...

“Họ biến mất rồi, Chloe,” anh ta thì thầm.

Tôi ngừng lại. Tôi vẫn cảm giác thấy mấy ngón tay xương xẩu, lúc này đang ở trên chân tôi, một cái xác tựa vào người tôi, nhưng lúc này đã hết cục cựa. Khi tôi vận người sang hai bên, cái xác đổ nhào, lớp vỏ rỗng toác ập xuống chân tôi.

Derek thở hắt ra thật lâu, cào cào tóc. Một chốc sau, anh ta cất tiếng hỏi, như thể giờ mới nghĩ đến là tôi có ổn hay không.

“Tôi không sao.”< />

Lại thêm một lượt hít sâu nhẹ nhàng. Rồi anh ta nhìn cái xác.

“Tôi đoán chúng ta còn có việc cần làm đây.”

28. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 29

CHƯƠNG 29

THEO Ý DEREK THÌ “VIỆC ĐỂ LÀM” là dọn dẹp sạch sẽ. Chôn lại xác chết. Và tôi sẽ bảo là tôi rất vui lòng, dù kể cả khi cánh cửa có đang mở thì trong này vẫn tối om om, chẳng thấy rõ mấy cái xác đó nằm ở đâu.

Mấy ngôi mộ cạnh lắm, hầu như lớp đất bề mặt chỉ cách cái xác vài phân thôi, đủ để họ chọc ra ngoài khi lỡ như linh hồn thỉnh thoảng quay phắt lại với phần xác. Nhưng tôi không muốn nghĩ đến chuyện đó.

Tôi khẳng định là những cái xác này đã được chôn từ cách đây khá lâu, chắc là trước khi Nhà Lyle trở thành một nhà mở. Và toàn là xác người lớn không thôi. Hiện tại, đó là tất cả những điều tôi cần biết.

Khi tiến hành chôn xác, tôi hỏi Derek làm sao tìm được tôi. Anh ta bảo khi thấy Tori không đi mà lại ở nhà, biết Tori đang âm mưu gì đấy, nên anh ta đi kiểm tra. Còn chính xác tìm ra tôi thế nào thì anh ta không nói, chỉ nhún vai và lăm bằm trong miệng về việc kiểm tra “những nơi hiển nhiên” khi tôi có vẻ bị mất tích.

Vấn đề lúc này là: Nên làm gì với Tori đây?

“Chả làm gì cả,” tôi nói, đoạn phủi sạch đôi tay còn run run sau khi san phẳng đất trên ngôi mộ thứ hai.

“Hử?”

Thật hay ho khi nghe giọng điệu của anh ta có sự thay đổi.

“Tôi sẽ làm ra vẻ như chưa có chuyện gì.”

Anh ta cân nhắc ý kiến đó, rồi gật đầu. “Phải đấy.

Nếu có trách mắng cô ta, mọi chuyện sẽ chỉ thêm căng thẳng. Tốt hơn là lờ cô ta đi và hy vọng cô ta từ bỏ.”

“Cầu nguyện là cô ta sẽ từ bỏ chứ,” tôi cầu nài khi bò đến chỗ cánh cửa.

“Còn có bộ quần áo sạch nào dưới này không?” Derek hỏi.

“Một chồng trong máy sấy khô. Để sạch ở trong đấy. Tại sao...? À phải. Tốt hơn là ta không nên lên trên lầu với quần áo dính đầy đất thế này.” Tôi trèo xuống thang. “Phần lớn đồ trong máy sấy là của anh nên...” “Chloe? Dere?” Bà Talbot đang đứng trong phòng giặt. “Hai em đang làm gì với nhau đấy? Derek, em biết là em không được phép...” Tầm mắt bà dạo khắp bộ đồ bẩn thỉu của tôi. “Ôi Chúa ơi, chuyện gì xảy ra với em vậy?”

Thật vô lý khi chối là hai đứa tôi đã chui vào khoang trống, vì bà ấy đã bắt gặp chúng tôi bước ra từ phòng chứa đồ, người tôi đầy đất bẩn. Tôi vừa đi vừa khép hai chân lại, hy vọng tư thế ấy sẽ che giấu được vết ướt trên quần. Chỗ bị đánh sau gáy tôi giãn giãn và tôi cố thốt nên lời, lòng cầu mong là Derek sẽ nói đỡ. Anh ta không làm thế. Làm nhân viên cứu hộ một ngày ắt là giới hạn của anh ta rồi.

“Em đang giặt quần áo thì D-Derek đi xuống, tìm...”

Tiến sĩ Gill bước vào phòng. Tôi nhìn cô ấy.

“Tiếp đi nào, Chloe.”

“Anh... anh ấy muốn tìm áo sơ mi. Em... em hỏi về vết bẩn, vì chẳng thấy cái áo nào hết nên em mở phòng chứa đồ xem sao, và Derek nói nó thường bị kh... khóa. Bọn em t... tìm thấy cái thang và phần khoang tr... trống, nên bọn em tò mò.”

“Ồ, tôi cá em mới là người tò mò,” Tiến sĩ Gill nói, hai tay khoanh lại trước ngực. “Mấy đứa nhóc tuổi em là chúa tò mò mà, phải không?”

“Em... em cho là thế. Bọn em đang thám hiểm...” “Tôi cá là em,” Tiến sĩ Gill cắt ngang.

Tôi nhận ra cô ấy nghĩ Derek và tôi vừa mới làm gì. Ngay lúc định phủ nhận, tôi thấy cô ấy đã cho chúng tôi một lối thoát hoàn hảo. Nếu tôi chỉ việc bẽn lễn cụp mắt và nói “Vâng, cô đã bắt quả tang bọn em,” hẳn là câu nói ấy cũng có ý nghĩa nào đấy, khi mà chẳng có lý do gì để cô ấy vào trong khoang trống kia và khám phá ra mấy cái xác vừa được chôn vội vàng.

Nếu đối tượng Simon, nhất định tôi sẽ chọn cách giải thích ấy ngay tắp lự. Nhưng với Derek thì sao? Tôi không phải là người nói dối giỏi cho lắm.

Việc đấy không quan trọng. Tôi càng chối bao nhiêu thì họ càng chắc mẫm là chúng tôi đã hú hí với nhau bấy nhiêu. Tiến sĩ Gill có suy nghĩ riêng của cô ấy. Nếu bạn tìm thấy một đứa con trai và một đứa con gái tuổi vị thành niên trong một chỗ tối riêng tư, thì câu hỏi người ta muốn đặt ra nhất là, bọn họ đang làm gì?

Dù bà Talbot trông có vẻ bị thuyết phục, môi bà ấy vẫn mím lại vì không tán đồng với những gì tôi ba hoa.

Còn Derek á? Anh ta chẳng nói một lời.

Lúc được tha bổng, tôi ba chân bốn cẳng chạy lên lầu thay quần trước khi có người để ý đến vết ướt. Kiểm tra đầu mình, tôi phát hiện ra hai cục u to như trứng ngỗng, một do Tori gây ra, còn lại là do tôi va vào cột.

Quay xuống dưới lầu, tôi chỉ cho Tiến sĩ Gill xem cục u nhỏ hơn, hy vọng nó sẽ hỗ trợ thêm cho câu chuyện của tôi rằng lúc đấy chúng tôi đang tìm tòi thám hiểm - rõ rồi, tôi còn dấn vào đầu mình. Cô ấy chỉ nhìn lướt qua, đưa cho tôi một viên Tylenol và báo tôi vào phòng nghe nhìn nằm nghỉ. Di Lauren đang trên đường đến.

“Di không biết phải nói gì đây, Chloe.”

Di Lauren khe giọng. Đây là lần đầu tiên Di nói với tôi kể từ khi đến Nhà mở Lyle. Trước đấy, tôi nghe thấy Di tranh cãi với Tiến sĩ Gill và các y tá, gặng hỏi muốn biết vì sao họ không đảm bảo sẽ cách ly Derek khỏi tôi như đã từng cam kết. Nhưng giờ đây, khi ngồi nói chuyện với tôi, cơn giận dữ ấy tan biến đâu mất.

Chỉ có hai di cháu trong phòng Tiến sĩ Gill. Giống như lúc Tori trò chuyện cùng mẹ cô ta. Biết cuộc gặp này sẽ không kết thúc với những lời hăm dọa và vết thâm tím, tôi hình dung là mình sẽ bỏ lại cái cảm giác không tiến bộ hơn mà Tori đã có ra sau.

Di Lauren ngồi thẳng người, đặt tay khum khum trên đùi, cứ xoắn xít chiếc nhẫn lục bảo trên tay di mãi.

“Di biết là con mười lăm rồi. Cho dù con chưa thực sự hẹn hò bao giờ, con cũng sẽ thấy tò mò, ở một nơi thế này, bị cô lập khỏi bạn bè cùng gia đình, sống cùng các nam sinh, sự cám dỗ muốn được thử nghiệm...”

“Chuyện không phải vậy đâu ạ. Chẳng có bất cứ điều gì giống thế cả.” Tôi xoay người đối mặt với di mình. “Bọn con tìm thấy cái khoang đó và Derek muốn xem qua, còn con thì nghĩ việc ấy sẽ thật thú vị.”

“Nên con theo cậu ta vào trong à? Sau đó cậu ta có làm gì con không?” Di tôi không ngồi yên được nữa, nổi thất vọng trong mắt di nhường chỗ cho sự khiếp sợ. “Ồi Chloe, di không thể tin là... Con có nghĩ là việc quá rối và làm đau con ngày đó có nghĩa là cậu ta thích con không?”

“Gì cơ? Không, tất nhiên là không rồi ạ. Derek không... Anh ta lỡ tay. Anh ta không cố ý làm đau con và thực tâm không có ý như thế. Chỉ là hiểu lầm thôi ạ.” Di cầm tay tôi thật chặt. “Ồi Chloe, không đâu. Con không thể gạt di. Con không biện hộ được cho cậu ta đâu.”

“Biện hộ á?”

“Có lẽ đây là nam sinh đầu tiên thổ lộ với con ‘Tớ thích cậu’ và di biết cảm xúc ấy thật ngọt ngào, nhưng sẽ không phải là nam sinh duy nhất nói thích con, Chloe à. Cậu ta chỉ là người đầu tiên đủ dũng cảm nói ra điều đó. Cậu ta lớn hơn con. Xét về hoàn cảnh thì cậu ta cũng có ưu thế, ở trường, di hình dung ra là các nữ sinh sẽ không thêm ngó đến cậu ta lần thứ hai và ở đây, với một nữ sinh xinh đẹp, trẻ trung, dễ bị tổn thương, bị kẹt lại...”

“Di Lauren!” Tôi giật tay ra. “Chúa ơi, không...”

“Con có thể làm tốt hơn mà, Chloe. Tốt hơn nhiều ấy chứ.”

Từ vẻ chán ghét trên mặt di, tôi biết di không muốn nói đến chuyện Derek đã đối xử với tôi thế nào. Bỗng nhiên tôi cảm thấy tức giận. Chắc chắn tôi không thể cứ giả vờ là mình đã hú hí với anh ta. Nhưng tôi thấy chẳng ra sao khi nghĩ về sự việc theo hướng đó.

Derek trông như thế nào không phải là lỗi của anh ta. Hiển nhiên là anh ta có nhận thấy điều đó - và cái cách những người khác phản ứng lại - và đương nhiên việc ấy không giống như lúc anh ta cố tỏ ra lạnh lùng xa cách. Một người lớn nên biết phải làm thế nào cho tốt. Lẽ ra Di Lauren nên là người ca cho tôi nghe một bài rằng đừng-nhìn-mặt-mà-bắt-hình-dong một ai đó.

Mọi ý niệm muốn nói thật với dì Lauren trong tôi đồng loạt tan biến. Dì nhìn Derek và khiếp đảm người đã tấn công cháu gái dì. Mặt khác, tôi chẳng thể nói gì để thuyết phục dì, bởi vì có vẻ như anh ta giống mẫu người làm cho người ta khiếp sợ. Và tôi cũng chẳng nói ra được điều gì khác hơn khiến dì chịu tin là tôi thực sự thấy ma, vì tôi trông giống một đứa bị tâm thần phân liệt.

“Con không định nói gì sao, Chloe?”

“Sao cơ?” Tôi nghe thấy sự ớn lạnh chất chứa trong giọng mình. “Con đã cố. Dì có suy nghĩ riêng của dì mà.”

Dì tôi tựa người trên ghế, dịch lần lần ra phía mép, thu hẹp khoảng cách giữa hai chúng tôi. “Dì muốn nghe từ phía con.”

“Chỉ bởi vì con đang ở nơi này, chỉ vì con bị ‘bệnh’, không có nghĩa là con khác với con của một tuần trước. Nhân tiện, hẳn dì biết chuyện này có gì đó không bình thường cơ mà. Dì nên đề nghị con giải thích trước khi buộc con tội gì. Nhưng giờ thì sao?” Tôi đứng dậy. “Lúc này con chỉ là một đứa điên thôi.”

“Chloe, dì không cho là...”

“Con biết chính xác dì nghĩ thế nào,” tôi nói, sau đó đi ra ngoài.

Dì Lauren cố đuổi theo, nhưng tôi sẽ không nghe dì nói nữa. Tôi đang vô cùng tức giận. Bị tổn thương sâu sắc. Dì ấy nghĩ tôi đã chui vào trong khoang trống dưới tầng hầm để bốn cợt với nam sinh đầu tiên thấy hứng thú với tôi ư? Điều đó làm tôi đau lòng quá đỗi.

Có Chúa mới biết dì nghĩ hai đứa bọn tôi đã làm gì. Tôi khá chắc là dì đã hồi tưởng lại nụ hôn đầu ngọt ngào của mình trong quá khứ. Rồi cho là tôi đã đi từ giai đoạn “chưa từng có lấy một cuộc hẹn hò” đến “lăn lộn trên nền đất với một người lạ” ư? Ý nghĩ ấy xúc phạm tôi quá. Không, còn hơn cả xúc phạm. Chuyện ấy làm tôi nổi cơn thịnh nộ.

Chẳng phải dì Lauren hiểu tôi rõ hết sao? Và nếu mà dì không hiểu, thì là ai đây?

Khi tình huống trở nên rõ ràng rằng tôi sẽ không “bình tĩnh” mà nói chuyện lại với dì mình, đã đến lúc chuẩn bị cho vấn đề tiếp theo. Cuộc họp phán xét. Tôi bị triệu tập trở lại văn phòng, với sự có mặt của đồng phạm Derek, còn Tiến sĩ Gill và Tiến sĩ Davidoff thì đóng vai trò thẩm phán và bồi thẩm đoàn. Đó là một phiên tòa kín. Ngay cả dì Lauren cũng không được phép bước vào.

Tôi chẳng buồn tranh cãi về việc vì sao chúng tôi lại ở trong khoang trống. Tôi đã vượt qua tốt giai đoạn “Ôi Chúa ơi, em không muốn có ai cho em là loại nữ sinh đó”. Nếu họ nghĩ Derek và tôi đã vật nhau trên nền đất, rồi chỉ ít điều đó nghĩa là họ sẽ không bèn mắng đến khoang trống và nhìn thấy những dấu hiệu xáo trộn thì... hoặc là, nếu làm vậy, hẳn là họ sẽ biết được nguyên do.

Dẫu dì Lauren có tin vào chuyện gì, tôi đảm bảo Derek sẽ kinh hoàng nếu biết đến ý nghĩ của tôi cho xem. Khi Tiến sĩ Gill cố buộc anh ta thú tội, anh ta chỉ nhún vai và làu bàu “sao cũng được” hai tay khoanh lại, cả cơ thể to lớn sụm xuống ghế ngồi, cầm vênh lên về thách thức. Giống như tôi, hẳn anh ta đã nhận ra là có tranh cãi cũng chẳng ích gì, nhưng anh ta cũng không định thú tội.

“Đây không phải là lần đầu tiên hai em... gây rối,” mãi sau Tiến sĩ Gill nói. “Và tôi có dự cảm rằng cũng sẽ chẳng phải là lần cuối. Chúng ta cần chấm dứt chuyện này ngay từ đầu, và cách duy nhất chúng tôi định tiến hành là một người sẽ chuyển đi. Một trong hai em sẽ phải đi khỏi đây.”

“Em đi ạ.” Mất một chập tôi mới nhận thức được chính mình đã thốt lên câu đó.

Tôi điên rồi ư? Tình nguyện bị chuyển đi khi vừa mới lo rằng một vụ thuyên chuyển như vậy nghĩa là sao?

Nhưng tôi không thu hồi ý định trên. Nếu một trong hai người phải rời đi thì người đó nên là tôi. Vì tuy khiếp hãi rằng mình sẽ bị đưa đi thật đấy, tôi cũng sợ cả việc chia cắt Simon với Derek nữa.

Dẫu vậy, chẳng biết tại sao tôi lại mong Derek sẽ nói gì đó - chắc chắn không phải vì phép lịch sự với phụ nữ. Tuy nhiên, có vẻ như đây đơn giản chỉ là vấn đề quyền lợi, chỉ ít thì cũng kháng nghị một câu chiếu lệ chứ nhỉ. Một hành động nên làm... cho tôi anh ta chẳng nói lời nào.

“Sẽ chẳng có ai đi đâu hết,” Tiến sĩ Davidoff dịu giọng. “Kể từ giờ phút này tôi sẽ để mắt đến hai em. Nhưng đừng cho tôi lý do ghé qua cuộc thảo luận này nữa đấy. Rõ rồi chứ?”

Cả hai chúng tôi đều hiểu tiến sĩ muốn nói gì.

29. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 30

CHƯƠNG 30

KHI CÁC BÁC SĨ CHO PHÉP CHÚNG TÔI ra ngoài, Derek và tôi cũng đi thẳng vào hành lang. Tôi cố tình lần lữa, chú tâm đến một vết bẩn tưởng tượng trên áo và để mặc anh ta đi trước, tránh để hai bên lúng túng ngượng ngịu. Anh ta ngồi xuống trước mặt tôi, hai tay bắt chéo trước ngực, nhịp nhịp trên hai bắp tay, vẻ thiếu kiên nhẫn.

Tôi tự nhủ là anh ta đã cứu mình như thế nào. Tôi nên thấy biết ơn. Mà quả vậy. Dù chuyện sau đó thì... tôi không biết nữa. Đầu tôi đau nhức và lòng tôi vẫn có cảm giác mất mát đau khổ vì thái độ không tiếp nhận sự thật của dì mình, và khi tôi đề nghị được chuyển đi, anh ta đã không cãi lấy một lời, biểu hiện ấy làm tôi tổn thương. Thật lòng thì tôi không muốn cảm thấy như vậy. Nhưng cảm xúc ấy vẫn hiện hữu.

“Cô phải gì đấy?” mãi sau anh ta mới khẽ lên tiếng.

“Một vết bẩn.”

“Làm gì có vết bẩn nào.”

Tôi đứng thẳng người lên, kéo áo sơ mi xuống và chỉnh lại cho ngay ngắn. “Đó là vì tôi đã phải sạch rồi.”

Tôi thử bước ngang qua anh ta. Derek không nhúc nhích.

“Chúng ta cần nói chuyện,” anh ta thì thào.

“Anh thật sự cho đấy là ý hay à?”

“Simon sẽ có mặt ở đó,” anh ta nói. “Năm phút nữa. Ra sau nào.”

Thật tình tôi không nghĩ đấy là hành động khôn ngoan khi để người khác thấy tôi lang thang cùng Derek, dù cả Simon bên cạnh. Vậy nên năm phút sau đó, tôi ru rú trong phòng nghe nhìn, nằm dài trên ghế sofa đôi, nghe nhạc trên Ipod và cố để tâm trí mình tập trung vào âm nhạc.

Một cái bông lướt qua đầu tôi, tôi nhồm dậy.

Rae đứng đấy, giơ tay ra. “Nằm xuống đi cô gái. Là tớ.”

Tôi tháo tai nghe ra.

Cô ấy xếp chiếc áo len chui đầu của mình lên trên ghế. “Thế đã có chuyện gì nào?”

“Không như mọi người nghĩ đâu.”

“Chà, ai mà không biết.”

Rae thả người xuống đầu kia sofa, xếp chân lên, đặt gối vào lòng, điều chỉnh tư thế ngồi cho thoải mái rồi đợi nghe tôi kể câu chuyện thực sự. Cô ấy quen biết tôi chưa đến một tuần, và cô ấy thừa hiểu là tôi không hề hú hí với Derek trong khoang trống.

“Tớ sẽ kể cậu nghe sau,” tôi thì thầm, “khi hai đứa mình ào phòng đã.”

“Nhưng cậu sẽ kể cho tớ phải không?”

Tôi gật đầu.

“Được thôi. Vậy diễn biến sau đấy thế nào?”

Tôi kể cô ấy nghe về cuộc họp với các bác sĩ và cuộc gặp với dì Lauren. “Đây là điều mà người lạ nghĩ về cậu trong khi cậu không hề làm như vậy. Họ không quen biết cậu. Nhưng trong trường hợp là một ai đó nên biết chuyện thì sao? Người mà cậu nghĩ thực sự cần biết ấy?” Tôi lắc đầu.

“Phải, tớ cũng từng có kinh nghiệm tương tự. Ở trường, nếu mắc lỗi, tớ sẽ bị lôi vào phòng cố vấn và nghe một tràng thuyết giáo về những cám dỗ từ đường phố và việc trường lớp thì quan trọng thế nào. Chuyện đó kiểu như là, xin lỗi? Trong hồ sơ của tớ có nhắc gì đến chuyện tớ từng sống gần một băng cướp không? Hoặc tớ cho rằng chuyện học không quan trọng? Tớ toàn nhận điểm B, và tớ chưa bao giờ bỏ tiết - hay lên lớp ai.”

Cô ấy ôm chặt gối vào ngực. “Tớ tự nhủ với mình rằng chuyện đó thật tuyệt - họ không quen biết tớ. Nhưng những chuyện tào lao tương tự cũng đến từ phía mẹ tớ. Mỗi lần có chuyện, bà cứ lôi đứa bạn Trina của tớ ra mà nói. Bỏ nhà đi năm mười bốn tuổi, dính líu đến một băng cướp rồi chết vì bị bắn bởi một chiếc xe đang chạy. Xin chào? Chuyện đó thì can hệ thế nào với tớ chứ? Có lý do khiến tớ và Trina đã không còn là bạn của nhau nữa. Tớ không thích như vậy.”

“Họ có ý tốt, tớ đoán thế. Nhưng làm vậy thật khó chịu.”

“Điều tồi tệ nhất là...” Cô ấy hướng mắt lên trên đầu tôi. “Anh muốn gì?”

Derek bước tới trước mặt tôi và gõ gõ vào đồng hồ đeo tay của mình. “Tôi bảo cô là năm phút?”

“Ừ. Và tôi có nói đó chẳng phải là ý hay.”

“Chúng tôi cần nói chuyện với cô.”

Rae nhồm người đứng dậy. “Tớ gọi y tá nhé?”

Tôi phẩy tay ra hiệu cho cô ấy ngồi xuống, đoạn quay sang Derek. “Không.”

Anh ta thọc tay vào túi quần jeans, có vẻ ngạc nhiên, rồi nói, “Simon muốn nói chuyện với cô.”

“Bộ Simon không có chân sao?” Rae hỏi. “Có miệng nữa? Anh là gì nào? Chú chó Saint Bernard trung thành ị ạch chạy lảng quăng truyền tin cho cậu chủ mình chắc?”

Anh ta xoay người đối lưng với Rae. “Chloe?” Giọng anh ta cò vẻ nài xin, khiến cho sự kiên quyết trong tôi chùng xuống. “Chloe, là...” Anh ta không nói dứt câu, chỉ kéo dài ra như thế; trong tích tắc, tôi tưởng rất cuộc thì anh ta sẽ nói “làm ơn” với mình, và nếu anh ta thốt nên lời, tôi sẽ nhượng bộ, dẫu có phần nghi ngại việc người ta thấy chúng tôi đi cùng nhau. Nhưng sau một giây, anh ta im bặt và hiên ngang bước ra ngoài.

“Tạm biệt nhé!” Rae gọi với sau lưng anh ta. “Lúc nào cũng hân hạnh được tán chuyện với anh hết đấy!”

Cô ấy quay sang tôi. “Cậu sẽ kể cho tớ chuyện này là như thế nào phải không?”

“Tớ hứa. Thế còn buổi đi bơi thì sao?”

“Ồn, tớ cho là vậy. Thật dễ chịu khi ra ngoài, nhưng không vui về gì mấy. Simon bơi vài vòng, tớ thì hầu như chỉ bơi được kiểu bơi chó, vì thế bọn tớ bơi mỗi đứa một nẻo. Ở đó cũng chả có gì mới mẻ. Dù họ có đường trượt tuyệt lắm, và...”

Cô ấy lại nhìn ra phía sau tôi và thận trọng gật đầu.

“Chào,” Simon lên tiếng.

Cậu ấy ngồi xuống chỗ tay vịn. Tôi nhích người qua để nhường chỗ, nhưng Rae đã ngồi đầu kia mất rồi nên tôi không di chuyển được mấy, thế là hông cậu khê chạm vào vai tôi.

“Tớ...” Tôi mở lời.

“Không muốn ra ngoài,” cậu ấy nói nốt câu. “Thật tuyệt. Hai đứa mình có thể ngồi trong này và trốn Derek, để xem anh ấy mất bao lâu mới tìm thấy chúng ta.”

“Tớ sẽ để hai cậu lại...” Rae cất lời, nhồm người rời khỏi sô-pha.

“Không, cậu cứ ở lại,” Simon nói. “Tớ không cố ý chen ngang.”

“Cậu có làm vậy đâu nào. Đã đến giờ tớ làm việc nhà, nên tớ đi đây.”

Khi Rae khuất dạng rồi, tôi nhích người sang, Simon trượt xuống ngồi bên cạnh. Tôi đã nhường cho cậu kha khá chỗ, nhưng cậu vẫn cứ ngồi sát vào, không chạm phải tôi nhưng suýt chút nữa là thế, và tôi nhìn chăm chăm vào khoảng cách giữa hai đứa, khoảng vài phân trên chiếc sofa trống, bởi vì, được rồi, tôi không biết phải làm gì hay nói gì.

Nỗi kinh hoàng khiếp đảm trong khoang trống từng lửng lơ trên đầu tôi, sau đó bị sự choáng váng, hoang mang lúng túng và áp lực đối mặt giải quyết vấn đề với các bác sĩ và dì Lauren gạt sang một bên, nhưng giờ đây, khi nỗi lo ấy đã qua đi, thì gánh nặng sợ hãi kia từ từ ập xuống, những ký ức kinh khủng lại quay trở về.

“Tớ thấy Tori đáng sợ quá,” Simon nói. “Tớ biết là cô ta nổi điên khi thấy tớ với cậu ở cạnh nhau nên đã cố thuyết phục cô ta bình tĩnh lại, nhưng tớ nghĩ là mình chỉ khiến chuyện thêm tồi tệ.”

“Không phải lỗi do cậu. Là cô ta có vấn đề thôi.” Một tiếng cười khe khẽ. “Phải, đó là một cách để diễn đạt mọi chuyện.” Sau một phút, Simon liếc nhìn tôi. “Cậu ổn rồi chứ?”

Tôi gật đầu.

Cậu ấy ngả người sang, vai khẽ chạm vai tôi, hơi thở ấm áp của cậu phả vào tai tôi. “Nếu là tớ thì tớ sẽ không bình thần đến thế đâu. Tớ sẽ sợ mất mặt chứ chẳng chơi.”

Tôi gục đầu xuống, làm một món tóc xòa tới trước. Simon với bàn tay còn rỗng rang như thể khẽ vén nó ra sau, rồi ngừng lại. Cậu ấy húng hắng giọng, nhưng chẳng nói gì.

Thêm một lát nữa, tôi lên tiếng.

“Việc đó khá thú vị.”

“Tớ cá là vậy. Loại chuyện chắc sẽ thật tuyệt vời trong các bộ phim, nhưng ngoài đời thực thì...” Ánh mắt chúng tôi giao nhau. “Không hẳn vậy, phải không?”

Tôi gật đầu. “Ừ.”

Simon nhăn mặt, lúi vào góc sofa. “Vậy thì, cậu thích xem bộ phim thầy ma nào nhất?”

Tôi phì cười, và khi nỗi kinh hoàng bốc hơi bay đi mất, áp lực đang đè nặng trên đầu tôi vơi dần. Tôi cảm thấy ý nghĩ của mình biến chuyển, an ổn đi dời đến một nơi mà tôi có thể suy nghĩ hợp lý. Tôi đang cố quên chuyện đã xảy ra, cố vượt qua nó, mạnh mẽ hơn, không nhượng bộ, giống như Derek. Làm người chết sống dậy ư? Có gì to tát đâu. Đưa họ trở lại, chôn cất các thi thể, rắc rối kế tiếp nào.

Nhưng tôi không thể làm vậy. Tôi vẫn nhìn thấy, ngửi thấy họ, cảm giác được sự động chạm. Ruột gan tôi cứ phập phồng khi nhớ đến nỗi kinh hoàng ấy, sau đó nghĩ đến việc tôi đã làm với họ, nỗi kinh hoàng của họ. Cách tốt nhất để tôi xử lý việc này ngay bây giờ là giữ khoảng cách. Đừng quên việc ấy – chỉ cần dời nó qua với những hình ảnh an toàn trên phim là được.

Vậy nên chúng tôi tán gẫu về các bộ phim thầy ma, tranh cãi và thảo luận độ xuất sắc của các bộ phim đó dựa theo bảng xếp hạng tỉ lệ người xem, dù cả hai chúng tôi chưa ai xem qua.

“Không thể nghi ngờ là phim đó có hiệu ứng đặc biệt nhất,” Simon nói.

“Chắc chắn rồi, nếu tạo đủ những thứ cháy nổ thì cậu có thể giấu đi những lỗ hổng to tướng trong cốt truyện ấy chứ.”

“Cốt truyện ư? Đây là phim thầy ma mà.”

Simon đang nằm ườn trên sàn nhà, dàn cảnh một thầy ma què quặt chết chóc. Tôi nằm trên trường kỉ nhìn xuống.

“Tớ đoán nhé,” Simon nói. “Cậu sắp viết kịch bản một phim thầy ma nghệ thuật đầu tiên trên thế giới đoạt giải nhất tại LHP Sundown.”

“Sundance chứ. Và, câu trả lời là không. Nếu tớ mà đạo diễn một bộ phim kiểu ấy á?” Tôi rùng mình. “Bắt tớ đi cho rồi.”

Simon cười rộ và ngồi dậy. “Tớ sẽ ủng hộ. Không phim nghệ thuật gì với tớ Không phải lúc nào tớ cũng sẽ viết kịch bản hay đạo diễn mọi bộ phim đâu. Vậy cậu muốn làm gì? Biên kịch hay đạo diễn?”

“Cả hai, nếu có thể. Kịch bản là nơi cốt truyện hình thành mà, nhưng nếu cậu muốn nhìn thấy câu chuyện ấy sống động trước mắt thì cậu phải làm đạo diễn, vì ở Hollywood đạo diễn là người uy quyền tột bậc. Còn các biên kịch ư? Hầu như chỉ có thể dò tìm và định vị thôi.”

“Vậy ra đạo diễn chiếm vị trí tối quan trọng.”

“Không, là trường quay. Đạo diễn là vua thì trường quay là Chúa trời. Và họ chỉ muốn thứ mà họ có thể bán, thứ có thể phù hợp với mọi khán giả.”

“Mọi khán giả?”

“Có bốn nhóm nhân khẩu học chính. Nam và nữ, được chia ra là già và trẻ. Đánh đúng thị hiếu của cả bốn nhóm này thì cậu sẽ có một bộ phim bom tấn... và một xưởng phim cực kỳ tài tình. Tuy nhiên, điều đó không xảy đến với một phim về cây ma, dù là có hay đến đâu đi chăng nữa.”

Simon nằm sấp xuống. “Làm sao cậu biết hết chuyện này?”

“Có thể tớ chỉ quanh quẩn ở Buffalo, nhưng tớ biết khá rộng. Tớ đặt mua Variety, Creative Screen color=”black“>nwriting, một phần trong ngành công nghiệp giải trí, đánh dấu các trang blog,... Nếu muốn dấn thân vào nghề này thì tớ phải biết rõ về nó. Càng sớm thì càng tốt.”

“Ôi trời. Thậm chí tớ còn chưa biết mình muốn làm gì.”

“Tớ có thể thuê cậu tạo hiệu ứng sương mù.”

Cậu ấy bật cười, sau đó nhìn ra sau lưng tôi. “Chào anh trai. Hít thở đủ không khí trong lành rồi à?”

“Anh muốn nói chuyện.” Cú trùng mắt của Derek chĩa sang cả tôi. “Với cả hai đứa.”

“Thế thì kéo ghế ngồi đi. Bọn em đang thảo luận về phim cây ma.” Simon liếc nhìn tôi. “M tiếp tục nhé?”

“Tớ nghĩ vậy.”

“Phim cây ma?” Derek chậm rãi hỏi, như thể nghe nhầm. Mặt sầm lại, anh ta khẽ nói. “Hai người đã quên hôm nay có chuyện gì rồi?”

“Không hề. Đây là lý do vì sao bọn em chọn đề tài này.” Simon cười toe với tôi. “Đại loại là vậy.”

Giọng Derek lại hạ thấp sang một tông khác. “Chloe đang gặp nguy hiểm. Cực kỳ nguy hiểm. Thế mà em lại nằm ườn ở đây phịa chuyện phim ảnh?”

“Nằm ườn? Phịa chuyện? Anh dùng từ hay đấy. Rất có sức liên tưởng. Bộ anh nêu rõ vấn đề chắc? Em biết rõ việc gì đã xảy ra và nó có thể ảnh hưởng thế nào đến Chloe. Nhưng trời cũng chẳng sắp nếu ta không thảo luận từng giây từng phút đâu, Gà Nhỏ[1] ạ.” Cậu đuổi người. “Ngay bây giờ, em nghĩ tất cả chúng ta có thể dành chút ít thời gian để thư thả bình tĩnh.”

[1] Tên một bộ phim hoạt hình của hãng Disney. Trong phim, chú gà nhỏ siêu quậy tung một quả đầu rùng là một mảng trời rơi xuống đất và cho rằng trời sắp sập.

“Thư thả bình tĩnh? Em thường thế chứ gì?” Derek bước qua chỗ S. “Thực tế thì, đây là hầu hết những gì em làm.”

Tôi đứng lên. “Tôi... tốt hơn hết là tôi đi xem Rae có cần giúp gì không? Việc nhà ấy.”

Simon ngồi dậy. “Đợi đã. Bọn tớ sắp nói xong rồi.” Cậu quay sang Derek. “Đúng không?”

“Chắc vậy. Cứ đi mà thư giãn. Anh tin là bất cứ lúc nào cha cũng sẽ bước vào cửa và giải cứu chúng ta. Và ngộ nhờ cha gặp rắc rối thì sao? Ngộ nhờ cha cần giúp? Chà, quá nghiêm trọng rồi, vì như thế sẽ cần đến sự nỗ lực và em thì quá bận... thư thả bình tĩnh.”

Simon đứng phắt dậy. Derek vẫn giữ vững lập trường. Hai anh em họ nhìn nhau chốc lát, rồi Simon kéo tôi đi ra cửa.

“Ta đi thôi.”

Thấy tôi ngần ngừ, cậu ấy mấp máy môi, “xin cậu đấy.” Tôi gật đầu và chúng tôi rời đi.

30. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 31

CHƯƠNG 31

KHI CHÚNG TÔI XUÔI DỌC hành lang, tôi liếc nhìn Simon. Nét mặt cậu ấy đanh lại, không chút biểu cảm. Bất gặp ánh mắt của tôi, cậu gượng cười như thể cam đoan rằng cậu không nổi giận với tôi.

“Bà Talbot?” cậu cất giọng gọi. “Em ra ngoài được không? Làm vài quả trước khi trời tối ấy mà?”

“Dĩ nhiên là được rồi.”

Chúng tôi đợi ở cửa. Bà Talbot từ trong bếp bước ra, dùng khăn lau tay rồi bấm mã số an ninh. Chỉ đến lúc đó bà mới nhìn qua và thấy Simon không chỉ có>

“Ồ, Chloe... Tôi không chắc là hai em...”

“Tụi em chỉ chơi bóng thôi, bà Talbot.” Cậu đẩy cửa chắn ra rồi giữ lại, chờ tôi. “Nếu cần thì cô có thể quan sát từ cửa sổ.”

“Chỉ... chỉ là đừng đi đến chỗ nào tôi không nhìn thấy hai em.”

Simon đóng sầm cửa chắn lại và tiến ra sân nhanh đến nỗi tôi phải bước vội theo mới kịp. Tôi ngoảnh nhìn ra sau. Cửa ra vào đã đóng lại, chẳng thấy bà Talbot đâu.

Simon nhìn quanh quất. “Cậu thấy quả bóng đâu không?”

“Chắc là ở trong kho. Để tớ vào...”

Cậu chạm vào cùi chỏ tôi. “Không cần. Trừ phi cậu thực sự muốn chơi.”

Tôi lắc đầu và Simon dẫn tôi đến chỗ cái ghế đá gần giữa vườn. “Từ góc đó bà Talbot vẫn nhìn thấy chúng ta.” Cậu thở ra. “Derek biết cách để tớ nghe theo ý muốn của anh ấy. Điều tệ nhất của việc đó là gì? Tớ biết anh ấy đang làm thế, cố làm tớ phát khùng lên, và dù sao thì tớ cũng đã nổi khùng thật. Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc.”

Một lát sau, Simon chẳng nói chẳng rằng, ánh nhìn chuyển qua phía bên kia sân.

“Derek muốn tớ đi tìm cha chúng tớ.”

“Bằng cách nào? Kiểu như chạy trốn ấy à? Cậu không thể...”

“Dễ ợt.” Cậu ngả lưng ra ghế. “Khi cậu được nuôi dạy như hai anh em tớ, những người sở hữu siêu năng lực, chuyện sẽ... khác. Các quy tắc thay đổi. Chúng nhất định phải thay đổi. Ngộ nhỡ có rắc rối, cậu phải bỏ chạy.”

“Nhưng cậu không muốn đi?”

“Ồ, có chứ. Từ trước đến giờ kể từ lúc đến đây tớ luôn rất sốt ruột. Cha tớ ở ngoài kia một nơi nào đó - có khi là gặp rắc rối và tớ cứ ngồi ì trong một nhà mồ? Đi học? Lãng phí thời gian với Derek? Cư xử như thể chẳng có chuyện gì xảy ra? Chuyện đó đang giết dần giết mòn tớ đấy Chloe. Derek biết tớ muốn được ra khỏi đây đến thế nào. Như tớ vừa bảo rồi đấy, anh ấy đang làm tớ mất hết lý trí.”

“Vậy cha các cậu đang ở đâu?”

Cậu lắc đầu. “Bọn tớ không biết. Ông chỉ - Tình hình trở nên không ổn, ông biến mất và thế là bọn tớ chết dí ở đây. Một câu chuyện dài...”

“Thế thì có thể đợi mà.”

“Cảm ơn cậu. Vấn đề là, ông ấy biến mất chẳng có chút tăm tích và tớ tin chắc là cha tớ không tự nguyện rời đi. Vậy nên bọn tớ kẹt lại nơi này, cứ cho là bọn tớ đang chờ đợi được phóng thích, nhưng sau đấy thì sao? Hai anh em tớ sẽ đi đâu? Chẳng có người bà, ông bác hay người bạn nào của gia đình chào đón chúng tớ. Hai đứa tớ sẽ vào trung tâm nhận con nuôi rồi sẽ cần trốn khỏi nơi đó, thế thì ý nghĩa của việc chờ đợi là gì đây?”

“Cậu muốn ra ngoài bây giờ, nhưng cậu không trốn được đâu.”

“Chúng ta có thể. Derek lên kế hoạch rồi.” Một tiếng cười khê. “Tin tớ đi, lúc nào anh ấy chẳng lập sẵn kế hoạch. Nhưng đấy là kế hoạch bỏ trốn cho một người - tớ. Anh ấy sẽ không đi. Toàn cự tuyệt ngay lập tức.”

“Sao cơ? Anh ta định khiến cậu thấy có lỗi vì đã ở lại trong khi chính mình thì không chịu đi à? Anh ta nghĩ mình đang làm gì vậy?”

“Phải, tớ biết, và tớ không muốn tỏ ra như là đang bênh anh tớ, nhưng anh ấy có lý do để không muốn đi. Nghe vẫn lằng, nhưng với anh ấy lại là chuyện hệ trọng và thật vô lý để thay đổi ý định đó. Chỉ là anh ấy... sợ.”

“Sợ á?”

Simon siết chặt tay lại, nhìn chăm chăm vào đấy. “Chuyện phức tạp lắm. Dù vậy, ý tưởng của Derek là tớ trốn ra ngoài và đi tìm cha bọn tớ. Cha đã dạy tớ cách liên lạc với ông. Các câu bùa chú và đại loại thế. Nhưng tớ không thể bỏ mặc Derek.”

“Không thể ư?”

“Sẽ không. Tớ lo cho cha, nhưng ông ấy tự chăm sóc mình được, còn tốt hơn Derek nhiều.”

Ắt là tôi vừa bày ra vẻ mặt hoài nghi, vì cậu ấy đã nói tiếp, “Tớ biết là trông Derek có vẻ biết tự xoay xở theo nhiều cách, nhưng trong những lúc...” Cậu lắc đầu. “Khó nói lắm. Lỡ như tớ rời đi và có gì bất ổn, tớ e là anh ấy sẽ cứ... để mặc vậy thôi.”

“Tớ không hiểu.”

“Á.” Cậu nhìn chăm chăm vào tay mình. “Tớ biết những lời mình nói chẳng hợp lý tí nào, tuy nhiên...”

“Chuyện rắc rối lắm chứ gì.”

“Ừ. Nhưng mà...” Cậu hít vào. “Tớ đang dần nghĩ là mình nên nắm lấy cơ hội này. Derek nói đúng. Cứ ngồi ì ra đấy thì chuyện sẽ chẳng đi đến đâu cả. Giờ đến lượt cậu cân nhắc. Cậu thật sự cần thoát ra ngoài.”

“Tớ á?” Tôi ré lên.

“Derek nói có lý. Chuyện bọn tớ vất vả che giấu sức mạnh cho cậu không quan trọng, mà là nguồn sức mạnh ấy không giống của chúng tớ. Không có cách nào giấu được, khi mà cậu đang bị theo sát từng li từng tí thế này.”

“Ngộ nhỡ bị chuyển đến một bệnh viện thì tớ sẽ qua cửa êm xuôi thôi.”

“Nhưng nếu đó không phải thuyền chuyển?” Cậu ấy liếc qua, vẻ lo lắng hiện ra trong mắt. “Những gì cậu kể về Liz làm tớ lo lắng. Có thể cô ấy là một thầy pháp. Nhưng nếu cô ấy chết rồi thì nói không chừng đấy là một tai nạn. Tại sao bọn họ lại sát hại những đứa trẻ không tiến bộ? Nghe điên thật, nhưng kể cả Derek cũng thấy bất an.”

“Derek à? Nhưng anh ta bảo...”

“Tớ biết Derek đã nói gì. Nhưng trong cuộc trò chuyện kế tiếp, anh tớ vẫn lưu tâm đến chuyện đó. Thậm chí còn nêu ra vài câu hỏi. Với Derek mà nói, như thế nghĩa là cậu đang tiến gần hơn đến việc đạt được thỏa thuận. Nhưng cậu vẫn cần trợ giúp. Bảo mọi việc sẽ ổn thỏa và cậu được thả đi ư, cậu sẽ làm gì nào? Cậu sẽ nói chuyện với ai đây? Làm sao cậu biết cách quay lại với cuộc sống bình thường?”

Cuộc sống bình thường. Một cụm từ đơn giản đến nhàm. Giờ mà nhắc đến nó thì nghe buồn cười làm sao, giống như chiếc vòng đồng thau trên lưng ngựa gỗ vậy, chỉ là ngoài tầm với mà thôi.

Ra ngoài hẳn sẽ không giải quyết được vấn đề của tôi. Dì Lauren sẽ luôn để mắt giám thị, hiểu sai mọi biểu hiện “bất bình thường” tôi gây ra, coi như đây là dấu hiệu cho thấy tôi cần quay trở lại Nhà mở Lyle... hay còn tệ hơn nữa.

Nhưng bỏ trốn thì sao?

Tôi thừa biết Derek sẽ nói gì. Thậm chí tôi còn hình dung ra được biểu cảm của anh ta, vẻ mặt cau có khinh khỉnh và thất vọng. Tôi không phải là Chloe Saunders, đứa con gái học trường nghệ thuật được nâng niu bảo vệ nữa. Kể cả Chloe Saunders bị tâm thần phân liệt cũng không. Nếu là Chloe Saunders, người gọi hồn, chiếu theo những nguyên tắc trước đây, cuộc đời cô nàng sẽ kết thúc trong buồng giam mà huênh hoang về những giọng nói chẳng ai nghe thấy.

Tôi không phải đứa ngây thơ chân chất. Tôi hay đọc tin tức. Tôi biết chuyện gì sẽ xảy đến với những đứa trẻ bỏ trốn, và cuộc đời tự do thì đâu có đẹp như chúng mơ tưởng. Sẽ mất bao lâu mới tìm được cha Simon? Chúng tôi sẽ làm gì trong khi chờ đợi? Ăn gì? Ngủ ở đâu? Tôi có ít tiền, nhưng sẽ chống chọi được bao lâu đây? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ảnh của chúng tôi được trưng khắp các mục tin tức? Khi mà mọi cảnh sát và những người có quan tâm sẽ sục sạo tìm kiếm chúng tôi?

Tôi có thể nướng náu ở đây, nhắm mắt nhắm mày lại và cầu mong không có chuyện gì tồi tệ xảy đến. Hoặc là đích thân tôi giải quyết các rắc rối. Bắt tay vào hành động.

Sự giúp đỡ từ người cha đang mất tích của Simon không hẳn là ý tưởng của tôi về một kế hoạch chắc ăn. Tuy nhiên, nếu thoát được khỏi nơi này, tôi có thể lần theo dấu vết mà tìm ra Liz. Chuyện đó sẽ không mấy khó khăn. Số lượng bệnh viện ở Buffalo có giới hạn. Và nếu Liz đã ở trong bệnh viện mà còn không được an toàn thì liệu chuyện gì sẽ xảy đến cho những người còn lại như chúng tôi đây? Có phải chúng tôi đang gặp nguy hiểm? Tôi chẳng thể cứ tỏ ra không hay không biết và vờ như mọi thứ đều đầu vào đấy.

“Nếu cậu định đi khỏi đây, tớ sẽ đi với cậu,” tôi nói. “Cậu không cần làm vậy. Ý tớ muốn nói là phải rời đi thì có tớ, Derek, và bây giờ là cậu. Tìm được cha tớ rồi thì ông ấy sẽ có cách giúp chúng ta.”

“Ai sẽ giúp cậu? Thoát ra bên ngoài ấy?”

Simon nhếch miệng cười. “Tớ còn có bùa tạo sương mù chết người.”

“Cậu cần hỗ trợ. Hẳn trong chuyện này Derek sẽ hữu ích hơn, nhưng cậu sẽ bị tớ bám lấy đấy. Tớ sẽ đi.”

31. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 32

CHƯƠNG 32

TÔI ĐỢI TRONG PHÒNG TẮM CỦA NAM SINH, nép người vào chỗ cất khăn. Mỗi khi trong hành lang vang lên tiếng động là tim tôi lại đánh “thịch”, bảo với tôi rằng tôi còn chưa trở thành kẻ đại dột nhất đâu.

Nhưng tôi không hề sai. Giống Derek. tôi có thể cộng hai với hai và xem kết quả. Tôi chùi lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi vào quần jeans. mắt liếc nhìn đồng hồ đeo tay và thề nguyện cầu mình sắp tìm ra kết luận thích hợp. Và, theo cách nào đó khác nữa, thì mong sao là tôi đã làm.

Khi đồng hồ trên tay tôi hiển thị đúng 8:00. Cửa phòng mở ra. Derek bật đèn lên và đóng cửa lại. Khi xoay người về phía gương, anh ta nhìn thấy tôi và ré lên kinh ngạc, trong bất kỳ tình huống nào khác thì tiếng kêu ấy sẽ làm tôi thấy thỏa mãn lắm đây.

“Cô điên à?” anh ta rít lên. “Cô làm gì ở đây thế?”

Tôi đi ngang qua chỗ anh ta đang đứng và khóa cửa lại.

“Nếu cô muốn thảo luận kế hoạch thì nơi này không được.” anh ta nói.

Anh ta xoay người sang, ánh mắt dõi theo tôi khi tôi bước đến chỗ vòi sen và mở khóa nước lạnh, tiếng nước chảy sẽ khóa lấp đoạn đối thoại của chúng tôi mà không bốc hơi um lên >

“Tuyệt thật,” anh ta cầu nhàu. “Giờ họ sẽ nghĩ chúng ta tắm chung với nhau. Có lẽ tôi với cô có thể kể với họ là chúng ta đang gột sạch lớp bụi đất trong khoang trống và cố tiết kiệm nước.”

Tôi đứng chần trước mặt Derek. “Anh đã làm tôi bẽ mặt khi phải mở miệng nói dối.”

Anh ta há hốc mồm, nhưng lần này thì không nói gì, mặt mày nhăn nhó.

“Tất cả những gì tôi muốn làm lúc này là đoán cho ra vì sao anh lại muốn giúp tôi. Vì sao anh quan tâm tôi có biết mình là một người gọi hồn không? Vì sao anh để ý chuyện tôi bị tổng khứ ra ngoài? Vì sao lại thách thức tôi, giống như lúc trưa?”

“Tôi chỉ muốn...”

“Giúp đỡ chứ gì. Chắc chắn rồi, anh khó chịu và kiêu căng ngạo mạn, nhưng dưới lớp vỏ bọc bề ngoài ấy là một anh chàng tử tế muốn giúp một người bạn có sức mạnh siêu nhiên giống mình. Đúng vậy đấy. Dứt khoát là có lý do khác nữa. Hôm nay tôi đã tìm ra. Là vì Simon.”

Anh ta khoanh tay trước ngực. “Phải, Simon muốn tôi đối tốt với cô. Được chưa? Giờ tôi có thể tắm chứ? Một mình?”

“Anh muốn Simon bỏ trốn. Tìm cha anh. Tuy nhiên cậu ấy sẽ không đi mà không có anh. Cậu ấy cần một cái cơ để rời đi ngay lúc này. Thế là anh đưa ra thôi. Một tiểu thư đang gặp nạn chẳng hạn.”

“Tôi chẳng hiểu cô đang nói gì,” miệng thì cầu nhàu, nhưng anh ta không nhìn thẳng vào tôi. Những mối nghi ngờ còn lại trong tôi cho đến bây giờ chợt tan biến khi một cơn tức giận mới bùng lên.

“Giờ thì có tôi tại đây, một người gọi hồn bằng xương bằng thịt nhẹ dạ cả tin và hoang mang bối rối. Một mối nhử quá hoàn hảo nhỉ. Chỉ việc đẩy chúng tôi đi cùng nhau, làm to chuyện rằng tôi cần giúp đỡ như thế nào, thế là Simon sẽ khoác lên người chiếc áo giáp hiệp sĩ sáng loáng. Một kế hoạch không chệ vào đâu được. Nhưng vẫn thiếu thiếu một yếu tố nào đấy. Tiền đặt cược. Trong bất kỳ tình huống gay cấn thót tim nào thì người hùng của anh cũng cần ba yếu tố. Mục tiêu, động lực và tiền cược. Mục tiêu: tìm kiếm người cha đang mất tích. Động lực: ra tay trợ lực cho cô nàng gọi hồn đáng thương. Dù vậy, vẫn còn thiếu tiền cược. Anh cần cô nàng kia dính vào một rắc rối thực sự. Chuyện sẽ thế nào nếu cô ta sắp sửa bị chuyển đến một bệnh viện tâm thần thực thụ? Nơi mà cô ta sẽ nằm ngoài tầm với của Simon và không thể tiếp nhận sự giúp đỡ? Hoặc giả như tệ hơn là nơi cô ta có thể mất mạng, nạn nhân của một kế hoạch độc ác nào đó. Nên anh móc nối với Tori...”

“Không!” Derek giơ tay lên. Trong ánh mắt có vẻ choáng váng thật sự. “Tôi không nhúng tay gây ra việc đó. Kể cả khi Tori có xán đến chỗ tôi để bắt chuyện - lẽ ra cô nên nhận thấy chứ nhỉ, cô ta chẳng làm thế - Tôi sẽ không hành động như vậy. Tôi chẳng liên quan gì đến việc người ta định chuyển cô đi.”

“Được thôi, vậy anh cứ thế mà thành ‘ngư ông đắc lợi’ chứ gì.”

Tôi cho anh ta cơ hội phản biện. Thế mà anh ta vẫn im lặng, câu trả lời tôi cần chỉ có thế.

“Lần đầu tiên tôi kể cho anh nghe chuyện tôi nhìn thấy Liz, anh tỏ ra như không có gì. Nhưng sau khi nhận ra chuyện đó có lợi cho mình, thế là anh thay đổi thái độ với Simon. Anh gieo rắc mầm mống nghi ngờ, rồi ngồi đợi chúng ươm chồi nảy lộc. Đó là lý do vì sao anh không tranh cãi khi tôi đề nghị mình sẽ bị chuyển đi. Đó đích xác là điều anh muốn tôi thực hiện. Anh thao túng mọi thứ và anh đã nói dối...”

“Tôi không bao giờ nói dối.”

Tôi nhìn anh ta không chớp mắt. “Có thật hôm qua anh đã nghe thấy các bác sĩ bảo sẽ chuyển tôi đi không?”

Derek thọc tay vào túi quần. “Tôi nghe thấy họ trò chuyện về cô và có vẻ họ đang được đề nghị...”

“Rồi rồi, coi như anh không nói dối. Anh chỉ phóng đại sự việc lên.”

Anh ta cau có. “Cô đang gặp nguy hiểm. Càng nghĩ đến Liz, tôi càng...”

“Đừng nói chuyện tào lao nữa, được chứ Derek? Anh đã có những gì anh muốn. Simon sắp rời đi. Tôi sẽ đi cùng cậu ấy. Anh nói đúng. Cậu ấy cần ra khỏi đây tìm cha mình. Tất nhiên, anh có thể đưa chúng tôi

ra khỏi mớ rắc rối này, chỉ việc tự giác đi với Simon thôi. Nhưng làm thế biết đâu lại nguy hiểm. Nói cho cùng thì cậu ấy nào phải cha anh, vậy nên chuyện đó cũng chẳng phải là mối lo thực sự của anh...”

Anh ta lao vút đến chỗ tôi, nhanh đến nỗi làm tôi ứa ra sau, may thay là vẫn đứng trụ được và lấy lại thăng bằng. Thật chẳng dễ gì cho anh ta khi phải đứng lom lom nhìn tôi như thể trong lúc hai mắt tóe lửa.

“Tôi nghĩ thế thật sao Chloe?”

Tôi cố giữ nguyên tư thế, mắt vẫn nhìn anh ta chăm chăm.

“Tôi không biết anh nghĩ gì, Derek,” tôi bình thản đáp lời - hoặc tôi hy vọng mình làm được vậy. “Simon nói có lý do để anh không chịu đi. Theo cậu ấy thì là một lý do ngu ngốc. Vậy nên có khi đây là một cái cớ. Biết đâu anh chỉ không muốn gặp phiền hà.”

“Một cái cớ hả?” Một tiếng cười chua chát vang lên. Đoạn Derek chậm rãi lùi cách ra, như thể anh ta đang buộc chính mình làm vậy. “Cô đã đọc hồ sơ của tôi?”

“Tôi...”

“Tôi biết câu trả lời là có, cái đêm mà cô với Rae vờ lên vào nhà bếp.”

“Chỉ vì những việc anh đã làm thôi. Tôi cần phải biết...”

“Là tôi nguy hiểm đến mức nào. Tôi không trách cô. Nhưng cô đã có đáp án rồi chứ gì? Cô biết chính xác mức độ nguy hiểm của tôi đến đâu.”

Tôi nuốt xuống. “Tôi...”

“Cô biết tôi đã làm gì, và cô cho là tôi nên lang thang đầu đường xó chợ thì hơn?” Anh ta nhếch môi. “Chính xác tôi là người như thế.”

Có điều gì đó trong ánh mắt, trong giọng nói, trên vẻ mặt anh ta làm hòng tôi đau nhức. Tôi thoáng nhìn sang bên vôi hoa sen, quan sát những vệt nước bắn tung tóe lên cửa khi tiếng nước xả ào ào lấp đầy không gian tĩnh lặng.

Một lát sau, tôi lại nhìn Derek. “Ắt có lý do anh mới phải làm vậy.”

“Có ư?” Khi tôi cố nhìn tránh đi chỗ khác lần nữa, anh ta bước sang chặn lấy tầm nhìn của tôi. “Đó là điều cô muốn sao, Chloe? Lắng nghe lý do của tôi? Hay tôi biện hộ như thế nào? Rằng gã đó chĩa súng vào tôi và nếu không quăng gã vào tường thì chắc là tôi sẽ toi đời? Chà, chuyện đâu phải như thế. Một thằng nhóc không bao giờ đi lại được nữa, tôi không thanh minh gì đâu. Lỗi của tôi. Là do tôi hết. Cha chúng tôi biến mất. Simon bị vứt vào trong này. Tôi...”

Derek đột nhiên ngưng bật, lại thọc tay vào túi quần khi đưa mắt nhìn chăm chăm trên đầu tôi, quai hàm căng cứng.

Sau một hồi, anh ta nói, “Nên, chuyện là thế đấy, tôi muốn Simon thoát ra ngoài, và tôi sẽ làm bất cứ chuyện gì để đưa nó ra khỏi đây, nhưng khiến cô lâm vào nguy hiểm thì không. Cô đang thổi phồng lên đấy. Mà cô đâu có cơ gì để phàn nàn nhỉ.”

Tôi chỉ có thể đứng đấy mà giương mắt lên, bất kỳ lý lẽ logic nào để tôi hiểu được anh ta tan biến như mọi khi nó luôn thế. Tôi thoáng nhìn thấy bản chất sự việc, và anh ta sẽ nhanh chóng gạt nó đi, chỉ còn lại những dấu vết mờ hồ gợi nhắc tôi nhớ mình là đồ khờ khi đi ôm hy vọng anh ta sẽ cho mình biết thêm.

“Không nguy hiểm gì ư?” Tôi từ tốn nói. “Tôi sẽ chạy trốn. Khỏi nhà mở. Rồi bỏ gia đình. Từ bỏ cuộc sống của tôi.”

“Cô sẽ đi cùng Simon. Đừng vờ ra vẻ đấy là thử thách gian khó.”

“Sao cơ?”

“Cô hiểu ý tôi mà. Được ở riêng vài ngày bên cạnh Simon? Sẽ khắc nghiệt lắm đấy. Và việc ấy rất có ý nghĩa với em tôi. Nhiều lắm. Bỏ trốn để giúp nó tìm cha ư? Nó sẽ không bao giờ quên điều đó đâu.”

Tôi trợn mắt. “Ôi Chúa ơi, anh nghĩ thế à? Thật chứ? Nghe tuyệt cú mèo. Tôi cá là cậu ấy sẽ đề nghị tôi hẹn hò và mọi thứ khác. Chúng tôi có thể gửi thư tình qua lại giữa hai trại giam thanh thiếu niên, có lẽ họ sẽ cho chúng tôi gặp mặt nhau vào những buổi khiêu vũ tập thể...”

Anh ta trừng mắt nhìn tôi.

“Anh cho tôi là đồ ngốc à?” tôi nói, đoạn gơ phất tay lên. “Đừng trả lời câu đó. Xin anh đấy. Tin bất ngờ nhé: Kiếm được một cậu bạn trai không phải mục tiêu tối quan trọng trong danh sách những điều ưu tiên của mọi đứa con gái đâu. Ngay lúc này thì anh biết nó chiếm vị trí cỡ nào với tôi đấy - còn kém hơn cả những mối lo nghĩ không đáng kể là làm thế nào để cuộc sống của tôi trở lại như xưa.”

“Được rồi>

“Sau khi chuyện này chấm dứt, tôi chẳng ngạc nhiên nếu Simon không muốn gặp tôi nữa. Chỉ là để hết thấy lại sau lưng thôi. Anh biết sao không? Thế thì tốt. Bởi vì tôi cần tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy đến cho Liz. Và tôi muốn giúp Simon vì đó là việc đúng đắn nên làm, không phải vì tôi nghĩ cậu ấy thật đáng yêu. Có lẽ tôi không giống anh, một thiên tài...”

Cái quắc mắt ban nãy lại xuất hiện. “Tôi không...”

“Nhưng tôi đủ khôn để biết đây sẽ không là một cuộc phiêu lưu lãng mạn. Tôi sắp bỏ trốn. Tôi sẽ sống ngoài đường ngoài sá. Ngay cả khi hai đứa chúng tôi tìm được cha anh, tôi cũng không chắc ông ấy có khả năng đưa cuộc đời tôi trở về như cũ.” Tôi nghĩ đến dì Lauren và thấy lòng nhói đau. “Tôi không chắc mọi thứ có thể thay đổi, trở lại như lúc ban đầu.”

“Vậy với cô thì tôi thật đáng để biết ơn vì vụ ra đi này à?”

“Tôi có nói thế đâu...”

Anh ta tiếp tục tư thế lừng lừng ngó xuống như lúc nãy. “Cô cũng cần phải đi khỏi đây như Simon, có lẽ còn cấp bách hơn. Có thể cô không ý thức được tình trạng nguy hiểm của mình lúc này, nhưng tôi thì có. Và tôi thấy lo.”

“Lo à? Cho tôi sao?”

Anh ta nhún vai. “Đương nhiên rồi. Chu đáo. Cô biết đấy.” Thậm chí anh ta còn không thèm nhìn mắt tôi khi nói câu ấy. “Phải, chúng tôi cần cô, nhưng tôi thực lòng muốn giúp một người cũng có siêu năng lực như mình.” Anh ta tránh ánh mắt của tôi. “Chúng ta gắn kết với nhau.”

“Anh không dám đâu.”

“Sao cơ?”

Derek nhìn sang chỗ khác, mắt dần hướng lan man đi khắp phòng.

“Anh nói đúng,” tôi nói. “Tôi rất cần được giúp sức. Cuộc đời tôi đang tan tành mây khói và nói không chừng một ngày nào đó, khi nhìn lại, tôi sẽ thấy đây là sai lầm lớn nhất, ngu xuẩn nhất mà tôi từng mắc phải, nhưng vào lúc này, nó là giải pháp duy nhất mà tôi biết. Anh cần tôi trở thành cô tiểu thư đang mắc nạn của anh chứ gì? Được thôi. Nhưng đừng bao giờ bảo anh đang làm điều này vì liên quan gì đến tôi cả. Anh không dám vờ bảo là nó mang lại ích lợi cho tôi đâu.”

Nói xong, tôi xoay người bước ra ngoài.

32. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 33

CHƯƠNG 33

TÔI MONG RẰNG, SAU cuộc đào thoát, mình sẽ có thời gian chợp mắt. Vì từ lúc vào ở Nhà Lyle đến giờ, rõ ràng tôi không ngủ được mấy.

Đêm đó tôi mệt lử, đến nỗi còn không có lấy cơ hội nằm xuống đấy bực tức vì Derek hay bắn khoăn về bước đi kế tiếp. Tôi thả người xuống giường và liền mơ thấy còi báo động của cảnh sát rền rĩ âm ỉ cùng lũ chó

đánh hơi sữa inh tai. Một nam sinh bị mắc vào giường bệnh viện, một nam sinh kẹt lại trong nhà mở và những hồn ma vương lại trong các cái xác thối rữa. Những thầy ma gào thét xin dung thứ, một cô gái la hét thảm thiết, “Nhưng tôi không cố ý,” và một nam sinh nói. “Tôi cũng không cố ý mà. Chẳng hề gì đâu.”

Các giấc mơ cứ xoay vòng vòng rồi cùng tan biến cho đến khi một trong số chúng thư thả trôi đến. Một hình ảnh thì bị những cái khác nặng hơn, mạnh mẽ hơn lần át phải tách ra và cất tiếng la lối, “Còn tôi thì sao?”

Tôi bừng tỉnh, ngồi ngẩn ra đó trong bóng tối, đầu óc quay cuồng vì ký ức chồng chéo mới rồi. Câu hỏi đặt ra cùng lời giải đáp hứa hẹn trong ký ức đó.

Rồi tôi phóng xuống giường.

Tôi gõ cửa phòng ngủ.

“Derek?”

Chỉ có tiếng ngáy khò khò đáp lại.

Tôi lại gõ, gắng lấy hết can đảm gọi lớn hơn một chút.

“Derek ơi?”

Ngón chân tôi co quắp lại khi tiếp xúc với nền gỗ cứng lạnh ngắt, đồng thời tôi chà chà lên hai cánh tay đã nổi hết cả da gà. Lẽ ra tôi nên chộp lấy cái áo len dài tay mới phải. Thêm cả vớ nữa.

Và lẽ ra tôi cũng không nên ở đây. Tôi đã nói hết những điều cần thiết cho Derek nghe, cả việc đưa ra một lối thoát hoàn hảo nữa... thế mà lúc này tôi lại lén đến đây,

nài nỉ anh ta nói chuyện với tôi.

Nói về việc hóa giải một trận cãi nhau.

Tôi vừa đưa tay định gõ tiếp thì tay nắm cửa kêu lách cách. Khi cánh cửa cọt kẹt hé mở, tôi ngược mắt lên, lời xin lỗi còn nằm trên môi thì nhận ra mình đang nhìn chăm chăm vào ngực ai đó. Ngực trần nhé... và không phải khuôn ngực của một cậu nhóc đâu. Rộng này, vạm vỡ này, mông mụn trướng cá sừng đỏ là dấu hiệu duy nhất cho thấy vầng ngực này không dính dáng gì đến một người đàn ông trưởng thành.

Derek lúc nào cũng đi khắp nhà với áo len dài tay quá khổ và quần jeans rộng thùng thình. Nếu phải hình dung ra thân hình anh ta thế nào dưới lớp quần áo - điều tôi chưa từng nghĩ đến - hẳn tôi sẽ đoán thế này, bè bè chắc nịch, gần như béo ị. Bao nhiêu thức ăn anh ta vội vã tống vào đi đâu hết rồi ấy. Và nhìn bề ngoài, thân hình này - đúng là không béo thật.

Má tôi đỏ lên và từ ngực Derek, tôi hạ tầm mắt xuống... để rồi nhận ra anh ta chỉ mặc độc quần đùi.

“Chloe?”

Tôi vội hướng mắt nhìn lên - thật biết ơn làm sao - mặt anh ta.

Anh ta nhìn tôi chăm chăm. “Chloe? Cô...?”

“Anh nợ tôi.”

“Hả?” Anh ta dùng ngón cái và ngón trỏ dụi dụi hai mắt, ngáp hừ hừ rồi duỗi duỗi vai. “Biết bây giờ là mấy giờ không?”

“Muộn rồi. Hoặc sớm. Chả quan trọng. Tôi cần anh giúp một tay và anh nợ tôi. Mặc quần áo vào và xuống dưới lầu trong năm phút nữa nhé.”

Tôi quay gót rồi đi, hướng đến cầu thang.

Derek sẽ đi theo tôi chứ? Chắc là không, khi cân nhắc đến việc tôi đã phớt lờ mệnh lệnh “năm phút nữa gặp ” của anh ta lúc chiều.

Tôi đã định sẽ không rời cửa phòng Derek một bước cho đến khi anh ta chịu giúp tôi, nhưng không hề mong gặp Derek trong tình trạng thiếu vải như thế trong suốt cuộc nói chuyện. Cảnh tượng ấy cùng nhắc tôi nhớ

là mình chỉ mặc mỗi quần ngủ và áo thun ba lỗ. Lúc xuống dưới nhà, tôi trông thấy cái áo Rae bỏ lại trong phòng nghe nhìn. Vừa mặc áo tôi vừa vào trong hành lang, suýt đâm sầm vào Derek.

Anh ta đã xỏ quần dài giữ ấm và khoác thêm áo phông, lúc này đang đứng giữa hành lang, giận dữ gãi gãi một bên cẳng tay để trần.

“Có bị chết à?” tôi hỏi.

Ngay từ đầu, phải thừa nhận câu bông đùa vừa rồi là một cố gắng xoa dịu tâm trạng chẳng đâu vào đâu, và tôi nghĩ câu nói ấy không đáng phải hứng lấy cú trừng mắt của anh ta.

“Giải quyết cho xong đi,” Derek lên tiếng. “Tâm trạng tôi đang không tốt.”

Tôi có thể hỏi như thế thì có khác mấy lúc bình thường, nhưng rồi kìm lại được, đoạn ra hiệu cho anh ta vào phòng nghe nhìn rồi đóng cửa lại. Sau đó, tôi nghiêng đầu, bày ra điệu bộ lắng nghe.

“Trong này không sao,” anh ta nói. “Chỉ cần nhỏ tiếng. Có người đến thì tôi biết ngay.”

Tôi dần bước qua bên kia phòng, ngừng lại ngay chỗ ánh trăng chiếu vào. Khi Derek theo sau, mãi đến giờ tôi mới nhìn rõ anh ta ở nơi sáng, sắc mặt tái nhợt, hai má ửng đỏ, và đây không phải do mụn trứng cá. Mồ hôi làm tóc anh ta bết lại trên mặt, đôi mắt có vằn đỏ sáng rực, cổ đánh vật để tập trung.

“Anh bị sốt,” tôi nói.

“Có lẽ vậy.” Anh ta cào cào tóc ra sau. “Chắc do ăn phải thứ gì.”

“Hay do con bọ nào anh chụp phải.”

Derek lắc đầu. “Tôi không...” Anh ta ngần ngừ, sau nói tiếp. “Tôi không ốm. Dù gì thì cũng không thường lắm. Phần nào là do... tình trạng sức khỏe của tôi. Có vẻ là một phản ứng của cơ thể.” Anh ta lại gãi tay. “Chuyện nhỏ thôi. Tôi khỏi rồi. Simon sẽ cười tôi yếu ớt hơn thường lệ>

“Anh nên về giường. Quên chuyện này...”

“Không, cô nói đúng. Tôi nợ cô. Cô cần gì?”

Dẫu muốn cãi thì tôi cũng khẳng định là anh ta có suy tính riêng rồi.

“Chờ một lát,” nói rồi tôi bước vội ra hành lang.

“Chloe!” Giọng điệu thăm thì tức giận của Derek vang lên sau lưng tôi, theo sau đây là một tràng chửi bậy không mấy hào hứng, như thể đến chút sức để chửi cho ra hồn anh ta còn chẳng có.

Lát sau tôi quay lại, đưa cho Derek một cốc nước lạnh với bốn Viên Tylenol.

“Giờ uống hai viên, sau thêm hai viên nữa, trong trường hợp anh...”

Anh ta dốc hết cả bốn viên thuốc vào miệng và uống nửa cốc nước.

“Hoặc anh cứ uống hết bốn viên một thể.”

“Mức trao đổi chất trong người tôi khá cao,” Derek nói. “Một phần khác trong tình trạng sức khỏe.”

“Tôi biết khá nhiều cô gái sẽ không lấy đó làm phiền.”

Anh ta lăm bằm trong miệng rồi uống hết cốc nước. “Cảm ơn cô, nhưng...” Anh ta bắt gặp ánh mắt của tôi. “Cô không cần tử tế với tôi chỉ vì tôi không khỏe. Cô cứ tức giận. Cô có quyền cảm thấy như thế. Tôi đã lợi dụng cô và khiến cho sự việc thêm tồi tệ khi giả vờ như không có lỗi gì. Nếu là cô, tôi sẽ không mang nước đến, trừ phi đầu tôi hỏng rồi.”

Derek quay đi, đặt cái cốc không lên bàn. Tôi thấy vui khi anh ta làm thế, vì tôi khá chắc là hàm mình đã rớt xuống rồi. Một là cơn sốt đã thẳng tiến đến não bộ của anh ta, hai là tôi vẫn đang mơ ngủ, bởi câu nói kia nghe như là một lời nhận sai. Thậm chí còn là một câu xin lỗi quanh co vòng vèo.

Anh ta xoay lưng lại với tôi. “Được rồi, vậy cô cần>

Tôi vậy vậy, ý bảo Derek đến bên chiếc sofa đôi. Trên mặt anh ta thoáng hiện vẻ bức bối - việc tôi cố tình làm anh ta xao lãng bằng ý tốt ấy khiến anh ta không thể lấy làm phiền lòng được - nhưng khi tôi chọn chỗ ngồi là ghế đối diện, anh ta liền ngồi phịch xuống sofa. Nếu không thể làm cho anh ta chịu quay vào giường, chí ít anh ta cũng có thể nghỉ ngơi trong lúc tôi nói chuyện.

“Anh cũng biết ít nhiều về thuật gọi hồn?” Tôi mở lời.

Anh ta nhún vai. “Tôi không phải chuyên gia.”

“Nhưng anh biết rõ hơn tôi, Simon hay bất cứ ai khác mà hiện tại tôi có thể hỏi thăm. Vậy làm thế nào những người gọi hồn liên lạc với người đã khuất?”

“Cô muốn nói đến người trong tầng hầm à? Nếu ông ta xuất hiện ở đó thì cô ta thấy ông ta. Sau đó cô chỉ việc chuyện trò như tôi với cô lúc này.”

“Ý tôi là bắt liên lạc với một người cụ thể. Tôi có làm được thế không? Hay chỉ trong giới hạn những người tôi tình cờ gặp?”

Anh ta im lặng. Khi lên tiếng trở lại, giọng anh ta mềm mỏng khác thường. “Chloe, nếu cô đang nhắc đến mẹ cô thì...”

“Không.” Tôi vốn không định phủ nhận rõ ràng như thế. “Thậm chí tôi còn chẳng nghĩ đến... Được rồi, đúng, tôi luôn cân nhắc việc ấy, vì một ngày nào đó có lẽ là... dĩ nhiên tôi muốn lắm chứ, cực kỳ muốn...” Tôi nghe thấy mình đang nói dông dài, liền hít sâu vào một hơi. “Chuyện này can hệ đến tình huống hiện nay của chúng ta.”

“Ý cô là Liz?”

“Không. Tôi... tôi cho là mình nên thử kết nối với bạn ấy. Chỉ... chỉ để cho chắc chắn. Nhưng cũng không hẳn thế. Quên lý do vì sao tôi muốn biết đi.”

Anh ta tựa vào chông gối trên ghế sofa. “Nếu biết lý do, tôi có thể dễ trả lời hơn.”

Chắc thế, nhưng tôi không định kể cho anh ta nghe trước khi tôi có đủ bằng chứng để trình bày giả thuyết của mình một cách tự tin.

“Nếu bắt liên lạc được với một cá nhân cụ thể thì tôi sẽ làm thế nào?”

“Việc đó nằm trong khả năng của cô, nhưng không dễ và ở tuổi này cũng không đảm bảo là cô sẽ làm được. Giống như Simon và mớ bừa chú của nó, cô đang ở... trình thực tập thôi.”

“Giả sử tôi tình cờ thực hiện được, kiểu như làm người chết sống lại ấy.”

“Không có đâu.” Anh ta lơ đãng gãi gãi tay, trong bầu không khí lặng ngắt như tờ toàn nghe tiếng soạt soạt. “Theo tôi biết thì làm người chết sống lại là việc khó nhất và cần đến nghi thức phức tạp.” Anh ta lắc đầu, thôi gãi. “Ắt tôi nghe nhầm. Đã nói rồi, tôi không phải chuyên gia.”

“Quay trở lại với cách thức. Làm thế nào tôi triệu hồi được một hồn ma nhất định?”

Derek nằm thụp xuống, ghé đầu lên lưng sofa, nhìn trần nhà không chớp mắt trước khi gật đầu, như thể cho phép mình trả lời câu hỏi. “Nếu tôi nhớ chính xác thì có hai cách, cô có thể dùng đến tài sản cá nhân.” “Kiểu như chó đánh hơi.”

Một tiếng động khê nghe như tiếng cười vang lên. “Phải, tôi cho là vậy. Hoặc là như mấy bà đồng cô thấy trong phim, lúc nào cũng xin xỏ mấy thứ đồ vật riêng tư.”

“Cách thứ hai thì sao?” Tôi cố không để lộ ra là mình thấp thỏm chờ đợi câu trả lời này đến mức nào, rằng tôi hy vọng mình đã đoán đúng đáp án ra sao.

“Cô cần đến chỗ ngồi mộ.”

Tim tôi đập thành thịch, chỉ một lát thôi trước khi tôi mở miệng thành lời. “Đến chỗ ngồi mộ. Ước chừng xem cái xác được chôn ở đâu. So với vị trí của mộ thì phần xác mới quan trọng.”

Tôi vừa tỏ ra sáng dạ một chút thì đã bị kiến thức của Derek làm mất khí thế, Derek trước đây lại tái xuất. “Phải, phần xác. Tài sản cá nhân sau cùng.”

“Tôi cho là mình biết hồn ma trong tầng hầm muốn gì rồi.”

Tôi giải thích cho anh ta nghe hồn ma kia đã thúc giục tôi “bắt liên lạc” để “triệu hồi” và “biết được chuyện của họ” như thế nào.>

“Ý ông ta là những cái xác bị chôn. Đây là lý do ông ta muốn tôi vào khoang trống. Làm thế tôi có thể tiếp cận đủ gần những cái xác để liên lạc với các hồn ma.”

Derek lại với tay ra sau gãi giữa hai bả vai. “Vì sao?”

“Theo những điều ít ỏi mà ông ta tiết lộ thì là về Nhà mở Lyle. Họ sẽ cho tôi biết chuyện gì đó.”

“Nhưng mấy cái xác đó đã nằm sâu dưới ba tấc đất trước khi nơi này trở thành nhà mở một thời gian dài. Và nếu con ma đó biết chuyện gì, tại sao ông ta không đích thân kể cho cô nghe?”

“Tôi không biết. Ông ta nói...” Tôi cố sức nhớ lại. “Hình như ông ta bảo mình không có cách kết nối với những người kia.”

“Thế thì làm sao ông ta biết họ có điều quan trọng muốn kể với cô?”

Hỏi hay. Đây là lý do vì sao tôi đi tìm Derek. Bởi lẽ anh ta sẽ hoài nghi giả định của tôi, cho tôi thấy các lỗ hổng trong lập luận và tôi phải biết được điều gì trước khi bỏ đi kết luận.

“Chịu,” mãi sau tôi nói. “Tuy nhiên, khi họ được chôn ở đó, tôi tin là họ chết không bình thường đâu. Chắc anh đã đúng, và khi tuyệt đường kết nối với chúng ta, hồn ma này đã hoang mang, mất đi khái niệm về thời gian. Hoặc nói không chừng ông ta muốn tôi tìm ra người giết họ.” Tôi đứng dậy. “Nhưng dù ông ta có muốn tôi nghe gì thì tôi vẫn sẵn lòng. Hoặc ít ra là thử cũng được.”

“Khoan đã.”

Anh ta giơ một tay lên, và tôi gắng sức để chuẩn bị tranh cãi. Việc này phí thời gian quá. Cả nguy hiểm nữa? sau khi chúng tôi từng bị bắt quả tang dính chùm với nhau. Và đừng quên là lần mới đây nhất, khi cố liên lạc với các hồn ma, tôi đã đưa linh hồn họ quay lại với hài cốt. Nếu chuyện đó tái diễn thì tốt hơn hết là tôi không nên gọi anh ta lại để cùng chôn mấy bộ xương.

Anh ta ngồi dậy. “Tôi với cô nên kiếm một chiếc đèn pin. Tôi cầm đèn. Cô cầm giày cho hai chúng ta.”

33. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 34

CHƯƠNG 34

TÔI KHÔNG ĐỊNH ĐI - dù là chân không, đi vớ hay đi giày - vào cái khoang đó cho đến khi tôi nói chuyện với hồn ma đầu tiên và hỏi hết những câu hỏi Derek đặt sẵn.

Chúng tôi xuống phòng giặt. Derek đứng sang một bên, lưng tựa vào máy sấy. Tôi ngồi xếp bằng tại giữa phòng, mắt nhắm lại, tập trung tinh thần.

Không mất nhiều thời gian lắm, như thể các hồn ma đã đợi tôi từ trước. Tôi vẫn chưa hiểu được nhiều các cụm từ và những ý niệm lơ mơ thoáng qua. Tôi bảo với Derek điều đó rồi nói, “Tôi đã ngừng uống thuốc sau khi anh đưa tôi cái lọ. Nhưng ắt là thuốc vẫn còn ngấm trong người tôi.”

“... không phải do thuốc...” hồn ma thều thào. “... chặn...”

“Cái gì bị chặn?”

“Bùa chú... các hồn ma... đang chặn lối...”

“Một bùa chú ngăn chặn hồn ma à?” tôi đoán thế. Điều này làm Derek chú ý và anh ta dịch tới trước, tay thời bất chéo trước ngực. “Có phải ông ta nói một lá bùa đang chặn ông ta lại? Loại nào?”

Tôi định dịch lại thì hiển nhiên là hồn ma đã nghe được câu hỏi kia, nên mới trả lời. “Pháp thuật... nghi thức... quan trọng.”

“Quan trọng ư?”

“Không... không quan trọng,” ông ta thốt ra dứt khoát.

Tôi liên tưởng cách nói ấy với lối nói chuyện của Derek. Người đang làu bàu là cách liên lạc này chẳng lý tưởng tí nào khi anh ta tức tối gãi gãi căng tay, đoạn bảo, “Kêu ông ta nói một lúc một từ thôi. Lặp lại cho đến khi cô hiểu và cô nhắc lại từ đó. Việc này sẽ mất thời gian, nhưng ít ra chúng ta sẽ không bỏ lỡ...”

Anh ta ngưng bật, tầm mắt hướng theo ánh nhìn của tôi vào căng tay mình. Bề mặt da Derek đang... nhúc nhích. Gờn gợn lăn tăn.

“Cái gì...?” Anh ta kêu lên, tức tối hàm hè rồi lắc tay mình thật mạnh. “Sự co thắt cơ bắp. Gần đây tôi hay bị vậy. filepos-id=”filepos1114078”>

Anh ta nhìn kỹ lớp da đang khê lay động một lần nữa, nắm chặt tay lắc lắc lên xuống, cố để tay mình trở lại bình thường. Tôi sắp sửa đề nghị anh ta nên đi gặp một bác sĩ thì nhận ra là chuyện đi khám sẽ không dễ tí nào với mẫu người như Derek. Hiện tại tôi thấy cơ bắp anh ta đang tự nở ra co lại. Một phản ứng khác từ tình trạng sức khỏe của Derek, tôi đoán vậy, các bắp thịt phát triển quá mức. Giống như các bộ phận còn lại trên cơ thể anh ta đang gào thét la ó trong quá trình dậy thì.

“Miễn anh đừng xé toạc hết quần áo và biến xanh lè là được,” tôi nói.

“Sao cơ?” Cơ mặt Derek rúm rỏ, rồi anh ta cùng hiểu ý tôi. “Người Khổng Lồ Xanh ấy à. Ha ha. Một bộ phim Vở vẫn Không tưởng không hơn.” Anh ta xoa xoa căng tay. “Mặc kệ tôi và quay lại với hồn ma của cô đi.” Hồn ma kia đã nghe thấy Derek bảo mình làm gì và sau đó chúng tôi cứ thể thực hiện. Cách này hiệu quả hơn nhiều lắm, dù có chút giống tìm kiếm manh mối trong trò đố chữ, hồn ma nói đi nói lại một từ và tôi thì hào hứng lặp theo khi đã hiểu rất rõ.

Tôi bắt đầu hỏi về cá nhân hồn ma và được biết ông ta là một người gọi hồn. Ông ta từng ở trong bệnh viện mà trước đây tôi được nhận vào. Một ít chuyện vụn vặt về việc ngăn cản các con ma quấy rối những bệnh nhân tâm thần, dù tôi không thực sự hiểu mấy, nhưng chuyện đó không quan trọng.

Hồn ma nhận ra những người gọi hồn nên từ trước ông ta đã biết tôi là gì. Biết tôi không rõ mình là ai, ông ta hiểu tôi cần hỗ trợ. Nhưng chưa kịp bắt liên lạc thì họ đã đưa tôi đi. Thế là ông ta theo tôi đến Nhà mở Lyle. Chỉ là, không hiểu sao có thứ gì đó ngăn chặn các hồn ma tiếp cận ngôi nhà. Ông ta nghĩ do bùa chú, dẫu vậy, khi Derek hoài nghi giả thiết này, hồn ma thú thật có thể là do bất cứ vật gì, từ vật liệu xây dựng cho đến phong thủy căn nhà. Ông ta chỉ biết những nơi mình có khả năng kết nối với tôi một cách rời rạc là tầng hầm và tầng áp mái.

Còn về phần mấy cái xác trong khoang trống, ông ta biết được hai việc. Thứ nhất, họ bị giết. Thứ hai, họ là những người sở hữu siêu năng lực. Liên kết hai điều đó với nhau, ông ta tin rằng chuyện của họ sẽ rất quan trọng. Ông ta không tự nói chuyện với họ được vì việc liên lạc với người đã khuất lúc ông ta chết rồi chẳng dễ dàng như khi ông ta còn sống.

“Nhưng giờ họ chỉ còn mỗi hài cốt,” Derek nói. “Như mấy xác ướp ấy. Dù đã có chuyện gì xảy đến với họ thì hiện tại, ở đây không can hệ đến chúng ta.”

“Có lẽ thế,” hồn ma đáp vồn vện như vậy.

“Có lẽ ư?” Derek có vẻ hết hy vọng và bắt đầu đi đi lại lại. Anh ta lăm ba lăm bắm gì đấy nhưng lại không tỏ vẻ tức giận, chỉ thất vọng, cố chấp nhận vấn đề này và nhận thấy mối tương quan với việc anh ta thực sự nên về giường và chăm lo cho cơn sốt của mình.

“Samuel Lyle,” hồn ma lại truyền lời. “Chủ nhà đầu tiên. Biết ông ta chứ?”

Tôi trả lời rằng mình không biết và hỏi Derek.

“Làm sao tôi biết đến người đã xây nơi này cách đây một trăm năm cơ chứ?”

“Sáu mươi.” Hồn ma chỉnh lại, và tôi lặp theo.

“Sao cũng được.” Derek tiếp tục đi tới đi lui. “Ông ta có biết năm nay là năm bao nhiêu không?”

Tôi có thể chỉ ra rằng nếu hồn ma biết rõ căn nhà này bao nhiêu tuổi thì hiển nhiên ông ta cũng biết hiện tại là năm nào, nhưng lúc này Derek cứ mãi gắt gỏng cầu nhau, cơn sốt khiến anh ta khó mà tập trung suy nghĩ vấn đề nan giải này.

“Siêu năng lực,” hồn ma nói. “Lyle. Pháp sư.”

Nghe thấy tôi nhắc đến từ đó? Derek dừng sững lại. “Người xây căn nhà này là một pháp sư ư?”

“Pháp thuật hắc ám. Nhà giả kim. Tiến hành thí nghiệm. Lên những người có siêu năng lực.”

Tôi bắt chéo hai cánh tay vừa mới rùng mình vì ớn lạnh lên trước ngực. “Ông cho đấy là lý do mấy người trong khoang kia mất mạng? Vị pháp sư tên Lyle ấy, đã thí nghiệm trên người họ?”

“Sao hồn ma biết được lắm thế về chủ nhà?” Derek hỏi. “Ông ta đã theo cô đến đây mà?”

“Ai ai cũng biết chuyện ấy,” hồn ma hồi đáp. “Tại Buffalo này. Tất cả những người có siêu năng lực. Biết ông ta sống ở đâu. Và tránh xa ông ta. Hoặc là không.” Derek lắc đầu. “Tôi vẫn chưa hình dung ra được chuyện này có liên quan đến chúng tôi.”

“Có lẽ có,” hồn ma đáp. “Mà cùng có thể không. Cần đi hỏi.”

Derek rút lên chữi và động tay thật mạnh vào tường, làm tôi nhả mặt. Tôi bước sang chỗ anh ta đứng.

“Về giường đi. Chắc anh nói đúng. Tôi tin là chẳng có chuyện gì...”

“Tôi không nói thế. Ý tôi là... Một pháp sư xây nên nơi này từ sáu mươi năm trước; những người sở hữu siêu năng lực bị chôn trong khoang trống; và giờ thì chúng ta có mặt ở đây, ba đứa nhóc có năng lực siêu nhiên. Nhà mở được đặt theo tên ông ta. Điều này mang ý nghĩa gì đây? Hay chỉ đơn giản là lấy theo tên người đã xây dựng căn nhà? Quá nhiều yếu tố để kết luận đây là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng tôi chưa tìm được mối tương quan nào cả.”

“Tôi lo được việc đó. Về...”

“Không, ông ta nói đúng. Chúng ta cần đi hỏi. Tôi chỉ...” Anh ta gãi gãi sau áo mình. “Tôi thấy chuyện này thật vớ vẩn và nó làm tôi phát quạu. Nhưng vẫn phải tiến hành thôi.”

Hồn ma theo chúng tôi vào khoang trống.

“Làm sao tôi tránh được sai lầm trước kia?” Tôi hỏi. “Đưa họ quay về hài cốt ấy?”

Bốn bề lặng ngắt. Tôi đếm đến sáu mươi rồi nói, “Xin chào? Ông còn ở đó không?”

“Cứ bình tĩnh. Tập trung. Nhưng thả lỏng nhé. Nhẹ nhàng thôi. Sức mạnh của cô. Quá lớn.”

“Sức mạnh của tôi quá lớn ư?”

Tôi không nhin được cười. Có thể tôi còn chả chắc mình muốn có những sức mạnh này không, nhưng chuyện tôi không phải là một người gọi hồn thường thường bậc trung nghe thật mát lòng mát dạ. Kiểu như bạn tham gia làm bài kiểm tra IQ và phát hiện ra bạn thông minh hơn bạn tưởng ấy.

“Tuổi của cô. Lẽ ra không bao giờ có khả năng...”

Im. Tôi nhẫn nại đợi nghe từ tiếp theo. Và đợi.

“Xin chào?”

Ông ta lại lên tiếng, từng từ một. “Quá Sớm. Quá nhiều. Quá...”

Một khoảng lặng dài đằng đẳng.

“Có gì đó không ổn,” mãi sau ông ta nói nốt.

“Không ổn sao?”

Lặng lẽ quan sát trong góc tối từ nãy đến giờ, Derek chậm chậm bước ra. “Ông ta nói gì vậy?”

“Về sức mạnh của tôi. Rằng chúng... bất ổn.”

“Quá mạnh,” hồn ma nói. “Không bình thường.”

“Không bình thường?” tôi thăm thì.

Hai mắt Derek rực sáng. “Đừng nghe ông ta nói, Chloe. Vậy là cô có sức mạnh. Thế thôi. Cô ổn. Chỉ việc giảm nhẹ nó xuống.”

Hồn ma nói lời xin lỗi. Ông ta chỉ dẫn thêm tí nữa, rồi nói sẽ quan sát từ “phía bên kia”, tránh trường hợp sự hiện diện của ông ta làm sức mạnh của tôi tăng vọt như lúc này. Nếu tôi cần thì ông ta sẽ quay lại. Sau khi dặn tôi đừng gắng quá sức, ông ta biến mất.

34. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 35

CHƯƠNG 35

DEREK QUAY TRỞ VÀO GÓC tối, để tôi ngồi đấy xếp chân lại như lúc này với chiếc đèn pin đặt trước mặt. Tôi rất muốn dùng nó như nền thấp xưa đi bóng tối, tận dụng nó chiếu thẳng vào chỗ chôn cất các bộ hài cốt với hy vọng rằng, nếu nền nhà rung lắc dữ dội quá, Derek sẽ báo cho tôi biết trước khi tôi làm người chết sống dậy.

Tôi từng dùng đến trí tưởng tượng của mình để đưa các hồn ma lìa khỏi thân xác, nên tôi sẽ làm thế lần nữa. Tôi hình dung ra chính mình đang lôi bật các hồn ma từ thế giới bên kia, giăng kéo họ giống như một nhà ảo thuật kéo từ trong ống tay áo ra một chiếc khăn quàng cổ dài bất tận.

Sau vài lần mạnh nha nắm bắt được chút hy vọng mong manh, tôi lại để vượt mất cơ hội. Không nản chí, tôi tiếp tục tưởng tượng, chậm rãi và kiên định, cưỡng lại thôi thúc muốn chú tâm cao độ hơn nữa.

“Người muốn gì?” có tiếng phụ nữ gất lên, nghe thật gần và thật rõ ràng đến nỗi tôi chụp ngay lấy đèn pin, bụng nghĩ là một trong các y tá đã tìm thấy chúng tôi.

Thay vào đó, tôi đang chiếu đèn vào một phụ nữ mặc đồ công nhân vệ sinh. Hay đó là trang phục của nửa thân trên. Bà ta đứng đấy, đầu chạm vào trần khoang thấp tè, điều đó nghĩa là dưới lớp đất nền kia, bà ta đã bị “chôn” đến giữa bắp đùi. Bà ta khoảng chừng ba mươi, có mái tóc vàng ngắn quá vai. Những đường nét sắc sảo trên khuôn mặt bà ta đánh lại, lộ vẻ tức giận.

“Này con bé đồng cốt kia, người muốn gì?”

“Bảo nó để chúng ta yên,” từ trong bóng tối truyền đến tiếng rên rỉ của một người đàn ông.

Tôi chiếu đèn vào hướng phát ra giọng nói nhưng chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng mờ ảo kể bên bức tường xa nhất.

“Cháu chỉ m... muốn nói chuyện với mọi người,” tôi nói.

“Chừng đó là quá hiển nhiên rồi,” người phụ nữ cau kính. “Nào gọi, nào kéo, nào quấy nhiễu cho đến khi người lôi được bọn ta ra thì thôi.”

“Cháu không c... cố ý...”

“Bọn ta muốn yên thân mà cũng không được à? Đấy chúng ta quay ngược về thân xác vẫn chưa đủ chứ gì. Người có biết làm thế giống gì không? Đang ngồi thưởng thức một buổi chiều đẹp trời rồi dùng một cái chui lại vào hài cốt của mình, bị chôn, quơ quào mò đường đi và thấy khủng hoảng vì mình đã bị một đứ đống cốt điên khùng tìm kiếm nô lệ thân ma nào đó bấy lại.”

“Cháu không cố tình...”

“A, anh nghe rồi chứ Michael? Nó bảo nó không cố tình.” Người phụ nữ di chuyển đến chỗ tôi. “Vậy nếu ta ngẫu nhiên gây ra một trận bão lửa địa ngục trên đầu người thì cũng chẳng hề gì phải không, miễn ta vô ý là được hả? Người có sức mạnh đẩyé con à, và tốt hơn là người nên học cách sử dụng hợp lý trước khi có người nào dạy cho người một bài học. Cứ triệu hồi ta lần nữa xem, ta sẽ cho người nếm mùi.”

Nói rồi bà ta dần mờ đi.

“Chờ đã! Bà là...” Tôi cố nhớ xem Simon từng gọi phụ nữ biết tung bùa chú là gì. “... một phù thủy phải không? Đã có chuyện gì xảy ra với bà ở đây?”

“Ta bị giết, nếu điều đó chưa rõ mồn một như thế.”

“Bà bị giết vì là một phù thủy sao?”

Bà ta quay phắt lại, khiến tôi giật mình. “Ý người là ta tự rước lấy kết cục này à?”

“Kh... không. Có phải Samuel Lyle, chủ ngôi nhà này, đã giết bà không? Vì bà là một phù thủy?”

Môi bà ta cong lên thành một nụ cười đáng sợ. “Ta tin chắc việc ta là phù thủy đã làm lão ta thêm khoái trá. Lẽ ra ta nên biết là đừng tin một pháp sư, nhưng ta thật dại dột. Ngốc hết chỗ nói. Sam Lyle hứa hẹn với chúng ta một cuộc sống nhẹ nhàng hơn. Ai trong chúng ta mà không muốn thế, phải không nào? Muốn có sức mạnh mà không phải trả giá. Sam Lyle rao bán những giấc mơ. Một tên bán hàng bịp bợm. Hoặc lão ta mất trí rồi.” Lại thêm một nụ cười nữa. “Chúng ta không bao giờ đoán được kết cục đó, đúng không Michael?”

“Một gã điên,” tiếng thì thầm vang lên từ phía sau. “Những việc lão ta đã làm với chúng ta...”

“À, nhưng chúng ta là những đối tượng cam tâm tình nguyện, ít nhất thì lúc đầu là thế. Bé con, người thầy đây, mọi bước tiến của khoa học đều đòi hỏi việc thí nghiệm, mà đã thí nghiệm thì cần có đối tượng để thử, ta và Michael là những người như vậy. Những con chuột trong phòng thí nghiệm hy sinh vì ảo tưởng của một tên điên.”

“Thế còn cháu?”

Bà ta cười khẩy. “Người thì sao?”

“Chuyện đó có liên quan đến việc cháu có mặt ở đây không? Lúc này ấy? Chúng cháu đông người hơn. Những người có năng lực siêu nhiên. Trong một nhà mở.”>“Họ có làm thí nghiệm với người không? Trói gó người vào giường và châm điện vào người người cho đến khi người cắn đứt lưỡi mình?”

“Kh... không ạ. Họ ch... chẳng làm như vậy.”

“Người gặp may đấy nhóc, thôi làm phiền bọn ta nhé. Sam Lyle đã đi đời nhà ma, và nếu số phận công bằng, thì lão đang thối rữa dưới địa ngục rồi.”

Hình dáng của bà ta lại nhạt nhòa.

“Đợi đã! Cháu cần biết...”

“Thế thì tìm hiểu đi!” Bà ta lại lao vọt trở lại. “Nếu người nghĩ mình có mặt ở nơi này vì một pháp sư đã nghèo từ tám đời, rồi người cũng khùng điên không kém gì lão thì ta không có đáp án cho người đâu. Ta chỉ là một vong hồn, không phải nhà tiên tri. Tại sao người lại đến đây hỏi ta chết ở đâu? Làm sao ta biết chứ? Mà tại sao ta phải bận tâm?”

“Có phải cháu đang gặp nguy hiểm không?”

Bà ta chu môi. “Người là người có siêu năng lực. Lúc nào mà người chẳng gặp nguy hiểm.”

Lúc đứng trong phòng giặt phũ phũ quần áo với Derek, tôi lên tiếng.

“Nhiệm vụ hoàn thành, nhưng không thu được gì. Trừ việc có thêm nhiều rắc rối. Rốt cuộc thì anh cũng được quay về giường rồi đấy.”

Derek lắc đầu. “Chẳng sao cả. Tôi sẽ không ngủ nghe gì.”

“Vì chuyện này hả? Xin lỗi. Tôi không cố ý...”

“Trước khi cô làm tôi tỉnh giấc thì tôi cũng có ngủ đâu.” Anh ta giật lấy giày mình và gạt hết lớp đất dính trên đấy xuống bồn rửa. “Cơn sốt này, hay là gì cũng được, làm tôi bực mình. Bồn chồn mãi không yên.”

Như là mình chứng cho lời nói mới rồi, cơ bắp trên cẳng tay anh ta bắt đầu giật giật. “Một phần gây ra rắc rối này là do tôi không tập thể thao đầy đủ. Lòng vòng ném bóng với Simon thôi không hết được. Tôi cần thêm... thời gian. Năng tham gia nhiều hoạt động hơn. Tôi nghĩ đấy là lý do.” Anh ta chà mạnh hơn lên những bắp thịt đang nổi gờn gợn>

“Anh có thể hỏi xin thêm đồ tập thể thao không? Có vẻ chúng khá hữu ích trong những trường hợp thể này.”

Anh ta liếc nhìn tôi. “Cô đã đọc hồ sơ của tôi rồi mà. Cô thực sự cho là họ sẽ mua cho tôi một bộ tạ với bao cát à?” Anh ta đưa mắt rảo khắp phòng giặt. “Cô mệt chưa?”

“Sau vụ lúc nãy à? Chưa.”

“Đi hóng gió được không? Ra ngoài, đi dạo một lúc ấy?”

Tôi bật cười. “Chắc rồi, nếu không phải có một vấn đề nhỏ với hệ thống báo động trên lối đi.”

Anh ta đưa tay cào cào tóc, rũ cho hết lớp bụi đất bám vào lúc anh ta chạm trúng trần khoang. “Tôi biết mã số.”

“Sao cơ?”

“Cô cho là tôi sẽ đưa Simon đi mà không biết mã số an ninh à? Tôi có thể đưa cô ra ngoài, và chúng ta nên đi dạo sao cho đúng nghĩa đấy, xem xét lộ trình đào thoát, nơi ẩn nấp. Tôi chưa đi thăm thú được nhiều nên cũng không rõ lắm về những nơi gần đây.”

Tôi khoanh tay lại. “Anh có thể ra ngoài bất cứ lúc nào ư? Tập bài thể dục mà anh cần? Nhưng anh chưa bao giờ thực hiện sao?”

Anh ta luân phiên đổi chân trụ. “Tôi không có ý nghĩ đó...”

“Dĩ nhiên là có rồi. Nhưng có khả năng còn có hệ thống báo động khác khi chuông báo bị ngắt. Hoặc thiết bị ghi nhận tín hiệu bị đứt. Nên anh mới chưa khi nào có cơ hội. Nhưng giờ chúng ta nên thử. Nếu bị bắt quả tang, được rồi, mọi người đều đã nghĩ là chúng ta đang tí tổn với nhau. Tôi với anh sẽ gặp phiền phức vì tội lén lút làm trò này, nhưng không giống tình huống tôi và Simon gặp phải nếu như hai đứa tôi bị bắt trên đường bỏ trốn.”

Derek gãi cằm. “Ý hay đấy.”

“Và anh chưa bao giờ nghĩ đến ý này.”

Anh ta lặng thinh không đáp. Tôi thở dài rồi hướng đến chỗ>

“Chloe,” anh ta nói. “Khoan đã. Tôi...”

Tôi thoáng liếc ra sau. “Đi không nào?”

35. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 36

CHƯƠNG 36

NĂM PHÚT SAU, CHÚNG TÔI rảo bước dọc theo vỉa hè, sau lưng là ánh đèn mờ mờ của Nhà mở Lyle. Tôi và Derek cuốc bộ một vòng quanh dãy nhà và vạch ra hết mọi tuyến đường từ nhà trở ra. Đây là một khu ở Buffalo mà tôi không rõ lắm, đâu đâu cũng là các ngôi nhà cổ nằm trên những khu đất rộng lớn mà bạn trông mong là sẽ tìm thấy một chiếc Mercedes hay Cadillac trên khắp các ngõ. Nhưng tôi hiểu vì sao lại chẳng có bóng dáng chiếc xe nào – những ống khói vút cao ngun ngút khói đã che khuất một vài dãy nhà về phía đông.

Sau hai dãy nhà xuôi theo hướng tây, ánh đèn lúc nhúc trước mắt cho thấy đây là một khu mua bán tấp nập. Derek cũng xác nhận như thế. Tương tự khu dân cư này, nơi đó cổ kính và tao nhã vừa đủ, không hề hào nhoáng. Không cửa hiệu cầm đồ, không cửa tiệm bán đồ khiêu dâm, không hộp đêm lẫn quán cà phê nào hết.

Dựa theo hiểu biết từ những chuyến đi chơi hiểm hoi của Simon thì hẳn cậu sẽ bảo Derek mình từng trông thấy những khu buôn bán thường thường và cổ hủ, nơi có nhiều ngõ ngách cùng những góc phố tối om.

“Khi nào đến khu buôn bán, cô sẽ tự do trở về nhà. Nếu cô không đi được đường đó thì sao?” Derek vẫy tay chỉ về phía đông, hướng các nhà máy. “Đi lối đó. Toàn là khu công nghiệp thôi. Tôi nghĩ chắc chắn cô sẽ tìm được một kho hàng bỏ hoang hoặc là nơi cô cần ẩn náu một thời gian.” Anh ta nhìn quanh quất, xem xét tỉ mỉ khu dân cư, hai cánh mũi phập phồng khi anh ta hít vào khí lạnh của trời đêm, chắc làm vậy anh ta sẽ đỡ sốt. “Cô nhớ hết chứ?”

“Anh nói lại lần nữa nhé? Chậm thôi? Hay là viết ra cho tôi đi? Vẽ thêm hình minh họa vào?”

Anh ta cau mày. “Tôi chỉ đang kiểm tra, được chưa? Việc quan trọng đây.”>

“Nếu anh lo hai đứa bọn tôi không xoay sở được thì có biện pháp liền đây. Anh đi với chúng tôi.”

“Không.”

“Tôi chỉ định bảo là...”

“Được rồi, không là không.”

Anh ta đi nhanh hơn, bỏ lại tôi vội bước gấp gấp để đuổi kịp. Tôi khẳng định là Simon đã đúng, chủ đề này không nên nhắc đến nữa, nhưng tôi không thể không nói.

“Simon lo cho anh lắm.”

“Phải không đấy?” Anh ta dừng bước, xoay người lại và dang rộng tay ra. “Cô thấy tôi không ổn sao?”

“Không, anh trông như nên đi về giường lo cho cơn sốt của anh, đừng có đi thơ thẩn...”

“Tôi có đi thơ thẩn đâu.” anh ta ngắt lời tôi, giọng điệu nghe chói tai hơn thường lệ. “Ý tôi là, tôi đang ở đâu đây? Trên đường, đúng không? Cách Nhà Lyle mấy dãy nhà thôi. Chẳng có chiếc xe cảnh sát nào chạy hết tốc lực trên đường đuổi theo tôi hết. Nếu có chuyện thì tôi có thể tự lo. Cô nghĩ là bà Talbot và cô Van Dop ngăn được tôi ư?”

“Vấn đề không nằm ở chỗ anh có thể trốn thoát hay không, mà là anh sẽ đi chứ.”

Derek khựng lại. Trong khi hài lòng vì biết lúc này anh ta sẽ không khẳng định điều mà mình muốn nghe, tôi không thích phải thấy câu trả lời này cần suy nghĩ lâu đến vậy. Simon từng nói cậu ấy lo nếu có chuyện không ổn xảy đến. Có thể Derek sẽ để mặc mọi chuyện. Anh ta đã quyết là mình thuộc về Nhà Lyle. Nếu đối mặt với nguy hiểm thì anh ta có chịu rời đi không? Hay anh ta chỉ biết đến mối hiểm nguy mà mình đặt ra... hoặc nghĩ mình sẽ làm thế?

“Derek à?”>

Anh ta thọc tay vào túi quần. “Ừ.”

“Ừ gì?”

Anh ta lại gãi mạnh lên tay cho đến khi trên đây hiện ra những vết cào xước. “Nếu có nguy hiểm, tôi sẽ trốn đi tìm hai người, được chưa?”

“Thế thì tốt.”

Khi thức giấc, nhìn thấy một bóng người trên giường mình, tôi liền ngồi dậy, định hỏi có phải là Liz không. Nhưng đây là Rae. Cô ấy đang ngồi bó gối tựa người vào tường, ánh mắt long lanh thích thú.

“Cậu tưởng ma à?” cô ấy hỏi.

“Kh... không. Mà cũng có thể vậy.” Tôi đưa tay dụi mắt và ngáp dài.

“Tớ cho rằng chẳng phải là ý hay khi lấy làm kinh ngạc với một người nhìn thấy ma phải không?”

Tôi ngó quanh phòng ngủ, mắt chớp chớp đến mấy lần. Ánh nắng ban mai đang tràn vào phòng. Tôi liếc sang giường Rae và tưởng tượng là Liz đang ngồi đó ngoe nguẩy chân dưới ánh mặt trời.

“Liz có để lại thứ gì không?” Tôi hỏi.

“Sao cơ?”

Tôi tựa mình ngồi dậy rồi gạt chăn ra sau. “Khi chuyển vào đây cậu có thấy gì không?”

“Tớ thấy mỗi cái sơ mi của Tori, nhưng tớ cóc thêm đưa lại. Không giống Tori cuồng cuồng trả lại cái áo nỉ màu xanh lá mà cô ta mượn của Liz đâu. Hôm nọ tớ thấy cô ta mặc cái áo đó. Sao thế? Rốt cuộc thì Liz cũng gọi à?”

Tôi duỗi người. “Không. Chỉ là tớ...” Tôi ngáp thêm cái nữa. “Trời còn sớm và đầu óc tớ chưa tỉnh táo hẳn thôi. Bà Talbot đã gõ cửa chưa?”

“Chưa, mình còn vài phút nữa. Tớ muốn nói chuyện với cậu trước lúc mọi người thức dậy.”

“Chắc chắn rồi, chuyện...” Tôi ngồi phắt dậy ngay lập tức. “Hôm qua bọn mình đã định nói chuyện. Tớ quên bém mắt.”

“Cậu bận mà.” Cô ấy giật giật gấu váy ngủ trên người búp bê. “Thế tớ sẽ được tham dự chứ?”

“Tham dự gì?”

“Vào cuộc đào thoát hay ho kia kìa. Tối qua cậu định kể cho tớ nghe mà? Đây là những gì cậu, Simon và Derek đã nhón nháo bàn luận vài ngày trước.”

Tôi không muốn hình dung ra vẻ mặt mình lúc bấy giờ. Choáng váng, khiếp sợ, không tài nào tin nổi - Tôi tin chắc tất cả những biểu cảm ấy đều dồn hết lên trên mặt tôi rồi, hiển nhiên là đủ để xua tan bao hoài nghi của Rae.

“Tớ kh... không...”

“... không biết là tớ đang nhắc đến chuyện gì à?” Cô ấy xoắn xoắn rồi giật đứt một sợi dây lưng nhùng trên tay mình, ánh mắt dán chặt vào đấy. “Vậy lúc ấy cậu định kể với tớ gì thế? Bịa ra một câu chuyện khác để đánh lạc hướng?”

“Kh... không. Tớ định kể với cậu chuyện xảy ra trong khoang trống với Derek. Tớ lại bắt được liên lạc với hồn ma kia.”

“Ồ.”

Rae hạ tầm mắt xuống. Thường thì câu chuyện về thấy ma của tôi sẽ rất lôi cuốn, nhưng đó không phải là những gì Rae muốn nghe lúc này. Cô ấy thả sợi dây xuống giường.

“Vậy là tớ không được mời tham dự>

“Kh... không có...”

Rae gơ hai tay lên. “Tớ có nghe Simon và Derek tranh cãi với nhau chuyện đào thoát một lần rồi. Giờ, dù cuộc nói chuyện này chỉ nhắc đến việc chuyển cậu hay Derek đi, và bỗng nhiên ba người các cậu cùng trốn thoát...”

“Đó không...”

“Tối qua, khi tớ thức giấc thì không thấy cậu đâu hết. Tớ xuống dưới lầu ngay đúng lúc cậu và Derek lên ra ngoài. Tớ đi theo hai người đủ xa để biết là các cậu không hề tản bộ ngắm trăng.”

“Derel sẽ không trốn.” Điều này là thật, trừ phi đây không hẳn là cô ấy muốn nói đến.

Rae lại ngồi dựa ra sau tường, tiếp tục bó gối. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tớ đáp ứng được yêu cầu của hội các cậu. Liệu tớ sẽ phá lệ được mời chứ?”

“Hả?”

“Hội những đứa trẻ có siêu năng lực các cậu ấy. Những người sở hữu sức mạnh siêu nhiên.”

Tôi cười phá lên, giọng cười nghe còn ghê hơn tiếng chó xù giật mình kêu ăng ăng. “Sức mạnh... siêu nhiên? Tớ ước gì là vậy. Sức mạnh của tớ còn không giúp tớ tải chương trình trên Cartoon Network nhanh hơn được nữa là... trừ khi là một phân cảnh hài hước nào đấy. Ghost Whisperer Junior. Hay là Ghost Screamer, nghe giống hơn đấy. Mở ti-vi và điều chỉnh kênh đi, mỗi tuần, sẽ thấy Chloe Saunders chạy dài la hét khi có một con ma đến cầu cạnh cô ấy cho mà xem.”

“Được rồi, có lẽ siêu năng lực sẽ giúp cậu làm thế. Nhưng chuyện gì sẽ xảy đến nếu cậu có thể đẩy một đứa trẻ khỏi lối đi của mình bằng một cái búng tay? Cá là một lúc nào đấy khả năng đó sẽ có ích cho xem.”

Tôi bật dậy, rời giường rồi đi đến chỗ>

“Chắc chắn rồi, nhưng đấy không phải điều Derek đã làm. Anh ta chớp lấy tớ. Tin tớ đi, tớ có cảm giác là sức mạnh đó liên quan đến thể chất đấy.”

“Tớ không nói đến Derek. Vài ngày trước khi Brady bị đưa đi, cậu ta và Derek đã gây nhau. Hoặc Brady đã cố làm vậy. Derek chẳng muốn dính đến rắc rối làm gì, vậy mà Brady cứ chọc ghẹo anh ta mãi, cố làm anh ta nổi khùng, và khi cậu ta đâm vào mặt Derek, Simon đã búng tay và, rầm, Brady bay ào vào tường. Tớ có mặt ở đó. Derek và Simon còn không chạm đến cậu ta một cái. Đây là lý do vì sao tớ muốn xem hồ sơ của Simon.”

“Chà, cậu cũng thấy Simon đâu có hồ sơ. Cậu ấy ở lại đây vì Derek. Cha họ biến mất và Derek bị đưa tới đây vì anh ta có vấn đề, nên tiện thể họ cũng tổng Simon vào luôn.”

“Cha họ đã biến mất thế nào?”

Tôi nhún vai, lấy ra một cái áo sơ mi. “Hai anh em họ không mấy khi nhắc đến. Tớ không muốn lắm chuyện.”

Một tiếng thịch vang lên. Ngoái nhìn lại, tôi thấy Rae đã nằm ưỡn ra trên giường.

“Cậu tốt bụng quá đấy bạn à,” cô ấy nói. “Từ chuyện đó tớ luôn chú ý đến hai anh em họ.”

Tôi lắc đầu. “Tớ cho là mình vừa nghe thấy bà Talbot...”

“Thôi nào. Hôm nay là thứ Bảy. Chúng ta có thể ngủ đây giấc, và cậu sẽ không cho qua chuyện dễ thế đâu nhỉ. Tớ biết Simon có pháp thuật, như cậu vậy. Và tớ khá chắc là Derek cũng có. Đây là nguyên nhân họ luôn đi kè kè với nhau như hình với bóng. Tớ cá cha Simon nhận nuôi Derek cũng vì lý do đó.”

Tôi nhìn vào gương, lấy bàn chải chải tóc.

“Điều gì khiến tớ kết luận chắc chắn về toàn bộ chuyện này như vậy?” Rae tiếp tục nói. “Còn nhớ tớ từng kể với cậu các chẩn đoán của tớ không? Làm thế nào chúng không khớp với nhau ấy? Tớ chưa kể cho cậu nghe hết. Cậu ọc hồ sơ của tớ phải không?”

Tôi từ từ quay lại, cái bàn chải vẫn giờ lên.

Rae nói tiếp. “Theo như báo cáo thì tớ cãi nhau với mẹ mình và làm bà ấy bị bỏng bằng bật lửa. Chỉ là lúc ấy tớ có cầm bật lửa đâu. Tớ chỉ chớp lấy tay mẹ mình và làm bỏng bà ấy sơ sơ thôi.”

“Tại sao cậu lại không...?”

“Kể với cậu?” cô ấy ngắt lời. “Tớ đang đợi đến lúc hiểu rõ cậu hơn. Cho đến khi cậu chịu tin tớ. Nhưng sau đó cậu khám phá ra cậu thấy ma và tớ hiểu chuyện đó nghe thế nào. Giống như một đứa con nít thấy ganh tị vì bạn nó sắp được đi Disney World, rồi sẽ cho thấy là nó cũng đặc biệt. Sức mạnh của tớ không giống của cậu. Tớ không kiểm soát được. Chỉ xuất hiện khi tớ nổi điên thôi.”

“Giống như lúc cậu cãi nhau với Tori. Thật là cậu đã đốt Tori sao?”

Cô ấy ôm chặt cái gối của tôi vào lòng. “Tớ cho là vậy. Nhưng bằng chứng đâu? Cô ta cảm thấy như bị bỏng và chỉ có một vết đỏ, nhưng việc đó khác lúc tớ đốt cái áo sơ mi của cô ta.” Rae cười toe toét. “Có lẽ trò đó khá thú vị. Tớ đã nói dối mẹ mình và bảo là tớ đang đùa với bật lửa, khi tới chỗ bà thì tớ quên khuấy là mình còn cầm nó trên tay. Có ai bận tâm đó có phải là bật lửa không nào. Họ thấy những gì họ

muốn thôi. Gán cho chúng ta một căn bệnh, điều trị, và nếu gặp may thì cậu sẽ khỏi. Chỉ là những khả năng chúng ta sở hữu không biến mất mà thôi.”

Não bộ tôi đánh vật để thấm thấu hết mớ thông tin ấy. Tôi biết mình nên nói gì đó nhưng phải nói sao bây giờ? Thừa nhận? Chối bỏ?

Rae rời giường, đứng đấy xoắn xoắn những lọn tóc xoắn trên đầu và chìa tay ra. Khi tôi ngồi im không cựa, cô ấy nói, “Dây chun? Sau lưng cậu hả?”

“Phải.”

Tôi ném cho cô ấy một sợi. Rae lấy chun buộc tóc thành kiểu đuôi ngựa và tiến đến chỗ cửa.

“Chờ đã,” tôi nói.

Rae lắc đầu. “Cậu phải nói chuyện với hai người kia trước.”

“Tớ không...”

Rae quay lại đối mặt với tôi. “Có chứ. Cậu nên làm vậy. Cậu có muốn họ tiết lộ bí mật của cậu trước khi thông qua ý cậu không? Nói chuyện với họ đi. Sau đó đến chỗ tớ. Tớ sẽ đợi.”

36. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 37

CHƯƠNG 37

TÔI ĂN SÁNG VỚI Tori. Tôi tin hôm qua cô ta đã hy vọng nhìn thấy tôi bị cột trên cang mang đi khỏi nhà mở, la hét, nổi điên sau nhiều giờ bị trối và bịt miệng trong bóng tối. Vậy mà sáng hôm nay, cô ta chỉ ngồi ngay đó dùng bữa, mắt đăm đăm nhìn về phía trước, gương mặt trống rỗng vô hồn, y như là cô ta bỏ cuộc rồi vậy.

Nếu tôi đi báo với các bác sĩ việc Tori đã làm, có ta sẽ bị đá đít ra ngoài, bà mẹ có quyền cao chức trọng thế nào cũng vô dụng. Nói không chừng, khi tôi ra khỏi cái khoang và không mách lại với ai, Tori đã nhận ra rằng cô ta sẽ chống bị chuyển đi thế nào. Có lẽ cô ta biết trò nguy hiểm của mình có thể gây chết người.

Mà cũng có lẽ cô ta còn lo âu về chuyện đã xảy ra. Bao nhiêu đó là quá nhiều để ôm ấp hy vọng, nhưng từ vẻ mặt của Tori sáng nay cho thấy, dường có hiềm khích gì từng tồn tại giữa chúng tôi thì giờ đây cũng đã tiêu tán mất rồi. Cô ta đã loại bỏ hiềm khích đó và biết sớm chút nữa mình đã phạm vào sai lầm nghiêm trọng. Thật khó chịu khi phải ngồi gần Tori, nghĩ đến những gì cô ta đã bắt mình phải chịu đựng, tôi sẽ không để cô ta được đắc ý. Vậy nên tôi ngồi xuống và cố ăn uống bình thường, như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Mỗi lần ngậm một mồm đầy cháo yến mạch, tôi đều cố nuốt cho trôi. Không chỉ vì tôi phải ăn sáng với người có thể đã làm mình mất mạng, mà còn vì lúc này tôi phải xem xét nên làm sao với Rae đây. Tôi sẽ nói s với hai người kia? Chắc chắn Derek sẽ khiển trách tôi.

Tôi cố thôn tóm hết các ý nghĩ lại như chúng chẳng tồn tại cho đến khi tôi tắm xong, quay trở xuống và nghe thấy y tá theo tuần, cô Abdo, đang nói đến một “cánh cửa” và một “ổ khóa mới”, nhắc tôi nhớ lại chuyện đi vô vị tối hôm trước. Có phải chúng tôi bị bắt quả tang rồi không?

“Tiến sĩ Davidoff muốn thêm một cái then cửa, loại không lò xo,” bà Talbot đáp lời. “Tôi chả biết là liệu họ có gắn nó lên mấy cái cửa bên trong không, nhưng nếu chị không tìm được cái nào trong cửa hàng bán dụng cụ và đồ dùng trong nhà thì chúng ta sẽ gọi Rob đến thay cửa. Sau ngày hôm qua, Tiến sĩ Davidoff không muốn lũ trẻ chui vào cái khoang đó.”

Cửa tầng hầm. Tôi thở phào nhẹ nhõm và tiếp tục đi xuống. Đúng lúc tôi đặt chân đến nơi thì Simon từ phòng ăn nhìn trộm ra.

“Tớ vừa nghĩ là cậu. Đúng y chóc.” Cậu

ấy thấy cho tôi một quả táo. “Tớ biết cậu thích những quả còn xanh. Derek đang tích trữ chúng.” Cậu vẫy tay ra hiệu cho tôi vào trong. “Ngồi xuống và ăn cùng chúng tớ nào. Cậu cần bổ sung năng lượng đấy. Hôm

nay là thứ Bảy và khoảng tầm này, lúc nào cũng có việc vặt cho cậu làm.” Khi tôi đi qua, Simon cúi xuống thì thầm. “Cậu không sao chứ?”

Tôi gật đầu. Cậu ấy đóng cửa lại. Tôi đưa mắt nhìn cái bàn trống không.

“Derek sao rồi?” tôi nhỏ tiếng hỏi.

“Anh ấy trong bếp, nạp năng lượng. Tớ nghe nói tới qua hai người đã có một chuyến phiêu lưu nho nhỏ.”

Derek đã khẳng khái bảo với Simon rằng việc liên lạc với các thầy ma là ý kiến của anh ta. Vậy nên nếu Simon cáu tiết vì bị loại qua một bên thì đó là lỗi của Derek. Tôi cho là anh ta đang cố giành lấy sự ngưỡng mộ - vờ rằng anh ta sẽ khám phá ra các hồn ma của tôi muốn gì. Nhưng biểu cảm của Simon cho tôi biết cậu ấy cảm thấy mình đã bỏ lỡ cơ hội được lợi từ một điều gì đó. Vì thế, tôi hồ như thấy mừng vì cậu ấy không cho là tôi đã để mặc cậu ấy ngủ và đi với Derek.

Khi tôi ngồi xuống bàn. Derek bước vào, một tay cầm ly sữa, tay kia cầm nước ép. Simon với lấy một món, nhưng Derek đã đặt hết cả hai xuống đĩa của mình, miệng cầu nhàu, “Em tự đi mà lấy.” Simon nhồm người đứng dậy, vỗ vỗ lưng Derek, sau đó thông dong đi vào bếp.

“Anh khỏe chứ?” Tôi thì thầm.

Derek hướng mắt vào cửa bếp đang đóng kín. Anh ta không muốn Simon biết mình đang ốm. Tôi không chắc mình cũng thích vậy, thế là hai đứa chúng tôi bốn mắt trừng nhau, tuy nhiên, nhìn quai hàm nghiêng chắt của Derek là tôi biết anh ta sẽ không chịu mở miệng thảo luận.

“Tôi khỏe,” sau một chốc, anh ta làu bàu. “Tylenol cũng có công dụng.”

Đôi mắt Derek trũng sâu, thâm quầng, thoáng đỏ ngầu, nhưng mắt tôi cũng chẳng kém gì. Nước da anh ta xanh xao tái nhợt, mấy cái mụn trứng cá đỏ đậm hơn bình thường. Một bã đầy, nhưng đang hồi phục. Trong mắt anh ta không còn vẻ lơ đãng vì cơn sốt. và theo cái cách Derek ngấu ngiến món bột yến mạch trên bàn thì anh ta vẫn ăn uống ngon miệng như thường.

“Tôi qua ả chưa vậy, Tiến sĩ Saunders?” anh ta lăm bằm trong miệng.

“Tôi cho là rồi.”

Lại thêm một tiếng làu bàu khi Derek mức thêm đường nâu^[1] cho vào tô. “Vài kiểu phản ứng như tôi từng nói.” Anh ta ăn ba muỗng đầy cháo đặc. Kể đó, mắt vẫn không rời khỏi bữa sáng của mình, Derek hỏi tôi, “Có chuyện gì à?”

[1] Có màu từ đậm tới nhạt. Đây là đường cát (trên 90%) được nhà sản xuất trộn thêm mật đường. Có người nghĩ rằng ăn đường nâu thơm ngon và tốt cho sức khỏe hơn ăn đường cát trắng.

“Tôi có nói gì đâu.”

“Tôi bảo có là có. Sao>

“Chẳng có chuyện gì cả.”

Derek xoay sang nhìn thẳng vào tôi. “Phải không đấy?”

“Ừ.”

Derek khịt mũi, lại cầm đầu vào tô cháo. Simon quay trở ra.

“Có ai thấy danh sách việc vặt sáng nay chưa?”

Simon vừa hỏi vừa đưa cho tôi cốc nước cam. Cậu ấy ngồi xuống, với lấy tô đường. Derek chuyển cái tô qua cho cậu, đoạn khựng lại, sau đó lại cầm cúi ăn tiếp. Nét mặt hai người họ có vẻ không tự nhiên. Simon há miệng hớp nước cam rồi bảo, “Chúng ta sẽ phụ trách việc cào lá. Cô Van Dop muốn đám lá khô rụng từ mùa thu năm ngoái được dọn sạch sẽ...”

Nghe Simon nói vậy, Derek lại đưa mắt sang chăm chú nhìn tôi. Tôi liếc đi chỗ khác và cạp lấy quả táo.

Thứ Bảy quả đúng là ngày để làm việc vặt. Thường thì nghĩ đến đây tôi sẽ rên rỉ ỉ ôi, ước gì thay vào đó là mình đến trường, nhưng ngày hôm nay lại trôi qua vô cùng êm ả. Với việc Tiến sĩ Gill, cô Vương và cô Van Dop đều không có mặt, cô Abdo ra ngoài xử lý chuyện lật vặt, bà Talbot lo công việc giấy tờ, mấy đứa chúng tôi tự quản lý lấy nhà mở và tôi có cơ để ra ngoài cùng Simon, bằng cách đề nghị giúp cậu ấy cào lá, trong khi Derek lên trên lầu đổi khăn trải giường.

Khi hai chúng tôi đi được một quãng khá xa, đủ để không ai nghe lỏm được gì, Simon cất lời.

“Cậu đang cân nhắc.”

“Sao cơ?”

Simon cúi xuống buộc lại dây giày, mặt cúi gằm. “Chuyện chạy trốn ấy. Cậu ngại phải nói với Derek vì anh ấy sẽ cãi cò, quát tháo vào mặt cậu.”

“Chuyện đó không phải...”

“Không, đúng là chuyện đó. Lúc cậu đề nghị trước tớ ngạc nhiên lắm. Ngạc nhiên theo phương diện tốt ấy, nhưng, nếu cậu đổi ý thì cũng không sao. Tớ không trách cậu.”

Tôi tiếp tục hướng đến nhà kho. “Tớ sẽ đến mà... trừ phi cậu đang suy xét việc mang tớ theo.”

Simon mở tung cửa và ra hiệu cho tôi ở yên một chỗ rồi biến mất trong nhà kho tối hun hút. Dưới bước chân của cậu ấy, bụi đất bay lên tứ phía. “Chắc tớ nên nói là tớ không cần ai giúp hết. Nhưng thành thật mà nói thì sao?” Lời lẽ của Simon ngắt quãng trong tiếng khua lách cách loảng xoảng khi cậu ấy lục tìm mấy cái cào. “Mặc dù không mong gặp rắc rối, nhưng nếu lần trốn chạy này mà có thêm người thì một lúc nào đó cũng sẽ có ích.”

Khi Simon xuất hiện với hai cái cào trên tay, tôi nói. “Tớ thà là người thứ hai đó còn hơn là ngồi đây chờ được giải cứu.”

“Ý cậu là như Derek ấy à?”

“Không, cậu đó không có ý phê bình chỉ trích gì đâu.” Tôi đóng cửa kho và cài chặt then cửa. “Tối hôm qua Derek có nói cho tớ nghe lý do anh ấy ở lại. Anh ấy làm vậy vì cái gì. Tớ đã biết điều đó từ hồi tớ...”

“Đọc hồ sơ của anh ấy?”

“Tớ-tớ...”

“Cậu kiểm tra anh ấy sau khi anh ấy túm lấy cậu trong tầng hầm. Derek nhận định như thế. Một nước cờ khôn ngoan.” Simon ra hiệu bắt đầu công việc trong góc sân xa nhất, nơi một lớp lá mục từ năm ngoái phủ đầy mặt đất. “Đừng để anh ấy chọc ghẹo cậu vì vụ đó. Anh ấy đọc hồ sơ của cậu rồi.”

Tôi nhún vai. “Có qua có lại thôi.”

“Derek đã đọc hồ sơ của cậu trước khi cậu thú nhận nhĩ.”

“Ừ, không có.>

Chúng tôi bắt tay vào cào lá mục. Ít nhất là trong một phút, Simon hoàn toàn nín lặng, rồi cậu ấy liếc sang chỗ tôi. “Tớ cũng cá luôn là anh ấy không nhắc lại chuyện gì đã xảy ra. Một trận đánh nhau.”

Tôi lắc đầu. “Derek chỉ bảo người đó không chia sẻ vào anh ấy. Anh ấy không nói nhiều lắm.”

“Chuyện là vào hồi mùa thu năm ngoái. Chúng tớ chuyển đến một thị trấn ngoại ô tỉnh lẻ nào đó nằm ngoài Albany. Không có ý xúc phạm mấy thị trấn nhỏ đâu, tớ tin chắc đó là nơi tuyệt vời để sinh sống... với một số người. Môi trường thuận lợi cho sự quy tụ nhiều nền văn hóa khác nhau thì lại không. Nhưng ngặt nỗi cha tớ có công việc ở Albany và đây là nơi duy nhất ông ấy kiếm được một chỗ cho thuê trước khi bắt đầu năm học mới.”

Simon cào lá mục vào cái hố tôi đã dọn sẵn. “Lúc ấy, tớ đang tha thẩn sau giờ học, chờ Derek nói chuyện xong với giáo viên dạy toán. Bọn họ đang cố đưa ra một chương trình giảng dạy đặc biệt cho anh ấy. Trường học bé tí teo, nên không mấy khi xuất hiện những học sinh như Derek. Hoặc hóa ra là, như tớ.”

Một chú chuột dưới một gốc cây chạy vụt ra. Simon cúi người nheo mắt nhìn xuống hố để chắc là chẳng còn thứ gì lao ra trước khi cậu cào xung quanh. “Tớ đang ném bóng thì ba thằng lớp trên lù lù xuất hiện. Bọn nó mang bột Dr Martens và xách gậy theo. Ba tên đó thần nhiên cản lối tớ và tớ cảm thấy có mùi định kiến quanh đây. Tớ không định bỏ chạy, nhưng nếu bọn nó muốn chiếm chỗ chơi bóng, tớ sẽ nhường, cậu hiểu ý tớ chứ?”

Gió thổi lớp lá khô trên cùng trong hố bay rải rác. Simon thở dài, hai bả vai sụm xuống. Tôi ra hiệu cho cậu ấy nói tiếp còn mình thì cào gọn chỗ lá kia lại.

“Chỉ là bọn nó không muốn giành sân chơi, mà là muốn tớ. Hình như mẹ của một tên làm việc tại cửa hàng 7-Eleven ở đây trước khi nó được một gia đình người Việt đuổi việc bà ta mua lại. Chuyện hình như đã một năm trước nhưng, theo lẽ tự nhiên, ắt tớ có liên quan đến họ, phải không? Thật thì tặc là tớ lại chỉ ra rằng, không phải tất cả những người châu Á đều liên quan và đâu phải bọn tớ chiếm hết các cửa hàng tiện lợi.”

Simon ngừng cào cỏ. “Khi tớ bảo mình không phải người Việt, một thằng cứ cho là phải. Tớ nói mình là người Mỹ, nhưng sau rốt tớ đã cho chúng biết câu trả lời mà chúng muốn, bằng cách nói thẳng ra cha tớ là người Hàn. Chà, cậu không tưởng tượng ra đâu, chủ của một thằng trong đám đó đã thiệt mạng trong chiến tranh Triều Tiên. Nếu tên đó có bao giờ chịu học giờ lịch sử thì chắc là hấn ngủ suốt trong giờ học rồi. Hấn nghĩ người Hàn đã tuyên chiến với người Mỹ. Vậy nên tớ đã chinh hấn. Và, phải, tớ là đứa có chút ra vẻ ta đây. Lúc nào cha tớ cũng dặn dò rằng nếu không thể học cách ngậm mồm lại, tốt hơn là tớ nên dùng đến bùa phòng vệ. Ngày hôm đó...” - cậu ấy tiếp tục cào lá, giọng đã hạ nhỏ xuống “... ngày hôm đó, cha tớ đã đúng.”

“Tớ khéo mồm khéo miệng nhưng lại dễ khinh suất, cậu hiểu chứ? Tớ đã mắc sai lầm. Điều tiếp theo tớ ý thức được là, một thằng rút dao bấm tự động ra. Dù vậy con dao chưa bật ra và tớ cứ nhìn chăm chăm vào nó như một thằng ngốc tự hỏi đấy là gì. Di động à? Máy nghe nhạc MP3 chẳng? Rồi, tách một cái, lưỡi dao hiện ra. Tớ cố tìm lối thoát, nhưng muộn rồi. Một thằng khác đá chân tớ và tớ ngã xuống. Tên cầm dao đứng bên cạnh nhìn xuống tớ, và tớ đang chuẩn bị tung bùa đẩy lùi đối phương ra sau thì Derek chạy đến góc sân. Anh ấy túm lấy tên cầm dao, quăng hấn sang một bên, cho tên thứ hai một đám, thế là thằng thứ ba bỏ chạy. Tên thứ hai đứng dậy cúp đuôi chạy theo thằng bạn mình, hấn không sao cả. Nhưng tên đầu tiên? Cái tên làm tớ ngã ấy?”

“Hấn không đứng dậy nữa,” tôi thì thào.

Simon xiên một chiếc lá vào răng cái cào. “Derek nói đúng. Chẳng có súng ống gì hết. Nhưng cậu biết sao không?” Cậu ấy ngược mắt lên nhìn tôi. “Nếu có ai tiến đến chỗ Derek với một khẩu súng, anh ấy sẽ vẫn giữ thái độ không hề nao núng và xử lý thật tốt. Nhưng anh ấy không phải là người gặp nguy hiểm, mà là tớ. Với Derek mà nói, đó là một chuyện hoàn toàn khác. Nó nằm trong bản năng của anh ấy, cha tớ nói, sự...” Simon mạnh tay hơn, cào qua lớp cỏ mới và lớp đất. “Chuyện là thế đấy. Tớ là một đứa thích ra vẻ ta đây không tài nào chịu lùi bước trước một đám nam sinh mang định kiến, và giờ Derek...”

Nói đến đây Simon im bật, và tôi biết Derek không phải là người duy nhất tự trách mình vì chuyện đó.

Sau một lát. Simon mới lên tiếng. “Dầu sao thì cậu cũng không gọi tớ ra đây để ôn lại chuyện cũ, và nếu tớ nói chuyện phiếm nữa thì Derek sẽ theo chúng ta ra ngoài này mất. Tớ có cảm giác chuyện cậu không muốn thảo luận với anh ấy.”

“Ừ.”

Tôi kể về Rae cho Simon nghe. “Tớ không biết phải nói sao, và điều đó chỉ khiến cho tình huống thêm tôi tặc, nhưng cô ấy đã làm tớ hoàn toàn mất cảnh giác. Giờ thì Derek sẽ nghĩ là tớ đã tình cờ hé môi hoặc là tớ đã tán chuyện với bạn mình, thò lộ những bí mật, điều mà tớ không làm, tớ thề là...”

“Tớ hiểu. Cậu không phải loại người như thế.” Simon tựa vào cái cào. “Rae nói đúng về Brady đấy. Tớ từng yểm bùa đẩy-lùi trên người cậu ta. Là chuyện bất cần và ngu ngốc thôi, nhưng sau sự việc với đám nam sinh kia, tớ muốn mình nhanh nhạy hơn, cậu hiểu chứ? Khi tớ trông thấy Brady đang cố gây sự với Derek, tớ chỉ... phản ứng lại thôi.”

“Cậu muốn xoay chuyển tình huống.”

“Phải. Và nếu tối qua Rae bắt gặp hai người quay trở vào thì đó là lỗi của Derek. Lẽ ra anh ấy nên cẩn mật đề phòng mới phải. Thính lực anh ấy rất tốt và...” cậu ngừng lại “... cả thị lực nữa. Derek có khả năng nhìn mọi vật trong bóng tối tốt hơn chúng ta. Thường thì anh ấy hẳn sẽ để ý đến Rae, nhưng ắt là mãi nghĩ đến cách thoát thân nên anh ấy sơ suất.”

Không bận tâm là vì bị ốm và phát sốt. Nhưng tôi không thể nói ra điều đó.

Simon nói tiếp. “Derek cũng đang có tâm sự. Giờ anh ấy còn cáu kỉnh hơn lúc bình thường. Anh ấy đập vỡ cái vòi hoa sen rồi đấy. Cậu có nghe vụ đó không?” Simon lắc đầu. “Làm gãy luôn tay cầm ngay tức thì, nên tớ phải bảo bà Talbot là nó bị lỏng rồi. Nhưng về phần Rae thì chúng ta sẽ phải báo cho anh ấy biết.”

“Cậu có nghĩ cô ấy là một trong chúng ta không? Một người có siêu năng lực ấy?”

“Có thể là bán yêu. Tuy nhiên, nếu đúng vậy thì việc đó có nghĩa gì với chúng ta, khi có mặt tại đây ấy? Bốn trên năm đứa trẻ? Có thể bao gồm cả Liz nữa, liệu cô ấy có phải là thầy pháp? Không trùng hợp ngẫu nhiên vậy đâu. Không thể nào.” Simon ngừng lại một lát, ngẫm nghĩ chuyện đó sau đi. Bây giờ tớ bận tâm chuyện Rae biết kế hoạch của chúng ta hơn đấy.”

Rae không chỉ biết thôi đâu. Cô ấy còn muốn tham gia vào.”

Simon lẩm bẩm chữi thầm trong miệng.

“Rae sẽ giúp ích,” tôi nói. “Cô ấy còn rành đường đi nước bước hơn cả tớ.”

“Tớ nữa. Chỉ là...” Simon nhún vai. “Tớ tin chắc Rae rất giỏi giang tháo vát, nhưng chỉ có hai chúng ta thì đừng tranh cãi vấn đề này làm gì.”

Simon liếc sang tôi. Tim tôi tăng tốc gấp đôi bình thường.

“Tớ có rất nhiều chuyện muốn nói với cậu.” Cậu chạm vào mu bàn tay tôi, dựa sát đến nỗi tôi có thể cảm thấy hơi thở của cậu phả vào tóc mình.

“Chuyện về Rae là sao vậy?” một giọng căn vặn vang lên. Tôi và Simon quay lại, nhìn thấy Derek đang băng qua bãi cỏ.

Simon buột miệng mắng. “Có ai bảo là việc anh phán đoán thời gian chính xác thật chết tiệt chưa.”

“Đó là lý do vì sao anh không chơi trống. Giờ thì có chuyện gì nào?”

Tôi kể anh ta nghe.

37. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 38

CHƯƠNG 38

SIMON HOÀI NGHI RAE SỎ HỮU năng lực siêu nhiên. Có các bán yêu mang thuộc tính hỏa. Nhưng đến tuổi mười lăm, lý ra sức mạnh của Rae còn ghê gớm hơn là chỉ có những dấu hiệu cho thấy mức độ phồng hều như mới đủ tiêu chuẩn cấp độ một. Simon cho là cô ấy không nói dối. Chỉ là Rae tỏ ra quá háo hức để tin tưởng>

Tôi ngờ là cậu ấy nói đúng. Bị bỏ rơi lúc mới sinh, bị thế chỗ bởi những anh chị em nhỏ tuổi hơn, bị ném vào Nhà mở Lyle với những người lạ và bị lãng quên, sẽ rất có ý nghĩa với Rae khi cô ấy trở nên đặc biệt. Sáng hôm đấy tôi đã nhìn thấy biểu cảm ấy trên mặt Rae, quá dồi dào hứng kích động.

Người ít hào hứng nhất để gạt bỏ ý kiến này là Derek. Anh ta không bảo mình tin Rae là bán yêu, nhưng sự im lặng của anh ta cho thấy Derek đang suy tính đến khả năng điều ấy là thật. Buổi tối hôm qua vẫn còn làm anh ta khó chịu - và tôi - thất bại của chúng tôi khi tìm kiếm hoặc không thừa nhận việc chúng tôi có liên quan đến Samuel Lyle cùng những thầy ma có siêu năng lực trong khoang trống. Nếu Rae là một bán yêu và nói không chừng Liz là một thầy pháp thì khả năng chúng tôi tình cờ có mặt ở đây sẽ đi tong.

Bạn có thể tranh cãi rằng một nhà mở cho những đứa trẻ có tâm lý bất thường không phải là nơi thường xuyên tìm thấy những thanh thiếu niên sở hữu siêu năng lực, nhất là khi chúng còn không ý thức được mình là gì.

Các biểu hiện của chúng tôi có thể được xoay chuyển sao cho ăn khớp với các bệnh lý rối loạn tâm thần. Và, vì mọi người đều biết thừa làm gì có chuyện có thể bắt liên lạc với còi âm, đốt người bằng tay không hay ném một đứa trẻ bay đi và làm gãy cổ cậu ta - giải pháp rõ ràng là kết luận chúng tôi bị bệnh tâm thần. Áo giắc, bị ám ảnh với lửa, thô bạo ngoài tầm kiểm soát...

Nhưng lại chẳng có gì dị thường về chuyện tâm trạng Tori thay đổi xoành xoạch. Hình như Peter vào đây vì chứng bồn chồn nào đó, điều cũng không khớp với tình trạng chung của chúng tôi.

Tuy nhiên, tôi không thể xua đi cảm giác là mình đã bỏ qua một điều gì, điều mà sự liên kết nằm ở đó và não bộ tôi quá phân tâm bởi những vấn đề khác nên không nhìn ra được. Tôi ngờ là Derek cũng cảm thấy như vậy.

Dù Rae có sở hữu siêu năng lực hay không thì chúng tôi đều đồng loạt tán thành cô ấy nên đi chung với chúng tôi. Với Derek mà nói thì đây chẳng phải là vấn đề nghiêm trọng khi chúng tôi nên để Rae đi hay chúng tôi có dám để cô ấy ở lại. Chuy

n gì sẽ xảy ra nếu cô ấy trả thù bằng cách mách lại với các y tá? Tôi không sao hình dung ra cảnh đó, nhưng sau chúng tôi biến mất, nếu họ trút hết tức giận xuống đầu cô ấy, Rae sẽ đầu hàng trước khi Derek hành động.

Tình trạng sức khỏe của Derek là điều duy nhất chúng tôi sẽ tỉ mỉ tìm hiểu, về sức mạnh và cả kế hoạch mờ hồ của chúng tôi, ít nhất là cho đến hiện tại.

Tôi bảo với Rae, rồi sau đó Derek báo một tin động trời mà không ai trong số chúng tôi ngờ đến. Chúng tôi phải rời đi vào đêm đó.

Vì hôm nay là thứ Bảy nên chúng tôi sẽ có cả ngày để chuẩn bị, và các công việc vặt sẽ giúp chúng tôi có cơ quanh quẩn trong nhà thu thập vật dụng. Tối nay cô Van Dop được nghỉ và y tá đến vào cuối tuần rất ít có khả năng nhận ra chúng tôi đang mưu tính gì. Xét theo tình thế hiện tại thì đây là thời điểm khả quan để rời đi, trước khi có thêm chuyện không hay xảy ra.

Khi cơn hoảng hốt “ÔI TRỜI, ý anh là đêm nay” qua đi, tôi phải tán thành là chúng tôi rời khỏi đây sớm bao nhiêu sẽ càng tốt bấy nhiêu.

Vậy nên, trong khi Rae vừa đứng gác vừa dọn qua phòng tắm nữ, tôi chuẩn bị hành trang.

Trước kia tôi từng sắp xếp đồ đạc đi cắm trại nhiều lần rồi, tuy nhiên, nếu so sánh thì lần này có phần khổ sở. Với từng món đồ bỏ vào, tôi đều phải cân nhắc là mình cần chúng đến mức nào, còn nhiều chỗ trống không, có thể bỏ thêm bao nhiêu nữa và liệu tôi có vác nổi nó suốt chặng đường.

Không cần bàn chải tóc, lược thì có. Lăn khử mùi, dứt khoát phải cho vào. Ipod và son bóng có lẽ là không cần thiết mấy cho đời sống hằng ngày nhưng hai món đó vừa gọn để mang theo. Xà phòng, bàn chải đánh răng, kem đánh răng sẽ được mua sau vì tôi sợ từ giờ sẽ có người chú ý đến chúng đã biến mất.

Tiếp theo là quần áo. Hiện trời vẫn còn khá lạnh, đặc biệt vào ban đêm. Mặc nhiều lớp là chính yếu. Tôi thu xếp hành trang theo cách dì Lauren từng dạy khi chúng tôi đi nghỉ một tuần ở Pháp. Tôi sẽ mặc áo ni chui đầu, áo len dài tay với áo phông và quần jeans. Trong túi tôi sẽ cần hơn hai chiếc áo phông, một áo len dài tay khác, ba đôi vớ cùng đồ con.

Thế là đủ chưa nhỉ? Cuộc trốn chạy này sẽ kéo dài trong bao lâu đây?

Kể từ lần đầu tiên được đề nghị đi khỏi đây cho tới giờ, tôi vẫn luôn né tránh câu hỏi đó. Đường như Simon và Derek cho rằng chúng tôi sẽ sớm tìm được cha họ. Simon có bùa chú nên chỉ cần đi lòng vòng quanh Buffalo và yếm bùa thôi.

Nghe thật dễ dàng. Hay quá dễ rồi chẳng?

Tôi đã trông thấy những ánh mắt của hai người bọn họ. Ánh mắt Derek ẩn chứa vẻ lo lắng. Simon thì tự tin một cách bướng bỉnh. Khi bị ép hỏi, cả hai anh em họ đều thú nhận là, nếu như không tìm thấy cha họ, còn có những người sở hữu năng lực siêu nhiên khác có thể bắt liên lạc.

Nếu việc ấy kéo dài thêm vài ngày, tôi còn thẻ ngân hàng và tiền cha cho. Simon và Derek cũng có thể với quỹ viện trợ khẩn cấp mà cha họ đã cất ở một nơi an toàn cho hai anh em, họ nghĩ mỗi quỹ có ít nhất là một ngàn đô. Chúng tôi sẽ cần rút tiền nhiều lần và gấp gáp, trước khi có ai biết chúng tôi đã biến mất và bắt đầu lần theo. Derek sẽ giữ thẻ và tiền mặt của mình phòng trường hợp cần đến, nhưng chúng tôi còn tiền của Simon cộng thêm phần của tôi nữa. Bấy nhiêu đấy là đủ giúp chúng tôi vượt qua được cảnh này.

Cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, chúng tôi sẽ ổn hết thôi. Dù vậy, thêm một cái sơ mi cũng không phải là một ý tồi.

Áo sơ mi... Điều đó gợi cho tôi nhớ đến...

Tôi nhét ba lô xuống dưới giường rồi đến phòng Tori. Cửa phòng chỉ khép hờ. Ghé mắt nhìn qua khe cửa, tôi thấy giường Tori trống trơn. Tôi đưa tay đẩy nhẹ.

“Ai đấy?” Từ trên giường cũ của Rae, Tori bật dậy, giật tai phone ra. “Có gõ cửa à?”

“Tôi... tôi tưởng cậu đang ở dưới nhà.>

“Ồ, thế thì cậu định tận dụng thời cơ chứ gì? Lập ra cái mưu đồ nho nhỏ của cậu ấy?”

Tôi mở cửa và bước vào trong. “Mưu đồ gì cơ?”

“Việc mà cậu và nhóm của cậu đang lên kế hoạch. Tôi đã nhìn thấy cậu lẩn lút quanh đây, bày mưu chống lại tôi.”

“Hử?”

Tori cuộn dây đeo tai phone quanh máy nghe MP3, đoạn thít chặt dây lại, cứ như đang tưởng tượng ra là sợi dây siết quanh cổ tôi. “Cậu nghĩ tôi ngốc à? Cậu không tốt bụng và ngây thơ như thoát nhìn đâu. Chloe Saunders à. Đầu tiên, cậu quyến rũ bạn trai của tôi.”

“Bạn - Quyến rũ?”

“Rồi cậu hạ gục được anh chàng cao to mắt xanh và điều tiếp theo cậu biết là anh ta leo đèo theo cậu như cún con lạc chủ vậy.”

“Sao cơ?”

“Và giờ, để bảo đảm rằng mọi người trong nhà đều chống đối lại tôi, cậu lôi kéo Rae. Đừng tưởng là tôi bỏ qua cuộc họp sáng nay của các cậu.”

“Nên cậu nghĩ là chúng tôi... đang bày mưu chống lại cậu?” Tôi phì cười và tựa lưng vào tủ đồ cá nhân.

“Làm thế nào mà cậu cứ cố chấp mãi vậy Tori? Tôi chả hứng thú trả thù đâu. Tôi cũng chẳng ưa gì cậu. Hiểu rồi chứ?”

Tori trượt ra mép giường, để chân chạm đất, mắt nheo lại. “Cậu cho là cậu thông minh hả?”

Tôi sụm người dựa vào tủ, cố ý thở dài rõ to. “Cậu chưa bao giờ chịu từ bỏ à? Trông cậu cứ như một kỷ lục bị phá vỡ ấy. Tôi, tôi, tôi. Thế giới này quay xung quanh Tori. Chả trách đến cả mẹ cậu cũng nghĩ cậu lằng lằng bướng bỉnh...”

Tôi kìm lại, nhưng đã quá muộn rồi. Tori sững người ra đẩy một chốc, rồi từ từ ngã ngửa ra trên giường.

“Tôi không cố ý...”

“Cậu muốn gì đây, Chloe?” Tori cố tỏ ra gay gắt một chút, nhưng những lời cô ta thốt ra lại nhẹ hẫng pha lẫn mỗi một.

“Áo sơ mi của Liz.” một lát sau tôi nói. “Rae bảo cậu mượn của Liz một cái áo ni màu xanh lá.”

Tori phẩy tay về hướng tủ cá nhân. “Nó nằm trong tủ đằng kia. Ngăn giữa. Cứ lục tìm và cậu có thể gặp mọi thứ lại.”

Chuyện chỉ đơn giản như vậy. Không hỏi “Tại sao cậu muốn có cái áo?” hay thậm chí là “Liz gọi về hỏi à?” Ánh mắt Tori đã trở nên xa xăm. Là dùng thuốc quá liều? Hay là đã không bận tâm đến nữa rồi?

Rốt cuộc tôi cũng tìm được cái áo. Hiệu Gap, màu ngọc lục bảo. Một vật dụng cá nhân.

Tôi đóng ngăn kéo lại và đứng thẳng người lên.

“Cậu lấy được thứ cậu muốn rồi,” Tori nói. “Giờ thì hãy rút đi và ra chơi với các bạn của cậu ấy.”

Tôi đi ra phía cửa, nắm chặt lấy tay nắm rồi xoay lại nhìn thẳng vào Tori.

“Tori?”

“Gì đấy?”

Tôi muốn chúc cô ta gặp may mắn. Tôi những muốn bảo với cô ta rằng tôi hy vọng cô ta đạt được thử mình đang tìm kiếm, thứ cô ta cần. Tôi những muốn nói với Tori mình rất lấy làm tiếc>

Với mọi chuyện xảy ra tại Nhà mở Lyle và việc khám phá ra có ít nhất ba người trong chúng tôi không thuộc về nơi này, thật dễ dàng để quên đi những đứa trẻ khác thì ngược lại. Tori có vấn đề. Việc mong là Tori sẽ cư xử như bất kỳ một cô gái tuổi vị thành niên bình thường khác, sau đó tránh xa và thấy bị xúc phạm khi cô ta không xử sự như vậy, giống như việc chế nhạo những đứa trẻ chậm tiến ở trường. Cô ta cần giúp đỡ, động viên lẫn quan tâm chiều cố, và chẳng có ai mang đến điều đó cho Tori ngoài Liz.

Tôi nắm chặt áo của Liz trong tay và cố nghĩ xem mình nên nói gì. nhưng có mở miệng thế nào thì nghe cũng chẳng lọt tai, còn bị mang tiếng là ra vẻ kẻ cả với người khác.

Vậy nên tôi chỉ nói một điều duy nhất trong khả năng. “Tạm-biệt ”

38. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 39

CHƯƠNG 39

TÔI NHẾT ÁO LIZ VÀO TRONG túi. Dù cái áo chiếm nhiều chỗ hơn là tôi phòng hờ, nhưng tôi cần nó. Nhờ chiếc áo, tôi có thể tìm ra câu trả lời mà mình hằng thắc mắc bấy lâu... miễn là tôi đủ can đảm mở miệng hỏi.

Lúc trước, khi Derek thông báo là đêm đó chúng tôi sẽ rời đi, điều đầu tiên tôi nghĩ đến là sẽ không có đủ thì giờ, nhưng thực tế thì thời gian dư ới ra đấy. Chúng tôi làm phần bài tập về nhà mà chẳng ai sẽ trình bày, giúp bà Talbot nghĩ ra những bữa ăn mà chúng tôi sẽ không đòi nào dùng thử. Đồng thời trong thời gian đó, cả ba cố kìm nén thôi thúc muốn chuồn đi chỗ khác và bàn bạc thêm chút đỉnh. Cả Rae và Tori đều đã chú ý đến “các cuộc họp” của tôi với hai nam sinh. Và nếu chúng tôi tiếp tục hội họp bàn tán thì có lẽ các y tá sẽ hoài nghi rằng sự việc không đơn giản là do các hoóc-môn ở tuổi vị thành niên hoạt động.

Tôi dặn dò những người khác cảnh giác Tori, nhưng hình như chẳng ai quan tâm cả. Thái độ này giống như lúc tôi nói chuyện với Tori - cô ta đã hoàn toàn nằm ngoài tâm trí mọi người rồi. Không quan trọng. Tôi tự hỏi liệu có phải điều đó làm cô ta tổn thương nhất hay không.>

Tối hôm đó chúng tôi xem phim. Chỉ có lần này tôi chịu để tâm tí đỉnh đến bộ phim đang xem, để lỡ như có bị yêu cầu tóm tắt phim thành một bài lê thê kéo dài

mười phút sau khi danh sách những người tham gia bộ phim kết thúc thì tôi còn biết đường.

Derek không nhập bọn với chúng tôi. Simon bảo anh trai mình không khỏe từ tối hôm trước và muốn có thời gian hồi phục để tỉnh táo mà giúp chúng tôi. Tôi thắc mắc không biết có phải anh ta lại bị sốt nữa chẳng.

Khi bà Talbot bảo Simon đi xem Derek thế nào. Simon nói anh ta “thấy không ổn lắm.” Bà tặc lưỡi và nghĩ chơi bài với cô Abdo, dù vậy lại không định lên lầu ngó qua anh ta. Lúc nào Derek ốm cũng thế. Đường

như các y tá để mặc anh ta tự xoay sở lấy, như thể thân hình cao lớn của Derek khiến họ quên đi rằng anh ta vẫn còn là một đứa trẻ. Hoặc có lẽ, với hồ sơ cùng các chẩn đoán của Derek, họ muốn dính dáng đến anh ta càng ít càng tốt.

Derek có để ý đến cách họ đối đãi với mình không? Tôi dám chắc là có. Chẳng có thứ gì thoát khỏi Derek cả, và tôi ngờ rằng điều ấy chỉ càng khiến cho Derek có lý do để phải vào đây.

Bộ phim vẫn

đều đều diễn tiến, còn tôi thì bận khoăn lo nghĩ đến anh ta. Trước đó anh ta đã rất thận trọng, không may để Simon biết là mình bị ốm. Nếu Simon khẳng định là Derek “thấy không ổn lắm.” điều đó có nghĩa là anh ta đã ốm nặng đến mức không che giấu được nữa rồi.

Tôi chuồn khỏi phòng nghe nhìn, lấy bốn viên Tylenol cùng một cốc nước rồi đi lên lầu.

Tôi gõ cửa. Chẳng có ai trả lời. Dưới khe cửa vẫn có ánh đèn, nhưng có thể là Derek đang đọc sách và ngủ quên mất.

Hoặc ốm đến nỗi không lên tiếng đáp lại được.

Tôi lại gõ tiếp, lần này thì mạnh tay hơn.

“Derek? Là tôi đây. Tôi mang nước với Tylenol.”

Trong phòng vẫn im ắng. Tôi sờ vào tay nắm cửa lạnh ngắt. Chắc anh ta ngủ rồi. Hoặc anh ta phớt lờ tôi.

“Tôi để ngoài này nhé.”

Lúc tôi cúi xuống đặt cốc nước lên sàn thì cửa mở, chỉ hé đủ rộng để tôi nhìn thấy đôi chân trần của Derek. Tôi đứng thẳng người lên. Anh ta lại đang mặc quần đùi, tôi bắt gặp biểu cảm “an toàn” trên mặt anh ta, nhưng đó là trước khi chú ý thấy vùng ngực lấm tấm mồ hôi. Tóc anh ta ướt đầm và dính bết lại quanh mặt, đôi mắt có dấu hiệu đang sốt, môi hé mở, hơi thở nặng nề khó nhọc.

“Anh... ồ... ổn...?” Tôi mờ lờ.

“Ừ.”

Derek liếm môi và chớp mắt tợn, như thể đang cố tập trung nhìn cho rõ. Khi tôi chìa cốc nước ra, anh ta vươn tay qua khe hở nhận lấy rồi uống một ngụm lớn.

“Cảm ơn.”

Tôi đưa mấy viên Tylenol cho Derek. “Anh chắc là mình ổn chứ?”

“Tạm tạm.”

Anh ta lấy chân gác cửa lại và với tay ra sau lưng gãi gãi.

“Có lẽ anh nên đi tắm,” tôi nói. “Tắm nước lạnh ấy, để hạ sốt. Thuốc muối sẽ có ích cho cơn ngứa. Tôi có thể lấy>

“Này, tôi ổn.”

“Nếu anh có cần gì...”

“Chỉ cần nghỉ ngơi thôi. Cô xuống dưới đi, trước khi có người để ý.”

Tôi quay gót ra phía cầu thang.

“Chloe?”

Tôi ngoảnh lại nhìn. Derek đang thò ra ngoài cửa. “Đừng nói gì với Simon được không? Về chuyện tôi mệt thế nào ấy?”

“Cậu ấy biết là anh không khỏe lắm. Thật sự thì anh nên kể...”

“Tôi ổn mà.”

“Không có đâu. Cậu ấy sẽ đoán ra...”

“Sẽ không. Tôi sẽ lo liệu chu đáo.”

Derek thụt đầu vào và “cách”, cánh cửa đóng lại.

Tối hôm đó, lúc nằm trên giường. Rae cứ âm ỉ mãi. Cô ấy muốn huyền thuyên về chiếc ba lô của mình, hành lý cô ấy sắp xếp bao gồm những gì, liệu cô ấy có chuẩn bị đúng không và nên mang theo thứ gì khác nữa...

Tôi không thích phải bảo Rae im lặng. Cô ấy phần khích như đứa trẻ đang sẵn sàng cho chuyến cắm trại qua đêm đầu tiên. Điều này thật kỳ lạ, bởi vì sau chuyện xảy ra cho bạn mình, lẽ ra Rae nên biết cuộc sống ngoài đường ngoài sá sẽ không tuyệt vời mấy đâu, cuộc phiêu lưu mạo hiểm mà không có người bảo hộ đi>

Theo tôi thì Rae không nghĩ giống tôi. Cô ấy sắp đi chung với Simon và tôi, và sẽ có rất ít những đứa trẻ trở thành Bonnie và Clyde[1]. Đây không phải là một hành động phạm pháp; mà là một nhiệm vụ. Bên cạnh đó, như Simon và Derek đã từng nói, những quy tắc cũng không còn áp dụng cho chúng tôi nữa.

[1] Bonnie and Clyde (Bonnie và Clyde): Một bộ phim hình sự năm 1967 xoay quanh câu chuyện về Bonnie Parker và Clyde Barrow, một băng cướp huyền thoại thời Đại khủng hoảng.

“Vì chúng mình đặc biệt.” Rae cười sung sướng.

“Nghe nhảm tai quá nhỉ. Nhưng đây không phải là điều mà mọi người khao khát sao? Trở nên đặc biệt ấy.”

Thật sao? Tôi những muốn có nhiều tố chất hơn. Thông minh, chắc có rồi. Tài năng, dứt khoát là có luôn. Xinh đẹp? Được rồi, tôi sẽ thú nhận là có cả khoản này. Nhưng còn đặc biệt?

Phần lớn thời gian trong đời mình, tôi “đặc biệt” quá nhiều rồi. Một cô gái mồ côi mẹ giàu sụ. Học sinh mới đến. Học ngành kịch nghệ nhưng lại không muốn trở thành diễn viên. Với tôi mà nói, đặc biệt mang nghĩa khác biệt và không theo một chiều hướng tốt. Tôi từng muốn sống bình thường thôi, và tôi cho rằng, điều mỉa mai ở đây là, trong lúc tôi đang mơ mộng về một cuộc sống bình thường thì tôi đã có một... hoặc càng tiến gần hơn đến cái đích khác ấy hơn bao giờ hết.

Nhưng giờ đây, khi quan sát Rae le lười nằm sắp trên giường cầm mấy que diêm, cổ thấp sáng một que bằng tay không, loay hoay giữa quyết tâm và tuyệt vọng, tôi có thể nhận ra là cô ấy khao khát muốn có một sức mạnh siêu nhiên đến mức nào. Tôi sở hữu một năng lực, và tôi lại ít quan tâm đến nó tới nỗi tôi sẽ vui mừng mà trao nó lại cho Rae.

Tình huống này giống như lúc còn ở trường, khi những đứa con gái khác thềm thường quần jeans hàng hiệu, các ca các cùm tích cóp từng đồng tiền công trông trẻ cho đến khi mua được một chiếc, tôi ngồi đấy, trên người mặc chiếc quần ấy, bốn cái khác trong tủ đồ ở nhà, chẳng có chút ý nghĩa với tôi hơn một chiếc quần vô danh. Tôi cảm thấy có lỗi vì đã không biết cảm kích những gì mình có.

Nhưng thuật gọi hồn nào phải một chiếc quần jeans mắc tiền, và tôi khá chắc là nếu nó không xuất hiện thì cuộc đời tôi sẽ rẽ sang một hướng khác tươi đẹp hơn. Dứt khoát là dễ chịu hơn. Dầu vậy, nếu ngày mai thức dậy mà lại không thể nói chuyện với người đã khuất, liệu tôi có thất vọng hay không?

“Tớ nghĩ trời đang âm lên đấy.” Rae nói, tay kẹp lấy đầu que diêm.

Tôi bò ra khỏi giường. “Để tớ xem nào.”

“Không.” Cô ấy rút tay về. “Chưa được đâu. Cho đến khi tớ chắc chắn đã.”

Liệu Rae có phải là bán yêu chăng? Derek từng nói các bán yêu mang thuộc tính hỏa quả thực sẽ đốt cháy mọi thứ bằng tay. Đến tuổi này thì lẽ ra Rae đã dễ dàng thấp sáng được que diêm kia rồi mới phải. Nhưng anh ta chưa bao giờ nghe nói đến một người gọi hồn chỉ tình cờ thức dậy vào một sớm mai nọ và bất ngờ nhìn thấy hồn ma ở khắp mọi nơi. Thường thì đây là một quá trình diễn tiến từ từ.

Hay đây không phải quá trình phát triển chung chung? Có lẽ có một cuốn sách nói thế này, “ở tuổi mười hai, trẻ con bắt đầu dậy thì, và quá trình ấy chấm dứt vào năm mười tám tuổi,” nhưng chỉ là nói một cách khái quát thôi. Cũng có những đứa con gái giống tôi, con trai giống Derek, cả hai đều không giống những người bình thường.

Có lẽ sức mạnh siêu nhiên của Rae bùng nổ muộn, giống như tôi và kỳ kinh nguyệt vậy. Và có lẽ sức mạnh của tôi cũng giống như quá trình dậy thì của Derek, mọi thay đổi đều ập đến chỉ trong một lần.

Hình như các bán yêu thường có mẹ là người phàm còn cha là yêu, mang hình hài nhân loại để giúp thụ thai đứa trẻ. Chuyện đó khớp với quá khứ của Rae, mẹ Rae đã bỏ rơi cô ấy từ lúc mới sinh, trên ảnh thì không thấy có cha

“Khói này!” Rae ré lên trước khi lấy tay bịt chặt mồm lại. Cô ấy phẩy phẩy que diêm. “Tớ thấy có khói. Thề đấy. Ủ, tớ biết mình cần mạng, nhưng đơn giản là việc này quá xá đã. Này, cậu xem đi.”

Rae lấy trong cặp đựng diêm ra một que khác.

Liệu Rae có phải là bán yêu không?

Thật lòng tôi hy vọng thế.

39. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 40

CHƯƠNG 40

ĐỒNG HỒ RAE đặt báo thức lúc ba giờ. Theo Derek thì đây là thời khắc yên tĩnh nhất trong đêm, khi chúng tôi ít có khả năng bị phát hiện nhất. 2:45, chúng tôi tắt báo thức, và đến 2:50 thì ra khỏi phòng, trên tay cầm theo ba lô.

Khi tôi nhẹ tay đóng cửa phòng lại, cả hành lang tối đen như mực. m thanh tích tắc tích tắc từ chiếc đồng hồ cổ lỗ sĩ dưới lầu dẫn lối cho chúng tôi ra đến cầu thang.

Tôi thề là lần này, mỗi bước chân chúng tôi giẫm lên sàn đều phát ra tiếng cọt kẹt, nhưng dù có căng tai hết mức để nghe lấy động tĩnh của Tori hay tiếng bà Talbot cục cựa, tôi cũng chỉ nghe thấy mỗi âm thanh đến từ chiếc đồng hồ.

Dưới chân cầu thang, ánh trăng lọt qua tấm màn cửa hé mở và xua tan đi bóng tối nhưng chỉ đủ để tôi nhìn ra được bàn ghế trước khi va phải. Tôi đang xoay người chuyển hướng đi vào hành lang thì một bóng đen từ trong tối bước ra. Kim lại tiếng hét và quắc mắt giận dữ, tôi định bụng sẽ mắng Derek một trận. Nhưng đây là Simon, và vừa nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt của cậu ấy thì từ ngữ đang chờ trong họng tôi lặn đầu mất tăm.

“Chuyện...?” Tôi mở lời.

“Derek có đi với cậu không?”

“Không, sao...”

Anh ấy biến mất rồi.” Cậu ấy giơ lên một vật lấp lánh và mất một lúc tôi mới nhận ra đó là đồng hồ của Derek. “Anh ấy đã đặt báo thức lúc 2:45. Khi chuông kêu thì tớ tỉnh dậy và nhìn thấy nó trên gối tớ. Giường anh ấy trống không.”

Rae bám chặt cánh tay tôi. “Nhưng Derek không định đi mà? Vậy chúng ta chỉ việc xuất phát thôi.”

“Tối hôm qua anh ấy có nói gì với cậu không?” Tôi thăm thẳm.

Simon lắc đầu. “Anh ấy ngủ. Tớ không đánh thức anh ấy.”

“Có lẽ anh ta trong phòng tắm.” Rae rù rì. “Thôi nào các cậu. chúngta phải...”

“Tớ kiểm tra h

t các phòng tắm rồi. Cả phòng ngủ cho khách. Nhà bếp nữa. Có chuyện không ổn. Có lẽ anh ấy đã gặp bất trắc.”

“Nếu vậy thì liệu anh ấy có để lại đồng hồ cho cậu không? Có khi...” Tôi cố tìm một cách giải thích hợp lý, đấu tranh với nỗi sợ hãi đang dâng lên trong lòng rằng lý do không chỉ có một. “Có khi Derek ngại chúng ta sẽ cố lôi anh ấy theo vào phút cuối và sẽ làm mọi người thức giấc.”

“Nhắc mới nhớ...” Rae nói, mắt hướng thẳng lên trần nhà.

Simon và tôi nhìn nhau. Tôi biết, tương tự như lý giải của tôi là lô-gic, hẳn Derek cũng biết Simon sẽ chẳng chịu đi mà không bảo đảm anh ta vẫn ổn.

“Các cậu...” Rae lên tiếng.

“Hai cậu đi đi,” Simon ngắt lời. “Tớ sẽ đi tìm...”

“Không,” tôi xen vào. “Tớ sẽ không đi.”

“Nhưng...”

Tôi giơ tay ngắt ngang lời Simon. “Tớ đi mà cậu ở lại thì có gì tốt chứ? Đó là cha cậu. Cậu biết làm thế nào tìm thấy ông.”

Simon nhìn tránh sang một bên.

“Cái gì?” Rae quay sang tôi. “Quên Derek đi, Chloe. Anh ta không đến, nhớ chứ? Anh ta sẽ ổn thôi. Chúng ta phải đi ngay.”

“Tớ sẽ tìm được anh ấy và đuổi theo các cậu,” tôi kiên quyết. “Chúng ta sẽ gặp nhau sau nhà máy, được chứ?”

Simon lắc đầu. “Derek là trách nhiệm của tớ...”

“Ngay lúc này thì cha cậu mới là trách nhiệm của cậu. Cậu không thể giúp Derek hay tớ, nếu cậu không tìm thấy ông ấy.”

Bầu không khí rơi vào tĩnh lặng.

“Thế nhé?”

Simon chau mày, và tôi khẳng định cậu ấy không đồng ý, rằng cậu ghét phải bỏ chạy.

“Cậu phải đi, Simon à,” tôi kiên trì nhắc lại.

Simon cầm lấy tay tôi siết thật mạnh. Tôi dám chắc là mặt mũi mình đã đỏ dừ, như thể cậu ấy vừa hôn tôi vậy.

“Cẩn thận nhé?” Simon dặn dò.

“Ừ. Tớ sẽ tìm Derek rồi đi tìm cậu.”

“Tớ sẽ đợi.”

Simon nhận lấy ba lô của tôi. Đây sẽ là chúng có tổ giác chết người nếu tôi bị bắt quả tang là đang mang nó. Nếu giấu ba lô vào một nơi an toàn thì có lẽ tôi lại chẳng có cơ hội mà tìm nó về.

Chúng tôi có mã số an ninh - lúc trước Derek có viết ra, kèm theo là các chỉ dẫn cùng mấy tấm bản đồ vẽ tay. Tôi có thể xem như đây là bằng chứng cho thấy từ trước anh ta đã không định có mặt lúc chúng tôi rời khỏi, nhưng tôi biết Derek đơn giản là Derek, mọi thứ đều được lên kế hoạch kỹ càng.

Vậy tại sao anh ta không đưa Simon đi? Ký ức cuối cùng của tôi về Derek thoáng vụt qua - anh ta đứng ở cửa phòng, người đầm mồ hôi, chỉ vừa đủ khả năng tập trung - và tôi biết chuyện gì đã xảy ra.

Nếu Simon trông thấy anh ta như thế, cậu sẽ biết Derek ốm nặng đến đâu. Và nếu biết thì Simon sẽ ở lại. Chẳng còn thắc mắc gì nữa. Thế nên Derek đã làm việc duy nhất mà mình có thể - trốn vào một nơi nào đó, để chuông reo và nguyện cầu là Simon chịu rời đi. Một tia hy vọng mong manh ít ỏi còn hơn là chẳng có chút cơ may nào.

Hiện giờ Derek đang ở đâu? Trước tiên, tôi hướng về phía tầng hầm. Cửa ở đó đóng kín, đèn tắt, nhưng ngộ nhỡ Derek đang ẩn nấp thì anh ta sẽ không để lại bất kỳ một dấu hiệu nào. Phòng giặt trống không. Cửa dẫn đến phòng chứa đồ đã bị khóa.

Tôi bước ra hiên nhà phía sau. Trăng hạ tuần đang lấp ló sau mây và ngoài hiên cũng tối đen như hành lang trên lầu. Tôi nhìn ra được ánh đèn le lói của một nhà hàng xóm, nhưng những ngọn cây cao chót vót đã che chắn hết thứ ánh sáng yếu ớt ấy rồi.

Tôi quét mắt qua khoảng sân tối om om, chỉ nhìn thấy độc bóng một khối hình hộp mờ mờ mà tôi biết chắc là nhà kho. Đêm nay lạnh hơn đêm hôm trước, và hơi thở của tôi bay lơ lửng trong không khí. m thanh duy nhất vọng đến là tiếng cây cối ào ào, đều đều buồn tẻ như tiếng kim đồng hồ cổ kêu tích tắc tích tắc.

Tôi ngập ngừng sải ba bước băng qua sân nhà. Đến lúc đặt chân xuống cầu thang dẫn ra sân bê tông, tôi có thể thấy thêm nhiều hình thù mờ ảo khác trong sân - chiếc ghế dài, ghế bố, bức tượng thiên thần đặt trong vườn và một đốm hình quả bóng đá nằm gần nhà kho.

Có tiếng động cơ rồ máy và tôi cứng người, nhưng đấy chỉ là một chiếc ô-tô chạy ngang qua. Thêm hai bước chân chậm chạp nữa. Tôi liếc ra sau vai và suy xét đến việc chạy vào nhà kiểm đèn pin, nhưng chiếc đèn pin duy nhất mà tôi biết thì Simon đã lấy đi rồi.

Tôi nhìn kỹ xung quanh, định khẽ gọi Derek nhưng rồi ngậm miệng lại. Liệu anh ta có hồi đáp chăng? Hay anh ta sẽ trốn mất?

Khi thu hẹp khoảng cách với vật được giả định là quả bóng, tôi trông rõ đấy là một chiếc giày lớn màu trắng. Giày của Derek. Tôi hất nó lên, mắt đảo dáo dác nhìn xung quanh, đợi chờ.

Một cơn gió thổi qua, lạnh đến nỗi làm tôi chảy cả nước mắt. Tôi xoa xoa chóp mũi lạnh ngắt khi gió cất tiếng than van qua những tán cây. Và khi tiếng gió lịm đi... tiếng rên vẫn còn tiếp tục, một thứ âm thanh trầm thấp và dài dặc khiến gáy tôi nổi hết cả gai ốc.>

Tôi chậm rãi quay lại. m thanh kia ngưng bật, rồi chuyển thành một tiếng ho nghèn nghẹt, và khi chuyển hướng đi về phía ấy, tôi nhìn thấy một chiếc vỏ trắng lấp ló đằng sau nhà kho.

Tôi lập tức vọt sang. Là Derek đang lọt thỏm trong màn đêm tăm tối trên cả tứ chi, chỉ lộ ra đầu và thân trên. Mùi mồ hôi khó ngửi bốc ra từ người anh ta, và gió đưa đến một mùi hăng hắc gắt mũi làm họng tôi thít chặt, theo ý thức mà bịt mặt lại.

Cơ thể Derek căng cứng khi anh ta nôn mửa, một tiếng nôn khô khốc rời rạc.

“Derek?” Tôi thầm thì. “Chloe đây.”

Derek cứng người. “Biến đi.” Tiếng gầm ghè phát ra từ yết hầu, nghe không rõ lắm.

Tôi bước đến gần, hạ thấp giọng. “Simon đi rồi. Tôi đã thuyết phục được cậu ấy tiếp tục tiến bước trong khi tôi đi tìm anh.”

Lưng Derek cong lên, hai cánh tay xoạc ra, mấy ngón tay trắng bệch bám sâu xuống nền đất. Lại thêm một tiếng rên trầm trầm, bị cắt ngang khi Derek lều bàu. “Cô tìm thấy tôi rồi. Giờ thì đi đi.”

“Anh nghĩ tôi sẽ bỏ mặc anh trong tình trạng này sao?” Tôi bước lên trước một bước nữa. Mùi bã nôn khó ngửi khiến tôi lấy tay bịt mũi, đoạn chuyển sang thở bằng mồm. “Nếu anh nôn thế này thì không đơn giản là bị sốt nữa đâu. Anh cần...”

“Đi!” Giờ thì rõ đấy là âm thanh gầm gừ và tôi giật lùi ra sau.

Derek sụp đầu xuống. Thêm một tiếng rên khác, kết thúc là thanh âm cao vút, gần như là rên rĩ. Derek đang mặc áo phông, cơ bắp trên người săn lại khi anh ta bám chặt lấy mặt đất lần nữa. Hai cánh tay của Derek hóa đen, như thể màn đêm đã lướt qua đấy, rồi lại xuất hiện, màu da trắng nhợt nhạt tương phản với bóng tối xung quanh.

“Derek, tôi...”

Derek ưỡn lưng lên, căng đến mức tôi có thể thấy rõ đường sống lưng, chiếc áo phông vì thế mà trở nên bó sát, các bó cơ vặn vẹo ngoằn ngoèo. Rồi Derek chùng lưng xuống, tiếng thở hỗn hển gấp gáp của anh ta tựa như tiếng lá khô xào xạc xào xạc.

“Làm ơn. Đi đi.” m thanh lầm bầm ấy phát ra sâu trong họng, cứ như Derek đang không mở miệng.

“Anh cần giúp...”

“Không!”

“Simon. Tôi sẽ đi gọi Simon. Tôi sẽ ngay...”

“Không!”

Derek vận người và tôi thoáng nhìn được nét mặt anh ta, méo mó, chẳng ra hình thù gì... không ổn. Anh ta gục phắt đầu xuống trước khi tôi kịp nhận ra mình vừa trông thấy gì.

Derek nôn khan, tiếng nôn nghe khô róc và thật khủng khiếp, giống như anh ta đang khắc hết mọi thứ bên trong ra ngoài. Một lần nữa lưng anh ta cong lên, tay chân duỗi ra hết cỡ, xương cốt kêu răng rắc. Hai cánh tay Derek biến đen rồi bình thường trở lại, cơ bắp và dây chằng trên người ngoằn ngoèo chuyển động. Vàng trắng chọn thời điểm ấy lộ ra khỏi mây, và khi hai tay Derek hóa đen tiếp, tôi có thể trông thấy lớp lông nhú ra trên ấy, chỉ vừa đủ để phá lớp da chui ra, sau đó lại biến vào trong như chưa hề xuất hiện. Và hai bàn tay Derek thì... Ngón tay dài sọc và thay hình đổi dạng, giống móng vuốt, cào cấu vào đất khi anh ta ưỡn lưng.

Tôi nhớ lại những gì Simon từng nói. “Những anh chàng giống Derek có... sức mạnh thể chất vượt trội, cậu có thể bảo vậy. Cực mạnh, cậu cũng thấy rồi đấy. Giác quan nhanh nhạy hơn người thường. Đại loại thế.”>

Đại loại thế!

Rồi tôi nghe thấy chính mình nhẹ giọng hỏi, “Tớ sẽ không chạm mặt với người sói hay ma cà rồng nào đấy chứ?”

Và Simon cười ha hả. “Sẽ tuyệt lắm đấy.”

Đấy không phải đáp án trọn vẹn. Mà là sự né tránh cho câu trả lời mà Simon không thể đưa ra.

Derek co giật, đầu anh ta ngửa ra sau, hàm nghiến chặt, một tiếng tru kinh khủng rít qua kẽ răng. Rồi anh ta lại gục đầu xuống và nôn khan, nước bọt cứ thế rỉ ra mãi.

“Derek?”

Anh ta nôn, cả người rung động nhấp nhô theo đợt nôn mửa. Đợi cho cơn phập phồng thở gấp lắng xuống, tôi dịch lần lần tới trước. Derek nghiêng đầu đi.

“Tôi giúp gì được không?”

Một giọng nói trong tôi vang lên. “Chắc chắn có đấy. Chạy ngay đi, để còn cứu lấy mạng mình!” Nhưng đấy chỉ là một lời cảnh báo nho nhỏ, thậm chí còn không nghiêm trọng, thật đấy, vì tôi chẳng có lý do để bỏ chạy. Đấy không phải một quái vật trong buổi diễn kịch ban chiều. Ngay cả lúc này, với lớp lông nhú lên trên hai cánh tay, ngón tay biến thành những móng vuốt, khi anh nhìn đi nơi khác và hét bảo tôi rời đi, tôi biết, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, anh vẫn là Derek.

“Em giúp gì được không?”

Một câu hỏi ngớ ngẩn. Tôi có thể hình dung ra phản ứng của anh vào lúc khác - khóe môi nhếch lên, hai mắt tròn tròn.

Nhưng sau câu nói “đi đi không thật tâm, anh cúi người xuống đấy, đầu ngoảnh sang một bên, cơ thể rung rung, từng hơi thở rín rít kết thúc trong âm điệu run rẩy.

“Đừng.” Derek lại bám tay sâu vào đất, hai cánh tay căng cứng, rồi thả lỏng. “Đi.”

“Em không thể bỏ anh lại đây. Nếu em giúp được gì thì...”

“Đừng.” Anh rít vào một hơi, sau đó thốt ra thành lời. “Đừng đi.”

Anh khẽ ngược lên, chỉ đủ để tôi nhìn thấy một bên mắt màu lục mở to chất chứa nỗi kinh hoàng.

Tay chân Derek cứng ngắc, lại gồng lên khi anh nôn ọe ra bãi cỏ. Trong không khí chỉ toàn mùi tanh khiến người ta buồn nôn.

Và tôi cứ ngồi yên đó, chẳng hề động chân động tay, vì tôi chẳng thể làm gì giúp Derek. Hàng loạt ý tưởng lướt qua óc tôi và bị loại bỏ cũng nhanh như lúc nó xuất hiện. Tôi nhích từng chút sang và đặt tay lên cánh tay anh, cảm nhận lớp lớp lông thô trên làn da nóng hổi đang quần quai và rung động. Tất cả những việc tôi có thể làm chỉ có vậy - ngồi đấy và bảo cho anh biết là có tôi ở bên.

Sau đó, khi Derek nôn ọe lần cuối cùng, chất nôn đáp xuống cách hàng rào gần đấy chừng một mét, mọi thứ chấm dứt. Đơn giản là chấm dứt.

Dưới tay tôi, các bắp cơ của Derek vẫn còn cứng, nhưng lớp lông thô thì đã rút xuống. Rồi từ từ Derek thả lỏng người, hạ lưng, hai bàn tay đang bám lấy nền đất cũng rời dần. Anh cúi người tại đấy, thở hồng hộc, đầu tóc bù xù.

Sau đấy anh sụm người nằm nghiêng sang một bên, đưa tay kiểm tra mặt mình, các ngón tay vẫn còn dài, rúm rỏ, móng tay dày cộm như móng vuốt. Derek cuộn người, co gối lại và rên rĩ.

“Em nên...? Simon. nên gọi Simon không? Liệu cậu ấy có biết...?”

“Không.” Giọng Derek khàn khàn trong yết hầu, như thể thanh quản anh không còn giống con người.

“Xong rồi,” một phút sau, anh nói. “Tôi nghĩ vậy. Khá chắc.” Derek xoa xoa gương mặt vẫn được hai bàn tay che lấy. “Lẽ ra không có chuyện này. Chưa đâu. Không, sau nhiều năm trời.”

Nói cách khác Derek thừa biết tình trạng sức khỏe của bản thân, chỉ là anh đã không mong đến... thời khắc biến đổi cho tới lúc anh trưởng thành. Tôi có chút tức giận khi biết anh đã lừa mình, khiến cho Simon nói dối tôi, nhưng tôi không có cách nào giận lâu được, không phải sau những gì tôi vừa thấy, không phải lúc tôi ngồi đấy, nhìn anh trong chiếc áo ướt đầm mồ hôi khi anh cố thở, người run run vì kiệt sức và đau đớn.

“Đi đi,” anh khề bảo. “Giờ tôi sẽ ổn thôi.”

“Em không...”

“Chloe,” anh nạt, qua giọng nói, tôi biết Derek nguyên bản đã quay trở lại. “Đi đi. Giúp Simon. Bảo nó là tôi không sao.”

“Không.”

“Chloe...” Anh gọi tên tôi, giọng gằm gừ trầm thấp. “Năm phút. Em muốn bảo đảm là anh ổn.”

Anh càu nhàu, nhưng đã chịu yên lặng nằm thả lỏng trên bãi cỏ.

“Xem kìa, anh làm rách quần áo rồi,” tôi nói, cố duy trì giọng thật nhẹ nhàng. “Hy vọng anh không thích cái áo đó, vì nó te tua quá cũ.”

Đấy chỉ là một câu chuyện gây cười lãng nhách, nhưng Derek lại nói, “Ít ra thì tôi không biến xanh.”

“Ừ, chỉ...” tôi đang sửa nói “toàn lông lá” thì không sao thoát nổi từ ấy, nào bộ tôi không tiêu hóa nổi cảnh tượng vừa xảy ra.

Cửa hậu sập mạnh. Derek đột ngột vụt dậy, hai tay nẩy giờ ôm lấy mặt hạ xuống. Mũi anh trông rúm rỏ, to bự và tẹt, hai bên xương gò má nhô ra như thể đang vươn lên để chạm vào mũi, hai hàng chân mày rậm rịt. Chẳng hề quái dị, mà trông giống một người Neanderthal^[1] được họa sĩ tái dựng lại hơn.

[1] Người Neanderthal là một loài trong chi Người đã tuyệt chủng, các mẫu được tìm thấy trong thế Pleistocene (thế Canh Tân) ở châu u và một vài nơi thuộc phía Tây và trung Á.

Tôi vội nhìn sang nơi khác và lồm cồm bò đến góc nhà kho. Derek chụp lấy chân tôi.

“Em sẽ cẩn thận,” tôi nhỏ nhẹ trấn an. “Chỉ nhìn một cái xem sao thôi mà.”

Tôi nằm áp xuống đất, rón rén di chuyển đến ngã rẽ và quan sát kỹ xung quanh. Có ánh đèn pin rọi ngang qua sân.

“Một phụ nữ.” tôi khề giọng, cố nói càng nhỏ càng tốt. “Chắc là Rae - không đúng, quá gầy. Là cô Abdo chẳng?”

Derek giật giật mắt cá chân tôi. Vì lúc này tôi đã xắn quần nên bàn tay anh giờ đang phủ lên làn da trần trên vớ tôi. Tôi có thể cảm nhận được lòng bàn tay thô ráp của Derek, giống phần đệm thịt trên chân một chú cún.

“Đi đi.” anh thì thào. “Tôi sẽ nâng cô lên, giúp cô leo qua hàng rào. Bám chặt lấy và trèo...”

Ánh đèn pin vụt qua một vệt cỏ bị cắt trên sân sau. “Ai ngoài đó?” Giọng người kia cao vút và the thé, nhấn trọng âm không rõ cho lắm.

“Là Tiến sĩ Gill,” tôi thì thầm với Derek. “Cô ấy làm gì...?”

“Đừng bận tâm. Đi ngay!”

“Tôi biết có người đang ở đây,” tiến sĩ nói. “Tôi nghe thấy tiếng nói chuyện.”

Tôi liếc nhìn Derek, gương mặt anh vẫn méo mó. Tiến sĩ Gill không thể tìm thấy anh trong tình trạng thế này.

Tôi chộp lấy chiếc giày của anh mà mình đã làm rơi và đá văng ra thêm một chiếc của mình. Hành động ấy đủ làm anh bối rối để tôi vung chân khỏi tay anh và lao về phía hàng rào, len người vào giữa bờ rào và nhà kho. Vào giây cuối cùng, Derek chồm dậy và nhào đến chỗ tôi, nhưng vì tôi bị kẹt quá xa để với tới nên anh không theo kịp.

“Chloe! Trở lại đây! Sao em dám...”

Tôi cắm đầu đi tiếp.

40. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 41

CHƯƠNG 41

TÔI CHEN QUA KHE hở giữa hàng rào và nhà kho, một tay nắm chặt chiếc giày của Derek, tay kia giật áo ra khỏi quần, đoạn vò rối đầu tóc. Đến được cuối nhà kho, tôi thò đầu ra ngoài. Tiến sĩ Gill đang đứng xoay lưng lại, ngọn đèn trong tay cô quét qua một khoảng sân khác.

Tôi phóng ra sau đám cây bụi và tiếp tục di chuyển dọc theo bờ rào cho đến khi đến được chỗ hiên nhà. Rồi tôi ngồi nép mình tại đó, bôi bôi ít bùn đất lên má và trượt chân ngã ra ngoài, mấy nhánh cây con kêu rắc rắc.

“Tiến... Tiến sĩ Gill.” Tôi lóng ngóng nhét áo lại vào quần. “Em... em chỉ ra ngoài h... hít thở chút thôi.”

Tôi nhảy lò cò trên một chân, cố mang giày của Derek vào.

“Cô không nghĩ đây là giày của em đâu, Chloe à,” vừa nói tiến sĩ vừa đi tới, ánh đèn pin rọi vào mắt tôi.

Tôi lấy tay che mặt tránh ánh đèn và giơ chiếc giày lên, nheo mắt nhìn, đoạn buông một tiếng cười lo âu căng thẳng. “Trời ạ. Chắc là em đã vợ nhầm giày ai đó khi ra ngoài này.”

“Cậu ta đâu?”

“Ai ạ?” Tôi ré lên.

Tiến sĩ chỉ vào chiếc giày. “Derek.”

“Derek ạ? Đây là giày anh ấy sao?” Tôi lén lút liếc nhìn ra sau vai mình, hướng mắt vào bụi cây, thu hút sự chú ý của tiến sĩ về phía ấy. “Em... em không gặp Derek kể từ bữa tối. A... anh ấy cũng ở ngoài đây sao?”

“Ồ, tôi đảm bảo là có đấy. Nói thế nào nhỉ, chắc là cao chạy xa bay rồi, với Simon và Rae. Tiến hành bỏ trốn trong khi em đứng gác và làm nghi binh.”

“S... sao cơ ạ?” Thời khắc đó, việc tôi nói cà lăm là thật. “B... bỏ trốn ấy ạ? Không. Derek và em...” Tôi ra dấu chỉ vào đám cây bụi. “Anh ấy biết mật mã nên chúng em ra ngoài để được riêng tư và... cô biết đấy.” Tiến sĩ bước đến gần hơn, chiếu thẳng đèn vào mắt tôi. “Cùng một giải thích như chiều thứ Sáu sao?”

“Vâng ạ.” Tôi kéo áo xuống và cổ tỏ ra xấu hổ.

“Em thật sự nghĩ tôi sẽ tin chuyện đó sao Chloe? Những cô gái như em sẽ không dành thời gian cho những cậu con trai như Derek Souza đâu, huống hồ là chuyện vụng trộm với nhau trong bụi cây hay mấy cái khoang trống. filepos-id=”filepos1307905”>

Tôi ngẩng phắt đầu lên. “Nh... nhưng cô đã bắt quả tang tụi em. Thứ Sáu rồi. Cô đã nói là...”

“Tôi ý thức được mình nói gì, Chloe à. Và tôi biết chính xác lúc ấy em đang làm gì trong khoang trống. Tôi cũng biết cả những người bạn mới của em nữa.”

Tôi đứng đậy như trời trồng, không thể tin vào những gì tai mình đang nghe thấy.

“Họ kể em nghe gì nào?” Tiến sĩ chạm vào tay tôi. “Họ là của ông ấy, đúng không? Những đối tượng nghiên cứu của Samuel Lyle.” Cô ta cúi người xuống bên tôi, hai mắt sáng lên, nhìn thì giống như lúc Derek bị sốt nhưng trong ánh mắt tiến sĩ ánh lên vẻ điên cuồng. “Họ có kể em nghe những bí mật của ông ấy không? Những phát hiện của ông ta? Tôi sẽ đảm bảo rằng không một ai biết em bỏ trốn đâu. Tôi sẽ nói là tôi tìm thấy em ngủ quên trong phòng xem ti-vi. Em chỉ việc kể lại cho tôi nghe các hồn ma đó đã nói gì thôi.”

“Em... em không nói chuyện được với hồn ma.”

Tôi cố giật tay ra, nhưng tiến sĩ đã bấu chặt thêm. Người tôi lả đi, như thể chịu thua, đoạn lại lách người sang hướng khác. Thoát được bàn tay của tiến sĩ, nhưng vì giật ra quá mạnh nên tôi trượt chân, mất thăng bằng té xuống đất. Tiến sĩ ngã nhào theo. Khi tôi vụng về tìm đường thoát khỏi cô ta, một bóng đen nhảy qua rào chắn.

Tiến sĩ Gill chỉ có đủ thời gian để nhận thấy một cái bóng vọt qua người mình. Cô ta xoay người sang, miệng há hốc. Derek đáp xuống ngay trước mặt cô ta. Tiến sĩ chơi vơi giơ tay lên cao, thốt ra một tiếng rít rồi ngã ngửa ra sau, do còn đà nên cô ta vướng phải chân mình và ngã luôn ra đấy. Đoạn cô ta lặn mò trong túi quần tìm kiếm. Derek lao tới và ghì chặt cánh tay tiến sĩ khi cô ta lấy ra một chiếc bộ đàm hai chiều. Bộ đàm rơi xuống bãi cỏ. Đầu tiến sĩ va vào nền xi măng.

Tôi chạy đến. Derek đang cúi người bên cạnh tiến sĩ Gill kiểm tra mạch đập.

“Cô ta không sao, thở phào nhẹ nhõm. “Chỉ bị bất tỉnh. Đi thôi. Trước khi cô ta tỉnh lại.”

Derek cầm lấy tay tôi. Mấy ngón tay tuy có bẩn nhưng lại rất con người, gương mặt và hai bàn tay anh đã trở lại bình thường. Chiếc áo rách bươm và mướt mồ hôi là dấu hiệu duy nhất cho trải nghiệm đau đớn mới rồi của anh. Tôi gạt tay anh ra, chậm chậm đi sang chỗ giày anh rơi và nhặt nó lên, sau đó quay sang thì thấy anh đang cầm chiếc giày mà tôi đã ném đi trước đó.

“Đổi nhé?”

Chúng tôi mang giày vào.

“Simon đang đợi ở nhà máy,” tôi nói. Chúng ta phải báo cho cậu ấy. Họ đã biết chúng ta định chạy trốn.”

Derek đẩy tôi về phía hàng rào. “Đường phố không an toàn. Băng qua mấy cái sân ấy.”

Tôi ngoảnh nhìn anh.

“Tôi ở ngay phía sau em.” Derek nói. “Giờ thì đi thôi!”

Tôi bắt đầu trèo lên bờ rào, nhưng so với Derek, người đã chụp lấy tôi và giúp tôi leo qua bên kia, sau đó nhảy qua y như trong một cuộc thi vượt rào thì tôi quá chậm. Thêm hai cái cửa, tiếng còi báo động rền rĩ khiến chúng tôi lao vào nấp sau một ngôi nhà mô hình cho trẻ con.

“Cảnh sát à?” Tôi hỏi nhỏ.

“Không chắc được.”

Sau một chốc, tôi nói. “Tiến sĩ Gill biết vụ các hài cốt. Khi em đánh thức họ, ắt hẳn cô ta đã không ở trong văn phòng như chúng ta tưởng. Cô ta biết em có thể liên lạc với những người đã khuất, về Samuel Lyle, v>

“Để sau đi.”

Derek nói đúng. Tôi cố thu ý nghĩ đó về và tập trung vào tiếng còi báo động. Nó lướt qua chỗ chúng tôi theo hướng ngược lại, sau đó biến mất.

“Nó dừng tại nhà mở à?” Tôi hỏi.

Derek lắc đầu. “Tôi vẫn còn nghe thấy tiếng còi. Đi thôi.”

Theo Derek, có khoảng bảy cái sân sau giữa Nhà mở Lyle và đích cuối dãy nhà. Tin tưởng anh thì sẽ có hy vọng. Chúng tôi đang chạy qua sân thứ năm thì anh giơ tay ra như một thanh chắn an toàn trên đường ray xe lửa và tôi va vào đấy. Tôi quay sang, thấy anh hếch đầu lên, nghe ngóng. Mười giây trôi qua. Tôi kéo kéo áo anh, nhưng anh lơ tôi đi, chờ thêm mười giây nữa. Rồi Derek hạ thấp đầu xuống và thì thầm, “Tôi nghe thấy tiếng ô-tô nổ máy. Có ai đó ngoài kia.”

“Ở đâu cơ?”

Một cái phẩy tay thiếu kiên nhẫn. “Đằng đó. Trên con đường chúng ta cần băng qua.” Anh chỉ. “Tiếng bước chân. Có người đang nói chuyện. Một phụ nữ. Bà ta nói khê lắm. Tôi không nghe ra được.”

“Anh có nhận ra là giọng ai không?”

Derek lắc đầu. “Ở lại đây. Tôi sẽ đến gần xem xét thử, biết đâu có ích gì thì sao.”

Anh bình tĩnh di chuyển đến gần ngôi nhà, dừng bước sau một đám cây bụi.

Tôi đưa mắt nhìn quanh quất. Tôi đang đứng ở giữa sân, bất cứ ai nghe thấy tiếng ồn và liếc ra ngoài cửa sổ đều rất dễ phát hiện ra tôi. Vị trí của Derek trông an toàn hơn nhiều. Khi tôi tiến đến, Derek chợt quay ngoắt sang, trừng mắt nhìn tôi, làm tôi đứng im một ch

“Xin lỗi.” tôi khê nói, đoạn bước chậm hơn, nhẹ nhàng hơn.

Anh phẩy tay ra hiệu tôi lùi lại. Thấy tôi vẫn đi tiếp, Derek lại quắc mắt, sau đó ngoảnh mặt đi. Tôi rón rén đến bên anh và đứng bất động. Derek chậm rãi ngó nghiêng bốn bề, theo dấu các tiếng động, tôi đoán chừng thế. Nhưng khi anh xoay sang hướng tôi, tôi để ý thấy cằm anh hếch lên, mũi khịt khịt, và nhận ra là anh đang đánh hơi.

Khi thấy tôi đang quan sát anh, mặt mày Derek cau có.

“Anh có thể nhận thấy được, à...?”

“Các mùi.” Anh thốt lên. “Phải, tôi có thể lần theo dấu bằng cách ngửi mùi. Như một con chó.”

“Em không cố ý...”

“Sao cũng được.”

Anh lại quay mặt đi hướng khác, xem xét tỉ mỉ đường bờ rào. “Tôi tưởng em đoán ra tôi là gì rồi chứ.”

“Một người sói.”

Tôi cố nói ra điều đó một cách bình thản, nhưng không chắc mình có thành công hay không. Tôi không muốn tỏ ra khiếp sợ vì đây hẳn là những gì Derek mong đợi - lý do tại sao anh không nói thật cho tôi biết. Tôi tự nhủ rằng cũng chẳng khác mấy giữa việc là một người gọi hồn, một pháp sư hay một bán yêu. Nhưng có đấy.

Khi bầu không khí im lặng cứ thế kéo dài, tôi biết mình nên nói gì đó. Nếu lúc trước Derek từng kể cho tôi anh ấy là một bán yêu thì hẳn tôi sẽ hỏi dồn anh cả mớ thắc mắc, và khi tôi chẳng biết gì như bây giờ, sự im lặng của tôi chẳng khác nào một sự chỉ trích với Derek rằng có sự khác biệt giữa chúng tôi, thứ gì đấy ít theo quy luật tự nhiên hơn hoặc là... tội t

“Vậy lúc này... có chuyện gì xảy ra? Anh đã, à...”

“Biến hình.” Derek bước qua bên phải, nghiêng người để nghe được rõ hơn, sau đó đứng thẳng lại. “Đáng lý thì việc này sẽ không bắt đầu cho đến khi tôi ít nhất mười tám. Cha tôi cho là vậy. Đêm hôm qua, những triệu chứng như ngứa ngáy, sốt, cơ bắp co thắt, ắt hẳn đấy là một dấu hiệu cảnh báo. Tôi nên đoán ra mới phải.”

Anh nghiêng đầu sang khi một làn gió nhẹ thổi qua, hít sâu một hơi, đoạn lắc đầu. “Tôi chẳng nhận ra ai cả.” Anh chỉ vào phần sân sau. “Chúng ta sẽ trèo ra sau hàng rào, di chuyển qua lối đó rồi đi vòng quanh. Hy vọng đến lúc đó họ sẽ khởi động ô tô.”

Chúng tôi lao ra phía sau hàng rào và băng qua khoảng sân kế tiếp đến đường lái xe vào nhà. Derek quan sát kỹ con đường, ngó nghiêng, nghe ngóng và, tôi đoán là, cả đánh hơi nữa, sau đó vẫy tay ra hiệu cho tôi qua đường. Chúng tôi đến được cái sân đầu tiên và tiếp tục đi theo hướng đông, cắt ngang các khoảng sân.

Đến được đường cái, tôi nhìn thấy chiếc ô-tô mà Derek đã nhắc đến. Một chiếc SUV bạc đậu bên một tòa nhà xập xệ. Đèn pha xe đã tắt, nhưng ai đó đang đứng bên cửa lái xe cúi thấp người, như thể đang trò chuyện.

“Chúng ta phải chạy thôi,” Derek nói. “Hy vọng họ không chú ý đến.”

“Anh có nghĩ họ đang tìm anh với em không?”

“Không, nhưng...”

“Thế thì nếu chúng ta bỏ chạy sẽ khả nghi lắm.”

“Giờ là ba rưỡi sáng. Dù sao thì chúng ta cũng đang trông đáng nghi rồi.” Derek nhìn chiếc ô-tô một chốc. “Được rồi. Nhưng nếu có tín hiệu rắc rối thì sao? Nhớ theo tôi đi

“Vâng thưa ngài.”

41. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 42

CHƯƠNG 42

CHÚNG TÔI TRÈO QUA HÀNG RÀO nằm dưới một cây liễu rủ cành, tán cây và bóng cây phủ lên, che khuất chúng tôi. Sau đó Derek xếp tôi đứng bên trái anh, cách xa chiếc ô-tô ra. Từ khoảng cách này thì họ chỉ thấy một hình thù nào đấy tựa tựa một người đàn ông trưởng thành và có lẽ là một phụ nữ đứng gần anh ta.

“Chúng ta sẽ vừa đi vừa nói chuyện được không? Một cặp đôi bình thường đi dạo vào tối muộn. Không che giấu gì hết nhé.”

Tôi gật đầu, và Derek cầm tay tôi. Chúng tôi nhanh chóng bước ra chỗ vỉa hè, rồi chậm rãi rảo bộ khi đi tắt lên lề đường.

“Được rồi, nói chuyện nào,” Derek thì thầm.

“VẬY KHI ANH... BIẾN...”

Một tiếng cười khê vang lên, rõ ràng câu hỏi này không nằm trong dự trù của Derek. Tuy nhiên tôi vẫn cố nhỏ giọng, và nếu tôi không thể nghe thấy họ trò chuyện thì họ cũng sẽ chẳng nghe được gì nhiều hơn ngoài âm thanh rì rầm của tôi.

“Anh biến hình thành...” Tôi cố nghĩ ra một từ chính xác cho hình ảnh nảy ra trong tâm trí mình - một người sói trong phim Hollywood, nửa người, nửa quái thú.

“Sói.” Derek hướng chúng tôi đi sang bên trái, giữ khoảng cách với chiếc ô-tô.

“Sói á?”

“Cô biết mà. Một động vật hoang dã to lớn thuộc họ chó. Thường thấy trong sở thú.”

“Anh biến thành...? Nhưng đó không phải...” Tôi buộc mình ngừng lại.>

“Khả năng thể chất?” Lại thêm một tiếng cười khê khác. “Phải, cơ thể tôi cũng đang gào thét như thế đấy. Làm thế nào lại trở thành như vậy. Chắc là sau này tôi sẽ tìm ra thôi. Khá lâu, nếu tôi may mắn. Chúng ta đang hướng về phía con đường bên trái. Nhà máy chỉ nằm ngay trên đó...”

Derek ngừng bật, đoạn thành linh xoay người lại đúng lúc đèn pha của chiếc ô-tô đang rờ máy vụt sáng. Anh nắm chặt tay tôi và bắt đầu bỏ chạy, lôi tôi theo.

“Họ nhận ra chúng ta rồi,” anh nói.

“Nhưng họ có đi tìm chúng ta đâu.”

“Có đấy.”

Derek kéo tay tôi, đẩy tôi hướng đến cái sân kế tiếp. Khi chúng tôi gần tới được hàng rào, anh ôm chặt eo tôi rồi ném tôi sang bên kia. Tôi tiếp đất bằng cả tay lẫn chân, đoạn bật người dậy rồi chạy đến chỗ ẩn nấp gần nhất - một nhà kho bằng kim loại.

Derek lao đến đằng sau tôi và, một lát sau, tôi cứ đứng đó, áp má đang nóng hổi vào lớp kim loại lạnh lẽo và hít vào từng ngụm khí lạnh. Rồi tôi đứng thẳng người dậy.

“Làm thế nào...?”

“Tôi nghe họ nói ‘Bọn nhóc kia’ và ‘Gọi cho Marcel đi.’”

“Marcel? Có phải là tên của Tiến sĩ Davidoff không?”

“Ừ, và có điều gì đấy mách bảo với tôi rằng không phải là trùng hợp ngẫu nhiên.”

“Nhưng làm cách nào...”

Derek bịt miệng tôi lại và tôi nếm phải vị đất. Anh ghé vào tai tôi, nói. “Họ đang đi vòng quanh dãy nhà. Tôi nghe thấy tiếng động. Ất họ đã hạ các cửa sổ xuống và đang nghe ngóng tìm chúng ta.”

Nhưng họ là ai mới được chứ? Họ từ đâu đến? Simon và Rae chưa đi được hơn bốn mươi phút. Làm thế nào họ lại đến đây nhanh vậy?

“Tori,” tôi khẽ nói.

“Sao cơ?”

“Tori biết về vụ tẩu thoát. Đây là lý do vì sao cô ta lặng lẽ như vậy. Cô ta chưa từ bỏ; cô ta...”

“Không quan trọng. Họ đang lái xe dọc theo con đường,” Derek chỉ cho tôi thấy. “Đi nào.”

Anh giục tôi đi theo hướng ngược lại.

“Nhà máy ở cuối đường. Chúng ta chỉ cần đến được nơi đó. Chạy trên cỏ nhé, như thế sẽ ít gây tiếng ồn.”

Chúng tôi chạy hết tốc lực xuôi theo lối đi giữa vỉa hè và đường cái, giày chúng tôi nện lộp bộp xuống nền đá lát trên lối xe vào nhà, sau đó thì khẽ hơn khi chạy trên bãi cỏ. Từ đây đến cuối đường chỉ còn ba căn nhà nữa, nhà máy sừng sững hiện ra trước mắt thì Derek thốt ra một tiếng chửi. Chạy thêm ba sải chân nữa thì tôi biết vì sao: xung quanh bãi đậu xe của nhà máy có một hàng rào mắt cáo cao chừng hai mét rưỡi và cửa đã bị khóa móc.

“Trèo lên đi,” Derek nói.

Tôi chộp lấy mắt lưới và bắt đầu leo lên. Derek cố nâng tôi nhưng tôi ra hiệu cho anh quên chuyện đó đi và theo sau mình. Tôi sắp trèo lên đến chóp rào thì một bên hông nhà máy sáng bừng lên với hai vòng tròn ánh sáng. Tôi ngoảnh lại nhìn. Động cơ chiếc SUV gào rú khi nó tiến nhanh đến chỗ chúng tôi.

“Đi mau nào!” Derek thì thầm.

Chiếc ô-tô bất ngờ dừng lại, phanh xe thắng kết. Tôi nhanh chóng trèo qua chóp rào và bắt đầu bò xuống. Bên cạnh tôi. Derek ngồi lom khom trên chóp rào và nhảy phốc xuống. Anh vừa tiếp đất và xoay người sang thì cửa xe mở bung ra.

“Nhảy đi nào! Tôi đỡ em.”

Lúc này tôi đã leo xuống được nửa đường, nhưng tôi buông tay. Derek bắt được tôi và xoay tôi đứng yên với một cái đẩy về phía nhà máy.

“Derek! Chloe!”

Giọng một phụ nữ. Tôi cứ cắm đầu chạy nhưng vẫn phải liếc mắt ra sau khi nghe thấy tên mình. Một phụ nữ nhỏ nhắn tóc bạc đang nắm chặt lấy hàng rào lưới. Một người lạ hoắc.

Một người đàn ông vội vàng vòng ra trước xe. Ông ta mang theo một vật dài dài đen đen và khi ông ta nhắc nó lên, tim tôi đập thình thịch.

“Súng!” Tôi hét lên, chân vẫn tiếp tục chạy.

Derek ngoảnh sang nhìn tôi, mắt mở to.

“Họ có...”

Anh ôm chặt lấy tôi và nghiêng người tránh đúng lúc thứ gì đó vọt qua. Hai chúng tôi chui vào một chồng pa-lét gỗ. Mấy tấm pa-lét đổ ầm xuống xung quanh, đập mạnh vào lưng và vai tôi. Tôi lồm cồm bò dậy và lẩn ra sau chồng gỗ tiếp theo, sau đó ba chân bốn cẳng chạy tới trước, cho đến khi chúng tôi đến được chỗ tường nhà máy.

Chúng tôi chạy dọc theo rìa phía bắc và trốn vào trong một kho vận chuyển hàng. Derek kéo tôi ra sau một cái thùng kim loại lớn đã gỉ.

“H... họ b... bắn chúng ta,” tôi thì thào, hầu như khó lắm mới nói nổi nên lời. “Không được. Ất là em đã... đã... có lẽ là do bộ đàm. Hoặc di động. Em đã phạm sai lầm.”

“Em không gây ra sai lầm nào đâu.” Derek vịn người, với tay sờ sờ quanh lưng.

“Nh... nhưng họ đã b... bắn chúng ta. Họ cố giết chúng ta. Đ... điều đó thật vô lý.”

Derek giật một vật từ trong nếp gấp dưới cùng trên áo anh ra. Một cái ống kim loại dài và hẹp nhọn một đầu.

“Trong áo tôi có cái này. Nó cắt trúng tôi, nhưng không sao đâu. Phải cần liều mạnh hơn thì mới gây mê tôi được.>

“Gây mê anh ư?” Tôi nhìn chăm chăm vào vật ấy. “Phi tiêu thuốc mê?”

“Tôi nghĩ vậy. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy thứ này ngoài một chương trình thể giới động vật.”

Nhưng chúng tôi không phải là động vật. Người ta không truy đuổi những đứa trẻ với súng gây mê.

“Em kh... không hiểu.”

“Tôi cũng thế. Vấn đề là, họ muốn chúng ta quay về. Tệ thật. Tất cả các lý do giải thích cứ trôi tuột đi hết.” Derek thả phi tiêu gây mê xuống và di chuyển qua tôi đến chỗ mép thùng và hít vào, giờ thì chẳng che giấu tí gì nữa. “Simon ở đây. Không gần lắm, nhưng nó vừa mới đi qua đây thôi.”

“Anh có thể tìm thấy cậu ấy?”

“Ừ. Ngay lập tức, tuy nhiên, tôi tin là nó có thể tự chăm sóc bản thân và lo lắng cho chúng ta. Nó sẽ trốn cho đến khi thấy cô. Chúng ta nên tìm một nơi để làm vậy trước lúc họ tiến vào đây.”

Derek sải bước đến chỗ cửa chuyển hàng nhưng chúng đã bị khóa và không suy suyển gì, tay cầm nằm phía bên trong. Tôi rón rén di chuyển dọc theo cái thùng và xem xét tỉ mỉ sân nhà máy.

“Trông như đằng đây có một cái kho ở phía sau. Anh đã đề cập đến thứ gì vào hôm thứ Sáu nhỉ? Đó có phải là một nơi ẩn náu tốt không?”

Derek ngoảnh nhìn tôi. “Chỗ đó quá gần với nhà máy bỏ hoang.” Anh sầm soi. “Nhưng hiện tại thì được. Tôi có khả năng đột nhập vào.”

Derek quan sát thật kỹ khoảng sân rồi đẩy tôi đi dọc theo bức tường tối om, và chúng tôi lao đến chỗ nhà kho. Một cú giật cửa gây gọn và chúng tôi đã ở bên trong.>

Derek đã đúng: nơi này không bỏ hoang mà chật ních những súc thép, tạo cho chúng tôi nhiều chỗ trốn. Tôi phải di chuyển chậm rãi, dò đường và lần theo dấu vết Derek để lại, chú ý bước thật cẩn thận để không gây ra tiếng động.

Khi chúng tôi đi được chừng hai mươi bước. Derek tìm thấy một khe hở và chúng tôi chui vào trong. Vừa mới kịp chen xong thì một giọng nói bên ngoài vang lên oang oang.

“Derek? Tôi biết em ở đây. Tiến sĩ Davidoff đây.”

Tôi liếc nhìn Derek, nhưng anh đã ngoảnh mặt về phía giọng nói.

“Derek? Tôi biết em không muốn bỏ trốn thế này. Em muốn tình hình khá hơn. Và em sẽ không thấy thế bằng cách bỏ chạy đâu.”

Giọng nói càng lúc càng vọng đến rõ hơn khi tiến sĩ băng qua sân nhà máy. Derek ngẩng đầu lên, nghe ngóng, sau đó thầm thì. “Bốn, không, năm tiếng bước chân khác nhau. Tất cả đều tách ra. Đang tìm kiếm.”

Hy vọng là chúng tôi sẽ để lộ dấu vết.

“Derek? Em biết mình không nên ra ngoài này mà. Nơi này không an toàn. Chúng ta từng nhắc đến chuyện đó rồi, em nhớ chứ? Em không muốn làm tổn hại đến ai. Tôi hiểu, và em cũng biết là mình cần sự trợ giúp của chúng tôi để khá hơn mà.”

Tôi ngước lên. Hàm Derek khê cử động, ánh mắt trở nên xa xôi.

“Tôi có thể,” anh thì thào. “Đánh lạc hướng để em chạy trốn. Simon ở quanh đây thôi. Em chỉ cần tìm thấy...”

“Anh sẽ quay về ư? Sau khi họ bắt anh?”

“Chỉ là thuốc mê thôi.”

“Chỉ? Chỉ là sao?” Tôi cao giọng rồi vội hạ thấp xuống. “Họ đang truy lùng chúng ta đấy Derek. Tiến sĩ Gill biết em là ai.”

“Cô ta biết. Nhưng không có nghĩa những người kia cũng vậy.”

“Anh chắc không?”

Derek ngần ngừ, lại giương mắt về phía giọng nói.

“Derek?” Tiến sĩ Davidoff tiếp tục. “Thôi nào. Tôi muốn giải quyết chuyện này nhẹ nhàng, nhưng chính em phải hợp tác thì việc mới ổn thỏa. Giờ thì bước ra đây và chúng ta sẽ nói chuyện. Vây thôi. Chỉ nói chuyện. Không kỷ luật gì cả và chúng tôi sẽ không chuyển em đi.”

Derek tựa người áp vào tôi. Suy xét.

“Anh không thể...” tôi mở lời.

“Nếu em không ra đây, Derek, chúng tôi sẽ tìm được em, và em sẽ bị đưa... đến trại tạm giam dành cho thanh thiếu niên vì tội bắt cóc Chloe.”

“Bắt...” Tôi kêu oai oái.

Derek bịt mồm tôi lại cho đến khi tôi ra hiệu mình sẽ giữ yên lặng.

Tiến sĩ Davidoff nói tiếp. “Em từng có tiền sử cư xử không tốt với Chloe. Khi cảnh sát thấy hồ sơ và nghe những tuyên bố chứng thực của chúng tôi, em sẽ gặp rắc rối to đấy Derek, và tôi biết em không muốn thế. Cho dù Chloe có biện hộ cho em thì cũng không ăn nhằm gì với phía cảnh sát đâu. Em, một cậu con trai mười sáu tuổi bỏ trốn với một cô bé mười bốn tuổi.” Ông ta ngừng một chốc. “Em đâu biết cô bé mới chỉ mười bốn, phải không Derek?”

Tôi lắc đầu lia lịa và thì thào, “Ông ta nói dối. Tháng trước em mười lăm rồi.”

Tiến sĩ Davidoff nói. “Về bên cảnh sát thì đây sẽ rõ là một trường hợp bắt cóc và quấy rối, thậm chí có thể còn là tội cưỡng hiếp.”

“Cường...!” Tôi ré lên.

Cái tròng mắt của Derek khiến tôi ngậm miệng lại, hiệu quả không thua gì tay anh lúc này.

“Đây là lựa chọn của em. Derek à. Biến nó thành ra khó khăn thì chỉ có hại cho em thôi.”

Derek khịt mũi khinh thường và với biểu hiện ấy, tiến sĩ Davidoff đã không còn thuyết phục được anh nữa. Nếu cứ nhắm vào nỗi sợ hãi của Derek rằng anh sẽ làm hại đến người khác thì may ra còn thuyết phục nổi anh đầu hàng. Nhưng đe dọa đến bản thân Derek ư? Giống như Simon từng nói, đây hoàn toàn là một vấn đề khác.

“Ở lại đây,” anh thì thầm. “Tôi sẽ tìm lối thoát.”

Tôi những muốn phản đối, khẳng khái muốn giúp một tay, nhưng tôi lại không có thị lực để nhìn trong đêm tối tốt như anh. Nếu trong lúc tìm đường tháo chạy mà tôi va vấp lung tung thì tiến sĩ Davidoff và những người khác sẽ chạy đến đây mất.

Vì thế, tôi ở yên đấy, chờ đợi.

42. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 43

CHƯƠNG 43

SAU VÀI PHÚT, Derek quay lại và không nói không rằng đưa tôi đến bức tường phía sau, ở đây có một cửa sổ đã hỏng. Ất là nó đã được đóng ván kín lại, nhưng giờ thì tấm ván ấy đang nằm trên sàn nhà.

“Chờ đã.”

Derek dẹp hết mớ kính vỡ chỗ ngưỡng cửa thấp hơn rồi đan tay lại, tạo thành bậc cho tôi bước lên. Khi bò qua, tay áo tôi vướng phải một mảnh vỡ còn sót.

Cánh cửa gần nhất mở toang ra.

“Chloe? Derek? Tôi biết các em đang ở trong này. Cửa bị phá rồi.”

Tôi giật mạnh tay áo, cảm thấy da thịt mình đau nhói. Keng. Mảnh kính vỡ rơi xuống nền lát bên dưới khi tôi lồm cồm bò qua.

Tôi ngã nhào xuống đất, hồi phục tinh thần rồi cuống cuồng tháo chạy, mục tiêu là nơi ẩn nấp gần nhất - một tấm che bằng vải dầu trên một đồng gỗ xẻ. Tôi hạ thấp người bò bên dưới đồng gỗ, Derek đẩy tôi đi xa hơn. Tôi tìm thấy một chỗ, nơi tấm che có dạng như một chiếc lều căng ra. Thời điểm tôi hít thở lại được như bình thường, cánh tay tôi bắt đầu run run, nhắc tôi nhớ rằng mảnh kính không chỉ đơn giản làm xước da.

“Em bị thương.” Derek khẽ nói, như thể đọc được ý nghĩ của tôi.

“Trầy xước chút thôi.”

“Không, sâu hơn đấy.”

Anh chộp lấy tay tôi và kéo thẳng ra. Đau. Tôi cố kìm lại, không há hốc miệng ra. Tối quá, tôi chẳng nhìn thấy gì, nhưng có cảm giác là tay áo đã ứt nhẹp, dán sát vào da. Máu. Hử Derek đã ngửi thấy mùi máu.

Anh thận trọng cuộn tay áo tôi lên nữa thẳm.

“Sâu lắm sao?” Tôi khẽ hỏi.

“Ừ. Phải cầm máu đã. Chúng ta cần vải buộc.”

Anh buông tay tôi ra. Một vật gì đấy màu trắng loáng lên, và tôi nhận ra anh đang xé áo mình.

“Đợi chút,” tôi nói. “Anh chỉ mặc có chừng ấy. Em mặc nhiều lớp.”

Derek quay mặt đi chỗ khác. Tôi cởi hết cả ba chiếc áo ra, nghiêng chặt rằng khi lớp vải chạm vào vết thương. Tôi tự nhắc mình nhớ tôi đã cảm nhận được ít nhiều tình hình sẽ thế này trước khi Derek bảo tôi là vết cắt sâu lắm.

Tôi mặc lại hai áo và đưa Derek một cái. Roạt. Anh xé nó ra. Hẳn là về mặt tôi hoảng hốt lắm, vì anh nói. “Không có ai quanh đây đâu. Tôi nghe thấy họ đang tìm kiếm trong nhà kho.”

Anh quần bằng quanh tay tôi. Rồi anh ngẩng đầu lên, chừng như phát hiện ra gì đó, và tôi chợt nhận thấy có tiếng gọi văng vẳng rồi một tiếng trả lời.

“Lúc này tất cả bọn họ đang ở trong nhà kho,” anh khẽ giọng. “Đến lúc đi tiếp rồi. Tôi sẽ cố bắt mùi Simon. Theo tôi nào.”

Derek luồn lách qua các chương ngại vật là các hàng gạch vụn, không hề giảm tốc độ. May thay là tôi đi phía sau nên anh không thấy tôi đã bao lần va đầu gối hay đụng cùi chỏ khi thành linh ngoặt qua một vài chương ngại vật.

Rốt cuộc anh cũng bước chậm lại. “Tìm thấy Simon rồi,” anh thì thầm và chìa tay về phía nam nhà máy. Chúng tôi hướng theo lối đó. Khi gần tới được khúc quanh, một bóng người từ một góc khuất thò ra rồi nhanh chóng thụt vào. Là Simon. Một lát sau. Rae bước ra và vẫy tay lia lịa trước khi bị kéo lùi lại, có lẽ người kéo cô ấy là Simon.

Chúng tôi lập tức chạy sang và tìm thấy họ trong một hốc tường vừa sâu vừa hẹp toàn mùi khói thuốc và trông giống như một lối vào chính.

“Anh làm gì ở đây?” Rae khẽ hỏi, nhìn chằm chằm Derek như thể hốt hoảng. “Đáng lý ra anh phải ở...”

“Kế hoạch thay đổi.”

“Thật tốt khi gặp anh, anh trai,” Simon nói, đồng thời vỗ vỗ lưng Derek. “Em đã lo là Chloe không bao giờ tìm thấy em với Rae. Có cả đồng người đang tìm chúng ta.”

“Anh biết.”

Simon di chuyển đến chỗ rìa hốc, ngó nghiêng rồi bước sang chỗ tôi đưa ba lô. “Cậu ổn chứ?”

Tôi gật đầu, giấu đi cánh tay bị thương. “Họ có súng.”

“Sao cơ?” Rae trợn tròn mắt. “Không đời nào. Họ sẽ không khi nào...”

“Súng gây mê,” Derek chữa lời.

“Ồ.” Rae gật gù, như thể mấy khẩu súng gây mê là vật dụng đạt chuẩn để theo dấu những đứa trẻ bỏ trốn vậy.

“Em nhìn thấy những ai?” Derek hỏi Simon.

“Cô Van Dop, Davidoff, và, em nghĩ là, bà Talbot, nhưng không chắc lắm. Không thấy Tiến sĩ Gill đâu hết.”

“Cô ta ở sau nhà,” tôi nói. Nhưng còn có hai người khác mà bọn tớ không nhận ra. Một người đàn ông và một phụ nữ.” Tôi nhìn Derek. “Anh có nghĩ đây là cảnh sát tay trong không?”

“Không biết. Chúng ta sẽ lo vụ đó sau. Ngay lúc này thì chỗ trú ẩn của chúng ta rất dễ bị tìm thấy, cần ra khỏi đây đã.”

Khi Derek ra phía ngoài quan sát, Simon ghé sát tai tôi. “Cảm ơn cậu. Vì đã đi tìm anh ấy. Mọi chuyện ổn hết chứ?”

“Để sau đi,” Derek nói. “Sau chỗ này còn một nhà kho khác xa hơn, cửa sổ bị hỏng. Chắc là bỏ hoang. Nếu chúng ta có thể đi đến đó thì...”

“Chloe?” Rae kêu lên, trở mắt nhìn cánh tay tôi. “Cái gì dính đầy trên tay cậu thế? Trông như...” Cô ấy sờ vào lớp vải. “Ôi trời. Cậu đang chảy máu kìa. Chảy máu thật ấy.”

Simon cúi xuống gần hông bên kia tôi. “Ướt nhẹp rồi. Cái...?”

“Chỉ là một vết cắt thôi,” tôi nói.

“Sâu lắm đấy,” Derek nói. “Cô ấy cần khâu.”

“Em không...”

“Cô ấy cần khâu,” anh lặp lại. “Anh sẽ tìm được cách thôi. Giờ thì...” Anh chửi thề và thụt lùi vào. “Họ đến rồi.” Derek nhìn quanh quất, nhăn mặt. “Đây là chỗ trốn tồi tệ nhất...”

“Em biết,” Simon lên tiếng. “Em muốn tìm một chỗ đỡ hơn, nhưng...” Ánh mắt của Simon chiếu vào Rae, ý bảo là cô ấy đã không chịu rời đi.

“Chỗ này có sao đâu?” cô ấy nói, đoạn dịch lui ra, tựa vào tường. “Nơi này tồi tệ. Họ sẽ không thấy tôi.”

“Cho tới lúc họ chiếu đèn pin vào cô.”

“Ồ.”

Derek ải bước đến chỗ cửa, chộp lấy tay nắm và thử giật ra. Sau đấy anh dùng chân làm trụ, giữ chặt tay cầm bằng cả hai tay và ra sức kéo cho đến khi gân trên cổ anh căng lên. Cánh cửa rung rung, sau đó bật mở với một tiếng “rắc” to như tiếng súng bóp cò.

Derek vẫy tay lia lịa, ra hiệu cho chúng tôi vào trong. “Tìm chỗ nấp đi!” anh khẽ nói khi tôi vội vàng chạy qua.

Chúng tôi tức tốc chạy vào một hành lang rộng mà bên hông toàn cửa, có cái mở, cái đóng. Rae hướng đến cánh cửa mở đầu tiên. Derek đẩy cô ấy đi tiếp tới trước. “Tiếp tục chạy!” anh thì thào.

Anh chạy đều bước cạnh Rae và dẫn chúng tôi đến hành lang thứ hai. Sau đó ra hiệu cho chúng tôi im lặng để anh nghe ngóng, nhưng thậm chí chẳng cần đến các giác quan vượt trội tôi cũng nghe thấy tiếng cửa mở rít vèo và tiếng bước chân ầm ỉ.

“Cửa mở kia!” một người đàn ông hét lớn. “Bọn nhóc chạy qua lối này.”

“Chúng ta phải ra khỏi đây,” Derek nói. “Chia ra nhé. Tìm một lối thoát. Lối nào cũng được. Sau đó thì huyết sáo khe khẽ. Tôi sẽ nghe thấy.”

43. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 44

CHƯƠNG 44

GẦN KHÚC QUANH TIẾP THEO, chúng tôi chia nhau tìm lối thoát.

Cánh cửa đầu tiên tôi cố mở dẫn đến một căn phòng dài và hẹp toàn bàn làm việc. Chẳng có dấu hiệu nào của một lối đi dẫn ra ngoài. Quay trở lại hành lang, tôi có thể nghe thấy những giọng nói văng vẳng đang sục sạo các phòng gần lối vào nhất, đoán chừng là chúng tôi đã trốn trong căn phòng đầu tiên lúc này.

Vội vã bước đến chỗ cánh cửa kế tiếp, tôi nhận thấy một bóng người trong căn phòng bên kia hành lang. Tôi khựng lại, nhưng đã quá muộn rồi. Rõ ràng là tôi đã đứng ngay tầm ngắm của người khác.

Bình tĩnh lại, tôi nhận ra người đàn ông đó quay lưng về phía mình. Trên người vận quần jeans ô, nhưng khi đẩy người kia đang mặc áo jacket.

Ông ta đang đứng trên một cái bục được dựng lên, tay nắm chặt thanh chắn và nhìn xuống một giàn cửa lớn, dường như đang mải mê xem cái gì đó thu hút sự chú ý của ông ta.

Tôi thận trọng bước tới một bước. Người đàn ông chợt nhúc nhích khiến tôi cứng cả người, nhưng có vẻ như ông ta chỉ đang điều chỉnh tư thế nắm thanh chắn. Tôi nhấc chân lên. Người kia cũng thực hiện động tác y hệt - bước lên trên một thanh rào thấp hơn.

Ông ta trèo lên một thanh chắn và cúi người xuống, tay giữ chặt thanh rào. Thứ gì đấy di chuyển bên dưới ông ta và tầm mắt tôi liền chiếu thẳng vào giàn cửa. Những lưỡi cửa đang xoay vòng - nhanh đến nỗi ánh đèn báo tình huống khẩn cấp xa xa lóe sáng dội lại như một thứ ánh sáng nhấp nháy. Nhưng lại chẳng có một chút âm thanh nào, thậm chí là tiếng động cơ vang rền.

Người đàn ông kiểm tra xem mình đã bám chắc vào thanh chắn chưa. Rồi, bất thành linh, ông ta ngã nhào tới trước. Tôi chứng kiến cảnh ông ta ập xuống những lưỡi cửa, phụt máu và tôi ngã ngửa ra bức tường phía sau, gờ tay bịt chặt mồm nhưng không kịp trước khi một tiếng kêu thất thanh thoát ra ngoài.

Thứ gì đấy - vài bộ phận cơ thể ông ta - bay ra từ giàn cửa và rơi bộp xuống chỗ cửa. Tôi vội đảo mắt nhìn sang hướng khác trước lúc kịp nhìn rõ đấy là gì, lảo đảo lùi lại khi có tiếng bước chân chạy đến sau lưng tôi.

Những cánh tay ôm chặt lấy tôi. Tôi nghe thấy giọng Simon vang lên bên tai mình. “Chloe?”

“C... có một người đàn ông. Ông ta...” Tôi siết tay lại thành nắm, cố xua hình ảnh ban nãy đi. “Một hồn ma. Một người đàn ông. Ông ta nh... nhảy xuống giàn cửa.”

Simon kéo tôi vào lòng, đặt tay lên sau đầu tôi và vùi mặt tôi vào cậu ấy. Người cậu thoang thoang mùi nước xả vải hương va-ni lẫn chút mùi mồ hôi, thế nhưng lại mang đến sự dễ chịu lạ kỳ. Tôi nấn ná thêm tí nữa, hít thở đều trở lại.

Derek đi đến gần khúc quanh. “Chuyện gì thế?”

“Một hồn ma,” tôi nói, đoạn tách ra khỏi người Simon. “Tôi xin lỗi.”

“Ai đó đã nghe thấy. Chúng ta phải đi thôi.”

Khi xoay người lại, một lần nữa tôi trông thấy hồn ma kia đang đứng trên bục. Derek dõi theo tầm mắt của tôi. Hồn ma đứng ngay tại vị trí lúc nãy, tay giữ lấy thanh rào. Rồi ông ta nhảy xuống.

“Chuyện này l... lặp lại. Như một đoạn phim ấy.” Tôi gạt cảnh tượng kinh khủng kia đi. “Đừng bận tâm. Chúng ta...”

“Phải đi thôi.” Derek ngắt lời, đoạn đẩy tôi. “Đi nào!”

Khi chúng tôi bắt đầu xuôi dọc theo hành lang, có tiếng huýt sáo lạnh lạnh của Rae.

“Tôi đã bảo là khế mà?” Derek rít nhỏ.

Chúng tôi đổi hướng, chạy đến chỗ hành lang của Rae thì thấy cô ấy đang đứng tại một cánh cửa có đề LỐI RA. Cô ấy đưa tay nắm lấy tay cầm.

“Đừng làm vậy!” Derek sải bước ngang qua Rae và mở cửa hé hé, nghe ngóng và dùng mũi đánh hơi trước khi đẩy cửa ra. “Thấy cái kho đó không?”

“Phía sau, chừng một dặm?” Rae nói.

“Nhiều nhất là một phần tư quãng ấy thôi. Giờ thì đi đi. Bọn tôi sẽ chạy ngay phía sau...” Derek héch đầu lên, nghe ngóng một tiếng động. “Họ đang đến. Họ đã nghe thấy tiếng huýt sáo. Tôi sẽ đánh lạc hướng rồi theo sau.”

“Ừ, ừ,” Simon nói. “Em sẽ để mắt trông chừng cho anh. Chloe, cầm lấy tay Rae đi.”

Derek há miệng định tranh cãi.

Simon cắt lời anh. “Anh muốn đánh lạc hướng chứ gì?” Cậu ấy thì thầm đọc một bùa chú và phẩy tay, sương mù hiện ra. “Em là lựa chọn đúng đắn đấy.” Cậu quay sang tôi. “Đi đi. Bọn tôi sẽ đuổi kịp.”

Tôi những muốn phản đối nhưng, một lần nữa, tôi chẳng thể đưa ra sáng kiến gì. Sức mạnh của tôi vừa mới được chứng minh là gây cản trở hơn giúp đỡ.

Rae đã băng qua được lô đất chừng sáu mét, nhảy nhót tại chỗ như một võ sĩ đấm bốc, đồng thời vẫy tay bảo tôi nhanh lên.

Khi tôi xoay người chuẩn bị chạy, Derek vượt mặt Simon. “Vào trong kho và ở yên đấy. Khoảng một giờ, đừng ló mặt ra ngoài. Nếu hai bạn tôi không đến thì tìm một chỗ mà nấp. Bạn tôi sẽ quay lại.”

Simon gật đầu. “Mong là thế.”

“Đừng có ru rú trong nhà kho nếu có nguy hiểm, nhưng đó sẽ là nơi chúng ta hẹn gặp nhau. Nhớ kiểm tra đấy. Nếu cô không thể ở lại thì kiếm cách để lại lời nhắn. Bạn tôi sẽ gặp các cô ở đó. Hiểu chưa?”

Tôi gật đầu.

“Bạn nhóc ắt ở sau này,” giọng ai đó vang lên. “Lục soát từng phòng một.”

Derek đẩy tôi qua lối cửa.

Simon cúi xuống mấp máy môi “Hẹn sớm gặp lại cậu,” đồng thời làm động tác chìa ngón cái lên, sau đó quay sang Derek. “Đến lúc rồi.”

Tôi bắt đầu chạy.

44. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 45

CHƯƠNG 45

CHÚNG TÔI ĐỢI TRONG NHÀ KHO một giờ bốn mươi phút.

“Họ bị bắt rồi,” tôi khẽ nói.

Rae nhún vai. “Có lẽ không đâu. Biết đâu họ có cơ hội để cao chạy xa bay và đã tận dụng.”

Một lời phản bác vụt thoát khỏi môi tôi, nhưng tôi đã kịp kìm lại. Cô ấy nói đúng. Nếu có được cơ hội tẩu thoát và khó mà báo lại với chúng tôi, tôi cũng muốn họ tận dụng.

Tôi nhắc mong khỏi sần xi mặng lạnh buốt. “Chúng ta đợi ở đây thêm chút nữa rồi đi. Nếu chạy thoát thì sau đây họ sẽ đến gặp chúng ta.”

Rae lắc đầu. “Tớ sẽ không trông mong điều đó đâu, Chloe. Việc này giống như tớ từng nói ấy, cách họ hành xử, thái độ của hai anh em họ, luôn luôn là chúng ta với họ, và ‘chúng ta’ nghĩa là hai bạn họ thôi. Không ai khác cả, có lẽ là ngoại trừ người cha đã mất tích của họ.”

Cô ấy chuyển sang tư thế ngồi cúi người. “Thậm chí họ có từng bảo với cậu là họ nghĩ cha mình ở đâu chưa? Hay lý do tại sao ông ấy không đến tìm họ?”

“Không, nhưng mà...”

“Tớ không có ý tranh cãi đâu, tớ chỉ muốn nói là...” Rae bò ra chỗ khe hở và thò đầu nhìn ra ngoài. “Cũng giống năm ngoái, khi tớ hẹn hò với anh chàng kia. Cậu ấy là thành viên trong một nhóm những đứa trẻ xuất sắc ở trường.” Cô ấy vừa huơ tay vừa nói thêm. “Và, chắc chắn, hầu như là tớ thích đi lang thang với họ. Tớ cứ tưởng như thế sẽ biến tớ thành một thành viên. Nhưng không. Họ tử tế vừa phải, nhưng họ đã trở thành bạn bè từ hồi, chừng như là, lớp ba. Có sức mạnh không có nghĩa tớ là một thành viên trong ấy. Cậu cũng có những siêu năng lực. Điều ấy mang lại cho cậu sự tín nhiệm với Simon và Derek. Tuy nhiên...” Cô ấy nhìn tôi. “Cậu chỉ mới biết họ có một tuần. Giả như trong tình huống bất đắc dĩ thì...”

“Họ ưu tiên cho nhau trước. Tớ biết chứ. Và tớ không bảo cậu sai đâu,...”

“Simon đối xử tốt với cậu, chắc chắn vậy. Tớ hiểu mà. Nhưng...” Rae cắn môi, sau đó từ từ ngẩng lên nhìn tôi. “Khi cậu quay lại đó tìm Derek, Simon không lo lắng cho cậu. Thậm chí cậu ta cũng không đề cập đến cậu. Chỉ toàn về Derek mà thôi.”

Dĩ nhiên cậu ấy phải lo cho Derek rồi. Derek là anh trai cậu ấy cơ mà; còn tôi, tôi chỉ là một cô gái nào đó mà cậu gặp cách đây một tuần. Dù vậy, vẫn có chút nhói đau khi cậu ấy chẳng hề nhắc đến tôi.

Tôi sắp sửa kể cho Rae nghe phần kế hoạch cô ấy đã bỏ lỡ, biến nơi này thành nơi hẹn gặp cố định của chúng tôi và sẽ quay lại kiểm tra t

hường xuyên. Nhưng giờ thì việc ấy nghe như thể tôi đang cố chứng tỏ là hai cậu con trai kia không quay lưng lại với tôi? Thế thì thậm hại biết bao nhiêu?

Tôi vẫn cho là họ sẽ quay lại sau khi mọi việc lắng xuống. Điều ấy chẳng liên quan gì đến chuyện Simon có thích tôi hay không. Họ sẽ quay trở lại vì đây là điều đúng đắn phải làm. Vì họ đã nói như thế. Và có lẽ điều đó biến tôi thành một cô gái khờ dại xem phim quá nhiều, trong phim thì thế nào người đàn ông tốt cũng quay lại để cứu vãn tình hình. Nhưng đây là niềm tin của tôi.

Tuy nhiên, không có nghĩa là tôi cứ mãi ở đây như một cô bạn gái trong phim hành động, ngồi chờ không đợi chờ được giải cứu. Có lẽ tôi ngây ngô thật đấy, nhưng không ngu ngốc. Chúng tôi đã chọn điểm hẹn, vậy thì không cần ngồi chết dí tại đây thêm nữa.

Tôi bò ra khỏi gian nhà kho nhỏ, nhìn ngó và nghe ngóng. Tôi vẫy tay, ý bảo Rae ra theo.

“Việc đầu tiên tớ cần làm là lấy tiền,” tôi nói. “Cha tớ từng cho một ít nhưng có lẽ chúng ta sẽ cần thêm. Có một khoản tiền được rút giới hạn trong ngày, và chắc đấy sẽ là số mà tớ lấy được, thế nên tớ cần hành động thật nhanh gọn, trước khi họ điều tra ra hoặc đóng băng tài khoản. Derek bảo trụ ATM gần nhất là...”

“Câu đang làm gì vậy?” Rae hỏi.>

“Sao cơ?”

Cô ấy cầm lấy tay tôi và chỉ vào vết máu. “Cậu không cần tiền; cậu cần một bác sĩ.”

Tôi lắc đầu. “Tớ không thể đến bệnh viện. Kể cả khi họ chưa phát APB[1] vì tớ, tớ còn quá trẻ. Họ sẽ gọi cho dì Lauren của tớ...”

[1] Viết tắt của từ “all-points bulletin”: Chương trình phát thông báo khẩn cấp cho mọi cảnh sát trong vùng (thường chuyển tải thông tin khẩn cấp hoặc cảnh báo).

“Ý tớ là dì Lauren của cậu kìa. Dì ấy là bác sĩ mà?”

“Kh... không. Tớ không thể. Dì ấy sẽ chỉ đưa chúng ta trở lại...”

“Sau khi họ bắn chúng ta ư? Tớ biết lúc này cậu đang giận dì ấy, nhưng cậu từng kể với tớ là dì ấy luôn lo lắng, luôn để ý đến cậu và bảo vệ cho cậu đấy thôi.”

Nếu cậu xuất hiện trước cửa nhà dì, bảo rằng Tiến sĩ Davidoff và đồng bọn của ông ta đã bắn cậu, cho dù là súng gây mê đi nữa, cậu nghĩ là dì ấy sẽ đưa cậu trở lại Nhà mở Lyle sao?”

“Còn tùy thuộc dì ấy có tin tớ hay không. Một tuần trước kia, có. Nhưng giờ thì sao nào?” Tôi lắc đầu. “Khi dì trò chuyện với tớ về Derek, cuộc nói chuyện ấy giống như tớ không còn là Chloe của ngày xưa nữa. Tớ là một đứa mắc bệnh tâm thần phân liệt. Tớ bị hoang tưởng và thấy ảo giác. Dì ấy sẽ không tin tớ đâu.”

“Thế thì mô tả thật chi tiết về khẩu súng và mũi phi tiêu cho tớ nghe đi, và tớ cũng sẽ nói là mình đã nhìn thấy hai thứ ấy. Không, đợi đã! Phi tiêu. Derek đã rút một mũi ra khỏi áo anh ta? Cậu có biết nó nằm đâu không?”

“Tớ... tớ nghĩ là có.” Tôi nhớ lại cảnh Derek thả mũi phi tiêu trong kho vận chuyển. “Ừ, tớ biết chính xác nó ở chỗ nào.”

“Thế thì bọn mình đi lấy nó thôi.”

Việc tìm mũi phi tiêu chẳng dễ dàng như vậy. Theo như chúng tôi được biết thì sân nhà máy đang đầy nhóc cảnh sát tìm kiếm hai đứa trẻ vị thành niên bỏ trốn. Nhưng khi nhìn ra ngoài, trước mắt chúng tôi chỉ thấy nửa tá công nhân nhà máy chuẩn bị tăng ca ngày Chủ nhật đang cười nói vui vẻ, những xô đồ ăn trưa đựng đầy cùng những ly cà phê tiện lợi nghi ngút khói.

Tôi cởi chiếc áo sũng máu ra và đổi sang áo nỉ của Liz. Sau đó chúng tôi rón rén di chuyển ra ngoài, từ chỗ nắp này đến chỗ nắp khác. Chẳng có dấu hiệu gì cho thấy có người đang tìm kiếm chúng tôi. Điều này cũng hợp lý thôi. Hằng ngày, ở Buffalo, có bao nhiêu đứa trẻ như chúng tôi bỏ trốn cơ chứ? Kể cả là trốn khỏi một nhà mở dành cho trẻ gặp rắc rối thì cũng sẽ không cho phép một cuộc truy bắt toàn lực đâu.

Tối hôm qua, chắc chỉ có những người làm ở Nhà mở Lyle truy tìm chúng tôi. Có thể là những thành viên trong hội đồng quản trị như mẹ của Tori, họ lo cho tiếng tăm của nhà mở hơn là an toàn của chúng tôi. Nếu muốn giữ kín cuộc đào tẩu này thì hẳn họ sẽ biến mất trước khi có công nhân của nhà máy đến làm việc. Nhưng giờ chắc họ đang mở một cuộc họp, quyết định xem nên làm gì, khi nào thì thông báo cho phụ huynh chúng tôi - và cảnh sát.

Tôi dễ dàng tìm thấy mũi phi tiêu và bỏ nó vào trong ba lô. Đoạn chúng tôi thẳng tiến đến khu buôn bán, đi vòng quanh ba tòa nhà ngang qua Nhà mở Lyle và để mắt quan sát. Chẳng có gì xảy ra cả. Chúng tôi tìm thấy một trạm điện thoại, tôi gọi một chiếc taxi và cho tài xế địa chỉ nhà dì Lauren.

Dì Lauren sống trong một căn hộ hai tầng gần trường đại học. Khi chúng tôi bước lên bậc thềm nhà dì thì tờ Buffalo News vẫn còn nằm đó. Tôi nhặt tờ báo lên và ấn chuông.

Sau một phút, một bóng người lướt qua đằng sau tấm rèm. Ổ khóa kêu lách cách và cửa bật mở. Dì Lauren đứng đó, trên người khoác một chiếc áo choàng tắm kiểu ngắn, tóc còn ướt.

“Chloe? Ôi Chúa ơi. Con ở đâu...” Dì đẩy cửa ra. “Con làm gì ở đây? Con có sao không? Mọi chuyện ổn cả chứ?”

Dì kéo phải cánh tay bị đau của tôi và tôi cố không nhăn mặt. Rồi dì nhìn thấy Rae.

“Dì Lauren, đây là Rae. Ở Nhà mở Lyle. Bọn con cần nói chuyện với dì.”

Vào trong nhà, tôi giới thiệu lại cho phải phép rồi kể cho dì nghe mọi chuyện. Được rồi, là câu chuyện đã được tóm lược. Rất chi là gọn ghẽ nhé, không đề cập đến xác chết, pháp thuật hay người sói gì hết. Các nam sinh đã lên kế hoạch bỏ trốn và mời tôi với Rae tham dự. Chúng tôi chỉ đi theo cho vui thôi - ra ngoài, trốn việc và sau đó sẽ quay về. Biết dì Lauren không ưa Tiến sĩ Gill, tôi kể luôn phần cô ta tấn công mình trong sân cùng những lời cáo buộc điên rồ. Sau đó là chi tiết về khẩu súng.

Dì nhìn chăm chăm xuống mũi phi tiêu đặt trên một chồng tạp chí New Yorker tại bàn nước. Dì thận trọng cầm phi tiêu lên như thể nó có thể nổ và xem đi xem lại thật kỹ.

“Đây là phi tiêu thuốc mê,” dì nói, giọng rất khẽ.

“Bọn con cho là vậy.”>

“Nhưng... Họ bắn cái này vào con ư? Vào con?”

“Vào bọn con ạ.”

Dì ngồi sụp ra sau ghế, lớp da thuộc rít lên kin kít.

“Cháu cũng ở đó. Tiến sĩ Fellows,” Rae nói. “Chloe nói thật đấy ạ.”

“Không, dì...” Dì ngược mắt lên nhìn tôi. “Dì tin con. Dì chỉ không tin được là... Chuyện này hoàn toàn...” Dì lắc đầu.

“Dì tìm được Nhà mở Lyle ở đâu thế?” Tôi hỏi.

Dì chớp mắt. “Tìm?”

“Làm thế nào dì tìm được nhà mở đó cho con? Trên cuốn Những Trang Vàng ạ? Hay có ai giới thiệu?”

“Đó là một lời giới thiệu rất uy tín đấy Chloe. Cực kỳ uy tín. Có người ở bệnh viện đã kể cho dì nghe về nơi đó và dì đã khảo sát kỹ càng. Tỷ lệ bình phục rất cao và các bệnh nhân cũng như gia đình của họ hài lòng lắm. Dì không thể tin là lại có chuyện này.”

Vậy ra chẳng ngẫu nhiên mà tôi đến Nhà Lyle. Nơi đó được giới thiệu. Thế có nghĩa gì đây? Tôi sờ chiếc áo của Liz và nghĩ về chúng tôi - tất cả chúng tôi.

Chẳng có nhà mở bình thường nào lại đi lùng bắt bệnh nhân bỏ trốn bằng súng gây mê. Hồn ma kia đã đúng. Có lý do để chúng tôi sống tại Nhà Lyle và bây giờ, khi giấu dì Lauren sự thật, tôi có thể khiến dì lâm vào nguy hiểm.

“Về những hồn ma...” tôi mờ lời.

“Ý con là những gì mà Tiến sĩ Gill nói à?” Bộp. Dì Lauren đặt mũi phi tiêu về lại trên mớ tạp chí, làm chồng tạp chí đổ nghiêng rồi trượt xuống mặt bàn kính. “Bản thân người phụ nữ đó cũng cần trị liệu tinh thần đi là vừa. Sao lại nghĩ con có thể giao tiếp với hồn ma được nhỉ? Chỉ cần tới tai một ủy ban đánh giá là cô ta bị rút giấy phép hành nghề ngay. Nếu như chưa xảy ra chuyện đó thì cô ta còn may đấy. Không một ai đầu óc tỉnh táo lại tin người ta có thể nói chuyện với người đã khuất cả.”

Được rồi, quên vụ thú nhận đi.

Dì Lauren cao giọng. “Dì sẽ gọi cho cha con trước, rồi đến luật sư, và ông ấy sẽ liên lạc với Nhà mở Lyle.”

“Tiến sĩ Fellows?”

Dì Lauren nhìn sang Rae.

“Trước khi làm vậy, tốt hơn cô xem qua tay Chloe đã.”

45. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 46

CHƯƠNG 46

VỪA NGÓ MỘT CÁI, DÌ LAUREN đã hốt hoảng. Tôi cần khâu ngay tức khắc. Dì tôi không có sẵn đồ cấp cứu ở nhà, và tôi cần được chăm sóc y tế đầy đủ. Ai mà biết tôi đã bị thứ gì cắt trúng hay mảnh kính vỡ ấy có bắn hay chứa mầm bệnh không? Trong khi băng bó lại cho tôi, dì Lauren cho tôi uống một chai Gatorade để bù sức vì mất máu. Trong vòng mười phút, Rae và tôi đã ngồi sau chiếc Mercedes của dì và lao vút khỏi ga-ra.

Tôi chớp ngủ lơ mơ trước khi chúng tôi đến được chốt đèn giao thông đầu tiên. Tôi cho rằng tất cả những đêm mất ngủ kia đã phần nào khiến mình trở nên như thế. Thêm vào đó là còn được ngồi trong xe của dì Lauren nữa, với mùi hương quen thuộc của làm thơm, những chiếc ghế da màu be mềm mại cùng cái dóm màu xanh mờ mờ mà tôi dây bẩn ba năm trước. Trở về nhà. Trở lại cuộc sống bình thường.

Tôi biết chuyện không đơn giản vậy. Tôi không thể sống như trước kia nữa. Derek và Simon vẫn còn ở bên ngoài và tôi lo cho họ. Nhưng có vẻ nỗi lo ấy cũng nhạt nhòa dần khi chiếc xe rung mạnh suốt dọc đường, như thể tôi đã bỏ lại nó phía sau một cuộc đời khác. Một giấc mơ trong đời. Phần ác mộng, phần... không.

Làm người chết sống dậy, thoát khỏi nanh vuốt một bác sĩ độc ác, lao ra khỏi những nhà kho bỏ hoang và bị bắn. Tất cả điều ấy dường như không thực trong chiếc ô-tô thân thuộc này, radio trên xe phát chương trình WJYE, dì tôi cười phá lên khi Rae nói gì đấy về gu nhạc nhẽo của dì, bảo rằng cả tôi cũng than phiền. Quá thân thuộc. Quá đời bình thường. Quá ư là dễ chịu.

Và, chưa hết, cùng lúc thiếp vào giấc ngủ, những ký ức về cuộc đời khác đó vẫn bám lấy tôi. Những người chết tái sinh, các ông bố biến mất, các pháp sư tiến hành những thí nghiệm kinh khủng và chôn các xác chết dưới ngôi nhà, những cậu con trai có thể làm sương mù xuất hiện từ đầu ngón tay hay biến thành sói. Giờ thì cuộc đời ấy đã kết thúc và nó giống như khi tỉnh dậy rồi phát hiện là tôi không thấy ma nữa. Cái cảm giác rằng tôi đã đánh mất một thứ gì đấy sẽ khiến đời tôi trở nên chông gai nhưng có lẽ cùng sẽ làm nó thay đổi. Một chuyến phiêu lưu. Đặc biệt.

Dì Lauren đánh thức tôi dậy.

“Dì biết con mệt mỏi. Vào trong đi và con có thể ngủ tiếp.”

Tôi loạng choạng bước ra khỏi xe. Dì đỡ lấy tôi, Rae cúi giúp một tay.

“Bạn ấy ổn chứ ạ?” Rae hỏi dì tôi. “Bạn ấy mất nhiều máu quá.”

“Nó kiệt sức thôi. Cả cháu cả

c cũng thế.”

Tiếp xúc với không khí giá lạnh, tôi ngáp dài và mạnh đầu một cái. Tôi có thể nhìn ra trước mặt mình có một ngôi nhà. Tôi chớp mắt lia lịa và nhìn rõ nó hơn. Ngôi nhà hình chữ nhật xây bằng gạch màu vàng với cánh cửa giản dị, không đánh số.

“Đây là bệnh viện à?”

“Không, một phòng khám không cần hẹn trước. Nơi này là Buffalo General & Mercy và thường kín mít các ca cấp cứu khẩn. Một buổi sáng Chủ nhật điển hình đây. Tối thứ Bảy với những vết thương do đạn bắn và những người tài xế say xỉn thì hỗn loạn lắm. Di quen một bác sĩ ở đây và chúng ta sẽ vào thẳng luôn.”

Dì ngược lên thì thấy một người phụ nữ nhỏ con tóc bạc vòng qua ngã rẽ. “Ôi, Sue kia rồi. Bà ấy là y tá ở đây. Rae, Sue sẽ dẫn cháu đến phòng đợi để cháu ăn sáng và kiểm tra cho cháu.”

Tôi nhìn kỹ người phụ nữ, cố tập trung hết sức. Bà ta trông quen lắm. Khi bà ta dừng bước nói chuyện với dì tôi, tôi nghĩ chắc đây là bạn của dì. Nhưng kể cả khi bà ta đi xa rồi, những ký ức rời rạc mà tôi không kết nối được cứ quấy nhiễu mãi trong bộ não mơ hồ của tôi.

Mãi cho đến khi vào trong phòng khám, tôi mới nhớ ra mình đã gặp bà ta ở đâu. Ngay tối hôm qua, nắm chặt lấy hàng rào mắt cáo và gọi tên tôi.

Tôi quay sang dì Lauren. “Người đó...”

“Sue hả, ừ. Bà ấy là y tá ở đây. Bà ấy sẽ chăm sóc chu đáo cho...”

“Không! Tối qua con đã nhìn thấy bà ta đi chung với người bạn con.”

Dì Lauren nhăn mặt và choàng tay ôm tôi. “Không đâu. không cùng một người đâu con. Con đã trải qua nhiều chuyện và con bối rối...”<>

Tôi đẩy dì ra. “Không mà. Con đã nhìn thấy bà ta. Có phải bà ta đã giới thiệu Nhà mở Lyle cho dì không? Chúng ta cần ra khỏi đây.”

Tôi tránh né cái ôm ghì của dì và vội vàng chạy ngược về hướng cửa. Tôi nắm lấy tay nắm cửa, nhưng dì đã đuổi kịp và giữ cửa đóng lại.

“Chloe, nghe dì nói này. Con cần...”

“Con cần ra khỏi đây.” Tôi kéo cửa bằng cả hai tay, dù vậy, dì còn nhanh hơn tôi. “Làm ơn, dì Lauren, dì không hiểu đâu. Chúng ta phải ra khỏi đây.”

“Có ai vui lòng giúp Tiến sĩ Fellows không?” một giọng nói vang vọng dọc hành lang. Tôi quay sang thì thấy Tiến sĩ Davidoff đang sai bước về hướng này.

Một người đàn ông vội vã chạy ngang qua ông ta đến chỗ tôi, tay cầm theo ống tiêm.

“Không cần thiết đâu Marcel,” dì Lauren gắt. “Tôi đã cho con bé uống thuốc rồi.”

“Và tôi có thể thấy là thuốc có tác dụng tốt đấy. Bruce, cho Chloe dùng thuốc an thần đi.”

Tôi ngược nhìn dì Lauren. “D... Dì bỏ thuốc con?” Dì lại choàng tay qua người tôi. “Con sẽ không sao đâu. Dì hứa đấy.”

Tôi đẩy dì thật mạnh, làm dì lảo đảo lùi ra sau. Sau đó dì quay sang nói với Tiến sĩ Davidoff.

“Tôi đã nói với anh đây không phải cách để giải quyết chuyện này. Tôi bảo là để tôi cơ mà.”

“Đề cho dì lo cái gì?” tôi nói, đồng thời lùi lại một bước và dựa vào cửa.

Dì vươn tay đến chỗ tôi, nhưng tôi đã vung tay né tránh.

“Để dì lo cái gì vậy?”

Người đàn ông cầm theo ống tiêm chụp lấy cánh tay tôi. Tôi cố giãy nhưng mũi kim đã chọc vào. Dì Lauren bước về phía tôi, miệng hé ra. Rồi một người phụ nữ tất tả chạy vào hành lang gọi Tiến sĩ Davidoff.

“Thưa ngài, đội tìm kiếm vừa gọi để báo cáo. Vẫn chưa tìm thấy dấu vết của hai đứa trẻ kia.”

“Ngạc nhiên, ngạc nhiên chưa,” Dì Lauren nhìn sang Tiến sĩ Davidoff. “Kit dạy bọn trẻ khá lắm. Một khi đã thoát được thì chúng sẽ đi chuyển suốt. Tôi đã cảnh báo anh rồi.”

“Chúng tôi sẽ tìm thấy bọn nhóc.”

“Tốt hơn nên là thế, và khi anh làm vậy, tôi hy vọng cái tên nhãi cục súc ấy sẽ được xử lý theo cái cách mà lẽ ra nhiều năm trước đã nên như vậy. Bị đàn áp như một con thú hoang. Hãy đợi cho đến khi anh thấy thằng bé ấy đã làm gì tay Chloe ”

“D... Derek?” Tôi cố kháng cự lại hiệu lực của thuốc an thần. “Không phải Derek gây ra đâu. Con bị đứt...” Dì Lauren đỡ lấy tôi khi tôi ngã gục vào tường. Tôi cố đẩy dì ra, nhưng hai tay tôi không phản ứng. Dì hét bảo họ mau mang cang đến, rồi cúi xuống bên tôi, giữ cho tôi ngồi vững.

“Con không cần phải bao che cho cậu ta đâu, Chloe,” dì tôi khẽ nói. “Chúng ta biết cậu ta là gì.” Dì trừng mắt nhìn Tiến sĩ Davidoff. “Một quái vật. Một sinh vật không thuộc về...”

Tôi không nghe rõ những từ tiếp theo của dì. Hành lang nhập nhòa trước mắt tôi.

Khi định thần lại, tôi thấy dì đang cúi xuống nhìn mình. “Nhưng chúng ta sẽ không để cậu ta làm hại Simon đâu, Chloe. Dì hứa với con. Khi nào tỉnh dậy, con sẽ giúp chúng ta tìm Simon và mang cậu ấy về nhà mở. Dì biết Simon quan trọng với con. Cậu ấy cũng quan trọng với tất cả chúng ta vậy. Tất cả các con. Con. Rachelle. Simon và Victoria. Rất đặc biệt. Con là...” Mọi thứ trở nên tối sầm.

46. Phần 1 Series - Sức Mạnh Hắc Ám - Chương 47 (hoàn Phần 1)

CHƯƠNG 47

TÔI THỨC DẬY, HAI MẮT NHÌN CHẼM CHẼM VÀO tường. Tôi không thể tự lặn người và nhìn xung quanh. Thậm chí còn không buồn nhấc đầu lên khỏi gối. Tôi có thể cảm nhận được tác động của thuốc an thần đang cố làm mình ngủ tiếp, nhưng tôi tiếp tục mở mắt nhìn mãi vào bức tường sơn màu xanh lá cây.

Dì Lauren đã lừa dối tôi.

Lúc trước, khi dì nghĩ tôi đang hủ hỉ với Derek thì tôi đã có cảm giác mình bị phản bội. Hiện tại, khi nhìn lại mọi việc, tôi vô cùng tức giận và hòng tôi thút chặt lại khi tôi cầu mong là mình có thể quay lại đó, quay lại nơi đã xảy ra hành động tồi tệ nhất mà tôi từng tưởng tượng được là do đi mình gây ra.

Tất cả chỉ là một lời nói dối.

Dì ấy là một kẻ dối trá. Mọi quan hệ giữa chúng tôi cũng là giả dối.

Thậm chí khi tôi còn bé và nhìn thấy ông kẹ trong tầng hầm thì dì đã biết tổng là tôi đang thấy ma. Mẹ tôi biết điều ấy - đó là lý do vì sao bà khẳng khái bảo chúng tôi dọn đi.>Tôi lần mò sợi dây chuyền của mình. Liệu đó có phải một vật mang lại may mắn ngốc nghếch nhằm thuyết phục là tôi được an toàn, hay còn ý nghĩa gì khác? Mẹ có thật sự cho là nó sẽ bảo vệ tôi không? Có phải đây là nguyên nhân dì Lauren một hai dặn tôi đeo nó tại Nhà mở Lyle chẳng? Simon nói thuật gọi hồn có tính kế thừa. Nếu như cả mẹ và dì đều biết chuyện hồn ma thì thuật ấy phải chảy trong huyết quản của họ.

Cha tôi biết không? Là nguyên do ông sống xa tôi chẳng? Vì tôi là một đứa dị hợm?

Tôi nghĩ đến mẹ mình, về vụ tai nạn. Người tài xế gây ra tai nạn rồi bỏ chạy ấy chưa bao giờ được tìm thấy. Có thật đó là một tai nạn không? Hay có người đã sát hại...?

Không. Tôi tìm lại ý nghĩ đó khi tôi siết mạnh cái gối hơn. Tôi không thể để cho tâm trí mình đi xa như vậy hoặc là tôi sẽ phát điên.

Điên.

Dì Lauren biết tôi không hề điên, và dì để tôi nghĩ vậy. Gửi tôi đến một nhà mở, nơi đầy nhóc những đứa trẻ sở hữu siêu năng lực khác. Khi dì Lauren bảo chúng tôi đặc biệt, dì tính cả Rae. Thế thì ắt cô ấy thực sự là một trong các bán yêu. Còn Tori? Cô ta là gì? Mẹ cô ta biết không? Nếu mẹ Tori làm việc cho họ thì ắt hẳn bà ta biết rõ, và nếu vậy, việc bà ta trách cứ Tori vì đã không cố gắng tiến bộ hơn...

Loại cha mẹ nào sẽ làm vậy đây?

Nhưng dì tôi đã không làm điều tương tự? Dì ấy chỉ xoa dịu chuyện đó bằng nụ cười cùng những cái ôm và có lẽ, điều ấy còn tệ hơn. Giờ thì, những việc dì ấy từng làm mang lại cho tôi cái cảm giác đó thật.

Có phải Nhà mở Lyle là nơi họ đưa chúng tôi đến khi có chuyện bất ổn chẳng? Bỏ chúng tôi lại đó, điều trị và cố bảo với chúng tôi rằng bọn tôi bị bệnh tâm thần? Nhưng tại sao? Nói thật không phải dễ hơn sao? Vì sao không nói ra khi chúng tôi còn nh

và chuẩn bị, dạy chúng tôi cách kiểm soát năng lực của mình?

Từ những gì Simon từng nói thì đây được cho là phương cách làm việc. Bạn bảo với những đứa trẻ của bạn, huấn luyện chúng cách sử dụng và che giấu các sức mạnh trước khi những siêu năng lực kia mất>

Thế Nhà mở Lyle là gì?

Tôi nhớ Simon từng kể thế nào về cha cậu ấy.

Ông làm việc cho công ty nghiên cứu này, các bác sĩ và các nhà khọc học có siêu năng lực cố giúp những người cùng cảnh ngộ sống dễ dàng hơn.

Rồi tôi nghe thấy giọng nói của hồn ma phù thủy bị chôn trong tầng hầm.

Sam Lyle hứa hẹn với chúng ta một cuộc sống nhẹ nhàng hơn. Ai trong chúng ta mà không muốn thế, phải không nào? Muốn có sức mạnh mà không phải trả giá... Bé con, người thầy đấy, mọi bước tiến của khoa học đều đòi hỏi việc thí nghiệm, mà đã thí nghiệm thì cần có đối tượng để thử, ta và Michael là những người như vậy. Những con chuột trong phòng thí nghiệm hy sinh vì ảo tưởng của một tên điên.

Tôi chồm dậy, tìm đánh thạch thật mạnh, đến mức tôi không thở được.

Di Lauren nói chúng tôi đặc biệt. Tất cả chúng tôi. Rae, Simon, Tori và tôi. Nhưng di không tính Derek.

Tôi hy vọng cái tên nhãi cục súc ấy sẽ được xử lý theo cái cách mà lẽ ra nhiều năm trước đã nên như vậy. Bị đàn áp như một con thú hoang.

Tôi phải tìm thấy Derek trước họ.

Tôi xoay người nhìn xung quanh. Một chiếc giường đôi với những chiếc gối lớn và một chiếc chăn dày sù. Thảm lót sàn. Một bàn làm việc. Một ghế bành. Nhà vệ sinh riêng nằm sau cánh cửa đang hé mở. Giống một phòng khách sạn được bài trí đẹp mắt.

Bên kia phòng là một cánh cửa sơn màu trắng. Nó trông giống bất kỳ cánh cửa trong nhà nà, nhưng khi tôi bước qua và đặt tay lên, đây là một cánh cửa bằng thép lạnh lẽo. Một cánh cửa thép thật dày mà chẳng có ô cửa, thậm chí là cả lỗ rình.

Và cũng chẳng có tay nắm.

Dẫu tôi có đang ở đâu thì cũng không phải là nơi nguy trang như một nhà mở có những việc vặt, các giờ học và những chuyến tham quan mà tôi đã bỏ trốn. Tôi đang ở trong căn phòng này và không ra ngoài được.

Đành quay lại giường vậy.

Tôi đã bị kẹt. Tôi sẽ không bao giờ thoát khỏi đây, không đời nào...

Ồ, thật tuyệt. Mày vừa mới thức dậy được năm phút, nhìn loáng qua một cái mà đã bỏ cuộc. Sao mày không chỉ việc ngả lưng ra đây đợi họ đến và cột mày vào bàn? Phù thủy kia đã nói gì nào? Về việc bị châm điện vào người cho đến khi bà ta cắn đứt lưỡi phải không?

Tôi rên lên.

Và Derek thì sao? Anh ấy đã mang mày đi khỏi Nhà mở Lyle và giờ thì mày thậm chí còn không định cảnh báo cho anh ấy sao? Chỉ để mặc họ tóm được anh ấy? Giết anh ấy?

Derek sẽ không bị bắt. Anh ấy quá thông minh. Anh ấy đã thoát khỏi Nhà mở Lyle...

Anh ấy đã mang mày đi sao? Derek không định đi. Đó hoàn toàn chỉ là mảy mẩn. Nhớ lúc Tiến sĩ Davidoff cố bảo anh ấy quay về không? Suýt nữa anh ấy nghe theo rồi. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ lại làm vậy? Có lẽ Derek sẽ cân nhắc, quyết định rằng anh ấy thật sự cần được giam giữ cẩn thận.

Sẽ không như thế, miễn là anh ấy còn phải bảo vệ Simon.

À, Simon nữa. Derek sẽ không bao giờ giao nộp Simon. Nhưng lỡ như có chuyện đánh lạc hướng họ để Simon trốn thoát thì sao, như anh ấy đã làm với mày và Rae? Nếu Derek nghĩ việc xuất đầu lộ diện sẽ cho Simon cơ hội trốn đi thì anh ấy sẽ làm thế. Mày thừa hiểu Derek mà.

Tôi phải báo cho Derek. Nhưng để cảnh báo anh ấy, tôi cần phải ra khỏi đây. Lần này thì tôi không thể chỉ ngồi đây và để người khác lên kế hoạch. Tôi phải t thân vận động.

Có thể lúc này tôi bị nhốt ở đây thật, nhưng sau rồi tôi sẽ được thả ra. Tôi không hẳn là một phạm nhân liều lĩnh cao độ. Họ sẽ thả tôi ra thôi - chẳng hạn như để ăn uống, tiến hành thí nghiệm trên người... Tôi cố không nghĩ đến tình huống cuối cùng.

Vấn đề là, tôi sẽ ra ngoài, và khi làm vậy, tôi cần chuẩn bị bỏ trốn. Dù vậy, trước hết, tôi cần quan sát tốt tình hình xung quanh và lên kế hoạch chu đáo. Nhưng tôi sẽ làm gì với căn phòng khóa kín này bây giờ? Cầu mong có một bản kế hoạch chi tiết thật thuận lợi được nhét dưới đệm sao? Xuất hồn ra bên ngoài cánh cửa và ngo ngoe quanh ngoe quất ư?

Tôi khựng lại và chậm chậm nhìn xuống chiếc áo nỉ mình đang mặc. Là chiếc áo màu xanh lá của Liz.

Nếu cô ấy đã chết, có lẽ tôi có thể triệu hồi cô, nhờ cô do thám tòa nhà và...

Lỡ như cô ấy chết rồi thì sao? Vậy ra mày đang mong cô ấy không còn trên đời này nữa?

Tôi bầu chặt lấy chăn và hít một hơi thật sâu. Từ bấy đến nay tôi luôn không tin Liz đã chết. Dù cho bằng chứng có rành rành bao nhiêu thì tôi cũng không thể tin vì ý nghĩ ấy quá điên rồ.

Nhưng hiện tại, khi ngồi đây, bị nhốt trong phòng này, bị dì mình phản bội, đợi họ lần tìm và giết Derek như một loài thú nào đó thì...

Liz đã chết...

Họ đã giết cô ấy.

Liz có một loại siêu năng lực nào đó và sức mạnh đã nằm ngoài tầm kiểm soát, nên họ đã xử lý cô ấy. Ất là họ đã làm vậy hoặc họ sẽ tính cả cô ấy trong cái danh sách đó. Còn Peter thì sao? Có phải bố mẹ cậu ta giả vờ đến đón đi chỉ để những người này giết cậu không? Hoặc có lẽ vì đã trở nên khá hơn nên cậu ta được ra ngoài. Liz thì không vậy... nên đó là kết cục của cô ấy.

Tôi vẫn còn chút hy vọng mong manh rằng mình đoán sai chuyện của Liz> Nhưng tôi biết là không thể.

Tôi cởi chiếc áo ra, nhìn cánh tay được băng bó lại, vết thương đã được khâu trong lúc tôi hôn mê bất tỉnh. Nếu họ chưa lành cho tôi thì chí ít điều đó có nghĩa là họ chưa định giết tôi.

Tôi nhìn chăm chăm vào chiếc áo, nghĩ đến Liz và cái chết. Cảm giác khi chết đi ở tuổi mười sáu sẽ như thế nào đây, khi mà phần đời còn lại của bạn biến mất ấy...?

Tôi nhắm nghiền mắt lại. Giờ không phải lúc nghĩ đến điều ấy.

Tôi tìm xem trong phòng có gắn ca-me-ra không. Chẳng thấy gì, nhưng thế không nghĩa là chẳng có một cái. Nếu họ thấy tôi đang lăm lăm một mình, họ sẽ đoán ra tôi đang làm gì, có lẽ sẽ quyết định là sức mạnh của tôi cũng mất kiểm soát luôn rồi, như của Liz vậy.

Có làm vậy hay không thì đây cũng là lựa chọn của tôi.

Tôi ngồi xếp bằng trên giường, cầm lấy áo Liz và triệu gọi cô ấy giống như tôi từng làm với các hồn ma khác. Tôi không cần phải lo lắng về việc mình sẽ hành động quá trớn và đánh thức người đã khuất. Ở đây chả có thầy ma nào hết. Hoặc tôi hy vọng là vậy. Nhưng tôi chẳng biết có gì bên ngoài cửa kia, có lẽ là một phòng thí nghiệm, hoặc là những thí nghiệm cứu thất bại của họ, như Liz...

Không phải lúc nghĩ linh tinh nhiều như thế.

Hồn ma người gọi hồn từng nói Nhà mờ Lyle được bảo vệ bằng một bùa chú ngăn chặn các hồn ma. Chắc nơi này cũng như vậy, nên tôi cần có nhiều sức mạnh hơn từ siêu năng lực mà ông ta bảo là tôi sở hữu.

Tôi tập trung tinh thần dữ dội đến nỗi hai bên thái dương đau nhói, nhưng chẳng có gì xảy ra.

Tôi nhắm mắt và mừng tượng thêm nữa, nhưng tôi cứ lén nhìn trộm rồi mắt tập trung. Cuối cùng, tôi cố nhắm chặt mắt, tập hợp mọi sức mạnh mình có vào việc tưởng tượng kéo Liz ra từ không khí và...

“Ôi chào. Tớ đang ở đâu>

Là Liz.

Không, hồn ma của Liz thì đùng hơn.

“Xin chào?” Cô ấy vẫy vẫy tay trước mắt tôi. “Có chuyện gì thế Chloe? Chẳng có gì phải sợ cả. Tớ biết Nhà mở Lyle không hẳn là khu vui chơi Disneyland nhưng...” Cô ấy đưa mắt nhìn quanh, chau mày. “Đây không phải là Nhà mở Lyle? Tớ đang...? Ôi Chúa ơi. Chúng ta đang ở trong bệnh viện. Họ cũng đưa cậu vào đây luôn rồi. Khi nào thế?”

Liz chớp mắt lia lịa, lắc lắc đầu. “Ở đây họ có vài phương pháp điều trị hiện đại. Tớ cứ ngủ và mơ suốt, và khi tỉnh dậy, tớ hoang mang ghê lắm. Họ cũng làm vậy với cậu chứ?”

Vậy thì suốt thời gian này Liz đã ở đâu? Bị kẹt trong trạng thái lập lờ ư? Điều ấy là lẽ đương nhiên. Cô ấy không biết mình đã chết. Và giờ tôi phải nói cho cô ấy nghe?

Nói với cô ấy ư? Không đời nào? Cô ấy đang vui. Nếu Liz không hay biết gì thì tốt hơn.

Vậy mày nghĩ sẽ mất bao lâu để cô ấy đoán ra sự thật? Mày không nên là người nói ra điều đó với cô ấy ư?

Tôi không muốn làm thế. Thật sự, thật sự thì tôi không hề muốn. Nhưng tôi cần cô ấy giúp mình trốn thoát, cứu Rae và cảnh báo cho Simon cùng Derek. Nếu lần này trách nhiệm thuộc về tôi thì tôi cần làm vài việc kinh khủng thôi.

Tay run run, tôi nắm chặt lấy áo của Liz và hít vào thật sâu.

“Liz này? Tớ có vài chuyện muốn kể cho cậu nghe.”

Hết phần 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trieu-hoi-phan-1-series-suc-manh-hac-am>